

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
of *Archangel's Viper*

NALINI SINGH

A
Guild
Hunter
Novel

ARCHANGEL'S PROPHECY

NALINI SINGH'IN LONCA AVCISI ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ

"Paranormal romantizm bundan daha iyi olamaz."

-Vampirleri Seviyorum

"Yoğun, canlı ve cinsellik yüklü."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Olağanüstü bir şehir fantezisi serisi."

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Dünya kurgusu aklımı başımdan aldı."

-Meljean Brook, New York Times çok satan yazarı

"Aşk ve kayıp; ölüm ve yıkım; aile ve arkadaşlar; entrika ve gerilim dolu, kalp atışlarını hızlandıran, aksiyon dolu bir hikâye."

-The Reading Cafe

"Karanlık, sinirli ve çok atmosferik."

-Book Chick City

"Büyüleyici ... Büyüleyici bir dünya kurgusu."

-Bitten by Books

"Lonca Avcısı serisi barışçıl bir dünyada geçmiyor ve Singh'in de eli armut toplamıyor."

-The Book Pushers

"Tamamen hayranlık uyandırıcı."

-Fallen Angel Yorumları

"Çarpıcı, orijinal, güzel, merak uyandırıcı ve büyüleyici."

-Errant Dreams Yorumları

"[Bayan Singh] gerçekten inandırıcı, hayranlık uyandıracak kadar güçlü ve dirençli karakterler yazma becerisine sahip."

-Karanlık Peri Masalları

"Şehir fantazyasının en sürükleyici ve en yaratıcı eserlerinden biri."

-Mezar Anlatıyor

"Paranormal dünyaya muhteşem bir katkı."

-Fresh Fiction

"Güçlü ve sürükleyici bir roman. Kendimi tamamen kaptırmış buldum."

-Sevgili Yazar

"Şiddet ve güçle dolu, karanlık, yemyeşil bir şehir fantezisi."

-HeroesandHeartbreakers.com

Nalini Singh'in Berkley kitapları

Psy-Changeling Serisi

DUYGULARIN KÖLESİ,
BUZ MADENİNİN
OKŞADIĞI SICAK
GÖRÜNTÜLERE SAHIP
OLMAK
ATEŞLE DAĞLANMIŞ ZEVK
REHİNESİ
HAFIZANIN ALEVLERİ ADALET BAĞLARI
TUTKU OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ
İHTİYAÇ KARMAŞASI
OBSİDYEN KALKANIN
KALBI KIŞIN UMUT
KIRIKLARI
ONUR BAĞLILIĞI

Psy-Changeling Üçlü Serisi

GÜMÜŞ SESSİZLİK
OKYANUS IŞIĞI

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI
BAŞMELEK ÖPÜCÜĞÜ
BAŞMELEK EŞİ BAŞMELEK
BIÇAĞI BAŞMELEK
FIRTINASI BAŞMELEK
LEJYONU BAŞMELEK
GÖLGELERİ BAŞMELEK
MUAMMASI BAŞMELEK
KALBI BAŞMELEK ENGEREK
BAŞMELEK KEHANETİ

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM

(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)

BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ

(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR

OLMALI.

(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

YANIYOR

(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERİ
(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)
MELEKLERİN UÇUŞU
VAHŞİ DAVET GECE VARDİYASI
(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)
VAHŞİ KUCAKLAŞMA

Özel Ürünler
MELEKLERİN PIYONU
MELEKLERİN DANSI
MAHREMIYETİN
DOKUSU
KUR ILANI GÜNAHIN FISILTISI
GECE YARISI SIRLARI

Archangel's Prophecy

Nali1.i sii "al"

New York

BİR AŞK KİTABI
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı © 2018 Nalini Singh
Gümüş Sessizlik'ten alıntıdır telif hakkı © 2017 Nalini Singh'e aittir
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

A JOVE BOOK ve BERKLEY tescilli ticari markalardır ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

E-kitap ISBN: 9780451491657

İlk Baskı: Kasım 2018 Kapak

resmi: Tony Mauro

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Ashwini için, ki kendisi zorlu bir beta okuyucudur.
Ve kim vampir saatleri tutan ve beynindeki hikayeleri
anlatmak isteyen bir yazarın gece geç saatlerde
aramalarına katlanır.

Ayrıca, uçakta yanıma oturup, özellikle zor bir sahne
üzerinde çalışırken her beş dakikada bir "Bunu oku ve
bana fikrini söyle" diyerek sözünü kesmeme izin veren
kişi.

Bu kitabın bu kadar harika olmasına yardımcı olduğunuz
için teşekkürler.

İçindekiler

[Nalini Singh'in Lonca Avcısı Romanları İçin Övgüler](#)

[Nalini Singh'in Berkley Yayınları](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

Bölüm	20
Bölüm	21
Bölüm	22
Bölüm	23
Bölüm	24
Bölüm	25
Bölüm	26
Bölüm	27
Bölüm	28
Bölüm	29
Bölüm	30
Bölüm	31
Bölüm	32
Bölüm	33
Bölüm	34
Bölüm	35
Bölüm	36
Bölüm	37
Bölüm	38
Bölüm	39
Bölüm	40
Bölüm	41
Bölüm	42
Bölüm	43
Bölüm	44
Bölüm	45
Bölüm	46
Lejyon	
Bölüm	47
Lejyon	
Bölüm	48

Gümüş Sessizlik'ten alıntı Yazar
Hakkında

Bir ölüm
zamanı Bir
yaşam zamanı
Kaybedilen kanın içicisi
Yeniden doğuşun acısı
Düşen son tüy
Böyle vahşi ateşten gözler, Böyle kırık hayaller
Birinin yaşaması için ölmesi gerekir
Ve kuşlar, ah, kuşlar her zaman bilir

-KADİMLER ARASINDA KADİM, ÇAĞLAR BOYU SÜREN BİR UYKUDA KAYBOLAN BAŞMELEK

CASSANDRA

1

Elena serçeleri zihninin çevresiyle fark etti.

Küçük kuşlar kulenin pencerelerinin ötesinde kanatlarını neredeyse cama değdirerek dans ediyorlardı. Bir an için ensesinde bir ürperme hissetti ama sonra serçeler serçe işlerini yapmak için uçup gittiler ve paranoyaklaştığını fark etti. Şehrin kuşlarının bir zamanlar ürkütücü ve uhrevi bir hal almış olması, her serçenin bir haberci olduğu anlamına gelmiyordu.

Bazen bir kuş sadece bir kuştı.

Vivek ile yaptığı Scrabble ölüm maçına geri döndü.

On dakika sonra, ikisi bir kelime üzerinde tartışmaktan delicesine zevk alıyorlardı ki Sara aradı ve ondan Sözleşmesini atlayabileceğini düşünen genç bir vampiri takip etmesini istedi. Konuşmayı hoparlöre aldıktan sonra hem Sara'ya hem de Vivek'e "Neden?" diye sordu.

Sara'nın kuru yanıtı, "Çünkü sen bir Lonca Avcısıydın ve biz kaçak vampirleri bulup geri getiririz," oldu. "Bunu şimdiye kadar öğrenemediysen Ellie, senin için hiç umut yok demektir."

"Hayır." Elena Vivek'in karşısındaki sandalyesinde arkasına yaslandı. "Neden bebek vampirlerin belirli bir yüzdesi (a) eski melekler hakkında duydukları tüm kötü, korkunç şeylerin doğru olmadığını düşünüyor ve (b) aslında sahip oldukları tüm önceki bilgilerin doğru olduğunu keşfettikten sonra, neden özgürlüğe kavuşacak tek ıslak kulak arkası aptalın kendileri olacağını düşünüyorlar?"

Bu iki şey de Elena'ya hiç mantıklı gelmiyordu. Melek türünün herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda insan olmadığını anlamamak için kör, sağır ve zihinsel olarak dengesiz olmak gerekirdi.

Binlerce yıl yaşamış bir varlık için ölümlüler ve yeni yetme vampirler ezilmesi gereken böceklerden başka neydi ki? Kırılğan ateş böceklerinden başka bir şey değillerdi. Zevkleriniz bu yöndeysen belki güzeldi, ama sadece kalp atışlarında yok olup gittiler ve unutuldular.

Elena'nın şu anda Kuzey Amerika'daki en güçlü ölümsüzün eşi olması, bu yakıcı gerçeği iliklerine kadar anlamasını değiştirmiyordu. Raphael onları birbirine bağlayan sevgi bağı sayesinde daha insancıl davranmayı öğreniyordu ama o insan değildi ve asla da olmayacaktı; bu vahşi bir kaplandan evcilleşmesini istemek gibi bir şey olurdu. İmkansızlık ve yıkım.

Raphael görkemli bir öfke, bir güçtü.

Elena yeni doğmuş bir melekti ve on bin yıl yaşasa bile kalbi her zaman ölümlü olacaktı. "Bir cevabım var." Vivek

elini kaldırdı, keskin yakışıklı yüzünde yanaklarını

kırıştıran bir sırıtış vardı ve zengin

Tenin kahverengisi iyi bir mizahla

parlıyordu.

Elena bir zamanlar çarpıcı zekâsı kadar onun bir parçası olan huysuzluk ve küçüklükten herhangi bir iz görmeyeli uzun zaman olmuştu. Sonra Vivek, Lonca'nın bir süreliğine gizlenmek isteyen avcılar için saklandığı Mahzenler'i kontrol altına almıştı -başmeleğin ikincisi olacak kadar güçlü bir vampirin boğazını kesmiş olabilecek asi bir avcı gibi.

Elena hâlâ bunun için üzgün değildi. Dmitri onun bıçağının ölümcül ucunu ve daha fazlasını hissetmeyi hak etmişti. Üstelik ölme riski de yoktu. Küstah herif, gömleği koyu kızilla ıslanmışken ona bir öpücük kondurmuştu, kan kaybı bu kadar güçlü bir vampir için önemsizdi.

Yaralanmamış olması ve şiddetli etkileşimden aldığı sapkın zevk onu Elena'yı takip etmekten alıkoymamıştı - dolayısıyla Elena'nın Mahzenlerde kaybolması gerekiyordu. O yeraltı dünyasında Vivek kraldı ve gücünün tadını çıkarıyordu. Onu kızdırırsanız klimaya veda eder, odanızı saunaya çevirir ve taze kahveyi unuturdunuz. Ancak bu günlerde Cellars, Vivek'in

Vivek de onun gibi yeni ve tuhaf bir cilde bürünüyordu.

Vampir yapılmasından bu yana geçen beş yıl içinde, eskiden felçli olan lonca avcısı kollarını ve vücudunun üst kısmını yeniden kullanmaya başlamıştı. Vücudunun alt kısmı hissiz kalmaya devam etse ve çocukluğundan beri oturduğu tekerlekli sandalyeden kalkmasına imkân vermese de Vivek bundan şikâyetçi değildi.

Şifacılar, temel hareketleri bile yeniden kazanmasının on yıllar alacağını öngörmüşlerdi.

"Aydınlat bizi," dedi Sara Vivek'in açıklamasına karşılık olarak, ses tonu belirgin bir şekilde eğleniyordu. Hattan gelen fısıltılar Elena'ya en yakın arkadaşının onlarla konuşurken evrak işlerini hallettiğini söylüyordu; Lonca müdürünün işi asla bitmezdi.

"Vampirliğe geçiş," dedi Vivek gösterişli bir ses tonuyla, "vampirlerin küçük bir yüzdesinde aptal genini harekete geçiren bir reaksiyona neden oluyor." Parmağını "dikkat et" der gibi kaldırdı. "Söz konusu gen, halk arasında vampir kromozomu olarak bilinen yirmi dört numaralı kromozom çiftinde yer alıyor."

Elena da aynı ciddiyetle başını salladı. "İlgi çekici bir hipotez, Profesör Kapur. Belki de bir VPA araştırma bursu için başvurmalısınız."

Vivek onun Vampir Koruma Otoritesi'ne yaptığı gönderme karşısında gülmekten kırılırken -ki bu otorite lonca avcılarını "aşırı güç" ihlalleri nedeniyle tokatlamak için varmış gibi görünüyordu, genellikle avcılar vampir ısırtıkları ve pençeleri yüzünden hâlâ kan kaybederken- Sara, "Siz iki komedyenin işi bittiyse, kışını kaldırmanı istiyorum Ellie. Angel çok kıdemli ve çok kızgın. Adı Imani."

Elena yıllar önce Lonca'dan istifa edebilirdi. New York Başmeleği'nin Eşi olmak bir kadının zamanını çalmaya meyilliydi. Ama o Lonca'ya tırnaklarıyla tutunmuştu, avcı olmak onun ruhunun nefes almak kadar önemli bir parçasıydı. Daha da fazlası, avcı olarak doğmuş olmasıydı: vampirleri koklayarak takip etme kapasitesine sahip bir tazi.

Paslanmış meşe, şampanya, kafurla karıştırılmış şeker, bir çağlayan çiçek.

Dünyadaki milyonlarca koku arasından sadece dört tanesi. Beyni belirli bir kokuyu belirli bir vampire göre daraltma kapasitesine sahipti. Örneğin Vivek, soğuk ve taze bir nehir suyuydu ve akuamarin parçalarının canlı bir patlamasıydı.

İkincisinin bir koku olmadığını biliyordu ama arkadaşının etrafından aldığı kokuyu tanımlamak için bulabildiği tek yol buydu.

Bir melek olarak uyandıktan sonra geliştirmeye başladığı melek izleme yeteneğine gelince, bu en iyi ihtimalle düzensiz, en kötü ihtimalle ise hiç yoktu.

"Imani'yi tanıyorum," dedi Sara'ya.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. O çok alıngan."

Bu, söz konusu melek için tek kelimeydi. "Onu sakinleştireceğim."

"Detayları telefonunuza gönderdim. Boyunluk ister misin?"

"Hayır, bana uyar." Bunun için Lonca Merkezine gitmenin bir anlamı yok.

Zaten kanatların avantajına ve bir damlacık ölümsüz güce sahipken vampir hareketsizleştirme cihazı. Fazla değil. Meleklerle kıyaslandığında gülünçtü ama artık Lonca'daki diğer avcılardan çok daha zor inciniyordu. "Eğer bir koşucuyu tek başıma geri çekemiyorsam, Lonca'nın telafi okuluna gönderilmem gerekir."

Vivek sırtırken Sara, "Bu akşam kahve içmeye gel. Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Orada olacağım." Telefonu kapatan Elena parmağıyla Vivek'i işaret etti. "En son yarattığın kelimeyle ilgili meydan okumamı geri çekmiyorum."

"Cenazen." Vivek Scrabble poker yüzünü takınmıştı. "Bir dahaki gelişinde devam etmek üzere oyunu kaydedeceğim." Arkasındaki gözetim kontrol merkezinde bir bip sesi duyuldu.

Ellerini kullanarak tekerlekli sandalyesini döndürdü ve alarmı kontrol etmeye gitti. Çok acı çektikten sonra, daha önceki yüksek teknolojili ve ağ bağlantılı elektronik sandalyesini emekliye ayırmıştı; manuel sandalye ona vücudunun üst kısmıyla daha uzun süre vakit geçirmek

zorunda kalmadan egzersiz yapmanın bir yolunu
sunuyordu.

fizyoterapistler. Son birkaç yıl içinde oldukça kilo almış, omuzları güçlenmiş ve kol kasları belirginleşmişti.

"Ellie, hey, bekle." Çok sayıdaki ekranından birinde bir görüntü açtı. "Catskills'de sismik hareketlilik belirtileri var."

"Kahretsin." Ekranda dans eden pürüzlü çizgilere baktı, midesi aniden düğümlendi ve serçelerin görüntüleri zihninde ön plana çıktı. Düşüncelerinde tek bir kelime belirdi: "Cascade."

Dünyayı yöneten baş meleklerde bir güç dalgalanmasını ateşleyen zamanın ve bilinmeyen kritik olayların bir araya gelmesi, rastgele felaket olaylarının da yardımıyla Cascade, hiçbirinin tahmin edemeyeceği bir sona doğru ilerlerken yükselme ve ardından düz çizgi eğilimi göstermişti. Raphael'le birlikte Fas'a yaptıkları gezi sırasında yaşanan son canlanmanın üzerinden iki buçuk yıl geçmişti ve Raphael bu lanet şeyin uykuya geçip taş kesilmesini umuyordu.

Elena lanet olası zombilerden, gökten melekleri vuran imkânsız hastalıklardan ve yeryüzünde izler bırakan fırtına ve depremlerden bıkmıştı. Hudson'ı da unutmayalım. kıpkırmızı oluyordu, sanki şehir kanıyordu. Bu çok güzeldi. "Ne kadar kötü?"

"İnsanların hissedemeyeceği kadar derin ve zayıf. Görünüşe göre üniversitedeki sismik uzmanlardan bir rapor aldım." E-postayı okudu. "Hareket, arazinin standart yerleşimi olarak etiketlenmiş. Sadece Kule'nin finanse etmesine yardım ettiği süper hassas yeni ekipmanı test ettikleri için tespit edilmiş."

Midesi düğümlenen Elena sessiz bir nefes verdi. Cascade bağlantılı delilik yok o zaman. Folyo şapkasını takıp dünyanın sonu hakkında bağırmaya başlamasına gerek yoktu. Sadece küçük bir -Yerin derinliklerinde normal bir sarsıntı. "Başka uyarı alırsan bana haber ver ve Dmitri'nin de bildiğinden emin ol. Bu ava çıksam iyi olacak."

Vivek tekerlekli sandalyesini döndürdü. "Mutlu avlar." Karanlık ve yoğun gözlerinde vahşi bir açlık yaşıyordu. Sanki vampirliğe geçişi, yirmi yıldan fazla süren acımasız iradeli kontrolü parçalamış gibiydi.

Çünkü Vivek de avcı doğmuştu, av onun kanında vardı.

Uzun zaman önce delirmemiş olması inanılmaz kararlılığının bir göstergesiydi. Elena son iki işinde onu destek olarak kullanmış, çatıya çıkıp keskin nişancı tüfeğiyle onu koruyabilmişti. Birkaç başka avcı da onu aynı şekilde kullanmıştı. Şimdilik bu, gerginliğini azaltmaya yetmiş gibi görünüyordu. "Sen de," dedi başıyla kontrol merkezini işaret ederek. "Aşık olduğun erkeğe benden selam söyle."

Verilerin aktığı ekranlara dönmeden önce orta parmağını kaldırdı. "Scrabble tahtasında katledilmeye hazır olduğunuzda geri gelin."

Kule'nin teknoloji merkezinden son bir "O kelimeyi sen uydurdun!" cümlesiyle ayrıldı - Vivek de ona "Cahil Luddite!" diye seslendi - Raphael'le birlikte Kule'deki sütlerine giderken işin ayrıntılarını okudu. Yanında sadece bıçaklar vardı ve bir geri alma işindeyken uzaktan erişebileceği bir silah almayı severdi.

Bir damlacık ölümsüz güç olsun ya da olmasın, kibir ölmek için iyi bir yoldu.

Daha geçen hafta, Ransom saldırgan bir vampirin iğrenç, kirli pençeleri tarafından karnının deşilmesinden zor kurtulmuştu. Bazı insanlar hijyenden hiç anlamıyordu. Zaten Ransom'ın değerli deri ceketi de bu saldırı girişiminden yara almadan kurtulamamıştı.

Karısı kim bilir nereden neredeyse birebir aynı ceketi bulmayı başarmasaydı, hâlâ ona küsüyor olacaktı: Kütüphanecilerin mükemmel araştırma becerileri olduğu açıktı. Ve lonca avcılarıyla evli kütüphanecilerin çelik gibi sinirleri vardı. Ransom'a göre, karısı ona evlerine adım atmadan önce vampir kanından hortumla temizlenmesini söylemişti.

Ransom bu hikâyeyi anlattığında Demarco homurdanmıştı, sarı saçlarının ciddi bir kesime ihtiyacı vardı. "I

karımın emirlerine bu şekilde itaat etmezdim-ilişkide erkek olmalısın, pantolonu giymelisin."

"Elbette," dedi Ransom hiç istifini bozmadan. "Bir dahaki sefere seni akşam yemeğine davet etmekten bahsettiğinde Nyree'ye bilgelik dolu sözlerini ileteceğim. Buzdolabındaki küflü ekmeğin tadını çıkar."

Elena, Demarco'nun kalbini nasıl sıktığını ve sandalyesinden nasıl düştüğünü hatırlayıp gülerek odaya girdi.

Önce arbaletini kaptı ve sol kalçasına bağladı. Diğer kalçasına bağlayacağı yeni düz sadağında taşıdığı ekstra sürgülerle birlikte hafif olan arbaletine "kıymetlisi" gibi değer veriyor ve ona bebek gibi bakıyordu.

Ransom'ın sözleri.

Bu da doğru.

Silah kullanmamaya karar verdi; eğitimine devam ediyordu ama kılıçlarla birleştirilmiş yaylı tüfek ona daha uygundu.

Bugün uzun bir bıçağı sırtından aşağı inen kılıfına yerleştirdi. Beyaza yakın saçları zaten sıkı bir örgü halindeydi ve kalın av bıçağı botundaydı, bu yüzden ona kalan tek şey ön kol kılıflarında taşıdığı bıçakların hepsinin yerine tam olarak oturup oturmadığını kontrol etmektir ve işi bitmişti.

Yaşam alanının kalın halısı üzerinde adım atarak raysız bir balkona açılan kapıları açtı ve bir kış gününün keskin beyazlığına adım attı.

Soğuk onu tokatladı. Sert.

Dişlerini sıktı ve uzun kollu termal siyah üstlüğü için minnettar oldu. Yüksek irtifalarda bir nebze koruma sağlaması için özellikle onun için tasarlanmıştı. Sıradan meleklerin soğuğa tahammül seviyesinin yakınından bile geçmiyordu. Raphael'in şafak öncesi karanlıkta birlikte dışarı çıktığı filo muhtemelen kolsuz tunikler giyiyordu.

Dişleri takırdamak üzereydi.

"Sert görünmeyi boş ver," dedi balkonda duran ilgisiz güvercine. "Sıcak olmayı tercih ederim." İçeri dönerek, kanatları için yırtmaçları ve süslü askıları olan, vücuda oturan siyah bir ceket giydi.

vücutuna sıkıca tutturdu. Sonra da eldivenlerini çekiştirerek taktı -ön kolundaki bıçak kılıflarını ceketinin kollarının üstüne yerleştirdikten sonra.

"Tamam, şimdi hazırım."

Kutup ortamına dönmek istemediği için balkon kapılarını arkasından kapatarak, uzun ve soğuk bir gecenin ardından güne hazırlanan New York'un ısıltılı görüntüsünün tadını çıkarmak için bir an durdu, sonra balkonun kenarından aşağı düştü, kanatları bir çırpıda arkasından açıldı. Bu kanatlar olağanüstü bir renk karışımıydı; iç kıvrımında saf siyah olarak başlıyor, sonra çivit mavisine, en derin maviye ve şafağın fısıltılı tonuna doğru akıyordu.

Astarları parıldayan beyaz altın rengindeydi.

Güzel kanatlardı, ama bulaşık suyu kahverengisi de olabilirlerdi ve onu gökyüzüne çıkardıkları için onları çok severdi.

Hava ciğerlerine cam gibi işliyordu, çok soğuktu ama bugün gökyüzünde serin sarı bir güneş vardı. Uzaktaki yıldız şehri kaplayan karı eritecek kadar güçlü değildi ama karın ışıkla tutuşmasını sağlıyor ve binaların kenarlarından damlayan buzları yanardöner elmaslara dönüştürüyordu.

Altında, Lejyon binası bembeyaz bir örtüyle kaplıydı.

Bahar ve yaz aylarında binanın dışını kaplayan yeşillikler kışın öpücüğü altında uyuyordu ama Elena içeriye uçtuğu takdirde bir sıcaklık patlamasıyla ve büyüyen şeylerin zengin, topraksı nemle karşılaşacağını biliyordu. Lejyon binasının iç rengi yeşildi - yaşayan yeşil.

Cascade'in çalkantılarına tepki olarak denizden yükselen, yaşları bilinmeyen ve kökenleri zaman içinde kaybolan varlıklar, binaları için şehrin sistemlerine aşırı baskı yapmayan, ancak bitkilerini en soğuk aylarda canlı tutan bir ısıtma yöntemi oluşturmak için Kule mühendislerinden ikisiyle birlikte çalışmışlardı. At

Lejyon'un en az on üyesi, yarasaya benzeyen kanatlarını sırtlarına katlamış bir şekilde çatıda çirkin suratlılara özgü bir hareketsizlikle oturuyordu.

Hareketsiz bedenlerinde kar birikmişti, üzerlerinden atamadıkları ve hiç hissetmedikleri bir palto.

Elena. Elena. Elena.

Gargoylelerden bir hareket yoktu ama fısıltıları kafasının içinde yankılanıyordu; Lejyon'un sesi hem tekil hem de çokluktu.

Hızlı bir selam vererek Hudson Nehri'ne doğru ilerledi. Kenarları donmaya başlamıştı, buz parçaları yüzeyinde pürüzlü bir tablo oluşturuyordu ama bu buz bir yanılsamaydı. Üzerine düşerse tutmazdı; iki genç meleğin dün öğrendiği soğuk bir gerçektir bu.

Ne olursa olsun, güzelliği nefesini kesmişti.

Belki de bu yüzden serçeleri fark etmesi bir saniye sürdü.

2

Elena havada düzgün bir şekilde durabilecek kadar güçlü değildi ama hassas kanat hareketlerini kullanarak kısa bir yaklaştırma yapabiliyordu. Gördüğü şey boğazının kurumasına neden oldu.

Raphael mi? Muhtemelen menzil dışında olduğunu bilmesine rağmen baş meleşine ulaşmak içgüdüsel bir hareketti - filoyla bir dizi eğitim manevrasını tamamladıktan sonra, başka bir eyaletteki kıdemli bir meleklerle buluşmak üzere ayrılmıştı.

Ama rüzgâr ve tuzla karışık yağmur, hoş bir fırtınayla zihnine çarptı. Avcı-madeni.

Kuşlar yine garip davranıyor. Benim için tarif et.

Elena hipnotik kitle hareketini tekrar izlemek için etrafına bakındı. Hep birlikte dans ediyorlar. Binlercesi ve binlercesi. Koreografisi yapılmış bir koro gibi hareket eden, sallanan ve süpüren bu dev sarmal.

Zihninde fırtına rüzgârları esiyor, ozon kokusu keskin ve kusursuz, Raphael'in varlığı bu kadar uzak mesafeden bile güçlü. Bir mırıltıya tanıklık ediyorsunuz. Kuşları tanıyacak kadar yakın mısınız?

Elena "serçeler" diyecekti ki yanıldığını fark etti. Sığırcıklar. Bir elini alnına vurdu. Bir sığırcık mırıltısı. Alışılmadık ama doğal bir fenomen. Nefesini üfleyerek, "Toplantınıza uçarak gitmeye devam edin," dedi. Paranoyaklığım ve ben haydut bir vampirin izini sürmek için Enclave'e gitmeye devam edeceğiz ve eğer birine kuşların yaptığı şeyler yüzünden neredeyse aklımı kaçırdığımı söylerseniz, konyağınıza acı biber ekerim.

Kahkahası bir sestense çok bir duyguydu. Bu gece görüşürüz, hbeebti.

Bu sabahki ürkekliğinden dolayı başını sallayarak -bir dahaki sefere gökyüzünde ağır silahlı düşman melekler hayal etmeye başlayacaktı- kendisinin ve Raphael'in evinin üzerinden geçmek için tamamen normal renklere sahip Hudson Nehri'nin diğer tarafına ulaştı. O ayrıldıktan sonra yağan taze karın pırıltılı tabakasını hiçbir ayak sesi bozmadı ama evin içinin sessiz bir verimlilikle uğuldayacağını biliyordu.

Montgomery, eşsiz uşak, daha azına izin vermezdi.

Kayalıklardan içeri doğru eğilerek ve henüz yükselmekte olan kalp atışlarını dinlememeye çalışarak, neredeyse tamamen melek evleriyle dolu seçkin mahallenin derinliklerine doğru uçtu. Bunun tek istisnası nadiren rastlanan birkaç yaşlı vampir ve Janvier'di. Nispeten genç olan Cajun vampire bu ev, Janvier'in üstesinden geldiği bir görev için bir melek tarafından teşekkür olarak verilmişti.

Ashwini ile çift olana kadar orada hiç yaşamamıştı. Hiçbir ölümlü Enclave'i evi olarak görmedi ve eski bir ölümlü olarak,

Elena bunun muhtemelen sağlıkları için daha iyi olduğunu düşündü. Yaşlı ölümsüzler davranışlarında her zaman rasyonel olmazlardı - can sıkıcı bir komşunun başını kestikleri için üzgün olabilirlerdi ama söz konusu komşu yine de ölüden daha ölü olurdu.

Uçarken, bu işin gerçeklerini düşündü. Söz konusu vampir Damian Hale'di. Başlamak için en kolay yer Imani'nin evindeki odası olabilirdi; bir önceki gece kaçtığından şüpheleniliyordu, bu sabaha kadar ortadan kaybolması onun tazi burnu için önemli olmamalıydı.

Hava da sorun değildi.

Loncaya ilk katıldığından beri yaptığı birçok kış avından sonra Elena, koku çok derine gömülmediği sürece karda koku izi sürebiliyordu. Bu sabah çok az kar yağdığına göre bir şey olmazdı.

Doğru evi bulmak - gerçi "malikane" daha iyi bir kelimeydi ama, etrafını hiç vakti olmayan büyük bir hanımefendi gibi işgal eden görkemli yapı için

Herkes saçmalıyor-Elena kanatlanıp karla kaplı çimenlerin üzerine indi.

Birden fazla ayak tarafından çalkalanmıştı.

Elena irkildi, burnu büyük bir düğüm halinde birbirine karışmış bir koku karmaşası tarafından saldırıya uğradı; Damian Hale'inki oradaysa, onu çıkarmak tam bir baş belası olacaktı.

"Konsorsiyum." Kapıda bekleyen vampir beyaz bir papyon ve eski moda siyah bir frak giymiş, beyaz gömleğinin üzerine pantolonunu jilet gibi bastırmış ve ayakkabılarını parlatmıştı. Uzun boylu gövdesini ona doğru eğdi, bu hareket siyah saçlarının özenle taranmış ve pomatlanmış telleri kadar kusursuzdu.

Elena neredeyse onun gıcırdamasını bekliyordu.

"Günaydın Taizaki," diyebildi içinde kıvrılırken. Bu hürmet hak edilmemişti; eski vampirler ve melekler bunu Raphael'e duydukları saygıdan dolayı, eski ölümlünün yüzüstü düşmesini beklerken yaparlardı.

Bu, akli başında her kadına kompleks vermeye yeterdi.

Elena, serçe parmağını zorlamadan omurgasını kırabilen bir başmeleğe delicesine aşık olduğu için, mantıklı bir sopayla vurulma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığı açıktı.

"Damian Hale'in kokusuna ihtiyacım var," dedi Imani'nin majordomosu tam boyuna ulaştığı anda. "Henüz yıkanmamış giysilerinden bir parça en iyisi olur ama yaşam alanından da alabilirim."

"Böyle bir giysi hazırladım." Taizaki'nin yüzü Japoncaydı ama aksanı hiç değişmeyen bir Fransızcaydı, sanki barbarca bir dil olan İngilizceyi konuşmaya pek tenezzül etmiyormuş gibiydi. "Hanımım sizi kış bahçesinde bekliyor."

Raphael, seni işte bu kadar çok seviyorum, diye mırıldandı içinden.

Deniz tekrar ona çarptı, fırtına rüzgârları uzak ama mevcuttu. Ne kadar?

Elena neredeyse atlıyordu. Hâlâ menzilde misin?

Bu yüzden mi bana mırıldanıyorsun? Duymayacağımı düşündüğün için mi? Kalbim kırıldı.

Şimdi adam onunla dalga geçiyordu. Ben bir hiçken avlanmanın daha hızlı olduğunu söylüyorum, dedi karanlık bir sesle. Meleklerinle iyi geçinmek yok.

Kimseyi bıçaklamamaya çalışın. Bunu bir kaza olarak açıklamaya çalışmak çok zor olurdu - özellikle de mükemmel nişancılığınız göz önüne alındığında.

Dudakları seğirmekle tehdit etti. Söz vermek yok.

Onu içeri götürmesi için majordomoyu başıyla işaret ederek, keskin adımlarla onun arkasından içeri girdi. Taizaki onun gezinmekle ilgilenmediğini anladığında hızını artırdı; Taizaki onun omurgasının hakaretle daha da sertleştiğini gördüğünden emindi.

Muhtemelen onun medeniyetsiz halinin mobilyaların üzerine işemesini bekliyordu.

Bu görüntü karşısında kahkahasını bastıran Elena yoluna devam etti.

Kış bahçesi binanın en sonunda ve sağda yer alan büyük bir odaydı. Elena daha önce bir kez, Imani'nin Elena'ya yeni görevine hoş geldin demek için düzenlediği bir akşamda, tavandan tabana pencereleri olan bu son derece resmi odaya girmişti. Melek huysuz ve cenazedeki bir cenaze levazımatçısı kadar eğlenceli olabilirdi ama aynı zamanda meleklerin sosyal görgü kurallarına uyma konusunda da titizdi.

"Imani," dedi Elena içeri girerken, majordomo onları yalnız bırakmak için gözden kayboldu.

Beyaz kanatları ve dağınık bronz tüyleri olan, parlak kahverengi tenli bir melek penceredeki pozisyonundan başını kaldırıp baktı. "Eşim." Saçları kafatasının sol tarafına doğru ince ve sıkı bir şekilde örülmüş siyah buklelerden oluşuyordu ama bunun dışında parlak bir mükemmellikle omuzlarına dökülüyordu.

"Lonca'nın seni göndermesini beklemiyordum." Imani'nin koyu mavi kadifeden elbisesi, Elena'nın yüzüne doğru kayarken koyu renkli bir su gibi hareket etti.

"Avcılık becerilerimin paslanmadığından emin olmak için elimi işin içinde tutmayı seviyorum."

Imani'nin gür dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı. Bir melek için bile baş döndürücüydü: o dudaklar ki

Yüksek elmacık kemikleri, gülünç denecek kadar kusursuz cildi, o inanılmaz saçları ve gözbebeğinin etrafında daha koyu bir patlama olan tarçın kahverengisi gözleri sayısız erkek fantezisini ortaya çıkardı. Buna bir de uzun kum saati formu eklenince, kadın bir ressamın muhteşem ama şehvetli melek güzelliği rüyası gibi görünüyordu.

Ağzını açana kadar bu yanılsama devam etti. Sesi de en az geri kalanı kadar güzeldi ama tıpkı malikanesi gibi Imani de kimsenin saçmalıklarına ayıracak vakti olmayan büyük bir hanımefendiydi. Aynı zamanda satır aralarına renk vermeyen insanlara da ayıracak zamanı yoktu. Söylemeye gerek yok, Elena onun en sevdiği kişi değildi.

"Anlıyorum," dedi şimdi, hiç görmeyen bir kadının ses tonuyla. "Böyle bir konuda bir eşle muhatap olmak çok sıra dışı bir durum." Çok sivri bir bakış. "Yine de, Lonca yöneticisinin size ayrıntıları verdiğini varsayıyorum. Emrindekilerden ziyade onunla konuşmaya özen gösterdim; kendisi çok yetkin bir ölümlüdür."

Bu iltifatı Sara'ya iletmek için bir not alan Elena kendine profesyonelce davranmasını söyledi -her ne kadar bir eşin nasıl davranması gerektiğine dair beklentilerini altüst ederek kibirli yaşlı meleklerin burunlarını cımbızlamak ona hınzırca bir tatmin verse de. "Damian'ın kokusu dışında her şeye sahibim," dedi övgüye değer bir soğukkanlılıkla.

"Majordom bunu sizin için aldı." Imani kanatlarını alışılmadık bir keskinlikle açıp kapattı ve odayı adımlamaya başladı.

Elena meleği görüş alanında tutabilmek için yana kaydı, kış bahçesi pencerelerinin ötesindeki karla kaplı bahçeler şimdi arkasındaydı.

"Çocuğun bunu yapacak kadar aptal olduğuna inanamıyorum."

Damian Hale otuz dört yaşındaydı - ya da bu, Making'de olduğu yaşı. Artık yüzlerce yıl boyunca otuz dört yaşında kalacaktı. Yapmayacağı tek şey çocuk olmaktı. Elbette, Imani yaklaşık sekiz bin yaşındaydı ve huysuz büyükanne olayını çok iyi biliyordu.

Raphael'in kendisine eş olarak bir ölümlüyü seçtiğini öğrendikten sonra muhtemelen tuz kokusuna ihtiyacı olmuştu. Gerçi İmani'ye hak vermek gerekirse, o da kendi çapında çabalıyordu. Elena'ya melek protokolü hakkında kendi yazdığı bir kitabı gizlice hediye etmesi muhtemelen bir nezaket jesti olarak düşünülmüştü.

Zebani Raphael, bir hafta boyunca her gece metni ona yüksek sesle okumaktan büyük zevk almıştı; bir yandan kafasını yastığın altına saklamaya çalışırken bir yandan da onun kafasına lanetler yağdırıyordu. Ama aynı zamanda şöyle demişti: "İmani'ye karşı sabırlı ol Lonca Avcısı. O zalim ya da kaba biri değil. O, modern varoluşu sarsıcı bulan çok yaşlı bir melek ve sen onun dünyayı anlamlandırmak için kullandığı düzgün kutuların hiçbirine uymuyorsun."

Elena bunu akılda tutarak, "Damian'ın neden kaçtığına dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

İmani yine dudaklarını büzdü. "Bu durumdan çok rahatsız." Bileğinde ince bir elmas bilezik parlarsa da yüzüksüz elini salladı. "Yaratılmadan önce erkekler arasında bir liderdi - CEO denen bir şeydi - ve evimi yönetmesine izin verilmediği için mağdur."

Elena bir kaşını kaldırdı. "Kibirli mi?"

"Kendini büyük bir adam sanan aptal bir çocuk." İmani dudaklarını ağzı erik gibi oluncaya kadar sıktı. "Avdan önce seninle konuşmak istedim çünkü silah aldığını yeni öğrendik."

Elena dikkatini toparlayarak, "Hangileri?" diye sordu.

"Benimle yürüyün. Binbaşına bize rapor vermesini söyleyeceğim."

Sözlerine rağmen İmani olduğu yerde durakladı. "Ne kadar tuhaf," dedi usulca, birdenbire yaşlılığın karanlık ve unutulmaz gücüyle dolan bir sesle.

Elena, İmani'nin pencereden dışarı bakan bakışlarını takip etmek istemedi. Kanı aniden soğumuştı, nabızı kesik kesik atıyordu. Ve kulaklarında bir ses gürledi.

Kuşlar, diye düşündü, dışarıda açıklanamaz, doğaüstü şeyler yapan kuşlar görürdü.

Kuşlar değildi. Daha kötüsüydü.

3

Imani'nin g  lleri a  ıyordu.

Elena kış bah  esine girdi  inde bir metre karın altında kalmış olan g  ller.

Baharın yeşil nefesine kadar uykuda kalması gereken g  ller.

Lanet olası kıyametin habercisi olan g  ller.

Elena bo  azını temizledi. "Her zaman sadece kırmızı g  ller mi dikersiniz?" Sonsuz bir kıpkırmızı deniz, tıpkı bir zamanlar belli bir nehrin oldu  u gibi.

Cascade ve kan g  lgesi de neyin nesiydi?

"K    k bir hoşg  r  ," dedi Imani yumuşak bir sesle. "Daha da   nemlisi, g  r  nen o ki de  işim bir kez daha geliyor." Bir i     ekiş. "De  işimden hi   hoşlanmam."

G  llere bakan Elena, Raphael'i tekrar rahatsız etmemeye karar verdi. G  ller bacaklarını uzatıp New York'a saldıracak de  illerdi ya. Bu sadece Kaskad'ın do  al d  zeni bozmasıydı. "Biliyor musun, Imani," diye mırıldandı. "De  işim konusunda sana katılıyorum."

Bir kez olsun uyum i  inde, ikisi de olmaması gereken   i  eklere sırtlarını d  nd  ler ve Taizaki ile Damian Hale'in odasında buluştular. Eski CEO'nun iki silah ve bir arbalet aldı  ı ortaya   ıktı. Imani, Hale'in Elena'nın dikkat etmesi gereken her iki t  r silahla da yeterince tesisi oldu  unu do  ruladı.

Melek bunu yaptıktan sonra   rk  t  c   g  l bah  esinde y  r  meye başladı. "De  işim yıkıcıdır," dedi Elena kaşlarını kaldırdı  ında. "Ama b  yle karanlık bir g  zellik uzun s  rmeyecek

buzdan kurtulamaz. Bir ölümsüz bile zamanın çürümesini durduramaz."

Elena uzun dakikalar boyunca meleğin ardından baktı. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Vivek'i aradı ve vampirin şifre korumalı olarak bıraktığı Damian Hale'in bilgisayarına uzaktan girmesini sağladı. Vivek, hepsi aynı gün ve saat için alınmış birden fazla uluslararası uçak biletine dair kanıtlar buldu. Ancak en ilginç bulgu, Hale'in ev hesabına erişmeyi ve önemli miktarda parayı hortumlamayı başarmış olmasıydı.

"O sıradan bir koşucu değil." Elena'nın kanı ısındı, nabızı hızlandı. "Uçaklara bineceğini de sanmıyorum. Bu izi bulmamız için bıraktı."

"Hallediyorum." Vivek'in sesindeki coşku, Lonca'nın kendi teknik ekibi yerine onu arama kararını haklı çıkarıyordu.

Vivek önsezisini doğruladığında Taizaki ile birlikte malikanenin ön kapısındaydı. Damian Hale biletli uçuşlardan hiçbirine binmemiştir. "Mümkün olan her sistemde bir bildirim alarmı kurdum. Başka bir şey çıkarsa size haber veririm."

"Teşekkürler, V." Elena telefonunu fermuarlı cebine yerleştirdikten sonra Hale'in kokusunun bulunduğu çantayı açtı ve derin bir nefes aldı. "Bir tutam olgun şeftali ile sarmalanmış kavak ağaçlarının fırçası."

Taizaki onun mırıltısı karşısında yüzünü buruşturdu.

Elena omuz silkti. "Vampir kokularının genellikle bir vampirin gücü ya da tehlikeliliğiyle hiçbir ilgisi yoktur." Kibirli majordomoya onun yanmış şeker ve kesilmiş süt koktuğunu söylememeye karar verdi.

Taizaki onunla ilk karşılaştığında dudağını kıvrımış olmasına rağmen politik ve nazik davranıyordu. Sanki ölümlülük yakalanıyormuş gibi. Montgomery asla onun kişisel duygularına ihanet edecek kadar bayağı olmazdı. Raphael'in uşağıyla ilk tanıştığında, kaba ve

Ama ona büyük bir nezaketle çay ya da kahve ikram etmişti.

Ama Montgomery'nin altın standart olduğunu kabul ediyordu. Diğer tüm uşaklar -ya da majordomolar- kıyaslandığında acı çekecekti. Zavallı Imani, Taizaki'nin hatasını fark ederse çok utanırdı.

rneği majordomo'ya geri vererek, ciddi bir şekilde avlanmaya başlamak için döndü.

Gller, zengin, sarhoş edici ve muhteşem.

Elena havayı kaplayan bunaltıcı parfüme karşı dişlerini sıktı ve alamet, alamet, alamet diye bağırdı! Malikânenen dışarıya doğru giderek genişleyen yarım daireler çizerek yürümeye başladı ve sonunda Hale'in kokusunu n kapıdan yaklaşık elli metre ötede, araziye çevreleyen ağaçların arasında yakaladı.

Yirmi dakika sonra koku aniden durdu. Sabahın hafif kar yağışından ağır bir ağaç gölgesiyle korunan kirli karı hafifçe kazmak için meldiğinde, bir yağ damlası gördü. "Akıllı adam." Ayağa kalktı, glgeliğin altından ıktı.

Kanatlarını çırparak, yağ sızıntısının iz bırakıp bırakmadığına bakmak için havalanmaya gitti. . ve kaslarında dayanılmaz bir burkulma hissetti.

Nefes nefese donup kaldı, sonra tekrar denedi.

Havalandı ama omuzları ve i kanat kasları, dikey kalkış yapabilecek kadar gçlendiğinden beri hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Acı, enfeksiyon kapmış bir diş gibi zonkluyordu.

Lanet olsun.

Yanlışlıkla yanış yöne hareket etmiş ve bir tendonunu ya da kasını burkmuş ya da yırtmış olmalı. Umarım vücudunun kendi kendine iyileşmesini sağlayacak kadar küçüktür. Angelkind'in şifacıları yetenekliydi ama iyileşme sürecine yardımcı olsalar da büyük yaraları iyileştiremezlerdi.

Elena'nın kendi iyileşme kapasitesine gelince, bir ölümlü olarak sahip olduğundan daha fazlaydı ama bebek meleklerle bile kıyaslanamazdı. Ölümden sonraki yolculuğunun ne kadar sürdüğünü kimse bilmiyordu.

ölümlüden ölümsüze geçmesi gerekecekti. Ölümsüzlerin saygı duyduğu yetenekli bir şifacı olan Keir ile güvenilir tarihçileri ve kütüphanecileri Jessamy, önceki melek-Yapımlar hakkında bilgi arıyorlardı ama şu ana kadar çabalarının karşılığını sadece bir sürü toz hapsirığı ve kızarmış gözlerle almışlardı.

Hayal kırıklığı daha da kötüydü çünkü herkes bu bir zamanlar ölümlü olanların var olduğunu biliyordu. Onlar, bir başmeleğin gerçek bir aşk yaşadığında vücudunun kendiliğinden ambrosia adı verilen tatlı, erotik bir altın madde üreteceği efsanesinin ardındaki etten ve kemikten gerçeklikti. Raphael onu düşerken ambrosia ile öpmüştü, sırtı kırılmış ve geri kalanı onarılamayacak şekilde yaralanmıştı ve şimdi gökyüzünde süzülüyordu.

Ambrosia ölümsüzler arasında verili bir şey olarak kabul edilirdi.

Araştırmacılar bunu incelemeyi bile denediler. Ne yazık ki kayıtların ya da gerçek bir numunenin olmaması onları engellemişti. Raphael onlara bir damla bile bırakacak durumda değildi; hepsini Elena'ya vermişti.

Yaşamalısın.

Elena'nın kalbi anıların, baş meleğinin sesindeki ham kararlılığın, ikisini de işaretleyen delici aşkın yankısıyla gerildi. Peki ya onlardan önce gelen diğer aşıklar? Onlar nereye gitmişti?

Yaygın teori, son melek-Yapımın çok uzun zaman önce doğduğu ve melek-Yapımın ve onun adını bilen herkesin en derin Uyku'da kaybolduğu yönündeydi. Elena zaman zaman seleflerinden biriyle tanışmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyor, bu fırsatı isteyip istemediğinden emin olamıyordu. Ya o öncüller bir varoluş çağından sonra insanlıklarını kaybetmişlerse? Ya onlarda ölümlülüğe dair hiçbir şey fark etmemişse?

Bugün kendini iliklerine kadar ölümlü hissediyordu ama kanadındaki ağrı zonklayan apsedden zonklayan çürüğe dönüşmüştü, bu yüzden ava devam etmeye ve döndüğünde revire uğramaya karar verdi.

Yolda gözle görülür bir yağ lekesi yoktu, bir zamanlar orada olan her şey diğer arabaların geçişiyle uzun süre önce silinmişti. Bu avın daha teknik olması gerekiyordu. Ama Vivek'ten Damian Hale'in telefonunu bulmasını istediğinde, ona telefonun Imani'nin malikânesinin bulunduğu bölgede olduğunu söyledi. "Muhtemelen herkesi boşa kürek çekmeye göndermeyi umarak araziye saklamıştır."

Elena'nın hemen önündeki ağaçlardan bir sıgırcık sürüsü uçtu. Yüzlerce minik beden, keskin gagalar ve kırpışmayan koyu gözler. Binlerce kanat onun tenine çarpıyordu. Kulak zarlarında patlayan sonsuz ses tizleri.

Isırılmış bir sesin üzerine düştü, çok uzağa düşmeden önce kendini zorlukla yakalamayı başardı.

"Ellie!"

"İyiyim, iyiyim," diye mırıldandı telefona, kuşlar rüzgârla dağılmadan önce etrafında bir spiral çizerek uçarken. "Ben ayrıldığımdan beri başka sismik olaylar oldu mu?"

"Hayır, tamamen sakin." Vivek'in sesi keskindi. "Gerçekten iyi misin?"

"Evet." Cascade bu son uyku nöbetinden sonra yeniden uyanıyor olabilirdi ama Elena onun ritmine göre dans etmeyi planlamıyordu. Güç dalgalanmasının ve beraberindeki kaosun ne kadar süreceğini kimse bilmiyordu. Tek bildikleri onlarca yıl sürebileceğiydi. Hiçbiri kendi hayatını yaşamayı bırakamazdı.

Bugün Elena'nın hayatında Damian Hale'i bulmak da vardı. "Peki ya arabası?"

Vivek hiç duraksamadan, "Adamın üzerine kayıtlı bir araç yok," diye cevap verdi. "Imani'nin majordomo vampirini arayıp konuştum, araçlarından hiçbirinin kayıp olmadığını doğruladı." Ani bir duraklama. "Bekle bir dakika. Akıllı tavşanımız bir şey unutmuş olabilir."

Vivek çalışırken Elena havada kaldı, gözleri yeri tarıyordu.

Vivek onun kulağına, "Melek evlerinin çoğunda yola doğru yönlendirilmiş güvenlik kameraları var," dedi, "ve Kule'de

düşman tehdidi durumunda bu gözlere erişim. Koşucunuzun yüzünü kırmızı bir sedan içinde yakaladım ve onu çeşitli kameralar ve geçiş noktaları kullanarak takip ediyorum. Bunları yıllar önce hackledim, o yüzden sayılmaz bile."

"Bana doğru yönü göster, ortak," dedi, teni önce yakıcı bir sıcaklığa sonra da kavurucu bir soğukluğa büründü. Kafasındaki her saç teli elektriklenmiş gibi hissetti. "V," dedi o cevap vermeden önce. "Ufukta şimşekli bir fırtına mı var?"

"Hayır, hava raporuna göre gökyüzü açık ve tuhaflik ihtimali sınırlı." Odak noktasını değiştirerek ona yol tarif etmeye başladı; Catskills'in eteklerindeki küçük bir kulübe tarzı otele kadar onunla birlikte kaldı. Öğle yemeği olarak havada üç enerji barı yedi, pantolonunun alt cebinde sakladığı ince su paketinden su içti.

"Taksiden başka bir şeyim yok-" Hattın diğer ucunda sessiz bir nefes verme sesi. "Şu küçük tuhaflik ihtimalini biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Sismik rapor o kabinlerin yakınında bulunan bir sensörden geldi."

Elena, sanki hücrelerinden bir akım geçiyormuş gibi derisi karıncalanırken bile, "Tabii ki geçti," diye mırıldandı. "İnmek üzereyim. Bir şeyler öğrendikten sonra seni ararım."

Telefonunun fermuarını tekrar cebine sokması iki denemesini aldı, elektrik hissi parmak uçlarında o kadar dikkat dağıtıcı ve kafa karıştırıcıydı ki. Yanakları buz gibi yanmış, kulaklarının ucu kızarmıştı.

"Normal düşünceler," diye emretti kendine. "Normal düşünceler."

İnmek için en iyi yeri ararken sığırcık kuşları etrafını sardığında onları görmezden geldi... kuşların ona fısıldadığına yemin edebilse bile. Kelimeleri duyamıyordu, şekilleri duyma mesafesinin hemen dışındaydı ama ses tonu bir uyarıydı.

Kuşlar ara sıra daha da yükseğe uçarak karmaşık desenlerle dans ediyor ve o bakarken havada asılı kalmasını sağlıyordu

ama onun yanından hiç ayrılmadılar. Garip, mırıldanan bir refakatçi.

Sonunda yere indiğinde o kanatlı refakatçi gökyüzünde kaldı - otelin önündeki geniş alan yazın muhtemelen yabani otlar ve çiçeklerle doluydu; bugün ise yaşamın neredeyse hiç izi olmayan beyaz bir tabakaydı. Isırıcı derecede soğuk havanın ve vampir kokularının tek bir çekimi burnuna dokundu, her çizgi temiz ve diğerleriyle karışmamıştı.

Orada, bir kavak fırçası ve olgun şeftalilerin sulu savurganlığı.

Güçlü. Zengin. Sadece bir kalıntı değil. Damian Hale buradaydı.

Yüzündeki elektriklenmeyi fark etmemeye çalışarak bir nefes daha alan Elena, kokunun kaynağını belirli bir kulübeye kadar takip etti. Tam o yöne doğru adımını atmıştı ki elektrik kayboldu. Kuşlar ötmeyi kesti. Hava dondu.

Ve yeryüzü ayaklarının altında titredi.

Durma noktasına geldi. Bilinmeyen bir ses başını kaldırmasına neden oldu.

Sığırcık kuşları kafatasının içinde çılgınca ve anlaşılmaz uyarılarını fısıldarken sürekli bir çember çiziyorlardı.

Yeryüzü şiddetle sarsıldı.

Kanatlarını çırparak ve acının yenilenen nabzına karşı dişlerini sıkarak sarsılan zeminden yükseldi. Kabin kapıları altından açıldı, insanlar kafası karışmış karıncalar gibi dışarı fırlayarak çimlere doğru koşmaya başladı.

Kulübelerin altındaki zemin parçalanmaya başladı.

Elena, kaybolan topraktan korkutucu bir şekilde yarım adım önde olan genç bir kadını yakalamak için aşağıya indi. Elena yetişkin bir insanı taşıyabilecek kadar güçlü değildi ama kadını diğer misafirlerin yakalayabileceği bir yere kadar çekmeyi başardı ve sonra herkese daha uzağa gitmeleri için bağırdı.

Bir çığlık havayı böldü.

Elena arkasına döndüğünde Damian Hale'in kollarını ve bacaklarını çırparak hiçliğin içinde kaybolduğunu gördü. Yer, ayaklarının altında toprak ve sudan oluşan bir gürültüyle açılmıştı.

Kaya. Olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru uçuştu ama bu nafile bir çabaydı.

Damian'ın yerin dibinde kaybolduğu noktaya ulaştığında bile, geniş ve ürpertici derinlikteki çukur altın kırmızısı bir magma akışıyla dolmaya başlamıştı. Ne Damian'dan ne de kulübelerden bir iz vardı. Ne bir et parçası ne de bir tahta parçası.

Yerin sallanması durdu. Toprak parçalanmayı bıraktı. Kuşlar dans etti.

Elena'nın altında, toprakta kaynar bir sıcaklıkla titreşen bir yara parlıyordu.

Kan içicinin ölmesi gerekiyordu. Onun kaderi buydu. Zamanın ilk işareti olmak.

Kelimeler zihninde tam teşekküllü olarak belirirken Elena ellerini kollarının üst kısmında ovuşturdu. Sanki onları kendisi düşünmüş gibi. Ama o düşünmemişti. Bu başka birinin düşüncesi idi ve onun kafasının içindeydi.

Gözlerini fısıldayan sığırcık kuşlarına doğru kaldırdı, sözlerin kaynağının onlar olup olmadığını merak ediyordu. Ama küçük kuşlar onun bakışları altında dağılmaya, ağaçlara konmaya ya da lav çukurunun etrafına konmaya başladılar. Birkaç tanesi dans eder gibi hareketlerle sıcağa yakın uçuştu, ancak tam da çok yakın uçup yanacaklarından endişelendiği anda geri süpürüldü.

Bir anda, güneşin aydınlattığı kış gökyüzünde artık sığırcık kuşları yoktu. Sadece olmaması gereken bir lav çukurundan güvenli bir şekilde uzakta, karla kaplı zeminde çılglık atan, hıçkıran insanlar vardı... ve Elena'nın sol kanadı sürüklenmeye başlamıştı. Ancak şakağından aşağı ter damladığında lavın tam üzerinde asılı durduğunu fark etti. Çekirdeğe çok yakındı.

İçindeki yapışkan kazana baktı ... ve görünmez bir el onu öldürücü bir güçle itti.

4

Elena'nın içgüdüleri çılglık attı.

İlk ve en büyük tepkisi savaşmak oldu - sonra kanadının daha da ağır bir şekilde sürüklendiğini ve bilinmeyen bir gücün onu tehlike bölgesinin dışına ittiğini fark etti. Hayatta kalanların hıçkırarak ağlayan ya da olağanüstü sessiz kümelerinden çok uzak olmayan bir yere güvenli bir şekilde indikten sonra, yeryüzünün dokusundaki yırtığın en ucuna doğru yürümek için döndü.

Kalın sıvı aşağıda ağır ağır hareket ediyordu, rengi parlayan turuncu-kırmızıydı. Harekete rağmen şu anda sakin görünüyordu, Elena'nın üzerinde durduğu toprak sabitti. Ancak obruktan yayılan ve yüzüne çarpan ısı, erimiş magma ile temastan hiçbir şeyin ve hiç kimsenin sağ çıkamayacağını açıkça ortaya koyan kavurucu bir yanıktı.

Sıvı kemikler, çatırdayan deri, patlayan gözbebekleri ... Damian Hale, kibir ve kendini beğenmişlik suçu yüzünden böyle bir kaderi hak etmemişti. "Huzur içinde yat,

Damian," diye mırıldandı çömelip obruğun kenarlarını incelerken, Imani'nin onun kaybının yasını tutacağını derinden bilincindeydi. Raphael'in de söylediğı gibi, melek yaşı bir sopa olabilirdi ama kaba değildi.

Elena. Tuz ve deniz, ona kendi nefesi kadar tanıdık gelen şiddetli bir güç dalgası. Okyanus çalkantılı ve son yer sarsıntısının bir sonucu olarak yükseliyor. Eğer yakındaysanız kıydan uzaklaşın.

Demek ki deprem bu bölgede olmamış. Catskills'in eteklerindeyim ve önümde fokurdayan lavlarla dolu bir obruk var.

En ufak bir duraklama. Lonca Avcısı, tehlike bulma konusundaki tutkunu konuşmalıyız. Yola çıkıyorum.

Şehirde herhangi bir hasar var mı? Sevdiği insanlarla doluydu.

Bekle. Otuz saniye sonra. Dmitri hasar bildirilmediğini söylüyor. Sarsıntı yaygındı ama durduğunuz yerin yakınındaki dağlar dışında önemsizdi.

Göğsündeki gerginlik hafifleyince Elena çömeldiği yerden kalktı ve bir irkilemeyle savaşmak zorunda kaldı - lanet olsun, kanadını fark ettiğinden daha fazla incitmiş olmalıydı. Hayatta kalanlara doğru yürümeden önce kanadını doğru pozisyonda tuttuğundan emin olmaya özen gösterdi.

Dağınık kas kontrolü ile sakatlığı daha da kötüleştirmenin anlamı yok.

Ölümlüler ve tatile çıkmış genç vampirlerden oluşan kalabalığın arasında, kolunun altında dizüstü bilgisayarı olan kumral saçlı bir vampir vardı; üzerinde, bir tarafında dağ fonunda bir dizi kulübeye benzeyen grafik bir logo bulunan kahverengi bir polo tişört giymişti. "Siz personel misiniz?" Elena yırtık kâğıt ve ezilmiş nane gibi kokan adama sordu.

"Müdürüm," dedi, gözlerinin akı henüz belli oluyordu ve dikkati bir zamanlar kulübelerin merkezde yer aldığı noktaya odaklanmıştı. Çilleri, bronzlaşmış teninin kansız tonuna karşı adalar gibi göze çarpıyordu.

"Sanırım o dizüstü bilgisayarda konuk listesi yoktur?"

Gözlerini kırpmıştırmadan ve başını kırık bir kukla gibi aşağı yukarı sallamadan önce uzun bir süre boş gözlerle ona baktı. Ama bu hareket onu şoktan çıkarmış gibiydi ve Vivek'in daha fazla dürtmesine gerek kalmadan dizüstü bilgisayarı açtı. O yoklama yaparken, Vivek'in iyi olup olmadığını soran mesajına yanıt verdi, ardından dikkatini yoklamaya geri verdi.

İsmine cevap vermeyen tek kişi "John Smith" idi. Bunun Damian Hale olduğunu anlamak için roket bilimine gerek yoktu ama Elena emin olmak için müdürden bir tarif aldı. Fazla bir şey söylemesine gerek kalmadı, Hale otele yeni giriş yapmıştı ve müdür, Elena'nın kendisine hedefiyle ilgili gönderilen resimlerde fark ettiği kaşındaki küçük yara izini bile hatırlıyordu.

Zamandaki işaret.

Kafasının içindeki o uhrevi sesi hatırlayınca üzerine çöken bir ürpertiye silkeleyen Elena kanatlarını açtı ve sırtına doğru sıktı. Bu otomatik bir hareketti ve uzun süre yerde kaldığında sık sık yaptığı bir şeydi. Kanatlarını germek iyi hissettiriyordu.

Bugün olmaz.

Sırtına saplanan sancılar. Jiletler uzun iğnelere dönüştü.

Nefesini içine çekti, acıyı bastırdı. En azından hayatta kalanları lav çukurundan uzak tutmakta zorlanmamıştı. Kimse etlerinin kemiklerinden eriyip gitmesini istemiyordu, Damian Hale'in tüyler ürpertici çığlıklarının işitsel lekesi göz ardı edilemeyecek kadar yakındı. Müdür, misafirlerini şehirdeki geçici konaklama yerlerine götürmek için bir otobüs ayarlamayı teklif ettiğinde, kimse kabul etmekte tereddüt etmedi.

Raphael nakilden önce geldi.

Kanatlarının görkemli açılışı ortaya çıktığında Elena hayatta kalanların düğümünden gelen bir inilti duydu. Güneş ışığı tüylerindeki beyaz-altın iplikçiklerde parlıyor, gece yarısı saçları inişinin yarattığı rüzgârla geriye savrularak erkeksi güzelliğiyle vahşi bir yüzün temiz hatlarını ortaya çıkarıyordu.

"Başmelek." Yumuşak bir fısıltı, aynı derecede yumuşak bir el Elena'nınkine kayıyor.

İrkilerek yere baktığında beş yaşlarında bir çocuğun yüzünde coşkulu bir gülümsemeyle orada durduğunu gördü. Bakırımsı kahverengi teni parlıyor, yüzündeki bebek yağının altındaki geniş ve yüksek kemikler ona Ransom'ın Cherokee büyük büyükbabasının ona gösterdiği bir fotoğrafı hatırlatıyordu. Elbette korkmayan bir çocuk olacaktı; çocuklar Raphael'den asla korkmazdı. Bir hayranın var Başmelek.

Raphael, çocuğu selamlamak için başını sallamadan önce kanatlarını savaşçı becerisiyle sırtına kapattı. Gözleri o kadar saf bir maviydi ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu, teni ise güneş altınıydı. Bugün giydiği deri, geçmişteki savaşların ve dövüşlerin izlerini taşıyan yıpranmış bir kahverengiydi.

seanslar. Tunik kollarını çıplak bırakıyor, pazılarının yontulmuş kaslarını ortaya çıkarıyordu. Başmelek olmadan önce bir savaşçıydı ve her zaman bir savaşçı olarak kalacaktı.

Sol yüzük parmağında, saf beyaz ateşten bir kalbi olan kare şeklinde koyu kehribar bir parça bulunan kalın platin bir yüzük vardı. Onun işareti. Kendisi var olmadan bin beş yüz yıl önce yaşamış bir varlık tarafından her zaman takılırdı.

Eğer obruktan gelen ısı bir nabızsa, Raphael'in gücü de kemiklerinin derinliklerinde atan bir zonklamaydı.

Ölümcüldü ve güzeldi. Hepsinden önemlisi, onundu.

Ve içinde küçük bir çocuğun kalbini ezmeyecek kadar çok kalp vardı.

Elena'nın yanında, çocuğun gözleri kabul edilmekten dolayı açıldı, bu sessiz bağlantı onun çocuksu dünyasına neşe getirmek için fazlasıyla yeterliydi. Kulaktan kulağa gülümseyerek, kaçıp gittiğini ancak geç fark eden ailesinin yanına koştu.

Elena obruğun kenarında Raphael'e katılmak için yürüdü, arkalarına düşen ölüm sessizliğinin farkındaydı. İnsanlar ölümcül bir yırtıcının dikkatini çekmemeye çalışıyorlardı. Çaresiz anne babasının onu susturma çabalarını görmezden gelen küçük ve parlak gözlü bir çocuk hariç hepsi; onlara baş meleğin onu nasıl gördüğünü anlatmak istiyordu!

"Güçlü bir çocuk," diye mırıldandı Raphael, ama dikkati bereketli ve yavaş hareketleriyle hipnotize eden lavların üzerindeydi. "Dmitri'ye büyüdükçe ona göz kulak olmasını söyleyeceğim."

"Şimdiden onu Kule için işe almayı mı düşünüyorsun?" "Bir başmeleğin işi asla bitmez."

Gerindi

Kanatlar. Kanatlardan biri, aşıkların, bir başmelekle eşinin okşaması gibi sırtını okşadı. "Kanatlarını alışılmadık bir sertlikle tutuyorsun." Ezilmiş safir ve ışıktan oluşan o delici mavi gözler, kendi bakışlarının çok daha yavan grisini yakaladı - yavan ama

Ölümsüzlüğünün derinliklerine doğru büyüdükçe ortaya çıkan gümüş kenar.

"Sol bacağımı burktum." Yüzünü buruşturdu ve rahatsızlığını hafifletmek için bir eliyle omzuna dokunmaya çalıştı. "Yanlış açıyla falan kalkış yapmış olmalıyım." Hissettiğine göre, zavallı kanadına bir numara yapmıştı. Umarım şifacılar yarası iyileşene kadar onu cezalandırmazlar.

Ama Raphael kaşlarını çatıp elini sırtına götürmeye başladığında başını salladı. "İyileştirme enerjini benim için harcama. Tüm bunlar olurken tam güçten başka bir şeyde olmanı istemiyorum." Önlerindeki sıcak, mücevherli uçurumun ölümcül güzelliğini işaret etti. "Kule şifacıları beni iyileştirecek."

Kaşlarını çatan Raphael yine de elini indirdi ve dikkatini obruğa verdi. "Ondan anormal bir enerji gelmediğini hissediyorum."

"Tanrı'ya şükür." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Rastgele lavlarla yaşayabilirim ama zombilerin ya da diğer kötü yaratıkların sürünerek çıkmasını tercih ederim."

Fısıltılı bir hışırtı, yapraklar titriyordu. Sığırcık kuşları bir zamanlar kulübelerin bulunduğu yerin arkasındaki ağaçlardan topluca yükseldiler, minik bedenleri gökyüzünde bir an için kocaman melek kanatlarına dönüşen kara bir bulut gibi dönüp durdu. Sonra gittiler, dört bir yana dağıldılar.

Elena Raphael'e baktı ve onun bakışlarının gökyüzünde kaldığını gördü. Ancak kendi bakışları onun sağ şakağındaki Lejyon işaretine kilitlenmişti. Çizgiler karmaşıktı, stilize edilmiş bir ejderha şeklini alıyordu ve hiçbir yumuşaklığı yoktu. Raphael'in içinde yaşayan kadim bir gücün eseri olan bu işaret, yakıcı beyaz ateşle aydınlanan tehlikeli bir maviyle parlıyordu.

Elena parmaklarını kaldırarak izi taradı. "Yanıyor."

Çağlayan yeniden başlıyor. Bu döngünün ne kadar süreceğini ve Lejyon'un bizi uyardığı o dehşet verici kreşendodan önceki son döngü olup olmayacağını merak ediyorum.

Raphael'in sesi, altında hain akıntılar dönerken en sakın

halindeki deniz gibiydi. "Yukarı bak."

Elena ürperdi, bir başmeleğin dikkatini çeken şey her neyse onu görmek istemiyordu. Raphael'in teninin neden aniden kıpkırmızı kenarları olan bir ışıkla parladığını bilmek istemiyordu. Aynı zamanda görmek zorundaydı, ufukta beliren tehdidi bilmek zorundaydı.

Yukarı baktı.

Gökyüzü, ayaklarının dibindeki lavlar kadar kırmızı ve öfkeli kaynıyordu.

Ve yağmur yağdığında neredeyse yakacak kadar sıcaktı. Karın içine doğru ateşlenen minik mermiler on binlerce küçük tünel oluşturarak hayatta kalanların ağaçların gölgesine kaçmasına neden oldu.

Ancak bunların hiçbiri Elena'nın kafasının içinde dolaşan ve kendisine ait olmayan o eski, çok eski ses kadar kötü değildi: Ölümlülerin çocuğu, senin zamanın geldi. Birinin yaşaması için ölmesi gerekir. Korkunç bir hüznle sırlıslam bir iç çekiş. Ölmek zorundasın.

5

Birden fazla yönden iliklerine kadar üşümüş olan Elena, gece yıldız ışııyla aydınlanan soğuk bir perde halinde düşmeye başladığında Enclave'in evine **zar zor ulaşabildi.** Kanadı ilk yaralandığı zamankinden daha kötü değildi ama bitkin düşmüştü. Kasları ağrıyordu. Sırtı sanki bir boksör tarafından dövülmüş gibi hissediyordu. Ve botları o bakmazken ağır çimento bloklarına dönüşmüştü.

"Sanırım grip oluyorum," dedi Sara'ya telefonda, Raphael'le yatak odalarındaki kocaman yatağa sırt üstü yığıldıktan sonra.

"Ölümsüzler grip olmaz."

"Ben sadece yeni yetme bir ölümsüzüm." Kemiklerinin de ağrımaya başladığına yemin edebilirdi; belki de bu büyüme sancılarıydı, bir tür ölümsüz ergenliği.

Bu korkunç düşünce karşısında yüzünü buruşturdu. Ergenlik ilk seferinde yeterince kötü geçmişti; yeniden başlamasına gerek yoktu. "Şehirde yağmur sıcak mıydı?"

"Kar hemen eridi. Bu da şimdi buza dönüştüğü anlamına geliyor - metrodan eve yürürken neredeyse üç kez beynim parçalanıyordu."

Arka planda daha tiz bir ses, heyecanlı ve hızlı.

"Hadi o zaman"-Sara'nın ses tonunda yakacak kadar yoğun bir sevgi vardı-"Ellie Teyze'ye iyi geceler de."

"Merhaba, Ellie Teyze! Yatmam gerek." Hayal kırıklığı ile ağır kelimeler. "Sana bir arbalet yaptım. Tehlike için kırmızıya boyayacağım."

Elena yorgunluğuna rağmen sırtıttı. "Görmek için sabırsızlanıyorum." Zoe Elena yedi yaşlarında bir kız çocuğu olabilirdi.

Ama yürümeye başladığından beri Sara'nın kocası Deacon'a atölyesinde "yardım" ediyordu. Altı ay önce plastik oyuncak aletlerden minyatür gerçek aletlere terfi etmişti. "Annene bu gece benim için fazladan öpücük ver."

"Mwah! Mwah! Mwah!" Her kelimeye yüksek bir şapırtı sesi ve Sara'nın keyifli kahkahaları eşlik ediyordu.

Elena hattan "İyi geceler, kucak böceği," diye bir ses duydu, ardından daha kalın bir ses Zoe'nin hareketli tonlarına cevap verdi. Sonra Sara, "Ellie, bana bir dakika ver de onu Deacon'ın yanına yatırayım," dedi.

Hemen hemen aynı anda Elena'nın kapısı çalındı.

Küçük bir iniltiyle kendini oturur pozisyona getiren Elena, kanatlarını arkasındaki yatağın üzerine açarak, "İçeri gel," dedi.

Siyah takım elbisesi, yeni kesilmiş siyah saçları ve lekesiz beyaz gömleğiyle yakışıklı ve titiz Montgomery elinde bir tepsiyle içeri girdi. İngiliz aksanlı sesiyle, "Efendimiz Sivya'dan sizin için yüksek enerjili bir lokma hazırlamasını istedi," dedi.

Elena'nın kalbi sadece Raphael için yaptığı o duygusal şeyi yaptı. İlk tanıştıklarında, Raphael onu elini bir bıçağın üzerine kapatmaya zorlamış, kanı ayaklarının dibinde karanlık bir sıçrama yaratana kadar kendini kesmişti. Hayat ve aşk her ikisini de değiştirmişti, ta ki bir zamanlar onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir av için kiralamış olan soğuk ve acımasız baş meleği zar zor hatırlayana kadar.

"Teşekkürler Montgomery. Görünüşe göre yine bir yeme makinesine dönüştüm." Montgomery tepsiyi küçük bir masanın üzerine koyduktan sonra her şeyi yatağa yaklaştırırken karnı guruldadı. "Sivya'dan ona özel enerji barları yapmasını isteyebilir misin?" Elena'nın ölümsüz gelişimi Çağlayan gibi yükselip alçalıyor, vücudu her yükseliş evresinde muazzam miktarlarda yakıt talep ediyordu.

Montgomery ona, "Şimdi bile başlıyor," diye güvence verdi.

Ağız zaten lezzetli bir peynirli şeyle dolu olan Elena takdirini mırıldandı. Montgomery'nin gözleri

Geri çekilip kapıyı arkasından kapattığında gülümsüyordu. Elena telefonunun hoparlörünü açtı ve sonra içeri daldı.

"Ellie, orada mısın?" Sara'nın sesi.

"Hı-hı," dedi Elena az önce aldığı ısırdıktan sonra. "Zoe işleri yarım saat daha uzatacak,"

Elena'nın en yakın arkadaşı sevgiyle konuştu. "Fazladan masallar, banyo ziyareti, bir bardak su - küçük dolandırıcımız kitaptaki her numarayı çok iyi biliyor."

"İşte benim kızım." Elena tepsideki vitaminli sudan bir yudum aldı. "Aslında bu akşam kahveye gelemeyeceğimi söylemek için aramıştım."

"Obruğu duyduktan sonra bunu anladım. Kötü mü?"

"Bir ölü var." Yaralı kanadı olsun olmasın, eve dönerken bildirimini bizzat yapmıştı. Imani'nin üzüntüsü bu kadar kontrollü olduğu için daha da etkileyiciydi.

"Aptal çocuk," demişti sessizce, ikisi ürkütücü bir şekilde çiçek açan gül bahçesinin ortasında dururken. "Artık asla bilgelik kazanma şansı olmayacak." Güzel, hüzünlü gözleri Elena'nın kilerle buluşmuştu. "Yorgunsun ama yine de bana kendi dudaklarından dökülen sözlerin saygısını sunuyorsun." Başını eğdi. "Unutmayacağım, Konsolos."

Arkasında güller soğuk bir rüzgârla kıpırdandı, yaprakları kara düştü.

Bozulmamış beyaza karşı kan kırmızısı damlalar.

Elena huzursuz ayrılmıştı, güller de kafasının içindeki doğaüstü ses kadar sinir bozucuydu. O ses ona öleceğini söyledikten sonra bir daha konuşmamıştı ve sonsuza dek sessiz kalmasını umuyordu. Akli başında hiç kimse kendi kafatasının içinden gelen ölüm kehanetlerini duymamıştı.

Sara'yla konuşmak tam da ihtiyacı olan panzehirdi. Arkadaşını obruk hakkında bilgilendirdikten sonra, "Kanadımdaki bir kası yırtmayı başardım," dedi. Raphael'den önce dönmesinin nedeni artan ağrısıydı; eğer bir yük haline gelecekse sahada olmanın bir anlamı yoktu. "Kıdemli şifacı üzerinde biraz çalıştı, omzuma merhem sürdü ve sonra beni bu gece için cezalandırdı."

"Onu nasıl yaraladın?" Sara, endişelendiği zamanki gibi sert bir ses tonuyla sordu. "Bunun ötesinde olman gerekmiyor mu?"

Elena kaşlarını çatarak en yakın arkadaşına işin en kötüsünü anlattı. "Nisia bu yarayı sadece kemikleri yeterince sertleşmeden önce numaralar yapmaya çalışan bebek meleklerde -gerçek bebeklerde- gördüğünü söyledi." Sarhoş yaban arıları gibi uçan melek bebeklerle kıyaslanmanın Elena'nın egosu için mükemmel olduğunu söylemeye gerek yok. "Bu sabahki dikey kalkışımda 'fazla hevesli' olduğumu düşünüyorum."

"Yani iyileşecek mi?"

Elena cevap vermeden önce ağzındaki lokmayı yuttu. "Bir hafta içinde, ama iyi haber şu ki sabah tekrar uçmama izin var." Uçmanın güzelliğini kazandıktan sonra gökyüzünü kaybetmek tam bir kâbus olurdu. "Dikey uçuş yok ama süzölmeler ve düşük hızlı kanat hareketleri sorun değil."

Sara kıkırdadı. "İlk avında bir binadan atlarken diz ardı kirişini yırttığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Tanrım, Jameisha üzerimden bir şerit yırttı." Şimdi emekli olan Lonca doktoru o zamanlar bile yaşlıydı ama hepsi onun gazabından korkuyordu. "Bugünlerde neler yapıyor?"

Sara, Jameisha'nın cızırtılı sigara tiryakisi sesini mükemmel bir şekilde taklit ederek, "Son mesajına göre, canı nasıl isterse öyle olsun," dedi. "Gidip dinlenmelisin," diye ekledi sonra. "Daha sonra konuşabiliriz."

"Hayır, bana eşlik etmen iyi olur." Ne kadar cezalı olursa olsun, aksi takdirde sadece yemek yiyecek ve Raphael'in eve dönmesini bekleyecekti. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Sara'nın konuşması uzun sürdü. "Archer," dedi sonunda.

Elena'nın kasları gerildi. Eline aldığı tuzlu çöreği yere bırakarak öne doğru eğildi ve kollarını kalçalarına dayadı. "Hâlâ kafamı toparlamakta zorlanıyorum." Avcılar tehlikeli hayatlar yaşarlardı ama Archer'ın bu şekilde ölmesi bana yanlış gelmişti. "E-postamda ondan bir mesaj bulmayı bek-

Cenazeye gitmeme rağmen, bana bir daha asla mesaj atmayacağını bilmeme rağmen."

Quinton Archer, Lonca'nın Avcısı'ydı; kendi türlerinden cani olanları bulup infaz etmekle görevli bir avcıydı. Ne de olsa avcılar eğitimli katillerdi ve yollarına çıkan herkesten kaçınmak ya da onları ortadan kaldırmak için uzmanlığa sahipti.

Bir avcının izini sürmek için bir avcı gerekti. Avcıyı aldı.

Archer yetenekli avcılar tarafından görülmemesi konusunda o kadar başarılıydı ki ona hayalet diyorlardı. Deacon görevinden ayrıldığından beri Lonca'nın Avcısı'ydı ama Elena onunla sadece iki yıl önce Sara'nın evindeki bir yemekte tanışmıştı. İkisi o zamandan beri iletişim halindeydiler; Elena, Sara Lonca'nın dışında var olduğu için arkadaşlığa başlamak için kendisine izin verdiğini biliyordu. Onu takip etmesi ve infaz etmesi için asla çağrılmayacaktı.

"Yedi ay önce bugün öldü," diye paylaştı Sara usulca. "Her gece gözlerimi kapattığımda son anlarının nasıl olabileceğini düşünüyorum."

Elena'nın parmakları telefonda sıkıştı. "Sence ?"

"Bilmiyorum." En yakın arkadaşının sesinde Yönetmen olmanın ne demek olduğunu. "Bir yıl önce karısını, ertesi yıl da kızını kaybetmek onu mahvetti, özellikle de onu rehabilitasyona sokmayı başardıktan sonra, ama onu son gördüğümde neşeliydi, gelecek için planları olduğunu söyledi. Ve polis yoldaki patinaj izlerini doğruladı. Sadece yağmurlu bir gecede olmuş bir kazaydı."

Elena başını salladı; buna inanmak, güçlü ve tehlikeli Archer'ın karanlık ve ıssız bir gecede arabasını kapalı bir benzin istasyonuna çarparak intihar ettiğini düşünmekten daha iyiydi. Ortaya çıkan alev topu çevredeki tüm kasabayı aydınlatmıştı. "Onun yerini doldurmalısın," dedi Sara'yı rahatsız edenin sadece Archer'ın ölümü değil, bunun ne anlama geldiği olduğunu fark ederek.

"Deacon geçici olarak göreve başladı," dedi arkadaşı. "Ama bu yükü taşımaya devam edemez. Biz bir araya geldiğimizde Avcı olmayı bırakmasının bir nedeni var."

"Evet." Deacon kadınların gücünden korkacak türden bir adam değildi; öyle olsaydı Sara'yla birliktelikleri asla uzun sürmezdi. Ama Sara'nın Deacon'ın kocası ve sevgilisi olmasına çok ihtiyacı vardı, asla onun astı olmamasına. Onunla birlikte, Lonca yöneticiliği görevini bir kenara bırakabilir ve onun Deacon olduğu gibi Sara olabilirdi.

Deacon kendine yeni bir kariyer yolu da çizmişti; artık hem ölümlüler hem de ölümsüzler tarafından imrenilen bir silah yapımcısıydı ve ondan bu işi bırakmasını istemek, yetenekli bir sanatçıdan aletlerini bırakmasını istemek olurdu. "Kimi düşünüyorsun?"

"İşte böyle, Ellie." Sara'nın sesi sanki hareket ediyormuş, volta atıyormuş gibi geliyordu. "Bunu üstlenmesini kimden isteyeceğim? Bu yalnız ve yürek parçalayıcı bir rol. Archer'ın nasıl olduğunu gördün. Lonca hepimiz için bir aile, ama Avcı bunun dışında, gölgeler içinde yaşamak zorunda."

Elena, Archer'ın diğer ölümlü avcıları içeren bir daveti asla kabul etmediğini, sadece Ashwini ya da Honor ile birlikteyken onunla bir şeyler içtiğini düşündü. Artık tüm avcılar Kule'yle ilişkiliydi ve dolayısıyla Avcı'nın yetki alanının dışındaydı. "Yeni Avcı'nın yanında ben, Ash, Honor ve tabii ki sen ve Deacon olacak."

"Ben sadece ... Ben de onun için endişeleniyorum." Sara sesini alçalttı. "O hayatı yıllar önce geride bıraktı ama benim için karanlığa geri adım attı."

Elena Deacon'ın tüm iblislerini asla bilemezdi ama avcı olmanın bir adam üzerinde yarattığı etkiyi tahmin edebiliyordu. "Kanadım iyileştiğinde onun yedeği olabilirim," diye teklif etti.

"Ellie. Konuşmak istememin nedeni bu değil, sadece içimi dökmeye ihtiyacım var ve Deacon zaten çok fazla şeyle uğraşıyor." Sara'nın durakladığını hissettim. "Senden asla başka bir avcının peşinden gitmeni istemem."

Tarih, kötülüğün fısıltısı ve zamana karşı bir yarıştı aralarında.

"Her şey yolunda Sara. Ben gerekeni yaptım." Yoksa Bill James genç çocukları öldürmeye devam ederdi. "Ben yapacağımı yaptım."

ve eğer beni Avcı olarak atarsanız, Lonca'nın başka birini atama konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak."

Haydut avcıları zaman içinde infaz etme fikri midisini şiddetle bulandırıyor ama kötülük durdurulmalıydı. Kendi ailenizden gelse bile. "Ben Lonca'daki herkesten daha güçlüyüm," diye belirtti. "Av sırasında yaralanmaya daha az meyilliyim."

Ama Sara onun teklifini kabul etmeye açık değildi. İsteddiği şey Elena'nın kısa listenin oluşturulmasına katkıda bulunmasıydı. Elena zor pozisyon için adaylığını geri çekmeden bunu yaptı. Ayrıca yemek yemeye devam etmek için kendini zorladı. Pantolonu zaten boldu - bu hızla kilo vermeye devam ederse, bir gün pantolonu düştüğünde tüm New York'un gözünü kamaştıracaktı.

Sara'yla konuşmasını henüz bitirmişti ki bir hareketlenme onu pencerelere doğru bakmaya itti. Kar yeniden yağmaya başlamıştı, yumuşak ve hafif, Manhattan'ın içinden parıldayan bir serap gibi. Minik yıldızlarla ışıldayan bir kar küresi dünyası. Ama Elena'nın dikkatini çeken şey bu değildi.

Ayağa kalkarak balkona açılan kapıya doğru yürüdü, içinde bir merak uyanmıştı. Raphael, New York'ta beyaz baykuşlar var mı?

Ne görüyorsun?

Baykuşlar yağan karın içinden süzülüyordu. Kapıları açtı ve sırf havada sessizce hareket eden zarif, doğaüstü yaratıkları izleyebilmek için dondurucu soğukta durmak üzere dışarı çıktı. Yüzlercesi, belki daha fazlası. Yaşayan hayaletler gibiler.

Kıyaslanamayacak kadar zarif, tüyleri zarif ve mükemmel, gözleri ise ışıltılı bir altın gibi yanan kocaman kürelerdi. Parmakları avuçlarının içine kıvrıldı, ama korku hissetmedi, sadece dünyada böyle bir güzelliğin var olabileceğine dair sonsuz bir merak duydu. Gözleri altın gibi parlıyordu. Bir elini kıl payı kadar uzaktaki bir tanesine dokunmak için uzattı ama parmakları sadece karla buluştu.

Ve soğuk, kemiklerini yakıyordu.

Deniz şiddetli bir şekilde duyularına çarptı. ELENA.
Ürpererek kardan, geceden, kafasının içinde onu tutan o
lanet sestten uzaklaştı
baykuşlar hakkında müzikal sözlerle tutsak etti ve balkon
kapılarını çarparak kapattı. Baykuş falan yok, Raphael.
Camın arkasından yağın kara baktı, kalbi göğsünün içinde
gümbürdüyordu. Biri aklımı karıştırıyor.
İşte o zaman makyaj masasının üzerinde sessizce oturan
baykuşu fark etti, berraklığı ve güzelliğiyle ruhunu sızlatan
gözleriyle onu izliyordu.

6

Raphael, bölgesinin üzerindeki **gökyüzünün kar yüklü karanlığında tırpanla ilerliyordu**, çenesi acımasız bir çizgiydi ve aklı sadece avcısına ulaşmaktaydı. Ancak evlerine yaklaştığında, eve değil, evden kısa bir mesafede bulunan seraya çekildi.

İçinden parlıyordu, beyazın düşen vuruşları arasında bir fener.

Cam yapının dışına indiğinde, içeride onun silüetini gördü, beslediği bitkilere karşı çok nazik olan tehlikeli savaşçı eşini. İçeri girdiğinde yanında bir kış havası getirmişti ama kısa süre sonra burada hüküm süren sıcaklık tarafından bastırıldı.

"Başmelek." Eşi uzun ve güçlü bir şekilde ona doğru yürürken gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı. Ceketini, büyük silahlarını ve ön kol kılıflarını çıkarmıştı ama bunun dışında daha önce olduğu gibi şık ve siyah giyinmişti. Bir elini ensesine, diğerini de göğsüne koyarak onu öptü, sıcak dudakları soğuk dudaklarını eritti ve parmakları yüzünü okşadı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Raphael kanatlarını onun etrafında kavislendirdi. "Zihnine giren başka bir şey var mı?"

Başını salladı. "Makyaj masasının üzerindeki baykuş balkon kapısından uçtukten sonra değil." "Kendime bu deneyimin korkutucu ya da tehdit edici bir yanı olmadığını söyleyip duruyorum; baykuşlar şaşırtıcı derecede güzeldi ve onları gördüğüm için kendimi ayrıcalıklı hissettim." Gözlerinin etrafındaki gümüş kenar parlıyordu. "Ve bir kenara

"Ölümümü tahmin etme olayında ses bana zarar vermedi."

"Ölümün hakkında şaka yapma." Yüzünün yan tarafını kavradı, onun hayatının ateşiyle kendisini yaktığını hissetti.

"Lejyon'la konuştum." Kuşlar son kez garip davranmaya başladığında, sesler Raphael'in kafasının içindeydi; kuşların Lejyon'un gözleri ve kulakları gibi davrandığı ortaya çıkmıştı.

"Baykuşları gönderdiklerini sanmıyorum."

"Hayır." Primary, uzun zaman öncesinden altın gözlü beyaz baykuşları hatırladıklarını, ancak neden hatırladıklarını bilmediklerini söylüyor.

Elena parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek inatçı kar taneciklerinin tozunu aldı. "Bunu takıntı haline getirerek zamanımızı boşa harcamanın bir anlamı yok." Kararlı bir kararlılıkla söylenmiş sözler. "Cascade bize haber vermeye hazır olduğunda öğreneceğiz."

Böyle bir kontrol eksikliği ile aram iyi değil, hbeebti. Özellikle de işin içinde o varsa. Ölümlü kalbi kendisinininkini kalıcı olarak değiştiren ve böylece onu sonsuza dek sürecek bir uyuşukluk ve buzdan kurtaran avcısı.

Onun göğsünü okşadı. "Hepimizin katlanması gereken sıkıntıları var. Benim şu anda en sinir bozucu olanım baykuşlar hakkında ağdalı konuşan sesim değil, bu." Stiffly tutmaya devam ettiği kanadı işaret etti. "Nisia bunun yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yarası olduğunu söylüyor." Başka bir zaman olsa gülümsemesine neden olacak somurtkan bir bakış. "Şifacıların yaptığını yaptı ama yırtığın tamamını onaramadı."

Raphael elini kanatta gezdirerek, melek onu durduramadan kıza şifa enerjisi gönderdi. Bu enerji melek türünün en kıdemli şifacısının bile sahip olduğundan daha güçlüydü ama kapasite açısından sinir bozucu derecede düşük bir seviyede takılı kalmıştı. Raphael'in vücudunda sadece önemsiz bir miktar bulunuyordu ve bir kez kullanıldığında, onu yeniden inşa etmek zaman alıyordu.

Ama Nisia'nın işini ilerletmek ve eşinin acısını hafifletmek için yeterliydi.

İçini çekti, adam işini bitirdikten sonra kanadını daha doğal bir şekilde hareket ettirdi. "Bir dahaki sefere asil davranıp iyileştirme yeteneğini geri çevirdiğimde" - parmağıyla onu işaret etti- "beni görmezden gel ve bunu yap."

"Bir dahaki sefere benimle tartışma şansınız olmayacak. Eşime bakmak için yapılması gerekeni yapacağım."

"Gel, Başmelek Hazretleri." Onunla alay ederken dudaklarının kıvrımında bir kahkaha, gözlerinin etrafındaki çizgilerde bir solma. "Montgomery dipsiz midemi doyurmak için bana daha fazla şekerleme getirdi." Ölümsüzlüğün derinliklerine doğru ilerlerken vücudunun kendisinden talep ettiklerine burnunu kıvrarak, "Burada hiç alkolüm yok, o yüzden sana bir kahve hazırlayayım, sen de bana obrukta neler olduğunu anlatırsın," dedi.

"Eski bir filmde gördüğümüz, kadının kocasını sıcak bir yemek ve mükemmel bakımlı saçlarla beklediği gibi mi?"

"Pembe firfırlı önlüğü unutma," dedi saçları, kir lekesi taşıyan bir yüzün etrafında kıvrılan dallar halinde örgüsünden kaçan ve vücudu genel olarak bıçaklarla dolu olan kadın.

Böyle bir karşılama karşısında çok daha rahat olan Raphael, elini onun kanadının ihtişamında gezdirerek tezgâhının yiyecek ve içecek tepsilerinin bulunduğu kısmına doğru ilerledi. "Düdeni çevreleyen çiti dikmeyi bitirdik." Raphael gerekli inşaat malzemelerinin taşınmasına yardım etmişti; bir başmelek en kıdemli meleklerinden bile çok daha fazlasıyla uçabilirdi.

İnşaatın kendisi insan ve vampir firmalarının bir karışımı tarafından yapılmıştı. Ölümlüler, vampirler ve melekler arasındaki çizgi devam ediyordu, etmeliydi de; ancak Raphael'in şehri diğerlerinden çok daha uyumlu bir şekilde işliyordu. Lijuan'la yapılan savaş ve ardından gelen yeniden inşa süreci belirli sadakat ve işbirliği bağları oluşturmuştu.

"Önerdiğim pencereleri yaptınız mı?"

"Merak etme Elena, meraklı kedilerin ölümcül bir bedel ödemeyecek." Kırılmaya karşı dayanıklı olan görüntüleme panelleri çitin etrafındaki birkaç noktaya yerleştirilmişti.

"Angelic

Muhafızlar diğerlerinin lavların üzerinde uçmasını engelleyecektir." Bilinmeyen enerjinin öfkeli patlaması Elena'yı tehlikenin dışına itmiş olsa da, bu şanstın başka bir şey olmayabilirdi.

Ve hayatının böylesine ince bir ipliğe bağlı olduğu fikri Raphael'in nefesini ciğerlerinde dondurmaya yetti. "Honor dünyayı inceleyen birkaç bilginle konuştu." Dmitri'nin karısı eski kültürler ve diller konusunda kendi alanında giderek ünlenen bir bilgindi. "Hepsi de o yerde ve derinlikte lav olmaması gerektiği konusunda hemfikir. Bu doğaya uygun bir şey değil."

Bir fincana kahve dolduran Elena kaşlarını çattı. "Naasir ve Andromeda'nın Alexander'ı bulduklarını anlatış şekline şüpheli bir şekilde benziyor."

"Alexander'ın metaller konusunda bir yeteneği var. Uyuyan bedenini koruyacak bir bariyeri kasten yarattı."

Elena ona kahveyi uzattıktan sonra bitkilerinden birinin kahverengileşmiş yapraklarını koparmaya başladı.

"Bölgenizin altında Uyuyan bir Başmelek ya da Kadim olma ihtimali var mı?"

"Eğer bir Kadim burası benim olmadan önce uyumayı seçtiyse, bunu bilmeme imkân yok." En güçlü ölümsüzler bile Uyurken enerji yaymazdı, bu yüzden kesintiye uğramadan dinlenebilirlerdi.

Saksıdaki bitkiyi asılı olduğu sepete geri koyan Elena, sıradaki bitkiye doğru ilerledi. "Kötü olurdu, değil mi?" Ölümsüzlüğü ilerledikçe gittikçe daha gerçek gümüşe dönüşen o delici gri gözleriyle onunla karşılaştı. "Eğer başka bir başmelek uyanırsa."

"Bu dünyanın kırılğan dengesini bozabilir." Lijuan'ın ortadan kaybolması, on bir başmeleğin aynı anda uyanık olmasından kaynaklanan artan baskıyı hafifletmişti. Onlu Kadro melek tarihi boyunca zaman zaman daha düşük sayılarda çalışmıştı ama hiçbir zaman daha yüksek bir sayıya ulaşmamıştı. Dünya bu kadar yıkıcı gücü birbirinden ayıracak kadar büyük değildi.

"Eğer başka bir başmelek uyanırsa," dedi, "taleplerinin anneminki gibi olacağını garanti edemeyiz." Caliane uyandığında geniş bir bölge için ısrar etmemiş, Japonya'nın küçük bir bölümüyle yetinmişti. Buna karşılık Alexander eski topraklarının tamamını istemişti.

"Sadece bu kadar çok başmeleğin uyanık olması ..." "Evet." Birbirine çok yakın çok fazla baş melek kaçınılmaz olarak savaşa, ölüme ve yıkıma yol açıyordu. Raphael'in anne ve babası bile her zaman bir arada kalamamıştı. Derin ve belki de biraz çılgınca olan aşk, Caliane ve Nadiel'in birbirlerine karşı olan güçlerinin sınırlarını yumuşatmıştı ama silmemişti.

"Yakala." Elena ona benekli kahverengiye dönmüş, yaprakları içe doğru buruşmuş bir çiçek fırlattı.

Onu havadan alıp elini etrafına kapattı. Tekrar açtığı anda, avucunun içinde kenarları altın rengi olan allık pembe bir gül duruyordu.

Elena'nın gülümsemesi onu, aynı derecede genç sevgilisini memnun etmiş gururlu bir genç gibi hissettirdi. "Bunu nasıl yaptığını aklım almıyor." Çiçeği onun elinden alıp burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı, kirpikleri aşağıya indi, saçlarından çok daha koyu, bereketli yelpazeler. Sonra kokuyu ciğerlerine çekerek gülü kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bu bir salon numarası." Raphael elini esnetti. "İyileştirme yeteneğim bir önceki Cascade dalgalanmasından bu yana durgunlaşmamış olsaydı daha memnun olurum. Zaman zaman sanki daha az güçlü hale geliyor gibi görünüyor."

"Peki ya diğer baş melekler?" Elena ev yapımı bir enerji barından bir parça ısırdı ve bileğinin çok ince göründüğünü düşündü. "Aralarından herhangi birinin bu duraklama sırasında daha güçlü güçler geliştirip geliştirmediğini biliyor musun?"

"Jason'ın doğrulayabildiği kadarıyla, Cascade doğumlu yeteneklerimiz söz konusu olduğunda tüm Kadro zaman içinde sıkışıp kalmış durumda." Casus ustası dünyanın en yırtıcı hayvanları hakkındaki sırları bile keşfedebiliyordu. "Ancak, Favashi endişelenmeye devam ediyor."

Elena yeni dikilmiş bir fideyi dikkatle suyla yıkadı, inanılmaz ve süregelen biyolojik değişimin etkisiyle kilo kaybetmiş olsa da hareketleri her zamanki gibi güçlüydü. "Yine zorlanıyor mu?"

Raphael, Çin'in Başmeleği'yle olan son etkileşimlerini düşündü ve Favaşi'den bu şekilde bahsetmek, tamamen Lijuan'a ait bir yer olan Çin'den bahsetmek yeni bir şeymiş gibi geldi. "Bu noktada iş artık zor olmaktan çıktı."

"Böylesine büyük bir bölgeyi ele geçirdiği için büyüklük kuruntusuna mı kapıldı?" Elena bunu önerdi. "'Yeni' bir başmeleğin aklını başından almak için yeterli olabilir - Kadro'nun en yeni üyesi, değil mi?"

"Evet." Favashi, Raphael'in beş yüz yılına kıyasla sadece yüz yıldır baş melekti, gerçi yaşları ölümsüzlük açısından o kadar da uzak değildi. Ama onun geçmişi Kadro'nun diğer üyelerininkine benzemiyordu - biri Kadim olan iki başmeleğin sevgili ve değerli çocuğu, yükselişi o doğmadan önce yazılmıştı, ilerleyişi dünyanın dört bir yanındaki melekler tarafından takip ediliyordu. Yine de, o henüz bin yaşındayken gökyüzü paramparça olup değerli taş mavisini yağmura dönüştüğünde irkilmiş ve şok olmuşlardı.

"Senin Bluebell'in benim rekorumu kıracak diye endişeleniyorum."

Elena'nın gözleri onunkilerle buluştuğunda ciddiydi. "O çok genç, değil mi?"

"Yükselişimi zar zor atlattım ve onun iki katı yaşındaydım."

Elena zorlukla yutkunarak, "Hiç bir yükseliş başarısız oldu mu, bir melek başmelek gücünün fırtınasıyla başa çıkamadı mı?" dedi.

"Evet." Angelkind'ın unutmayı tercih ettiği acı bir gerçek. "Bu sadece ham güçle ilgili bir durum da değil. Illium, Kadro'dan biri olmanın getirdiği politika ve güç oyunları ile başa çıkabilecek hayat tecrübesine sahip değil - kalbi, hayatta kalmak istiyorsa olamayacağı şekilde yaralanmaya karşı savunmasız."

Raphael'in tüm Yedilisi arasında, özünde en insani olan Illium'du. Raphael, mavi kanatlı melek gerçekten de yükselirse ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı ama yüzlerce yıllık deneyimini Illium'un kafasına sokamazdı ... ve bir zamanlar onu takip etmekten hoşlanan vahşi küçük çocuk Illium'u koruduğu gibi baş melek Illium'u koruyamazdı.

"Raphael, seninle uçabilir miyim? Paylaşmak için bir elma getirdim."

"Raphael! Bak, artık havada takla atabiliyorum!"

"Raphael, Raphael, Raphael, kanatlarım seninkiler kadar büyüyor!"

"Sence bu kesin mi?" Elena'nın sesi, kendisini şekillendirecek üç büyük trajediyi henüz yaşamamış küçük bir çocuğun hatırladığı tonlarla birleşiyordu. "Illium'un bir gün Cadre olacağı?"

"Hiçbir şey kesin değil. Ama Illium'un da bir Kadim ebeveyni var." Babası Caliane'den çok da genç değildi. "Ve Sinekkuşu ... o yaşlı ve nadir bir varlık."

Raphael boş kahve fincanını yere bıraktıktan sonra Elena'nın serasında dolaşmaya başladı; yaprakları kürk gibi bir şeyle kaplı bir sarmaşığa dokunmak için uzandığında henüz çok uzaklaşmamıştı. "Favashi'ye gelince, Elijah onun yeni bulduğu güçle sarhoş olduğu konusundaki teorine katılıyor." Güney Amerika Başmeleği, Raphael'in Kadro'daki en yakın müttefikiydi - eğer annesini saymazsanız.

Caliane onu medeniyetten uzakta, unutulmuş bir arazide kanlar içinde bırakmıştı, o henüz bir gençken ve Caliane çılgın bir yaratıkken. Uzun uykusundan değişmiş olarak dönmüştü. Aklı başında. Ve Raphael için her türlü düşmanla savaşmaya hazırды.

Bu konuda ne hissettiğinden emin olamadı - annesi onda geride bıraktığı çocuğu görüyordu. Kanlı yakutlarla bezenmiş o çimenlik alanın soğuk yalnızlığının sonsuza dek sona erdiğini göremiyordu

çocukluğunun son parçalanmış kalıntılarıydı. Buna rağmen, onun sadakatinin sınırsız olduğunu kabul etti.

"Favashi her zaman Kadro'nun daha insani üyelerinden biri olmuştur." Elena başka bir fide dikmek için parmaklarını toprağa daldırdı. "Demek istediğim, o hâlâ bir başmelek ve buna mesafeli. Kadro'da bir ölümlüye aşık olacak kadar aptal olan ve birazcık insanlaşan tek kişi sensin."

Sözleri bir anıyı canlandırdı: Lijuan ona Elena'yı öldürmesi gerektiğini, çünkü Elena'nın onu biraz ölümlü yapacağını söylemişti. O zamanlar bunun iyi niyetli ama yanlış yönlendirilmiş bir tavsiye olduğunu düşünmüştü. Çünkü o zaman bile avcısına asla zarar veremezdi. Ancak daha sonra, bin yıllık başmeleğin Elena'nın kendisinde daha önce hiç bilmediği bir gücü besleyebileceğini anladığını fark etmişti.

Onların orman ateşi yaşamı yakan bir silahtı. Lijuan gibi ölümden zevk alan bir başmeleğe göre, gücü diğerlerinin yaşam gücünden beslenerek onları kurumuş kabuklara dönüştürüyordu.

"Seçimimden oldukça memnunum," dedi ve eşinin arkasında durmak için yürüdü. Kanatlarını düzgünce sırtına yasladı, böylece adam boynunu öperken ellerini iki yanındaki bankın üzerine koyabildi, kanatlarının ipeksi ağırlığı vücutlarının arasında sıkışmıştı.

Dün gece onun sol kanadında uyuyakalmıştı, sağ kanadı battaniyesi, avuç içi ise çıplak kalçası üzerindeydi. Bu tür yakınlıklar sadece onlara aitti. Başka hiç kimsenin Elena'ya bu şekilde dokunmaya hakkı yoktu. Şimdi titriyor ve başını çeviriyordu. "Raphael."

Öpüşmeleri erotik bir dans, durgun bir fırça ve sahiplenici bir damgaydı. Sonuncusu her ikisinden de geliyordu, konu kendilerine ait olanı talep etmeye geldiğinde her biri diğeri kadar kötüydü. Dilleri okşadı, oynadı, vücutları hem daha fazlası için aç hem de yakınlıktan derin bir şekilde doydular.

Sert bir iç çekişle öpücüğü kesen Elena, bankına geri dönmeden önce dudaklarını adamın çenesine bastırdı. "Ellerim

"Kirli," dedi, "yoksa şu anda senin üzerinde olurlardı." Kirle kaplı parmaklarını ona doğru salladı.

"Görüyorum ki yine eldivenlerini kullanmışsın." Kız gülerken kaşlarını çatan adam, parmağını kızın ön kolunda, üstünün kollarını yukarı ittiğı için görünen bir kesiğın üzerinde gezdirdi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Muhtemelen bir tencerenin kenarından. Yeterince çabuk iyileşir." Küçük yarayı önemsemeyerek saksı dikmeye devam etti. "Sayende artık topraktan kaptığım garip bir bakteri yüzünden ölme tehlikesiyle karşı karşıya değilim."

Raphael kesiğı iyileştirmeye çalıştı ama iyileştirme enerjisi azalmıştı. Dişlerini birbirine geçirerek kızın bankını daha sıkı kavradı. Elena deli ve katil bir başmeleğın adaletle teslim edilmesine yardım etmiş kanlı bir avcıydı. Yaralar onun hayatının bir parçasıydı ama bu kesiğın görüntüsü hoşuna gitmemişti. Çok çiğ ve derindi, sanki yeni alınmış gibiydi; yine de geldiğinden beri bunu yapmamıştı.

Bu da en azından kenarlarından iyileşmeye başlamış olması gerektiğı anlamına geliyordu. Çünkü Elena ölümsüzler açısından bir bebek olsa da, bir ölümlüden daha iyi iyileşme yetenekleri geliştirmişti.

Yine de o izlerken, kız yarayı kazara germiş, o sırada da bahçenin uzak tarafındaki bir fideye uzanmıştı. ... ve kenardan ince bir kan damlası fışkırdı.

"Elena, bu kesiği temizlemeliyiz." Raphael onun cevap vermesini beklemedi, bunun yerine onu seranın bir köşesine, zengin siyah toprakla doldurduğu henüz ekilmemiş bahçenin uzak kenarına kurdurduğu musluğa doğru çekti.

"Ne zaman kesmiş olabileceğini hatırlıyor musun?" diye sordu su kanı yıkarken, kanın hafif pembeliği kısa süre içinde bahçenin toprağında kayboldu.

"Hayır." Elena küçük yaraya baktı. "Çok taze görünüyor." Sözlerinin ardından kaşlarını çatarak başını salladı.

"Muhtemelen Cascade'in yeniden başlatılması yüzünden paranoyaklaşıyoruz." Kolunu yaranın üzerine çekti. "İçeri girdiğimizde tekrar kontrol edelim."

Raphael hemen bir şifacının buraya gelmesini emretmek istedi ama Elena haklıydı. Bu sadece bir kesikti. En küçük ölümlülerin bile gün be gün önemsemediği bir şey.

Seranın kapısı açıldığında Elena bankına dönmüş, Raphael de kısa bir mesafe ötede duruyordu.

Illium'un altın rengi gözleri tabloyu inceledi ve kapının eşiğinde duraksadı. Genç meleği tutsak eden çalkantının farkında olan Raphael, "Gel Illium," dedi Elena'nın ters ters baktığı anda. "İçeri gir ve kapıyı kapat, yoksa tüm sıcaklığı dışarı vereceksin. O zaman bitkilerimi öldürdüğün için seni öldürmek zorunda kalırım."

"Kalbimi kırıyorsun, Ellie." Tepsiye doğru yürüyüp kendine yarım fincan kahve doldururken Illium'un kanatlarının mavisini çevreleyen gümüş ışıktaki parlıyordu. Elbette fazladan içme kapları da vardı. Montgomery biliyordu ki

Elena'nın serasının çok uzaklardaki pek çok kişiyi çağırın bir fener olduğunu çok iyi biliyordu.

"Düden çukurundan yeni döndüm," dedi melek kahveyi geri attıktan ve memnun bir iç çekişle fincanı bir kenara koyduktan sonra. "Değişiklik yok."

Rapor yerinde ve memnuniyet verici olsa da, Raphael Illium'un Kule'deki evi yerine buraya uçmasının gerçek nedenini biliyordu. Elena'nın Bluebell'i ona tapıyordu ve Raphael'le bile konuşmadığı şeyleri onunla konuşuyordu. Ve bu gece Aodhan'ın Sığınak'a dönüşünün birinci yıl dönümüydü.

Illium'un en yakın arkadaşı olan melek, kız kardeşinin doğumunun ardından kısa bir süreliğine Sığınak'a yerleşmek istemişti. Hamilelik tüm melek topluluğu için bir şok olmuştu-melek doğumları son derece nadirdi ve Aodhan'ın kız kardeşi nispeten gençti. Sırasıyla üç ay ve altı ay sonra iki meleğin daha hamile kalması bu şoku daha da büyötmüştü.

Ancak şokun ardından büyük bir kutlama gelmiş, Raphael'in Lijuan'a karşı verdiği savaşta yaşanan kayıpların yanı sıra Charisemnon'un vebası nedeniyle hayatlarının baharında beş meleğin hayatını kaybetmesi karşısında gelecek çocuklar daha da el üstünde tutulmuştu. Melekler o gün göklerden düşerek binalara ve sokaklara çarpmışlardı; Düşüş'ün dehşetini hiçbir ölümsüz asla unutamayacaktı.

Aodhan'ın kız kardeşi sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirmişti.

Aodhan kardeşine yakın olmasa da -o doğduğunda yedi yüz yaşındaydı- sevgilisiyle birlikte ebeveyn olarak yeni hayatlarına alışırken onun yanında olmak istemişti.

"Sanırım ben de amca olmak istiyorum," diye itiraf etmişti. "Kız kardeşim de aynı şeyi hissediyor. Onunla birbirimize yabancı olduğumuz gibi benim de çocuğuna yabancı olmamı istemiyor."

Aodhan kanatlarını Sığınak'a ve soyunun bebek meleğine doğru çevirirken ardında bir şehir bırakmıştı

Sevdiği ve New York'a ilk geldiği yıllardan bu yana ilişkisinin sismik bir değişim geçirdiği mavi kanatlı bir melek.

"Yer sarsıntısından önce Aodhan'la konuştum," dedi Illium o anda. "Kız kardeşi ve eşi baş başa vakit geçirirken o da yeğenine bakıcılık yapıyordu."

"Bu bebek son derece sevimli." Elena'nın kaşlarını çatma girişimi büyülenmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Derisine yapışmış o minik şeffaf kanatları aklım almıyor. Sanki sırtındaki bir dövme gibi, gerçek kanatlarının nerede büyüyeceğinin bir izi gibi." "Yine de, evet, bebekler gerçek kanatlarla doğsaydı doğum yapmanın nasıl bir korku gösterisi olacağını anlayabiliyorum."

Illium onun titremesine güldü.

Raphael'in dudakları kıpırdadı. "Kemikler zamanla sertleşecek," dedi ona, genç bir melekken melek kreşlerinde nöbet tuttuğu dönemlerde bu geçişe tanık olmuştu. "Tüyler iki ya da daha fazla yıl boyunca büyümeye başlamayacak ve o zaman bile, tüy gibi görünecek kadar ince bebek tüyleri olacaklar." Melek çocukların uçuş yeteneğine sahip olmaları uzun zaman alırdı, kanatları zihinlerinin gelişimiyle birlikte hızla büyürdü.

Illium, "Annem sık sık küçük bir çocukken uçuş yeteneği kazanmadığım için şükrederdi," dedi. "Görünüşe göre yaklaşan felaketin yürüyen, gevezelik eden bir elçisiymişim. Kanatlar bardağı taşıran son damla olurdu."

Elena sırtarak Illium'un kendisi için tazelediği kahve fincanını aldı. "Aodhan sana yeni resimler gönderdi mi?"

Illium başını salladı ve telefonuna uzanmaya başladı. Tam o sırada Elena'nın kupası keskin bir lekeyle yere düştü ve Raphael'in eşi elini göğsüne bastırarak iki büküm oldu.

Acı, Elena'nın göğsünün içinde jilet gibi keskin bıçaklardan oluşan dikenli bir top gibiydi, o noktaya bastırıldığı eli acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu. Ağlayamıyordu bile.

sesi çaldı ve gözlerinin önünde kırmızı lekeler dans etti. Vücudunu  rpertiler kapladı.

Raphael onu kollarına alıp seranın zeminine sırt üstü yatırdığında ona yapıştı. Raphael onun elini göğsünün sol üst köşesinden çekip kendi elini göğsüne koyarken, kırmızı sisin içinden kanatlarının kirleneceğini düşünüyordu.

Yüz ifadesi katılaştı, kanatları ışıkla kaplandı ve kadın onun iyileşme enerjisinin yenilenmediğini anladı. Zihniyle ona ulaşmaya ve bir şeyler söylemeye çalışmadan, acı vurduğu kadar sert ve hızlı bir şekilde akıp gitti.

Arkasında bıraktığı boşluk, boşlukla uğuladı.

Nefesini içine çekerek ve Illium'un yanına  meldiğinin bilincinde olarak, yüzü sapsarı, elini Raphael'in bileğine doladı. Raphael'in kemiklerinin gücü, sıcaklığı, nabzının atışı onu kendine bağlamıştı. "Gitti," diye mırıldandı seslendirmediiği çığlıkların sertleştirdiiği bir sesle.

"Emin misin?" Sert bir baş melek talebi. "Acı kalıntısı yok mu?"

"Morarmış hissediyorum, ama hepsi bu." Sanki o korkunç, ezici acıyı hayal etmişti. "Az önce kalp krizinin melek versiyonunu mu geçirdim?"

"Melekler kalp krizi geçirmez." Raphael onun oturmasına yardım etti ve Illium parmaklarını onun serbest elinin içinden geçirdiğinde itiraz etmedi.

"Ellie." Illium'un eli onunkini sıkıca kavradı, sol kanadı hafifçe onunkinin üzerine geldi. "O da neydi  yle?"

"Hiçbir fikrim yok Bluebell." Hissettiklerini anlattığında, ne başmeleği ne de Illium ona cevap verebildi.

"Gel." Raphael'in sesinde tartışmaya yer yoktu. "İçeri girip Keir'le temasa geçeceğiz."

Elena'nın yüzü kızardı. Kalbi bir eki gibi çarpıyordu. Bir şey olmadığını söylemek istiyordu ama kafasını kuma gömmek, kendisine yapılan şaşırtıcı saldırıyı

vücudu yok oldu. Karanlık, ona baksanız da bakmasanız da vardı. Bunu on yaşından beri biliyordu, gözlerini kapatıp ellerini kulaklarına bastırdığından ve canavarın gitmesini umduğundan beri.

Yapmamıştı. Ablalarını katletmiş ve annesini sonsuza dek kırmıştı.

Geceler boyu, canavar yok edildikten çok sonra bile Belle'in son nefesini duymuştu.

Her gece, Ari'nin kanında kayıp düşüyordu.

Ve her gece, ölmek üzere olan çocuklarına doğru sürünerek gitmeye çalışan annesinin kırık kol ve bacaklarının yerde sürüklendiğini görmüştü.

"Güzel avcı. Güzel, güzel avcı. Seninle oynamaya geldim."

Slater Patalis'in şarkı söyleyen sesi Elena'nın ruhunda taşıdığı ve son günlerine kadar taşıyacağı bir korkuydu, ancak son iki yıldır su yüzüne çıkmamıştı, en azından uykusu bu kabustan arınmıştı. Görünüşe göre bu gece onun şanslı gecesiydi, hayalet baykuşlar ve kendi vücudunun içinde bıçaklarla bıçaklanmakla tamamlanmıştı.

"Efendim." Illium'un elmacık kemikleri, teninin altın rengi karşısında bembeyaz kesiliyordu. "Yarım saat içinde Kule'de Dmitri'den görevi devralmam gerekiyor."

"Git ve Nisia'yı buraya gönder," dedi Raphael. "Elena sana sonucu söyleyecek."

Raphael'i bu yüzden, o anda Illium'un sevdiği insanların güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı olduğunu anladığı için inanılmaz derecede çok seviyordu. Aodhan'a bu kadar uzak olduğu için zor zamanlar geçiriyordu, ikisi henüz ilişkilerinde bir denge kurmaya çalışıyordu - Illium ortaklıkta daha güçlü olan, kötü bir şekilde travma geçirmiş Aodhan'a bakan kişi olmaya alışmıştı. Ama Aodhan kabuğundan çıkıyordu ve dönüştüğü adam Illium'un hatırladığı çocuk değildi.

Mavi kanatlı melek de onlarla birlikte seradan çıktı ve ateşböceği kıvılcımlarıyla havaya kar savuran bir rüzgârla havalandı. Normalde, Elena dururdu

uçurumun kenarına oturdu ve Manhattan'a doğru uymasını izledi. Uçan bir meleğin görüntüsünü takdir etmeyecek kadar bıkkın olabileceğini hiç sanmıyordu.

Ancak bu gece elini Raphael'inkinden ayırmadı ve ikisi birlikte doğrudan evin çalışma odası girişine doğru yürüdüler. "Çizmelerini çıkar," dedi kapıda.

Raphael ona Başmelek bakışı dediği o bakışı attı. Ama Elena etkilenmedi. Zihninin gerisindeki korku kükremesiyle savaşmak için bu anlık ev içi normallığe ihtiyacı vardı. "Islak çizimelerimizle o muhteşem el dokuması halıyı mahvedersek Montgomery bizi sürgün eder."

Raphael, halı da dahil olmak üzere çevredeki her şeyin sahibi olduğunu belirtmedi. Botlarını çıkardı. O da biliyordu. O da korkuyla savaşıyordu. Kalbinin derinliklerinde bir sızı hissetti; onun korkuyu anlamasının nedeni oydu ve bunun doğru olmamasını diledi.

İkisi birlikte bir duvardaki büyük ekrana doğru yürüdüler ve Raphael, Keir'in Medica'daki, Sığınak'ın dağlık arazisinin derinliklerindeki ofisine bağlantıyı başlattı - melek yavrularının doğduğu, uçmayı öğrendiği ve yetişkinliğe ulaştığı, insan gözlerinden saklı bir yer.

Nisia, Elena'nın ölümlüden meleğe geçişine göz kulak olan şifacıyla konuşmalarının ortasında geldi. Bugün, Nisia onu muayene ederken Keir -güzel yüzü, ince vücudu, eşsiz tıp bilgisi- ekrandan onu izliyordu.

Elena orada sadece pantolonu ve ince bir kaşkorse ile otururken kendini savunmasız hissedebilirdi ama iki şifacının vücuduna olan ilgisi söz konusu olduğunda bir at da olabilirdi. Nisia ve Keir'in konuşmalarından tanıdık bir şey çıkarmaya çalışıp başaramayınca Raphael'e "Hangi dili konuşuyorlar?" diye sordu.

Baş meleği sırtında bir duvar, eli omzunda hoş bir ağırlıktı. Sanırım Eski Osetçe ile Laurentian ve

melek dili. Ayrıca Şimdi Vietnamca'yı da ekliyorlar.

Bunu uyduruyorsun, dedi Elena, ama ona Güneydoğu Asya ülkesini düşündüren o tuhaf kelimeyi yakalamıŐtı.

Bugün içimde hiç mizah yok, hbeebti.

"Derin bir nefes al ve tut," dedi Nisia ona, imparatorlukların yükselişini ve   k Ő n  görmüş bir ölümsüzün akıcılığıyla İngilizceye geçerek.

Elena söyleneni yaptı ve aynı anda elini uzattı.

Raphael'in büyük eli onunkine dolandı, kanatlarını açıp kapatırken çıkardığı ses, evin, ailenin sesiydi. Bu sesi ondan başka hiç kimseyle baędaŐtıramazdı.

"Efendim." Nisia kaşlarını çattı, kahverengi gözleri kararmıştı. "Gölgeler ..."

Sadece bir Şifacı New York Başmeleği'ne ışığından çıkmasını söylemeye cesaret edebilirdi. Elena'nın dudakları kıvrıldı; fısıldamak için başını geriye eğdi, "Sanırım senin havada asılı kaldığını söylüyor, Başmelek."

Raphael hemen Nisia'nın ışığından uzaklaştı, çünkü onun Elena'ya yardım etme yeteneğini azaltacak hiçbir Şey yapmayacaktı. Yine de elini Elena'nın eliyle birleŐtirmeye devam etti. O çok acımasızca kırılığandı. Çoğu zaman unutmayı baŐardıęı bir gerçekti bu, yoksa onu delirtecekti. EŞi acımasızdı, bir savaşçıydı ... ve yine de zarar vermesi çok kolaydı.

Onun acıdan   kt ğ n  görmek, asla tekrar yaşamak istemediği bir manzaraydı. Onu savaşta ve kollarında kırık bir Şekilde yattığı o ilk düŐüŐte neredeyse kaybediyordu; ama bunlar avcı ve baş melek olarak yaŐadıkları hayatlar bağlamında  ng r lebilirdi. Ama kendi bedeninin içinden gelen bir saldırı tarafından pusuya d Ő r lmek?

Hayır. Raphael Elena'yı böyle sinsi bir düşmana kaptırmazdı.

"Hiçbir Şey bulamıyorum." Nisia k  c k boyuna kadar yükseldi, sade elbisesi koyu mavi-gri renkteydi ve sivri uçlu

yüz hatları memnuniyetsizliğini haykırıyordu. "Kesik temiz, enfekte olmamış ve cildinin yüzeyinde böcek ısırığı ya da başka bir bulaşıcı hastalık olduğunu gösteren herhangi bir iz yok. Kanında ya da kemiklerinde hastalığa işaret eden herhangi bir belirti görmüyorum, ancak kesinlik için testler yapılacak."

"İnsan tıbbi cihazını kullanmalıyız." Keir esmer yüzünü çevreleyen siyah saçlarını geriye itti, gözlerini dikti. "Elena eşsiz biri. Olgunlaştıkça vücudunun nasıl değişeceğini tahmin edemeyiz."

Raphael kıpırdandı. "Önceki meleklerden haberin yok mu-Made?"

"Aynen öyle." Keir'in narin yüzü sakindi ama eli masasının tahtasını yumrukluyordu. "Medica'daki en eski kayıtları araştırdım, benden çok daha yaşlı şifacılarla konuştum, hepsi boşa çıktı. Kadim Melekler-Yapımı hakkındaki tıbbi bilgimiz sonsuza dek kaybolmuş görünüyor."

"Peki ya Jessamy?" Raphael'in silah ustasının sevgilisi olan melek tarihçi, Elena'nın selefleri hakkında bilgi arayışında Keir'in ortağıydı.

"Dünyadan kaçan ama uyumayan bir Kadim ile konuşmayı başardı." Keir saçlarını tekrar geriye itti. "Beş yüz bin yaşında olduğu söyleniyor. Anılarının arasında bir cevap bulabiliriz - ama bu tür anıların bulunabileceği yarık ve çatlakları araştırması çok zaman alacaktır."

Raphael'in boştaki eli yumruk şeklinde kıvrıldı ama o yaştaki bir ölümsüzü aceleye getirmenin bir yolu olmadığını biliyordu. Bir varlık bu kadar yaşlandığında, anıları katman katman yığılırdı. Unutulmamıştı ama milyonlarca anıyı barındıran bir depoda kaybolmuştu.

"Tarama"-Nisia'nın sesi netti-"Ben önden uçup bunu organize edeceğim. Efendim, Elena, lütfen takip edin."

"Oradan arayacağım." Keir bu sözler üzerine oturumu kapattı.

Nisia gittikten ve kendisi de soğuğa uygun kıyafetlerini giydikten sonra Elena, "Kendimi uçuşa hazır hissediyorum," dedi.

"Lonca Avcısı, başka bir acı saldırısı yüzünden mi yoksa kanadın başarısız olduğu için mi soğuk Hudson'a düşüşünü bana izletmek istiyorsun?" Kelimeler soğuk ve kırılmıştı.

Elena öfkeyle karşılık vermek yerine avucunu adamın yüzünün yan tarafına bastırdı. "Hey. Bu Cascade tuhaflığı. Gececektir."

"Hiç kimse Çağlayan'ı tahmin edemez." Kendi kurallarını izler, ölümsüzleri ve dünyayı uygun gördüğü şekilde yeniden şekillendirirdi. "I

seni karşıya uçuracak."

Savaşçı eşinin dudakları gerilmeden önce gergin bir an yaşandı. "Bir serbest geçiş," dedi sertçe. "Bu gece telafi edilecek." Adam cevap vermeden önce bir parmağını onun ağzına bastırdı. "Ondan sonra, önlem almam konusunda bana güveniyorsun."

Raphael onun şiddetli bir acı tokadı sonucu gökyüzünden yere çakılışının görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Bu dehşet Illium'un da başına gelmişti ama mavi kanatlı meleğin kanatlarının buruşmasının nedeni Elena'yı yere düşüren acıdan çok farklı olabilirdi.

Yine de yaşadığı kâbus burada hüküm süremezdi, çünkü yoldaşı hakkında bildiği bir şey vardı: kanatlarını kesmek onu öldürmek demektir. "Sadece bu gece," diye kabul etti, korku pençeli elleriyle ruhunu parçalayıp bırakırken bile.

Kanatlarını düzgünce sırtına bastırmış ve bir kolunu boynuna dolamış halde onu kollarının arasına alarak karların içine taşıdı ve sonra havalandı. Üç mavna Hudson Nehri boyunca zahmetli bir şekilde ilerliyordu, ancak yıldızlarla dolu bu aysız gecede suyun geri kalanı karanlık, sert ve soğuktu.

Altlarında kar, dünyayı sadece kışın görülen garip bir alacakaranlıkla kaplıyordu, Manhattan'ın parlak kalbine doğru kanat çırpıkça etkisi azalıyordu. Sadece dört gün önce, Elena'yla birlikte böyle bir alacakaranlıkta uçmuştu; Elena'yı sevmesi ve Elena'nın da kış manzarasında uçmak istemesi dışında hiçbir sebep yoktu.

Bu gece rüzgâr ısıran dişleriyle tenini ılık çalarak geçiyordu ama Elena'yı vücudunun sıcaklığına daha da yaklaştırırken soğuğu keskin bir şekilde hissettiğinin farkındaydı. Boştaki elini üzerine adını yazdığı başmelek kalbinin üzerine bastırdı ve onun Kulesi olan yükselen ışık sütununa doğru uçarlarken sessiz kaldı.

Zar zor giyinmiş bir Elena'nın makinenin ağzı tarafından yutulmasına izin vermek Raphael'in dişlerini sıkarak kontrol etmesini gerektiriyordu.

Ama hiçbir şey ters gitmedi ve şimdi avcısı -yeniden tamamen giyinmiş bir halde- önünde durmuş, sırtını hafifçe göğsüne yaslamıştı. Bu temas ruh halinin tırtıklı kenarlarını yatıştırdı ama bu değişiklik geçiciydi ve Elena'nın acısının nedenini bulana kadar da geçici olmaya devam edecekti.

"Yani?" Elena Nisia ve Keir'e seslendi. "Görecek bir şey var mı?" "Hiçbir şey yok." Keir'in yaşlanmayan yüzünde çizgiler vardı, kaşları çatılmıştı.

Alnında ve gözlerinin köşelerinde gölgeli oluklar oluşturacak kadar derin. "Kanadında iyileşme yolunda olan küçük bir yırtık dışında fiziksel olarak hiçbir sorunun yok."

"Diğer tüm olasılıkları eledikten sonra" -Nisia kollarını kavuşturdu- "Keir ve ben bunun bir Cascade etkisi olduğuna inanıyoruz. Zamanlama çok tesadüfi."

Raphael'in duymak istediği cevap bu değildi. "Elena, ön kolundaki kesik iyileşmeye başladı mı?"

"Öyle olmalı." Kolunu geriye doğru itti. "Kahretsin, üzerine bir parça tüy yapışmış." Tüyleri çekiştirerek düşünceli bir şekilde yaraya baktı. "Eskisi kadar kızgın değil. Kanama da yok."

Nisia derisindeki yarığı yeniden incelemeye başlamıştı bile. "Bu ilerlemeden memnun değilim. Şimdiye kadar mühürlenmeye yakın olmalıydı."

Elena'nın kanatları Raphael'e karşı huzursuzca hareket etti. "Vücudum enerjiyi başka bir şeye yönlendiriyor ve küçük yaraları görmezden geliyor olabilir mi? Çünkü yine açlıktan ölüyorum."

Nisia'nın muayenesini takip eden Keir, "Endişeni anlıyorum Raphael," dedi. "Ama bu durumda Elena haklı olabilir."

Nisia, "Ne olursa olsun onu izlemeye devam edeceğim," diye ekledi. "Elena'nın bağışıklık sistemi çalışıyor - sadece olması gerekenden daha yavaş."

Hayır, bir ölümlü için tam olarak doğru hızda çalışıyordu.

Sorun şu ki Elena artık ölümlü değildi.

Elena Raphael'in arkasından koruyucu bir öfkeyle titrediğini hissedebiliyordu. O bir baş melekti ve - kendisinin de belirttiği gibi- kontrol eksikliğine alışık değildi. İlişkilerinin başlangıcında Raphael'in ona el üstünde tutulan ve korunan bir sevgili gibi değil de bir avcı, bir savaşçı, bir ortak gibi davranmasını sağlamak için bu kadar çok mücadele etmek zorunda kalmasının nedenlerinden biri de buydu.

Bu gece geri adım attığı için onu suçladığından değil. O da çok korkmuştu. Ama o an geçmişti ve kendisi olmayı bırakırsa ilişkileri parçalanacak ve ölecekti. Bu yüzden eve kendi gücüyle uçmakta ısrar etti.

Yüksek bir Kule balkonundan süzülerek havalandıktan sonra, sadece uçmakla kalmadı, Nisia'nın "numara yok" emrini ihlal etmeden daldı ve daldı ve bunu yaparken, sonunda onunla oynayana kadar baş meleğini delirtmeyi başardı. Raphael'in nefes kesici fiziksel gücü altında birlikte yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne yükseldiler, ayrılmadan ve Enclave'e doğru süpürülmeden önce yeryüzüne bir olarak düştüler.

Karın üzerine indiğinde gülüyordu, kanatları bulutlar hareket ettikçe gökyüzünden düşmeye başlayan pullarla tozlanmıştı. "Hadi gel." Onun elini tuttu. "O kadar açım ki kendi kolumu bile yiyebilirim."

Yüksek bir dağ gölü kadar mavi gözleri onunkileri tutuyordu, Raphael'in saçları kar taneleriyle doluydu ve kanatları ölümsüz bir kucaklamayla onu sarıyordu. "Elena."

"Biliyorum, Başmelek." O ve Raphael, dünyaları çarpışmadan önce yalnızlık içinde samimi arkadaşlardı. O kader çarpışmasından sonra birbirlerine bir söz vermişlerdi, biri olmadan diğeri asla düşmeyecekti.

Diğerini asla yalnız bırakmamak için.

"Biliyorum," diye tekrar fısıldadı, kollarını onun bedenine doladı ve çaresiz bir sıkılıkla tutundu.

O da kıza aynı şiddetle sarıldı ama ön kolundaki kesik iyileşmemişti ve kanatlarından biri

Karın içine düşmek, yaralı bir uzvun sağlıklı bir bedenin arkasından sürüklenmesi.

9

Montgomery akşam yemeğini her zamanki yer olan kütüphane masası yerine süitlerinde hazırlamıştı. "Sanki aklımızı okuyor." Elena soyunurken dört küçük tuzlu tartı birbiri ardına ağzına attı. Uçuş ve kar kanatlarındaki tozun ve kirin çoğunu silkelemişti ama yine de kendini tam olarak temiz hissetmiyordu.

"Çabuk olacağım." Her ne kadar Montgomery'nin çoktan çalıştırdığı, süite eklenmiş devasa banyoda yuvarlanmak istese de, daha sağlam bir yakıt vermezse midesi kendini kemirmekle tehdit ediyordu.

Raphael'in bakışlarını kızın çıplak bedeninde gezdirirkenki ifadesi açlığın başka, daha karanlık bir biçiminden söz ediyordu. Şakağındaki Lejyon işareti parladı. Kanatlarında bir parıltı vardı. Ve gözlerinde, onu altına çekmekle tehdit eden çalkantılı bir duygu dalgası gördü.

Başmeleğinin keyfi yerindeydi.

"Beni banyoya kadar takip etme," diye emretti teni çakıllı, meme uçları gergin bir şekilde.

Buna karşılık olarak onu tamamen giyinik haliyle kendine doğru çekerek, kanatları yerleştirmek için yapılmış büyük bir koltuğa oturdu.

Sonra bir elini masaya uzattı ve lezzetli sıcak ikramlarla dolup taşan bir tabak aldı. Ama ağzını sulandıran onun kokusuydu, sıcaklığı ve sert kaslı gücü onu düş planlarını unutmaya ve onun yerine daha da kirlenmeye davet ediyordu.

Bir lokma yemeği ağzına götürdü.

"Şu anda kendimi çok çıplak hissetmeliyim," dedi Elena kısa bir iş çıkardıktan sonra.

Raphael boştaki elini kadının vücudunun kıvrımlarında gezdirdi ve bir göğsünü cesurca avuçlayarak başparmağını meme ucuna sürttü. "Sevmiyor musun?"

"İçeride değil." Kendi parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi, hafifçe yumruk yaptı. "Önemli olan yerde değil. Çünkü o sensin."

Bu kadar basitti.

"Ye, hbeebti." Onu lokma üstüne lokma ile besledi, her lokmaya göğsünden kalçasına kadar vücudunu sert ve erotik bir şekilde okşaması eşlik etti. Gözleri kapalıydı, şehvetli dudakları gülümseliyordu ve kanatları parlamaya devam ediyordu.

Teni sıcacık olan Elena onun kokusunda boğulurken vücudu erimiş, nabzı kükremeye başlamıştı. Misk kokusu havayı kokluyor, kalçaları birbirine sıkıca bastırılıyor ve dudakları şişmiş gibi hissediyordu. "Sen havasında bir iblissin, Raphael." Onu öptü, alt dudağını ısırđı, diliyle şehvetli cezayı yatıştırdı.

"Daha fazla yiyeceğe ihtiyacın var mı?" Zihnine yine yağmur yağdı, çalkantılı bir kasırğa. İçindeki değişimleri körüklemeliyiz.

"Sana ihtiyacım var." Ölüm ve ayrılık fısıldayan bilinmeyen bir geleceğin yankılarını kovmak için birlikte oldukları şeyin orman yangını için umutsuzdu. "Sana o kadar yakın olmak istiyorum ki aramıza hiçbir şey girmesin."

Elena. Raphael boş tabağı masaya çarpıp çarpmadığına bakmadan bir kenara bırakarak Elena'yı vücuduna sarılacak ve ellerini omuzlarına koyacak şekilde manevra yaptı.

Öpücüğü

Vahşi bir talep, saçlarına soktuğu eli beyaza yakın telleri çözüyordu.

Elena da onu aynı tutkuyla, aynı aşkla ve aynı ihtiyaçla öptü. Korku ve endişe, sevgi ve dehşet, hepsi içinde küçük, samimi bir çılgınlık yaratmak için iç içe geçmişti.

Raphael'in eli teninde sertti, vücudu güç ve arzuyu serbest bıraktı. Uylukları titreyen ve göğüsleri hissiyatla dolgunlaşan kadın, Raphael'in üstünü çıplak bırakmasına yardım edene kadar onun giysilerini çekti. Parmaklarını göğsünün muhteşem genişliğine daldırdı, kendini onun

sert, dalgalı gücüne sürttü.

Onu daha da ıslatan bir güç dalgasıyla koltuktan kalktı, kanatları ışığın altında parlıyordu, onu yatağa değil banyoya götürdü. Onu içine oturttuğunda su, tenine sıcak bir öpücük gibi kondu.

Kollarını sıvı ipeğin üzerinde gezdirerek, adamın giysilerinin geri kalanından kurtulmasını izledi.

İçinden bir ürperti fısıldadı.

Tanrım, ama çok güzeldi, sert hatları, yağsız kasları ve onun her zayıf noktasını bilen elleri vardı. Adam banyoda ona katılır katılmaz kucağına döndü, öpüşüp okşarken ve birbirlerini rahatlatırken bir kez daha ona sarıldı.

Meme ucunu ağzına almak için onu sudan yukarı kaldırdı. Kadın çılgık atarak arkasını döndü ve adam onun bu pozisyonundan yararlanarak dilini göğüslerinin hassas alt kısımları boyunca yaladı.

Yüz yüze gelene kadar aşağı kaydı, nefes nefese bir öpücük aldı ve parmaklarını onun demir sertliği üzerinde kapatmak için bir elini aşağı uzattı. Adam sarsıldı ve elini çekti, gözleri olağanüstü mavi alev havuzlarıydı. Gergin bir halde, tutkuyla şişmiş kıvrımlarını ona sürttü. Adamın yanıtı, ellerini kalçalarında sıkmadan önce ağzı açık, sınırsız bir öpücük oldu.

Raphael onun içine girdiğinde, bu onun titremesine ve kollarını boynuna dolayarak yanağını onunkine bastırmasına neden olan sert bir iddiaydı. Raphael. İçinin derinliklerinden gelen bir fısıltı, bir zevk titremesi ve eve dönüş hissi.

Hiçbir şey seni benden alamaz. Parmakları onun etine saplandı. Cascade bile. Zihnindeki rüzgâr ve yağmur, asla kaçmak istemediği amansız bir fırtınaydı. O onundu, o da onun ve birlikte ölümlü ya da ölümsüz güçler tarafından parçalanamayacak bir bütün oluşturunlardı.

Kabarık beyaz sabahlığına sarınmış olan Elena, baş meleşti yatakta yanında uzanmış, tembel tembel parmaklarını kalçasında bir aşağı bir yukarı gezdirirken, bir nefes daha çekiyordu

yemek tabağına oturduğunda, tam da zayıflatıcı acının merkezi olan noktada bir kaşıntı hissetti. Bağlantıyı fark etmeden önce orayı kaşıyordu.

Raphael'in gözleri onun eline odaklandı.

Omuz silkti. "Kaşınıyor."

İkisi de deri parçasını incelediklerinde kaşıntının nedenini bulamadılar. Kaşındığı için biraz kızarmıştı ama onun dışında etrafındaki deriyle aynıydı. Raphael ona bir öpücük kondurdu, tatlı şefkati sert avcı zırhını yerle bir etti.

Geri çekildiğinde parmaklarını sağ şakağındaki Lejyon işaretinin mavi-beyaz ateşinde gezdirerek, "Belki ben de seninki gibi şık bir işaret alırım," dedi.

Raphael gülümsemedi ve o gece uyuduğundan da emin değildi. Onun kollarında güvende, kanatları üzerinde ipeksi bir ağırlıktayken uykuya daldı ... ve rüyalara.

"Anne?" Elena ellerini tezgâha dayamak için mutfığa doğru yürüdü ... ve bunu yapabilecek kadar uzun olduğunu fark edince irkildi. Bu mutfakta her zaman bir çocuk gibi davranmış, hiçbir zaman tezgâhın en tepesine ulaşamamıştı; Ari, Belle, Marguerite ve Jeffrey mutfakta dolaşırken kahvaltı taburesinde oturup bacaklarını ileri geri tekmelediği o kadar çok anısı vardı ki.

Beth genellikle masada mama sandalyesinde oturur, anneleri ya da babaları bir yandan ağzına yemek atarken bir yandan da Beth'in kıkırdamasına ve tombul bebek ellerini çırpmasına neden olan aptalca sesler çıkarırdı.

Annesi gülerek başını kaldırdı, saçları güneş ışığından, gözleri narin gümüş renginden ibaretti. "İşte buradasın, azeeztee." Gardenyalar havayı kokluyor, koku Marguerite'in koyu altın teniyle temas ettiği için ısınıyor ve derinden tanıdık geliyordu. "Kurabiyelerin kokusunu alıp geleceğini biliyordum."

Elena annesinin uzattığı kurabiyeyi aldı. Fırından yeni çıkmış sıcacık bir kurabiyeydi, çikolata parçaları henüz

Katı. İkramı ağzına götürerek bir ısırık aldı. . . ve kan tadı aldı.

Yediği kurabiye lokmasını yere tükürdü, elinin tersiyle ağzını sildi ve eli koyu kırmızıya bulandı. Demir kokusu burun deliklerini doldurdu.

"Elena." Sesini yükseltmedi, Marguerite'e hiç böyle davranmamıştı ama hayal kırıklığı ağzının iki yanında derin oluklar oluşturmuştu. "Bu, chérie, seni yemeğe böyle davranman için yetiştirmedim."

"Ama anne, bak"-Elena kurabiyeyi uzattı-"kanıyor." Tezgâhın üzerine sıçrayan koyu ve yapışkan damlacıklar, içinde ailelerinin hikâyelerinin yazılı olduğu minik Rorschach resimleri.

Marguerite'in gözleri donuklaştı. "Bu sefer güzel olacaklarını umuyordum. Babanın kurabiyelerimi ne kadar çok sevdiğini biliyorsun." Elena'dan kurabiyenin yenmemiş kalan kısmını aldı ve dikkatlice fırın tepsisine koydu.

Her bir kurabiyenin kenarından kan sızıyordu.

Annesi ağlıyordu.

Elena, Marguerite'i kollarına almak için tezgâhın etrafından koştu. "Her şey yolunda anne," dedi, kalbi göğsünün içinde sıkışmış ve boğazı düğümlenmişti.

"Sadece bir parti.

Bir sonraki daha iyi olacak."

Ama annesi hıçkırmaya devam etti ve ince kolları Elena'yı sımsıkı tuttu. "Seni seviyorum bebeğim, anne yürekli güçlü Elena'm," dedi hıçkırıklar arasında. "Kan için çok üzgünüm."

İşte o zaman Elena tüm odanın kırmızıya bulandığını fark etti. Tavandan aşağıya damlıyor, duvarlara bulaşıyor ve ayaklarının altında bir sel oluşturuyordu. Çığlık atmak yerine gözlerini kapadı ve annesine daha sıkı sarıldı. "Her şey yolunda anne," diye tekrar fısıldadı. "Artık korkmuyorum."

10

Ertesi gün sabahın köründe Kule'nin lobisinde Ashwini'yle karşılaştığında **Elena'nın aklında hâlâ o tuhaf, unutulmaz rüya vardı.** Uzun boylu, uzun siyah saçları gevşek bir örgüyle geriye toplanmış ve koyu bal rengi teni olan avcıdan dönüşmüş vampir, boğazına kadar fermuarlı çikolata rengi bir ceket, solmuş mavi kot pantolon ve aşınmış av botları giyyordu.

Eldivenleri arka cebinden çıkmıştı ve bir uyluk kılıfında bıçakları, diğerinde de silahı vardı. Fırlatma yıldızları görünmüyordu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Ashwini'nin üzerinde her zaman ölümcül dönen yıldızlardan birkaç tane bulunurdu. "Nereye gidiyorsun?" Elena sordu.

"Çeyrek. İki ölü vampir var." Büyük altın halkalar Ash'in kulaklarında sallanıyor, altından rengârenk mücevherler sarkıyordu.

Marguerite sık sık kulaklarına uzun sallantılı küpeler takardı, onların çınlayan müziği Elena'nın çocukluğunun fon müziği idi. "Kavga mı?" demeyi başardı, bir daha asla güzel küpeler takmayacak ya da üzerinde sarı çiçekler olan en sevdiği beyaz elbisesini giymeyecek bir kadın için kalbinde duyduğu acıyla.

"Hayır," dedi Ashwini. "Sıradan bir kavga değildi zaten, birileri gerçekten kendini kaybetti." Diğer avcı telefonunun ekranını Elena'ya doğru çevirdi. "Tam etki için kaydırın."

Elena bunu yaparken ıslık çaldı. Olay yeri fotoğraflarındaki iki vampir doğranmıştı. Kafalarının kesilmiş olması oldukça standarttı - çoğu vampir kafası koparılarak öldürülebiliyordu ve bu yüzden biri Made'lerden birinin peşine düştüğünde varsayılan yöntem buydu. Bu

Olağandışı olan, kurbanlara yapılanların geri kalanıydı.

İkisi de etleri kıymaya benzeyene kadar yüzlerce kez bıçaklanmış gibi görünüyordu. Sadece bu da değil, vücutlarının diğer kısımları da kesilmişti. Birinde bir el, diğerinde ise cinsel organlar. Ampütasyonlarda da cerrahi bir şey yoktu; fail cinsel organları tırtıklı bir av bıçağıyla kesmiş gibi görünüyordu. Ele gelince, bilek kemikleri fena halde parçalanmış. Geniş bir kılıç olabilir.

"Hafif bir abartı durumu."

"Şaşıracaksın." Ashwini telefonu ceketinin fermuarlı cebine kaydırды. "Janvier ve ben mahallede çalışan bir sürü tuhaf şey görüyoruz. Ama bu seferki daha standart olabilir - iki kurbanın ya başka bir vampirin sığırlarına göz dikmiş ya da bir vampir çetesinin uyuşturucu bölgesine burunlarını sokmuş olabileceklerine dair söylentiler duyuyorum."

"Sözleşme sonrası Vics mi?" "Evet."

Elena başını salladı. "Yüz yıldan fazla bir süre var olduktan sonra insanların biraz daha zeki olacağını düşünürsün." Başka bir vampirin daimi kan bağışçılarından oluşan hareminden kaçak kan almak ölümcül bir suç olarak kabul ediliyordu; uyuşturucu çetelerine gelince, kendi bölgelerine tecavüz eden herkesin içini boşaltma eğilimleri tam olarak bir devlet sırrı değildi.

"Neden umutla yaşıyorsun, Ellie?" "Bu bir kusur."

Kahkaha çabucak kaşlarını çatmaya dönüştü.

"Baykuşlardan korkmayın."

Elena olduğu yerde dondu kaldı, nefesi ciğerlerinde parçalandı. "Hayır mı?"

"Hayır, onlar sadece bir habercinin habercileri." Bir motosiklet lobi kapısının önünde mırıldanarak durdu ve Ashwini'nin dikkatini çekti. "Bu benim aracım. Kan ve vahşete bakmaya gidiyoruz-Janvier beni en iyi randevulara götürüyor."

Elena, Ashwini'nin kocasının arkasından motosiklete binmek için adım atmasını izledi. Janvier motosiklet kaskını geri verdi. Birkaç saniye sonra ikisi de gitmiş, Mahallenin günah, seks ve karanlığına doğru yarışıyorlardı.

Elena'yı baykuşlarla ilgili o tedirgin edici tavsiyeyle baş başa bırakarak. Ashwini Elena'ya son kez bir şey verdiğinde, bu bir bıçak yıldızıydı ve Elena'nın büyükanne ve büyükbabasını acımasızca öldüren canavar meleği alt etmek için mükemmel bir silah olduğu ortaya çıkmıştı. Ash rastgele bir açıklama yaptığında onu görmezden gelmek son derece aptalca bir şeydi.

"Yani," diye mırıldandı Elena kendi kendine, "baykuşlar seni korkutmasın." Bu başlı başına bir sorun değildi; baykuşlar sevimli, zarif ve tehditkâr değillerdi. Hayır, sorun Ash'in sözlerinin Elena'nın devasa altın gözleri ve beyaz tüyleri olan hayalet kuşları daha çok göreceğini ima etmesi idi.

Sikeyim.

Kendini zaten keyifsiz ve tuhaf hissederken duymak istediği son şeydi bu. Raphael'in kollarında uyandığında göğsünde bir hüznün yumağı oturuyordu. O biliyordu. Her zaman biliyordu.

"Rüya mı gördün?" Delici derecede tanıdık ama sersemletecek kadar güzel erkeksi bir yüz ona bakıyor, gece yarısından daha saf saç telleri alnına düşüyordu.

"Anneme korkmadığımı söyledim." Düzensiz bir fısıltı. "Korkmadım, tüm oda kanla dolduğunda bile korkmadım. Sadece çok ama çok üzgündüm."

Onu kollarının arasına alan başmeleği, annesinin ve en büyük iki kız kardeşinin artık var olmadığı dünyaya kendini kapatmış ve bir süre sonra ağlamak için kendine izin vermişti.

Marguerite için, kendini astığı zamanki yaşından daha fazla büyümeyecek olan Marguerite için.

Elena'ya beyzbol oynamayı öğreten ve bacakları vahşice kırılan yetenekli, değişken, sevgi dolu Belle için.

Son nefesine kadar Elena'yı korumaya çalışan zeki, kıbar, otoriter Ari için.

Parçalara ayrılmış küçük, mutlu aileleri için.

Kendisini seven güçlü ve zeki bir kadınla evlenmiş, ama bir zamanlar Marguerite'in soluk bir kopyası olan bir metres tutmuş olan, temelden hasarlı babası için bile.

Elena sabahın erken saatlerini Hudson'ın yukarısındaki karlı çimenlikte geçirmiş, Galen'in ona kanatlarla dövüşmeyi öğretmek için tasarladığı bir antrenman rutiniyle vücudunu zorlamıştı. Raphael'in barbar silah ustası acımasız bir piç olabilirdi ama aynı zamanda zekiydi.

Yaralı kanadını sarsmamaya dikkat etmişti ama başka türlü de kendini tutmamıştı.

Raphael, Illium'un seçkin filosuna katılmak üzere ayrılma vakti gelene kadar onu izlemişti; bugün yine okyanus üzerinde eğitim yapıyorlardı. Tüm bu olanlardan ve Lijuan'ın tekrar dirildiğinde güçle dolup taşan bir kâbus olacağından emin olduktan sonra, Raphael halkının hazır olma durumunu şansa bırakmıyordu.

Sığınakta bulunmasına rağmen Galen eğitim programından sorumluydu. Filo ve kara kuvvetleri liderleri tarafından gönderilen raporları takip ediyor ve her savaşçının dinlenme ve iyileşme dönemleri olması için işleri karıştırıyordu - yorgun bir kuvvet işe yaramaz bir kuvvetti - ama Kule ekibindeki hiç kimsenin becerileri asla paslanmamıştı. Bugün Raphael saldırgan rolü oynayacaktı, böylece Illium'un filosu savaş manevralarını uygulayabilecekti.

Elena Dmitri'nin ofisine gidip ondan kendisini kullanmasını istemeyi planlamıştı. Bu sabah Sara'yla tekrar konuşmuştu, konuşmaları Sara'nın avcı listesine eklediği başka bir isim üzerine odaklanmıştı. Elena işi sorduğunda arkadaşı konuşmanın sonunda, "Olağanüstü bir av yok," demişti. "Keiko, Hilda ve Tyrese sakatlıklarından yeni döndüler.

Git. Bugün izinlisin, Ellie. Hayatın meşgul değil ki."

Ama Elena boş zaman istemiyordu; bu ona düşünmek ve endişelenmek için çok fazla alan veriyordu.

Ancak o anda Raphael'in ikincisiyle konuşmamaya karar verdi. Dmitri onu kızdıracaktı ve o anki ruh haliyle onu öldürmeye kalkışabilirdi. Dmitri bin yaşından daha yaşlı ve kuduz bir puma kadar ölümcül olduğu için, muhtemelen onun girişimlerinden kaçınacak ve gülecekti. Bu noktada gözbebekleri patlayacak ve fırlatma bıçaklarıyla onu iğneleme dürtüsüne teslim olacaktı.

Hayır, şehirdeki en güçlü vampirden uzak durması daha iyiydi.

Topuklarının üzerinde dönerek Lejyon binasına doğru yürümek için Kule'den ayrıldı. Kış gökyüzünün ağır grisine doğru yükseliyordu, yeşillikleri ayazın altında uykudaydı, ama bu onun kasvetli ruh halini yarıp kıkırdamasını sağlayan şey değildi.

Holly binanın yan tarafına tırmanıyordu, buzla kaplanmış uyuyan sarmaşıklardan biri onun ip merdiveni olmuştu. Elena eldivenlerinin avuç içlerinin etkili bir tutuş sağlamak için pürüzlü bir yüzeye sahip olması gerektiğini düşündü. O izlerken, genç ve kıvrak kadın giriş platformuna atladı ve saatine baktı. Sonra bir zafer dansı yaptı, kazağının parlak pembesi dünyayı kaplayan griliğe karşı bir parıltı gibiydi ve hareketleri Elena'nın göremediği birine yönelikti.

Zarif bir yenilgiyle Holly'nin önünde eğilmek için öne çıkan Holly'nin sevgilisi Venom değildi. Hayır, Trace'ti. Zarif, kendinden emin ve nefis şiirlere düşkün. Ayrıca Holly'den birkaç yüz yıl daha yaşlı bir vampir. Ama platformun üzerinde, ikisi de yere inmeden önce birbirlerine çocuklar gibi sırtttılar.

Holly'nin papatya desenli botları, Trace'in daha sıradan siyah botlarıyla aynı anda karlı toprağa çarptı.

"Siz ikiniz yarışıyor muydunuz?" Elena, Holly'nin kibar Trace'i buna ikna etmeyi başarmış olmasından son derece keyif almıştı, özellikle de bugün. Sığınak'a yapacağı yolculuk için hazırlık yapması gerekiyordu.

"Hollyberry'miz bir çitadan daha hızlı," dedi Trace o çağrışım yapan sesiyle, yüzünün köşeli hatları rafine vampir güzelliğinden ziyade keskin bir yakışıklılık yaratacak şekilde bir araya getirilmişti. "Onun meydan okumalarını kabul etmekten daha iyisini bilmeliydim."

Zengin kahverengi gözleri alışılmadık bir asidik yeşil ışıltıyla karışan Holly, at kuyruğunu sıkılaştırmak için geriye uzandı. Saçları şu anda sağ şakağından başlayıp aşağıya kadar inen altın rengi bir çizgiyle vurgulanmış canlı bir mordu. Dmitri bu görüntüyü "radyoaktif kızarıklığı olan üzüm reçeli" olarak tanımlamıştı. Ama bunu sevecen bir gülümseme ve başını sallayarak söylemişti.

Dmitri'nin Holly'ye davranışı, çok sevdiği bir kızı olan bir babaninkine benziyordu - zaman zaman onu deliye çeviren bir kızı. Bir hafta önce Elena ofisine girdiğinde Holly'yi köşedeki sandalyeye kıvrılmış, burnunu bir üniversite ders kitabına gömmüş, Dmitri de Raphael'in yardımcısı olarak işini yaparken bulmuştu.

"Venom yarışa katılmak istemedi mi?" diye sordu. "O dışarıda, obrukta." Holly ellerini onun üzerine koydu. kalçaları, pembe desenli canlı bir turuncuya boyanmış tırnakları. "Öğleden sonra oraya gidiyorum - Trace'in şık kıyafetlerini toplamasına yardım ettikten sonra." Arkadaşına sırtıttı. "Lejyon'u ziyarete mi geldin?"

Elena başıyla onayladı. "İçerideler mi?" Arada sırada, yedi yüz yetmiş yedi kişilik grubun tamamı ayağa kalkar ve bir yerlere uçardı. Arada bir Central Park'a giderlerdi. Bu numarayı ilk kez yaptıklarında, medya yüzlerce gargoyl'un parkta aniden ortaya çıktığını bildiren telefonlarla kuşatılmıştı.

Agog sakinleri bunun avangart bir sanat gösterisi olup olmadığını merak etmişlerdir.

İnsanların onları taş sanmasına neden olan sadece Lejyon'un insanlık dışı bir şekilde hareketsiz oturması değildi. New York'a geldiklerinden beri renk kazanmış olsalar da, gözleri, tenleri ve yüz hatları artık soluk gri olmasa da, bu renk henüz katı değildi. Sanki derilerine işlememiş ve hava koşullarıyla yıkanıp gitmemiş gibiydi.

"Sanırım kış uykusuna yatıyorlar," dedi Holly. "Onları suçlayamam, hava çok soğuk. Kirpiklerimin her an donup döküleceğinden eminim." Nefesi havayı buğulandırdı, yanakları pembeleşti.

Elena'nın terk edilmiş bir nöbetçi kulübesinde saklanırken bulunduğu, kurumuş kanla kaplı çıplak ve dilsiz ölümlüden geriye yüzeyde hiçbir şey kalmamıştı. Elena gerçeğin bu kadar basit olmadığını biliyordu. Holly yaralarını sonsuza dek taşıyacaktı ama bu yaraların onun geleceğini çalmaması için vahşi bir kararlılıkla mücadele etmiş ve bunu yaparken de kendisine vahşice davranan varlığa orta parmağını kaldırmıştı.

Elena onayladı.

"Yarın seni göremezsem diye," dedi Trace'e, "iyi yolculuklar ve Aodhan'a selam söyle."

Hayatında gördüğü en koyu yeşil gözlere sahip olan vampir, gecenin örtüsü altında bir orman gibi, bir kolunu eski dünya zarafetiyle göğsünde çaprazladı ve eğildi. "Şehre dönüşümü dört gözle bekleyeceğim."

Elena sarmaşıklara doğru yürürken, ikisi de kuleye doğru ilerledi.

Lejyon çağlardır hayattaydı. Belki de onun için bir cevapları vardı.

Olmayan kalp krizi hakkında.

Kafasındaki ses hakkında.

Sabah seansının sonunda tekrar kanamaya başladığında ön kolunda oluşan ve ten rengi bir yara bandıyla kapattığı kesik hakkında.

11

Eldivenlerini çekerken, tutacaklı olanları getirmediğini **fark etti.** Ama Trace'in kullandığı sarmaşığı kontrol ettiğinde, vampirin pençelerinin -yanındayken asla görünmeyen- ve botlarının buz tabakasını Elena'nın kaymadan tepeye çıkabilmesini sağlayacak kadar çizdiğini gördü.

Tırmanış çok zor oldu. Kanatlarının tüm vücudunda ağır bir sürtünmeye neden olması yardımcı olmadı. "Ellie, belli ki bu sabah beynini duraklatmışsın," diye pufladı ve kanatlarını açtı.

Sürüklenme daha yönetilebilir hale geldi.

Memnuniyet dolu bir homurtuyla tepeye ulaştığında -kasları bu kadar kısa bir efor için rahatsız edici derecede titriyor olsa da - eldivenleri çıkarıp ince kargo pantolonunun yan cebine soktu. Lejyon'un evinin girişinde asılı duran kalın plastik şeritlere doğru ilerlemeden önce kalbine ve nefesine sakinleşmesi için zaman tanıdı. Eskiden içeri girmeden önce seslenirdi ama Primary buranın onların olduğu kadar kendisinin de olduğunu açıkça belirtmişti ve neden giriş istediğini anlamıyorlardı.

Elena içeri girdi.

Kafatasının içinde fısıldayan yüzlerce ses tarafından anında saldırıya uğramak.

Elena. Aeclari. Elena. Aeclari. Geldiniz. Memnun olduk.

Çığa karşı hazırlıklı olduğu için sesleri sertleşmeden uzaklaştırmayı başardı. "Ağızlarınızı kullanın!" diye seslendi devasa bir iç çekirdeğe sahip kavernöz boşluğa. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayın."

Görüş alanındaki gargoylelerin her biri -duvarlara tutunmuş ya da binanın ortaya doğru çıkıntı yapan kısımlarına çömelmiş- başlarını yana eğmiş, solgun ve tuhaf gözlerle ona bakıyorlardı.

Tüm Lejyon'un aynı anda konuşmaya karar vermesi ihtimaline karşı, "Teker teker," dedi.

Nedir o?

Elena iki parmağıyla alnını ovuşturdu. Lejyon'un bireysellik kavramını anlamaya başladığını düşündüğü her seferinde, onlar geriliyor ve o da bunu onlara tekrar tekrar açıklamak zorunda kalıyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, derinlerde uyusalar da dünyada yaşasalar da her zaman bir birim olmaları gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Yine de birkaçı "birlik" fikrini keşfetme arzusu göstermişti, bu yüzden denemeye devam etti.

Ancak bugün, bu işin peşini bırakmaya karar verdi. Nemli yeşil havadan derin bir nefes alarak binanın içi boş kalbine atladı. Aşağıya olan mesafesi kanatlarının altına hava almasına yetecek kadardı ve orta noktadaki çıkıntılardan birine tüneyecek kadar yükselebildi - eğer yönünü doğru bulduysa, bir zamanlar kırk beşinci kat olan yerin kalıntısıydı bu.

Çıkıntıya son ziyaretinden bu yana egzotik çiçekler ekilmişti. "Bunu nereden buldun?" Uzun zamandır bulmaya çalıştığı parlak mavi bir çiçeği işaret etti. "Bir parça alabilir miyim?"

Lejyon'dan biri onun yanına indi. Çoğunlukla onlar adına konuşan Birincil değil. Ellerin arkasındaki beklenmedik bir renk fırçası dışında bu neredeyse tamamen griydi. Teninin ya da giysilerinin geri kalanına hiç benzemeyen koyu bir maun rengi. Bu giysi Lejyon üyeleri savaşta düşüp tekrar dirildiklerinde onlarla birlikte oluşurdu ve vücutlarıyla aynı griydi.

Elena uzanarak koyu gölgenin farklı bölgelerine nazik parmaklarıyla dokundu ve "Bu nedir?" diye sordu.

Lejyon üyesi duraklamadan önce "Biz oluşuyoruz," dedi ve ekledi, "Ben oluşuyorum. Bunu sevdim

renk."

Bu bireysel ifade karşısında irkilen Elena ona daha dikkatli baktı. "Bir adın var mı?" Bildiği kadarıyla Lejyon'dan hiçbiri isim seçmemiştir.

"Ben Lejyon'um," dedi, gözbebeklerinin iğne ucu gibi siyah noktaları, beyazlara karışacak kadar solgun gözbebeklerine karşı. "Seni bir bitki yaptık." Çömeldiği yerden kalkarak bahçenin bir tarafına gitti ve içinde kızın istediği bitkinin daha küçük bir versiyonunun yetiştiği bir saksıyla geri döndü. "Biz de senin gelmeni bekliyorduk."

Kalbinde küçük bir güneş doğan Elena parmaklarını yaprakların üzerinde gezdirdi. "Bunu girişe koyacağım, böylece giderken yanıma almayı unutmam."

"Onu senin için aşağı taşıyacağım." Yarasaya benzeyen kanatları hazır bir şekilde parladı. "Size gösterecek çok şeyimiz var."

Elena. Aeclari. Elena. Aeclari. Bakınız.

Bu kelimeyi o kadar kolay kullanıyorlardı ki, ama hala anlamını açıklamamışlardı.

Siz aeclari'siniz ve Lejyon sadece aeclari'ye hizmet edebilir. Aeclari sensin.

Elindeki tek şey buydu.

Bu noktada, bir açıklama istemeyi bırakmıştı. Kolektif beyinlerinde binlerce yıllık bilgi birikimi olan Lejyon, cevaplarında açık sözlü olduklarına inanıyordu. Sadece bir ifade ile diğeri arasında yaklaşık altı yüz doksan yedi adım atladılar.

Fısıltılar Elena'nın zihninin arkasında yeniden yükseldi.

Rüya. Rüya. Kan. Üzgün.

Bacakları bu çıkıntının kenarından sarkacak şekilde oturmak için yer değiştiren Elena, bu devasa ve çok katmanlı iç bahçede yetişen bitkilere baktı. Ona bitkiyi veren Lejyon üyesi işinden geri dönüp yanına çömelirken, kardeşlerinden birkaçı da ona bakan çıkıntının üzerine çömeldi. Diğerleri de duvarlardan aşağı doğru inen sarmaşıklara tutunmak için uçtu.

"Rüyalarımı nereden biliyorsun?" dedi, her nasılsa bu fikirden ürkmemişti.

Biz Legion'ız. Biz sizdeniz.

Aslında teknik olarak Raphael'e aitlerdi, Lejyon'u derinlerden çağırabilen güç doğası gereği başmelekti ama garip ve gerçekten ölümsüz varlıklar ona ve Raphael'e birmiş gibi davranma eğilimindeydi.

Aeclari olarak.

"Annem," dedi, elleri oturduğu kenarın üzerinde kıvrıldı. "Onu hayal ediyorum. O artık yok." Bunu söylemek, Marguerite'in yumuşak kollarını rüyaları dışında bir daha asla hissedemeyeceğini itiraf etmek canını acıtmıştı. "Öldü." Öldü.

Bir yankı, soru değil.

"Ölüm kavramını anlıyor musun?" Savaşta bozguna uğrayan Lejyon, yenilmesi mümkün olmayan bir ordu olarak tekrar tekrar dirilmişti.

Biliyoruz. Ölürüz. Eons ölürüz. Sonra uyanırız.

Elena buna nasıl itiraz edebilirdi ki? Elbette okyanusun dibinde sonsuz bir uyku ölüm gibi hissettirirdi. "Ama dünyanın geçip gittiğini duyuyor musun?"

"Hepsi değil," dedi birkaç ses yüksek sesle. "Sadece dinleyenler. O zaman biliriz."

Bunun üzerinde çalışırken, derinlerde geçirdikleri zamanlarda Lejyon'dan sadece bir grubun aynı anda "uyanık" olduğunu, ancak edindikleri tüm bilgileri paylaştıkları için bunun uzun vadede bir fark yaratmadığını fark etti. "Neden yedi yüz yetmiş yedi?" Sık sık sorduğu bir başka soru.

Bu bir sayı.

Ve her zaman aldığı cevap buydu.

İçinden kahkahalar yükselirken, "Yeni meyve yetiştirdin mi?" diye sordu.

Gel. Gel. Gel. Gel. Gel. Bak. Bak. Bak.

Bir çift sessiz gri kanadın süzülüşünü izleyerek, ivme kazanmak için aşağıya indikten sonra daha yükseğe çıktı ve kendini gökdelenin tepesine yakın bir yerde, kapalı bir cam kapağın altında buldu

kışın soğuk öpücüğüne karşı. Yaz aylarında ve ilkbaharda Lejyon sık sık açık bırakırdı. O zamanlar güneş ışığı binayı ıslatır ve yağan yağmur bahçelerinin susuzluğunu gidermeye yardımcı olurdu.

Bugün, kansız kış güneşinin ve duvarlara ilıştırılmış ısı lambalarının sarı parıltısının altında, mükemmel bir çilek tarlası gördü. Lejyon'dan biri küçük bir erik büyüklüğünde bir çileği koparıp ona uzattığında zevkle ısırıldı. Suyu diline ve avucundan bileğine doğru aktı, izi kan kadar kalın ve koyu kırmızıydı. Sarsıldı ama çileği düşürmedi. . . Ve tekrar baktığında, iz olması gerektiği gibi soluk, sulu bir pembeydi.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Lejyon'a, midesinde sıcak bir kurşun topuyla.

Sen yaptın. Sen yaptın. Sen yaptın.

"Dur." Sesler giderek yükseliyor, birbirini yansıtıyor ve onu çıldırtmakla tehdit ediyordu.

Sessizlik, sadece kendi nefes alışının sesiyle bozuluyordu. Lejyon ölümden daha sessiz, taştan daha sessiz olabilirdi. "Ben mi yaptım?" İnce meyve suyuna baktı. "Kötü bir rüya mı canlandı?"

Birincil'in sesi sessizliğin içinden ona ulaştı. "Evet."

Döndüğünde onu yanında çömelmiş halde bulduğunda hiç şaşırmamıştı; Raphael'in irisleri kadar mavi bir halkaya sahip gri gözleri ve siyah saçlarıyla Birincil, Lejyon'un en kendine özgü üyesiydi. Ama şimdi grinin bir kez daha saçlarının arasından süzölmeye başladığını görüyordu.

Geriye doğru, geriye doğru gidiyordu. Elena gibi.

"Ne oluyor?" Saçlarını gösterdi. "Olmayı bıraktın mı?"

Başını yana eğdi, yarasaya benzeyen kanatları sırtına doğru sıkıca katlanmıştı ve vücudu başka türlü hareketsizdi. "Hayır, bu ikinci oluş."

Kalbi bir bas davul gibiydi. "Sonuç ne olacak?"

"Bilmiyoruz. Ama enerjilerin sarmalını, değişimin tufanını hissediyoruz."

Kollarındaki minik tüyler diken diken olan Elena çileği uzattı. "Neden kan görüyorum? Neden kesiğim iyileşmiyor?"

"Çünkü sen de dönüşüyorsun."

Lejyon, bir sessizlik sürüsü olarak hiçbir uyarıda bulunmadan hep birlikte havalandı. Birkaç dakika içinde gökdelenin dört bir yanına dağılmışlardı ve bu konuda daha fazla soru sorarsa, cevaplarının tamamen aynı olacağını biliyordu.

Olgunlaşmış tatlılığına yavaşça odaklanarak çileği yemeyi bitirdi ve ardından diğer yeni bitkilere bakmak için aşağı uçtu. Tekrar çıkışa ulaştığında, on saksı bitkisinden oluşan bir koleksiyon vardı.

İçinde sevgi çiçekleri açtı, insan olmadıkları çok açık olan bu yaşsız yaratıklara karşı hissetmek garip bir şeydi. "Teşekkür ederim," dedi yüksek sesle. "Bu hediyeleri serama uçurabilerseniz çok memnun olurum."

Yapacağız. Yapacağız. Yapacağız.

Elena tam dışarı çıkmak üzereydi ki sormak istediği başka bir soruyu hatırladı. Ama daha konuşmadan acı göğsünde patladı, kızgın demir çubuklar organlarını yaktı ve ciğerlerini deldi.

Sesi çıkmadan çığlık attı, Lejyon'dan iki kişi onu yakalamasaydı dizlerinin üzerine düşecekti, biri iki yanında. Onu nazikçe yere oturur pozisyona indirdiler, kanatları arkasına, sığınaklarının içinde bir şekilde büyümeye ikna ettikleri yemyeşil çimlerin üzerine yayıldı.

Lejyon etrafına çömelmiş, ürkütücü ama tehditkâr olmayan bir şekilde onu izliyor, bekliyordu.

Elleri hâlâ göğsünde, çenesini sıktı ve acıya katlandı. Kızıl dalgalar, siyah hiçlik, her nefeste ezilen taş, bu saldırı devam etti ve devam etti.

İçgüdüsel olarak Raphael'e uzanmak istiyordu, ama sert bir iradeyle kendini tuttu. Raphael'in başına gelenleri ona tekrar hatırlatmak için bir neden yoktu.

Kemiklerine işleyen ölümlülük. Şu anda bile acı azalıyor, hava ciğerlerini kesmeden tekrar nefes alabilecek hale gelene kadar kenarları yumuşuyordu.

Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Yükselen yankılar karşısında başını salladı. "Sorun yok. Sen değildin."

Lejyon, "Oluş" dedi. Oluş.

Elena tekrar göğsünü ovuşturdu. Yüzler denizinde Primary'i bularak, "Daha önce ikinci bir oluş yaşadın mı?" diye sordu.

"Cascade her zaman dalgalanmaz."

"İkinci oluş "un yalnızca Cascade aktif durumdan pasif duruma geçtiğinde devreye girdiğini ima eden şifreli cevap karşısında saçını başını yolmak yerine başka bir soru sordu. "Bu acı yüzünden ölme tehlikesiyle karşı karşıya mıyım?"

Kafasının arkasında milyonlarca fısıltı duyabildiği ama kelimeleri çıkaramadığı uzun bir duraklama. Lejyon kendi arasında istişare ediyordu.

"Acı sizi öldürmeyecek," dedi Birincil sonunda. "Geçmiş uyanışlarımızda bunu görmedik ama enerjileri hissettik. Acı enerjisi sizi öldürmeyecek."

Bunun son derece spesifik bir cevap olduğunu fark etti. "Peki ya acının ardındaki neden? Temel neden? Bu enerji tehlikeli mi?"

Arka plandan gelen bir başka fısıltı dalgası, yükselip alçalıyor.

Bizim tarafımızdan bilinmiyor, uğursuz son yanıtı.

Elena kollarını kaldırdığı dizlerinin etrafına doladı ve bakakaldı. Lejyon vampirlerden önce de vardı; ona ne olduğu hakkında hiçbir bilgileri olmadığını bu kadar açık bir şekilde söylemeleri dehşet ölçerde sağlam bir onluk vurdu. "Sanırım bu Cascade kitaplara geçecek."

Başlarını bir anda yana yatırdılar, boyaları dökülmüş panayır palyaçoları gibi komik bir sıra oluşturdular. Biz defter tutmayız.

Elena içinde bir kahkaha bularak, "Eğer bununla ilgili bir şey hatırlıyorsan" dedi - sol iç çürüğe dokundu

"Bana haber ver, tamam mı?"

Evet. Evet. Evet. Evet.

Son evetlerinin yankısında başka bir ses gizliydi, yaşlı ve uykunun ağırlığıyla: Ölümlülerin çocuğu. Uyandırılmamış kap. Kaderine bir adım daha yaklaşıyorsun. Birinin yaşaması için ölmesi gerekir.

Kimsin sen? Elena zihninin içinden şöyle dedi.

Cevap yok. Bir varlık hissi yok. Sadece bir ölüm vaadi.

Siktir et, diye düşündü. Eğer ölüm onun için geliyorsa, onunla dişlerini göstererek ve silahlarını kınından çıkararak yüzleşecekti.

Acısı hafifleyince vedalaştı ve saksıdaki bitkileri nehrin karşısına taşımak üzere Lejyon'dan ayrıldı. En azından kaygan sarmaşık iplerinden aşağı inmek zorunda kalmamıştı. Kanatlarını açarak kolayca yere doğru süzüldü ama daha beş adım atmıştı ki telefonu gelen bir aramayla çalmaya başladı.

Telefonu eline alıp ekranda yanıp sönen isme baktı. Harika, bu tam da ihtiyacı olmayan şeydi. "Baba."

Jeffrey Deveraux sert bir ses tonuyla, "Elieanora, Beth ve Harrison'ın evinde sana ihtiyacım var," dedi. "Harrison ağır yaralı. Ona kan vereyim mi?"

Elena çoktan kuleye doğru koşmaya başlamıştı. "Hayır, bu çok tehlikeli." Eğer Harrison, Jeffrey'nin Elena'yı çağırmasına neden olacak kadar kötü yaralandıysa, bir kan sisinin içine düşebilir ve Jeffrey'yi kurutabilirdi. Elena'nın babası güçlü ve formdaydı ama Harrison hem daha genç hem de bir vampirdi, fiziksel bir kavgada üstün gelecek olan oydu. "Bir şifacı getireceğim." Morarmış ciğerleri onun hızına ayak uydurmak için mücadele ediyordu. "Beth ve Maggie-"

"Eve Beth'e mesaj attı," diye araya girdi Jeffrey. "İkisi de güvende."

"Kan kaybını olabildiğince iyi durdurun. Ben yoldayım."

Telefonu cebine sokan Elena son sürat koşmaya başladı. Geçen her saniye sonsuzluk gibi geliyordu.

Revir katına ulaştığında sadece Laric'in orada olduğunu gördü. Kimse ağır yaralı ve duygusal olarak yıpranmış genç şifacının Raphael'in Kule'yi ziyaret davetini kabul etmesini beklemiyordu ama Laric ilk tanışmalarından sekiz ay sonra Aodhan'ı ziyaret etmek için New York'a gelerek herkesi şaşırtmıştı.

Ve bir şekilde kalmıştı.

Asla yere inmeye cesaret edemedi ve yaralı yüzünü arkadaşlarının arasında bile kapalı tuttu. Ancak Kule'nin balkonlarında oturup şehrin renkli yaşamını seyretmekten ve New York semalarında uçmaktan büyük keyif alıyordu. Onu iliklerine kadar yakan şiddetli başmelek enerjisi kanatlarına feci şekilde zarar vermişti ama uzun süredir yapılan incelemeler, önemli alt yapının umut verecek kadarının kaldığını ortaya koymıştı.

Keir'in kayıtlarında, gençliğinde arkadaşı Jessamy'nin uğmasına yardımcı olacak bir şeyler bulmak için üzerinde çalıştığı bir çift protez kanat tasarımı olduğu ortaya ıktı. Hiçbiri tarihinin doğuştan gelen malformasyonuna uygun değildi ... ancak bir çift, modifiye edildiğinde, Laric'in harap olmuş kanatlarını ona gökyüzünü geri verecek kadar uzattı ve destekledi.

Uzun süre uğamazdı ama uçabilirdi.

Uzaktan bakıldığında kanatları herhangi bir meleğinki gibi görünüyordu. "Kız kardeşimin evine kadar gelebilir misin?" Elena sordu,

ona mesafeyi söyledi. "Ağır yaralı bir vampirle uğraşıyor olacaksın." Laric, New York'tayken Nisia'nın eğitmenliğinde Keir'in yanında eğitim görüyordu.

Elleri neredeyse her zaman kullandığı ve Elena'nın Kule'ye geldikten sonra öğrendiği sessiz dilde hızla akıyordu. Diğer kıdemli personelin çoğu bunu zaten biliyordu ve bilmeyenler de Elena'nın yanında öğrenmişti; Laric burada bin yıldan fazla zaman geçirdiği yerde olduğu gibi izole edilmeyecekti.

Bu bilgiye sahibim, diyordu. Uğuş mümkün. Elleri başka bir kelime oluşturmadan önce kısa bir duraklama oldu.

Tanıklar mı?

"Seni sadece babam ve kız kardeşim görecek ve onlar da ölümsüzlerin sırlarını asla konuşmamaları gerektiğini bilirler." Jessamy'de olduğu gibi Laric de ölümlüler tarafından asla gerçekten görülmemeye dikkat ediyordu; insanlığın melek türünün incitilemeyecek kadar güçlü olduğuna inanması gerekiyordu. Bu dünyanın dengesini koruyor ve ölümlülerin asla kazanmayı umamayacakları ölümsüzlerle kavga etmeye çalışmasını engelliyordu.

Laric başını sallayarak çantasını almak için bir an durdu, sonra ikisi birlikte en yakın balkona çıktılar. Elena bugün şehrinin kıştan kalma ısıltılı güzelliğini göremedi ve sol kanadındaki ağrıyı neredeyse hiç hissetmedi.

Tek duyduğu babasının ses tonuydu. Soğuk, kontrollü, kırılmış.

Harrison eleştirel olmak zorundaydı.

Elena kayınbiraderini asla sevmeyecekti; zayıf bir adamdı, Beth hâlâ kabul edilip edilmediğini öğrenmek için beklerken kendini vampire dönüştürtecek kadar zayıftı. Elena'nın küçük kız kardeşinin bir ölümlüyü neredeyse ölümsüze dönüştüren toksinle uyumsuz olduğu ortaya çıktı. O yapılamazdı. Harrison karısının yaşlanıp ölmesini izlemek zorunda kalacaktı. Kızını da gömmek zorunda kalabilirdi.

Ama Beth onu seviyordu ve önemli olan da buydu. "İşte orada!" Laric'e evi işaret etti.

Kardan temizlenmiş patikaya inen Elena, eve doğru koşmadan önce avucuna bir bıçak attı, Laric de peşinden... dehşet verici bir manzarayla karşılaştı. Boğulma ve guruldama sesleri havayı dolduruyordu ve Jeffrey kanepede iki eliyle Harrison'ın boynuna sarılmıştı. Yaradan kan fışkırıyordu, koyu kırmızı sıvı babasının ellerinin üzerine akıyordu, demir kokan ürkütücü bir mürekkep.

Jeffrey'nin tel çerçeveli gözlüklerine kırmızı sıçradı. İki yanındaki boşluğa daha fazla kan bulaştı.

Elena ilk bakışta Harrison'ın ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü düşündü. Ama hayır-Christ- saldırgan ağzının kenarlarını kesip açmıştı.

Aynı ilk bakışta odanın geri kalanını da inceledi.

Elena'nın üvey kız kardeşi, minyon bir Valkyrie olan Eve, saldırgan bir duruşta dururken, sis grisi halının üzerinde neşeyle sarılmış bir kutu duruyordu, gözleri kocaman ve yeni çıkarılan uzun kılıcını lonca avcısı hassasiyetiyle tutuyordu.

Çamurlu bot izleri kanepenin arkasından mutfağa kadar uzanıyordu.

Adımlar uzundu. Koşuyordu. Bu izleri bırakan her kimse koşuyordu.

"Ellie." Eve kolunu indirdi, nefesi biraz düzensizdi ama duruşu sağlamdı. "Sanırım soyguncunun yolunu kestik. Geri gelmelerinden korktum."

Elena bunun soygunla bir ilgisi olduğundan emin değildi, Harrison'ın cüzdanının kaçan bir soyguncunun bile alabileceği bir yerde durduğunu görebiliyordu. "İyi iş çıkardın Eve." Eve oturma odasında nöbet tutmaya devam ederken ve Laric de Harrison'la ilgilenirken mutfak kapısına doğru yürüdü ve kapıyı dikkatle iterek açtı; eğer saldırgan kana susamış bir vampirse mantıklı davranmasını bekleyemezdi.

Ama mutfak boş çıktı.

Kimsenin bir dolapta ya da ortadaki adanın altında saklanmadığından emin olmak için tüm alanı santim santim taradı.

Arka kapının kilidi kırıktı.

Elena, Beth'in hurda çekmecesinden aldığı bir sicim parçasını mekanizmayı engellemek için bükülmüş bir çatalla güçlendirdikten sonra oturma odasına döndü ve Eve'e evin geri kalanını temizleyeceğini söyledi. "Gelirken ön kapıyı kilitleyeceğim. Mutfaktan girişe göz kulak ol."

Elena giderken Eve sarsakça başını salladı. Hızlı hareket etti ve birkaç dakika içinde evin davetsiz misafirlerden arınmış olduğunu doğrulayabildi.

Geri döndüğünde Laric'in Jeffrey'ye ellerini çekmesini işaret ettiğini gördü. Jeffrey itaat ettiği anda kan fışkırmaya başladı... sadece yavaştı.

Çok yavaş.

Harrison vücudundaki kanın çoğunu kaybetmişti. Jeffrey'nin ellerini kendi elleriyle değiştiren Laric, şifacıların ölümsüz ve yarı ölümsüz bedenlerde iyileşmeyi teşvik etmek için yaptıkları her neyse onu yapmaya başladı. Keir bir keresinde ona

Rüzgârdaki bir alevi ikna etmek ya da uyuklayan birini uyandırmak gibiydi.

Görevleri bedenini kendi kendini iyileştirmesine öncülük etmekte.

Bu, Raphael'in yaralının kendi bedeninin herhangi bir müdahalesi olmadan iyileşme yeteneğinden tamamen farklıydı.

Laric'in elleri, hızla yapışkan bir kırmızıya dönüşen ince pembe çizgilerle kaplı sade ve buz beyazı bir renkteydi. Elena onunla ilk tanıştığında çizgiler çok daha kalındı ve Laric onların kesilmesinin imkânsız olduğunu söylemişti.

Elbette, Lumia'nın izole kalesinde gömülü olduğu için lazerleri hiç denememişti.

Vücudu içten içe ağır hasar görmeye devam ediyordu, ancak daha iyi hareket edebilmesi ve esneklik kazanabilmesi için en kötü çıkıntıları tıraşlamak üzere düzenli olarak tedavi görüyordu.

"Panik yapmayı bırakıp enerjini korumaya çalışmalısın," dedi yüksek sesle; sesi ezilmiş çakıl gibiydi, o kadar kaba, kırık ve kulağa acı veren bir sesteki ki, nadiren kullanırdı.

Aodhan Elena'ya Laric'in konuşmasının canını yaktığını söylemişti.

Harrison'ın görüş alanına doğru kayan Elena, Laric'in kayınbiraderinin yarasını kendi elleriyle kapatmaya çalışmasıyla uğraşmak zorunda kalmadan işine devam edebilmesi için onun ellerinden birini tuttu. Kanlı ve yapış yapış olan Harrison'ın parmakları zayıf bir şekilde onunkileri kavradı.

O da geri sıktı. Harrison'ın hataları ne olursa olsun, bunu hak etmemişti. Beth ve Maggie bunu hak etmemişti.

"Eğer hayatta kalmak istiyorsan," dedi ona, "sakın kalmalı ve Laric'in sana yardım etmesine izin vermelisin." Beth'in kocası vampir terimleriyle on yaşından daha küçüktü. Başının kısmen kesilmesine bile dayanamazdı. Neyse ki Eve ve Jeffrey'nin araya girmesi bıçağın omurgasını kesmesini engellemişti. Bir şifacının hızla gelişini de eklersek, bir mücadele şansı olabilirdi.

Öyle olmasını umuyordu. Beth onu seviyordu ve Harrison'ın hakkını vermek gerekirse, hem Beth'e hem de kızları Maggie'ye prensesler gibi davranıyordu.

"Beth'i düşün." Bu onun dikkatini çekeceği garanti olan tek konuydu. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Ona kan kaybından öldüğünü söylersem panik atak geçirir. Ama ona şifacının her şeyi kontrol altına aldığını ve senin de endişelenmeden durumu idare ettiğini söylersem, iyi olacaktır."

Bu tam olarak doğru değildi - Marguerite'in dört kızından en küçüğünün çoğu insanın fark ettiğinden çok daha fazla derinliği vardı. Elena bile bunu uzun zamandır anlamamıştı. Beth bir neşe balonu içinde yaşamayı tercih edebilirdi ama hayatın acımasız gerçeklerinin de farkındaydı. Ve önemli olduğunda, her zaman Elena'nın yanında olmuştu.

Jeffrey'nin yağmurda ve karda dışarı attığı Elena'nın eşyalarını toplayan Beth'ti.

Çatımın altında bir iğrençliği barındırmak istemiyorum.

Onu çok seven babasının hayatta kalan en büyük çocuğuna söylediği sözler. Elena, babasının da bir zamanlar kendisi gibi berbat durumda olduğunu anlamasaydı, hayatını bu sözler yüzünden ondan nefret ederek geçirebilirdi. Jeffrey Parker Deveraux avcı annesinin vampirler tarafından dövölüp başının kesilmesini izlemiş, ardından iki değerli kızını ve hayatının ötesinde sevdiği kadını başka bir katile kaptırmış ve canavarın kapılarına gelmesinin sebebinin hayatta kalan çocuklarından biri olduğunu keşfetmişti. Elena'nın avcı doğuştan gelen kokusu karşı konulmaz bir cazibeydi; Ari, Belle ve Marguerite ise kayıplardı.

Evet, Elena'nın babasına karşı belli bir sempatisi vardı.

Reddedilmesinin affedilmesi ise ömür boyu sürececek bir şeydi.

Elena'nın Sara ile olan arkadaşlığı dışında tek başına yürüdüğü onca yıl boyunca, ona elini uzatan ve parçalanmış ve harap olmuş ailelerine bağlı kalmasını sağlayan Beth olmuştu.

Küçük kız kardeşi uzun yıllar boyunca Jeffrey'i memnun etmeye çalışırken kendini kaybetmişti ama kardeş ilişkileri zaman zaman ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, Beth aralarındaki bağı koparmayı ya da görmezden gelmeyi reddetmişti. Çoğu insanın asla fark etmediği sessiz bir inatçılığı vardı.

Ama Beth'ten söz edilmesi Harrison'ı sakinleştirmedii. Göz kapaklarını hızla kırıştıırarak, daha da umutsuzca elini çekti.

Elena donakaldı. "Beth tehlikede mi? Maggie?" Jagged başını sallar.

Hay sikeyim. Günün hangi saatinde olduğunu, kız kardeşinin nereye gitmiş olabileceğini düşündü. "Beth Maggie'yi büyükanne ve büyükbabamızı ziyarete götürdü mü?"

Başka bir baş sallama.

Rahatlama onu sarstı. Jean-Baptiste, Harrison'dan çok daha yaşlı bir vampirdi ve bu konuda acımasızdı. Elena onun onlarca yıllık işkenceden sağ çıkmadan önce kim olduğunu bilmiyordu ama tanıdığı Jean-Baptiste kendisine zarar verme tehdidinde bulunan herkesi yargısız infaz etmekten çekinmezdi.

Telefonunu çıkardı ve her şeye rağmen bir uyarı gönderdi: Beth ve Maggie risk altında. Dikkatli olun.

Jean-Baptiste onun mesajını tek bir kelimeyle onayladı: Anlaşıldı.

"Güvendeler," dedi Elena Harrison'a. "Şimdi Laric'in sana yardım edebilmesi için sakin kalmaya odaklan."

Harrison şu anda yapabildiği kadarıyla başını salladı. Nefes alış verışı düzelmiş gibi görünüyordu ama zeytin rengi teni ölümcül derecede solgundu. Laric gelmeden önce katlanarak artan miktarda kan kaybetmişti.

"Kanım bir fark yaratır mı?" diye sordu şifacıya - bir başmeleğin eşi olsun ya da olmasın, kanında orman ateşi parıltısı olan bir bebek ölümsüzdü. Bu orman ateşi Lijuan'ı yaralayabilecek bir silahtı. Harrison'a ne yapacağını kim bilebilirdi? Ama başka seçenek yoksa...

Şifacı kırık sesiyle, "Yaratacağı etkiyi kestiremediğim için kanını kullanmak istemiyorum," dedi.

Jeffrey, Eve'e kaşlarını çatarken, "Bağış yapabilirim," dedi, sert ama kararlı bir ifadeyle.

Elena'nın en küçük kız kardeşi ağzını kapattı. Laric'ten bir kafa sallama.

Anlayan Elena tercüme etti: "Harrison'ın yarası insan kanının gençleştirme kapasitesinin ötesinde."

Laric'in Harrison'a yardım etmek için ihtiyaç duyduğu enerjiyi kaybetmeden bağışta bulunamayacağını biliyordu ve Laric de gençti. Yıl olarak değil ama gelişim olarak. Dünyadan gizlenerek geçirdiği yüzlerce yıl boyunca bir tür durağanlık içindeydi, büyümesi durmuştu.

Hızlıca düşünerek telefonunu tekrar çıkardı ve Dmitri'yi aradı. "Bir vampirin hayatını kurtarmak için güçlü bir kana ihtiyacımız var," dedi Dmitri telefonu açar açmaz. "Kayınbiraderim." Dmitri'nin adresi zaten bildiğinden emin olmasına rağmen adresi sayıkladı. Raphael'i etkileyebilecek her şeyi bilmek onun işiydi.

Telefonu kapatmadan önce "Yakınlarda biri var," diye cevap verdi.

Sadece üç dakika sonra, Harrison'ın göz kapakları kuşları hapsetmiş, onları kaldırmak için çabalıyor ve başaramıyordu, başka bir melek odaya girdi. Gece gibiydi, kanatları mürekkep gibi siyahtı ve giysileri obsidyen rengindeydi. Yüzünün yarısını kaplayan karmaşık kabile dövmesi tehlike, karanlık ve kendi yolunda yürüyen bir adam izlenimini daha da artırıyordu.

Elena, Raphael'in casus şefinin şehirde olduğunu bile bilmiyordu. Jason için alışılmadık bir durum değildi. Rüzgâr gibi gelir ve giderdi. Bu yüzden Jason'ın hiçbir uyarı sesi duymadan kilitli bir kapıdan içeri girmiş olması onu hiç şaşırtmamıştı.

Harrison'a doğru yürüyerek küçük bir bıçakla kendi bileğini kesti. Kan kokusu -güçlü kan- Harrison'ın göz kapaklarının yeniden titremesine neden oldu ama başını hayat veren sıvının kaynağına doğru çeviremeyecek kadar güçsüzdü. Jason kanayan bileğini Harrison'ın ağzına bastırdı ve Harrison'ın başını, kanı doğrudan Harrison'ın parçalanmış ağzına damlatabileceği kadar geriye çekti.

Elena kayınbiraderinin boğazında yutkunacak kadar bir şey kalıp kalmadığını anlayamıyordu.

Kanını emmeye çalışıyordu. Jason bileğini çıkarmak ve Laric imzalamadan önce birkaç kez tekrar kesmek zorunda kaldı.

Harrison'ın parmakları aynı anda Elena'nın elinin üzerinde gevşedi ve ağır bir şekilde kanepeye düştü. Yarık ıslak ve kırmızı olmasına rağmen boğazından kan damlamıyordu. Sanki kurumuş gibiydi. "Hâlâ hayatta mı?" Beth'e Harrison'ın öldüğünü söylemek zorunda kalmak istemiyordu.

Evet. Onu derin bir uykuya yatırdım. Jason'ınki kadar güçlü bir kan aksi halde nöbete neden olabilirdi.

"İşte." Eve, Jason'a doğru hafif nemli bir bulaşık havlusu uzatıyor ve onun huzurunda olmaktan duyduğu dehşeti gizlemek için mükemmel bir iş çıkarıyordu. "Mutfağa gidip bunları aldım." Laric için sehpaye bir havlu koymadan önce Elena'ya da bir havlu verirken ona bir bakış attı. "Sen temizlemiş olsan da dikkatli davrandım."

Jason sessiz bir teşekkürle başını eğerken Elena, "Aferin kızıma," dedi. Bileğindeki kan lekelerini temizlemek için bezi sildi. Elena onun sıcak kahverengi teninin çoktan tekrar mühürlendiğini gördü. Jason en az yedi yüz yaşındaydı; daha da önemlisi, yedi yüz yaşındaydı ve bununla güçlüydü.

Ölümsüzler dünyasına düşmeden önce Elena güç ve yaşın her zaman birbiriyle ilişkili olmadığını anlamamıştı. Aradaki farkın bir kısmı doğuştan gelen güçle ilgiliydi - isterseniz ölümsüz genetiği de diyebilirsiniz. Ama bazılarının da adanmışlık ve sebatla ilgisi vardı. Bu iki unsur -doğuştan gelen güç ve kararlı bir irade- Jason ve Raphael'in Yedilisi'nin diğer üyeleri gibi meleklerde bir araya gelmişti.

"Teşekkür ederim," dedi asla tam olarak tanıyamayacağı bir meleğe, o kadar kapalı ve özeldi ki.

"Gerek yok," diye sessiz bir yanıt geldi. "O senin ailen." Kirli bulaşık havlusunu geri vermek yerine cebine koyan Jason, muhtemelen casusluğa ve ardında iz bırakmamaya alışkın bir adamın otomatik tepkisi olarak, Elena'nın bakışlarını kendi bakışlarının acı çikolatasıyla tuttu. "Ben yoluma devam edeceğim. Efendiyle konuşmalıyım, sonra da

eve dönüyorum. Mahiya bu son yolculuğunda benimle gelemeydi."

Ve onu özlemişti, diye düşündü Elena, bu kara melek için, tüm benliğini gösterebileceği bir sevgili bulduğu için mutluydu. "Şehre bir daha geldiğinizde ikinizle de görüşeceğim."

Kapı saniyeler sonra Jason'ın arkasından kapandı.

Tekrar babasına baktığında, Jeffrey'nin ellerini temizlemeyi çoktan bitirdiğini ve şimdi cebinden çıkardığı bir mendille gözlüğünün camını parlattığını gördü.

Kullanılmış bulaşık havlusunu sehpanın üzerine koydu, sonra Jeffrey'nin gözlerini yakaladı ve başını eğdi. O, Elena ve Eve ön kapıya yaklaşarak Laric'i rahat çalışması için yalnız bıraktılar. Muhtemelen bu aşamada yapabileceği fazla bir şey yoktu. Vampirler kanla beslenen yaratıklardı ve Jason'ın kanı yapılabilecek en büyük ilk yardımdı.

"Bana bunun nasıl olduğunu anlat," dedi bir zamanlar güneşli bir arka bahçede onunla birlikte baloncuklar üfleyen adama. Henüz on sekiz yaşındayken onu aile evinden atan adama.

Uzun süre babasının kendisinden nefret ettiğine inanmıştı çünkü canavarın kapılarına gelmesinin nedeni oydu. Sofistike, zeki babasının içinde hem çocuklarını çok seven, kalbi sonsuza dek kırık bir adam hem de dört yaşında korkmuş bir çocuk olduğunu anlaması on yıldan fazla sürmüştü.

"Bir kadının kafasının koparılmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Kan sıcak ve koyu bir şekilde fışkırır ve ağzınıza, gözlerinize, burnunuza girer, görebildiğiniz ve koklayabildiğiniz tek şey o olana kadar!"

Jeffrey Parker Deveraux çok fazla aşk kaybetmişti. Bir daha asla bütün olamayacaktı, bir daha asla onun oyuncu babası olamayacaktı.

İlk konuşan Havva oldu.

"Beth'in doğum günü için hediyesi bırakmak istedim," dedi, eli uzun bıçağın kabzasının etrafında kemik beyazı bir sıkılıkta kenetlenmişti. "Yarın şehir dışındaki Lonca eğitimi için iki haftalığına gidiyorum. Gerçek doğum gününde burada olamayacağım."

Elena Jeffrey'nin gri gözleriyle teması kesti, hem ona hem de Eve'e miras bıraktığı gözleriyle. "Evet, hatırlıyorum." İki haftalık kamp kız kardeşine şehirde öğrenemeyeceği taktikleri öğretecekti.

Aynı zamanda dostluk ve özgürlük zamanı olacaktı.

Jeffrey'nin Eve'in planları hakkında yorum yapmasını bekliyordu - babaları bir avcı kıza sahip olmakla zar zor başa çıkabiliyordu ve birkaç yıl içinde iki tane olacaktı. Ama Jeffrey'nin tek söylediği, "Bu evin anahtarı bende var," oldu. Anahtarı takım elbise pantolonunun sağ cebinden çıkardı, sonra tekrar cebine soktu. "Evelyn kapıyı çaldığında yanıt alamayınca, hediye içeride bırakmamız gerektiğine karar verdim. Böylece Beth'in izini bulamamak bile hediye ve kart onda olacaktı."

Kulağa babası gibi geliyordu: kararlı ve soğukkanlı bir şekilde mantıklı.

İlk karısı olan kadının ve ona verdiği dört kızının keleşği söz konusu olduğunda hep böyle olmuştu.

Marguerite'in Jeffrey'sini sadece Elena gerçekten hatırlıyordu. Belle ve Ari'yi gömdüklerinde Beth çok gençti. Çok geç olana kadar bilmedikleri şey, Marguerite'i de gömdükleriydi. Jeffrey'nin keleşği ve Elena'nın sevgili annesi, Beth'in tombul yanaklarını kıkırdayana kadar öpen o tatlı, yumuşak dilli kadın

İki bebeğini korkunç bir şekilde kaybetmenin cehenneminden asla geri dönemedi.

"İçeri girdiğimizde arka kapının çarpıldığını duydum, sanki biri aceleyle çıkmış gibiydi," diye ekledi Eve, sesi sadece birkaç yıl süren güneşli bir çocukluğun sesine karışıyordu. "Oturma odasına girmeden önce bıçağımı çıkardım."

"Açıkça görülüyor ki," dedi Jeffrey, sesi sanki bir iş anlaşmasından bahsediyorlarmış gibi sakindi, "Harrison'a şiddetle saldıran bir davetsiz misafirin yolunu kestik."

Elena kayınbiraderinin boğazını sargı bezleriyle sarmakta olan Laric'e baktı. "Geldiğin zaman gelmemiş olsaydın ölmüş olacağından eminim." Kesik biraz daha derin olsaydı Jason'ın kanı çok geç gelecekti.

"Beth bunun içine giremez." Jeffrey onun gözlerini tuttu. "Hayır." Beth, Slater Patalis'in öldürüldüğü gün eve gelmemiştir.

aile evlerini bir mezbahaya çevirmişti. Annelerinin tavandan sallanan cesedini de görmemiştir, Elena'nın zihninin duvarında sonsuza dek yaşayacak acı dolu bir gölge. Elena, küçük kız kardeşi parçalanmış ailelerinin sonunu görecektik kadar içeri girmeden önce Beth'i yakalayıp evden dışarı çıkarmayı başarmıştı.

Beth annesini ve iki kız kardeşini kaybetmiş olmanın korkunç acısını yaşıyordu ama onlarla ilgili anılarını hiçbir korku lekelememiştir. Elena bunun böyle kalmasını istiyordu. Elena'nın kanı, ölümü ve kâbusları taşıması yeterliydi. Jeffrey'nin de aynısını taşıması yeterliydi. Bu onların karanlık bağıydı, ikisini birbirine bağlayan ve muhtemelen onları her zaman ayrı tutacak olan kötülük ve acıydı.

"Sorun yok, Ellie." Morgda Ariel ve Mirabelle'in cesetlerinin yanında dururlarken Jeffrey'nin iri eli saçlarını okşadı, sesinde gözyaşları vardı. "Artık bulundukları yerde acı yok."

Jeffrey'nin bir zamanlar nasıl biri olduğunu hatırlamak onu çok üzmüştü. Ona ihtiyacı olan kapanışı sağlamak için savaşmış bir baba, ona Slater Patalis'in

kız kardeşlerini de kendisi gibi canavara dönüştürmüştü. Jeffrey onun elini tutmuş ve onu güvende tutmuştu, karanlığa karşı uzun, güçlü bir siperdi.

"Maggie'nin büyük büyükanne ve büyükbabasına gitmeliyiz," dedi şimdi. "Beth başka bir şekilde duymadan önce haberi verelim."

Maggie'nin büyük büyükanne ve büyükbabası. Kayınvalidem ve kayınpederim asla.

Asla ve asla Marguerite'in ailesi değil.

Elena onun Majda ve Jean Baptiste Etienne ile konuşup konuşmadığını merak ediyordu. İki buçuk yıldır şehirdeydiler ama Jeffrey kuma bir çizgi çekip ona bağlı kalmakta çok iyiydi.

Tap. Tap.

Eve ön kapının sessizce çalınmasıyla irkildi.

Bir elini kız kardeşinin omzuna koyan Elena, babalarının gözlerinin aşırı derecede tetikte olduğunu farkındaydı ve gözetleme deliğinden şöyle bir baktıktan sonra kapıyı açtı. "Kule vampirleri," dedi Eve ve Jeffrey'e kapıyı açmadan önce.

İkisinden daha kıdemli olanı, siyah saçları kafatasına doğru sıkıca kıvrılmış ve gece karası teni, karşısında durduğu karlı arka planla keskin bir tezat oluşturuyordu, "Bizi Dmitri gönderdi," dedi eski vampirlerin çoğunun resmi tonlamasına sahip bir sesle.

Laric'i korumasız bırakmadan Beth'in yanına gidebileceği için rahatlayan Elena oturma odasını işaret etti. "Laric'in Harrison'ı gitmesi gereken yere nakletmesine yardım et."

"Bir minibüs getirdik." Ekibin diğer üyesi, daha kısa boylu ve çilli, soluk kahverengi sarkık saçları ve geniş bir Orta Batı aksanıyla başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Kanatlar için yeterince büyük. Dmitri şifacının hastasına revire kadar eşlik etmek isteyeceğini düşündü."

Ayrıca, Elena fark etti ki, bu Laric'i tekrar uçmak zorunda kalmaktan kurtaracaktı.

Arada sırada Dmitri insan gibi davranıyor ve neredeyse ondan hoşlanıyordu. Sonra onunla koku oyunları oynar, onu kürk, şampanya ve çökmekte olan bir baştan çıkarma tuzağına düşürürdü.

çikolata ve şenlik ateşinin etrafında kamp şarkıları söylerken neden birbirlerinin saçlarını örmediklerini hatırlayacaktı.

Elena Laric'le konuşup transfere nezaret etmekten memnun olduğundan emin olduktan sonra Jeffrey ve Eve'e başıyla onay verdi. "Gidip Beth'i görelim."

Jeffrey gözlüklerini tekrar taktı. "Yetkilileri aramamız gerekmez mi?"

"Kule bununla ilgilenecektir. Buraya gelip ipucu arayacak adli tıp ekipleri var. Harrison'ın benim kayınbiraderim olduğunu düşünürsek, aksi yönde bir kanıt bulana kadar bunu bir ölümsüz suç olarak ele almak zorundayız."

Jeffrey'den Harrison'ı nasıl tehlikeye attığına dair sert bir yanıt gelmedi.

Üçü evden sessizce çıktılar. Kule ekibine ait opak camlı, aynı derecede karanlık minibüsün önündeki kaldırımında duran pırıl pırıl siyah sedanı ancak o zaman fark etti. "Sen sürmek ister misin?" diye sordu babasına.

"Hayır, yürüyecek kadar yakın. Paltomu alayım." Eve'e bir bakış attı, bakışları gözlük camlarının arkasına nüfuz ediyordu. "Ben de seninkini alayım, Evelyn."

Elena, Jeffrey duyma mesafesinin dışına çıktığında kız kardeşinin sırtına nazik bir el koydu, Eve ondan çok daha kısaydı. "Uzun kılıcını kınına sok, Evie." Şehirde silahını göstererek dolaşamazdı.

Yanakları renklenen Eve, "Takım liderime söylemeyeceksin, değil mi?" diye fısıldadı.

"Sırrın benimle güvende." Kız kardeşinin elinin sabit olduğundan emin olmak için bıçağı deri pantolonunun yan tarafına taktığı kılıfına yerleştirirken onu izledi. Bu pantolonlar bir gösteriş değil, yeni avcılar için bir gereklilikti. Koruyucu bir iç katmanla dikildikleri için kesilmeleri daha zordu.

Elena bir keresinde kendi bıçağını kaldırırken neredeyse kendini kolundan bıçaklıyordu. Ransom ona gülmüştü - sonra da hemen pantolonunda bir delik açmıştı. Orada

Bebek avcılarına sadece yüzde elli keskinliğe sahip silahlar verilmesinin bir nedeni.

Bıçağını güvenle saklayan Eve, Jeffrey'nin kendisi için getirdiği ceketı aldı. Koyu yeşil renkli, kabarık bir şeydi ve kapüşonunun etrafındaki sahte kahverengi kürk, yaşı ve Lonca Akademisi'ndeki yorucu eğitim rejimi nedeniyle zaten yetişkin keskinliğine getirilmiş olan yumuşak bebek yağı tabakasıyla Eve'in yüzüne uyuyordu.

Jeffrey'nin paltosu daha farklı olamazdı; özel dikim siyah paltosu baldırlarının yarısına kadar iniyordu.

Elena'ya bir şey uzattı.

İrkilerek onu aldı, yumuşak gri kumaşı çözdüğünde adamın ona bir eşarp uzattığını fark etti. Boynuna doladığı anda onun olduğunu anladı. Onun tıraş losyonunun kokusu, binlerce çocukluk anısını da beraberinde getirerek, dokunmuş ipliklere sinmişti.

Yürüyemeyecek kadar yorulduğunda onun göğsüne sarılmaktan.

Onunla kovalamaca oynarken çılgınca gülmekten.

Ari yeni fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekerken ve Beth bebekleriyle oynarken oturma odasında Belle ve Marguerite ile dans etmesini izlemekten.

Jeffrey ve Marguerite'in mutfaktaki öpüşmesine tanık olup kalbinin mutluluktan sıkıştığını hissetmesi.

Kenarları tırtıklı bir aynanın paramparça olmuş parçaları, sonsuza dek yok olmuş bir hayatın anıları.

Bir yanı atkayı yırtıp atmak, dünün bu yankısını söküp atmak istiyordu ama teklifi reddetmedi. Jeffrey'yle aralarındaki ip, tek bir kelimeyle altüst olabilecek kırılgan bir dengeydi.

Majda ve Jean Baptiste'in evine giden beş blokluk yolu yürümeye başladılar.

Üç dakika sonra Eve, "Ellie, psst" dedi.

Kız kardeşinin bakışlarını takip eden Elena, Eve'in Elena'nın sol kanadının karda sürüklendiği yeri işaret ettiğini gördü. Elena'nın kanını bir ürperti doldurdu ve bu ürpertinin

Dünyayı örten ve nefesinin ağzından çıkarken küçük, buzlu bulutlar oluşturmalarına neden olan kış beyazıyla.

Kanat kaslarındaki gevşekliğı hissetmemiştir. Karın ıslak soğuşunu da hissetmemiştir.

"Teşekkürler." Komplocu bir tavırla göz kırparak her iki kanadı da doğru pozisyona kaldırdı... bir yandan da düşen kanadı gizlice izlemeye devam etti.

Kaslar komutlarına yanıt veriyordu ama onları hissedemiyordu. Sağ kanadı iyi görünse de, iyi değildi. Sürüklenecek kadar zayıflamamış olabilirdi ama içinde çok fazla gevşeklik vardı.

Karnındaki taşlar, ezip sıyıran sert siyah ağırlıklar.

Ama Beth önce gelirdi; bununla sonra ilgilenirdi.

Kısa mesafenin geri kalanında yürürken kanatlarının sürüklenmesini önlemek için sıkı ve bilinçli bir kontrol gerekiyordu. Büyükannesi ve büyükbabası evlerini Beth ve Maggie'ye yakın olduğu için seçmişlerdi.

Elena ve Beth'i "çocuklarının çocukları" oldukları için seviyorlardı ama kalplerini çalan Marguerite "Maggie" Aribelle Deveraux- Ling'di. Beth'in tombul, sevimli bebeğı, sık sık gülen, enerjik ve tatlı bir küçük kıza dönüşmüştü.

El üstünde tutulan, korunan ve sevilen Maggie'nin Elena ya da Beth'ten çok daha farklı bir hayatı olacaktı. Muhtemelen biraz şımarık olacaktı ama bu, yetişkin Beth'in Elena'nın kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamasına neden olan o derin kederden çok daha iyiydi.

Asıl ailelerinin bebeğı olan Beth, kendisi hamile kaldığında Marguerite'i istemiş, nasıl anne olunacağını kendisinden öğrenmek istemiştir. Ama Marguerite onları uzun zaman önce terk etmişti, içi öylesine parçalanmıştı ki cesedini bulacak olanın hayatta kalan kızlarından biri olduğunu unutmuştu.

"Anne?"

Fayansın üzerinde tek bir yüksek topuklu ayakkabı.

Marguerite'in iyiye gittiğine dair bir umut patlaması.

Hafifçe sallanan gölge.

Eve'in eldivenli eli Elena'nın sağ elinin içinden geçerek onu katlanamayacağı kadar acı dolu bir geçmişten çekip aldı. Ailenin bir başka bebeği. Jeffrey'nin altı kızından en küçüğü. Artık on beş yaşında olmasına ve bir çocuk gibi davranamayacak kadar kültürlü olmasına rağmen ablasına tutunuyordu.

Elena parmaklarını Eve'in parmaklarına doladı.

"Harrison iyi olacak mı?" diye sordu kız kardeşi ciddiyetle.

Maggie ne kadar kaygısızsa Eve de o kadar pratikti ve Elena'ya zaman zaman Ari'yi hatırlatıyordu. Jeffrey'nin ikinci büyük kızı da pragmatik ve sağlamdı, çılgınlığın içinde bir sükûnet noktasıydı ve babalarına en çok benzeyen kişiydi.

Elena ikisinin zaman zaman ellerinde olta ve fotoğraf makineleriyle kaostan nasıl birlikte kaçtıklarını hatırlıyordu.

Bugün Jeffrey, Eve'in diğer tarafında sessizce yürüyordu ama Elena onun kendisini dinlediğini anlayabiliyordu.

Boğazını temizlemek için öksürdükten sonra, "Harrison'ın sisteminde artık Jason'ın kanı var," dedi - anılar bugün onu rahatsız ediyordu. "Bu ona çok daha yüksek bir hayatta kalma şansı veriyor."

Eve ürperdi. "Senin sayende pek çok melekke tanıştım ama o kollarımdaki tüm tüyleri diken diken etti, sanki yanında bir fırtına taşıyor."

Pragmatik ve anlayışlı olan Eve'di. "Jason, Raphael'in Yedilisi'nden biri." Ve gökyüzünü parçalayan kara şimşekler yaratabilen bir melek, gücü karanlık bir fırtına.

Kanadı tekrar düştü.

Hareketi göz ucuyla yakaladıktan sonra, kız kardeşi ya da babası fark etmeden onu yukarı çekmeyi başardı.

"Beth'e ne diyeceğiz?" Jeffrey'nin ses tonunda iç burkan bir duygu yoktu ama babasının sorunu da buydu - Marguerite'i bulduklarında ağlamamıştı ve cenazesinde de taş suratlı durmuştu. İki gün sonra Elena bir kâbustan uyanmış ve koridorda yürürken Jeffrey'nin çalışma odasının zeminine çökmüş, hıçkırıklarla kıvranmakta olduğunu görmüştü. Yanında boş bir viski şişesi duruyordu.

Elena, o zamana kadar ikisi de çoktan kırılmış olmalarına rağmen içeri girmiş, ona sarılmış ve birlikte ağlamışlardı.

Bu onların korkunç geçmişi idi. Acı ve aşk eşit ölçülerde iç içe geçmişti.

"Ona gerçeği söyleyeceğiz," dedi elinin arkasında bir karıncalanma hissederken, "ama Harrison'ın hayatta ve emin ellerde olduğunu söyleyeceğiz. Kendini ve Maggie'yi korumak için önlem almak üzere neler olduğunu bilmesi gerekiyor."

Eve, "Yine de ona salonundaki tüm o kandan bahsetmemiz gerektiğini sanmıyorum," diye önerdi. "Baba-"

"Bir temizlikçi ayarlayacağım," dedi Jeffrey. "Bu arada onun ve Maggie'nin güvenliği için ya benim ve Gwendolyn'in ya da Maggie'nin büyük büyükannesi ve büyükbabasının yanında kalması gerekiyor."

"Jean-Baptiste eğitilmiş bir savaşçı," dedi Elena. "Neler olduğunu anlayana kadar Majda ve onunla kalmaları muhtemelen daha iyi olur. Majda, Beth Harrison'ı Kule'de ziyaret ettiğinde Maggie'ye de bakabilir."

Jeffrey 24 saat koruma tutabilecek kapasitede olduğunu, Gwendolyn'in ev dışında çalışmadığını ve Maggie'ye bakıcılık yapabileceğini söylemedi. Beth'in annesinin ailesiyle, Jeffrey'nin ikinci karısıyla olduğundan çok daha derin bir bağ kurduğunu o da en az kendisi kadar iyi biliyordu.

Gwendolyn ile Beth arasında bir düşmanlık yoktu ama Beth Majda'nın yüzünde annesini görüyordu. Aynı ince kemikleri ve küçük boyu, aynı koyu altın rengi teni, bir güneş ışığı şelalesi altında Marguerite'inki olabilecek saçları gördü. Ve Majda ile Jean-Baptiste'in birbirlerine duydukları delici aşkta, onlarca yıl süren işkence ve tecritten sağ çıkan aşkta, Marguerite ile Jeffrey'nin bir yankısını gördü.

Jeffrey'nin Majda ve Jean-Baptiste'e bakmaya dayanamamasının nedeni de bunlardı. En çok da Majda'ya. Elena büyükannesi ve büyükbabasının Jeffrey'ye birçok kez ulaştıklarını biliyordu. Bildiği kadarıyla, Jeffrey her yaklaşımı kibarca ama kesin bir dille geri çevirmişti.

Bugün ne yapacağını merak ediyordu ama onunla birlikte gelmesi iyiye işaretti. Beth büyükanne ve büyükbabasına bağlanmış olabilirdi ama o hâlâ bir baba kızıydı. Jeffrey'nin varlığı şoku atlatmasına yardımcı olacaktı.

İleride karda oynayan iki küçük çocuk kocaman gözlerle Elena'ya baktı, etkileyici kartoplarını ellerinde unutmuşlardı. "Vay canına," dedi içlerinden biri Elena yanlarından geçerken. "Bunlar gerçek mi?"

Her şeyin çalışır durumda olduğunu teyit etme şansını yakalayan Elena kanatlarını açtı ve çocuklar ailelerine mahallede dolaşan bir melek gördüklerini söylemek için koşarken arkalarından gelen heyecanlı konuşmaları duydu. Zavallı çocuklar, başka biri fotoğrafını çekip internete yüklemeyeceği sürece muhtemelen inanmayacaklardı.

Kanatlarını kapattı, kırık bir çit parçasından kaçma bahanesini kullanarak geriye baktı ve her şeyin olması gereken yerde olup olmadığını kontrol etti. Sürüklenme yok. Belirgin bir zayıflık belirtisi yok. Kanat kaslarını hissetmemeye devam etti.

Midesi omurgasını kemiriyordu.

Kahretsin.

Elena'nın canı daha az yemek istemezdi ama iki enerji çubuğu çıkardı ve metodik bir şekilde teker teker bitirdi. Eve pek dikkat etmedi, yüzü kararlı bir şekilde çatılmıştı ve gözleri dümdüz ileriye bakıyordu ama Jeffrey, "Hâlâ geçiş sürecinde misin?" diye sordu.

Kimse babasına keskin zekâdan başka bir şey diyemezdi.

"Uzun bir süreç." Görünüşe göre geriye doğru gidiyordu. Yemeğini yedikten sonra paketleri cebine koydu ve parmak uçlarıyla Eve'in yüzündeki endişe çizgilerini hafifçe ovaladı.

Kaşlarını. "Bu kadar kasvetli görünürsen bize inanmaz."

Nefes nefese kalan Eve biraz Elena'ya doğru eğildi.

Ve Jeffrey elini en küçük kızının kuzguni siyah saçlarında gezdirdi.

İşte oradaydı, Elena'nın büyükannesi ve büyükbabasının kendilerine ait yaptıkları güzel kasaba evi, önündeki alçak siyah spor arabasıyla birlikte. Jean-Baptiste teknolojiyi ördeğin suya alışması gibi benimsemişti; telefon kullanmayı çabucak öğrenmekle kalmamış, araba kullanmayı da çok sevmişti. Özellikle de Dmitri onu Dmitri'nin gurur ve neşe kaynağı olan kırmızı Ferrari'ye hayranlıkla bakarken yakaladıktan sonra Kule tarafından kendisine tahsis edilen hızlı arabayı sürmeyi seviyordu.

İlk başta Jean-Baptiste Elena'nın büyükbabası olduğu için bu nezaketi göstermişti. Gerçi Elena ona arabayı kendisi alamazdı, tıpkı büyükanne ve büyükbabasına bu evi alabileceği gibi - ölümlü varlığını sona erdiren av onu aynı zamanda zengin bir kadın olarak bırakmıştı ve sonra kan-kafe işine girmişti.

Para sorun değildi.

Ama Kule çiftin ihtiyaçlarını karşılama konusunda ısrar etmişti ve Majda ile Jean-Baptiste'in baş meleklerinden gelecek yardımı çocuklarının çocuğundan daha çok kabul edeceklerini fark etmişti. Özellikle de Jean-Baptiste tecrübeli ve yeteneklerine değer verilen biri olarak artık bir piyade birliğinden sorumlu bir komutandı.

Jean-Baptiste böyle bir hizmetten vazgeçmiş olsaydı bile, kendisine ve Majda'ya aynı nezaketle davranılacaktı.

"Onlar senin büyükanne ve büyükbaban," demişti Raphael bir gece Elena'yla yatakta sarmaş dolaş yatarken, "ve bu yüzden onlar benim de büyükanmem ve büyükbabam." "Ayrıca babana sık sık yaptığım gibi onları öldürme arzusu da duymuyorum," diye eklemekten önce bir duraksamıştı.

Jean-Baptiste'in Majda'nın isteği üzerine parlak pembeye boyattığı kapı, o daha kapıya ulaşmadan açıldı. Beth'in evinde olduğu gibi bu kapı da Elena'nın girmesine izin verecek kadar genişti. Ve kapı aralığını dolduran gülümseyen yüz Beth'e aitti. Jean-Baptiste onların geldiğini fark etmiş ve Beth'i durdurmamış olmalıydı. Beth'in sevincine bakılırsa, onu belirsiz bir tehlikeyle ilgili bir uyarıyla da korkutmamıştı. Güzel.

Beth bir şey söyleyemeden, daha küçük bir beden onun yanından sıyrıldı ve yürüyüş yoluna fırladı. "Ellie Teyze! Büyükbaba! Eve Teyze!"

Elena eğilerek Maggie'nin bedenini kollarının arasına aldı ve ona sarıldı. Yeğeni pembe kot pantolon, pembe kar botları ve üzerinde ışıltılı bir desen olan beyaz bir bluzun üzerine açık beyaz kürklü bir ceket giymişti. Baş ışıltı, ipeksi siyah saçlarının omuz hizasındaki telleri dağılmıştı ama tekrar karda yürümeye başladığında pembe, ışıltılı şapkasını takacağına şüphe yoktu.

Gözleri tatlı bir kahverengiydi, kenarları yukarı doğru eğikti ve açık zeytin tonundaki teninde bir altın fırçası vardı. Küçük kız yumuşaklığının altında saklı elmacık kemiklerinde Elena dramatik bir güzelliğin vadini görüyordu. Hepsinden önemlisi, Maggie'nin minik bedeninde ailelerinin sayısız izini görüyordu -Fas'tan, Fransa'dan, New York'tan, diğer büyük büyükanne ve büyükbabasının Hong Kong ve Hindistan'daki geçmişinden parçalar.

Ama Maggie'nin gülümsemesi, kapıda duran çilek sarısı saçlı, dar mavi kot pantolonu ve üzerinde gümüş iplikler olan tüylü yeşil kazağıyla güzel kadının bir yansımasıydı.

Beth'in yüzü üçünü görünce aydınlanmıştı ama Maggie daha Elena'nın ceketinin üst cebini karıştırmayı bitirmeden

gölümsemesinin kenarları solmaya başlamıştı. Çünkü

Maggie teyzesinin ona karşı genellikle küçük bir tatlılığı olduğunu biliyordu, Beth ise Elena ve Jeffrey'nin karda arkadaşça yürüyüşlere çıkmadıklarını biliyordu. Gözleri aralarında zikzaklar çizerek sonunda Elena'ya takıldı. "Ellie?" Titrek bir soru.

Maggie Elena'yı yanağından öptü, bugün bulduğu tek şey birkaç buruşuk enerji barı ambalajı olmasına rağmen. Elena yeğenini Jeffrey'e uzatırken, paketlerin folyo arkalıkları karla güçlendirilmiş güneş ışığını yakaladı. Sonra Beth'e sarıldı ve büyükanne ve büyükbabalarının evine girerken kız kardeşini de yanında sürükledi.

Majda ve Jean-Baptiste ateşin önünde oturmuş, çocukların hayallerini şekillendirmek için kullandıkları renkli kilden yapılmış kekler önlerine serilmişti. Yakınlarında plastik bir çay seti duruyordu. Görünüşleri yürek parçalayacak kadar genç olan Majda ve Jean-Baptiste, üç ya da dört yaşında çocukları olan yirmili yaşlarında iki genç olabilirdi ama Majda seksen yaşından fazlaydı ve bu sürenin çoğunda cehennemde hapsolmuştu. Kaslı, altın sarısı, kare çeneli ve gümüşü mavi gözlü Jean-Baptiste ise karısından yüz kırk beş yaş büyüktü.

Majda Elena'ya baktığında yüzü ciddiydi. Beth'inkine benzeyen, akıldan çıkmayacak kadar berrak turkuaz gözleri tek kelime etmeden Elena'yla konuşuyordu. Jean-Baptiste karısına tehdit alarımından bahsetmişti.

Elena zorlukla algılanabilen küçük bir baş sallaması yaptı. Majda zarif bir hareketle ayağa kalkarak elini uzattı.

"Maggie, azeeztee. Yaptığımız kurabiyeleri dondurmama yardım etmek ister misin?"

Büyükannesi ve büyükbabasını bulduktan sonra geçen yıllar boyunca Elena, Majda'nın dudaklarından Marguerite'in bir zamanlar Elena ve Beth, Ari ve Belle için kullandığı sevgi sözcüklerini duymaya alışmıştı. Ama karşılarında Jean Baptiste ayağa kalkarken Jeffrey'nin kaskatı kesildiğini görmekten çok hissetmişti.

Maggie mutfakta, kapalı kapının ardında güvende olana kadar hiçbiri konuşmadı. Sonra, Beth'in

Elena her türlü korkunç şeyi hayal ederek kız kardeşinin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Harrison yaşıyor."

Beth'in gözbebekleri parladı.

Elena onun paniklemesine fırsat vermedi. "Yaralıydı ama babam ve Eve onu zamanında buldular," dedi Jeffrey'nin Beth'in evinde olduğu kadar sakin bir sesle. "Şu anda Kule'de deneyimli şifacılar tarafından oluşan bir ekibin gözetimi altında."

Beth ellerini kaldırarak Elena'nın bileklerine kenetledi. "Ne kadar kötü yaralanmış?"

Elena kız kardeşine yalan söylemezdi. Bir keresinde, Beth'in acı gerçeği kabul edemeyeceğini düşündüğü için gerçeğin sınırlarını yumuşatmıştı ama artık daha iyi biliyordu. Beth pırıltılar, pembe paltolar ve yıldız ışığı olan küçük bir kızla dolu bir dünyada yaşasa da, içinde ölümü, kaybı ve sevdiğin insanlar soğuk toprağa gömülürken mezar başında durmak zorunda kalmayı anlayan bir Beth vardı.

Elena bunu yapmamayı dilemişti ama hayat bu seçeneği onlardan çalmıştı.

"Kötü," dedi Elena. "Ama Raphael'in Yedilisi'nden biri onun iyileşmesine yardımcı olmak için kan bağışında bulundu. O kanın güçlü olduğunu biliyorsun, Bethie."

Kız kardeşinin titreyen dudakları sertleşti. "Oh. Bu iyi." Titreyen bir nefes aldı. "Raphael'in melekleri ve vampirleri korkutucu ve serttir." Jeffrey'ye doğru döndü ve Elena'yı şaşırtan bir şekilde babaları kolunu uzattı.

Beth onun göğsüne yaslandı ve kollarını ona dolmasına izin verdi. "Harrison doğru zamanda mümkün olan en iyi yardımı aldı. Beklenmedik bir komplikasyon çıkmazsa, iyi olacak," dedi Beth'e sert bir pratiklikle. "Ancak senin evin berbat durumda; şimdilik büyükanne ve büyükbabanın yanında kalmalısın. Senin ve Maggie'nin evde neye ihtiyacınız varsa almanızı sağlayacağız."

"Onu görmem gerek."

Elena da bunu bekliyordu. "Ben organize ederim." Kız kardeşi olarak Beth Kule'de her zaman hoş karşılanırdı ama Beth

vampirler ve melekler tarafından korkutulmuştu. "Maggie'yle biz ilgileniriz, sen de kocam." Jean-Baptiste, Jeffrey'nin kucağından inen Beth'in omzuna elini dokundurdu.

Derin bir nefes daha. "Nasıl yaralanmış?" "Biri ona saldırmış," dedi Elena, çünkü Beth cehalet içinde kendini koruyamazdı. "Harrison senin ve Maggie'nin de hedef olabileceğinizden korkuyordu, biz neler olduğunu anlayana kadar korumalarınız olacak." Dmitri'yle konuşacak, Jean-Baptiste'den yardım isteyecekti.

Beth emre itiraz etmedi, göz bebekleri iyice büyümüştü. Ama şok geçtikten sonra bile Elena'nın Beth'in korumayı kabul edeceğinden hiç şüphesi yoktu - kız kardeşi uyumlu ve nazikti ve Maggie'yi güvende tutmak için her şeyi yapardı.

Şimdi tekrar Elena'nın elini tuttu, tıpkı şaşkın küçük bir kızken yaptığı gibi. "Onu gördükten sonra doğru düzgün düşünebileceğim."

"Endişelenmemesi için küçük Marguerite'e veda etmek ister misin?" Jean-Baptiste sordu ve Elena babasının inanılmaz derecede sertleştiğini hissetti. Hepsi Maggie'nin tam adını biliyordu ama ne Jeffrey ne de Elena bunu hiç kullanmamıştı. Bu çok zordu.

Beth omuzlarını dikleştirdi. "Evet." Yüzünde kararlı bir gülümseme vardı. "Bebeğimin önünde stres yapmak yok."

Beth gittikten sonra Jean-Baptiste'in gözleri kısıldı ve elleri kalçalarında kaldı. "Harrison'a yapılan saldırının detayları sende mi?"

"Saldırgan onun başını kesmeye çalıştı." Elena sesini alçak tutmaya özen gösterdi. "Harrison konuşamıyordu ama Beth ve Maggie'nin tehlikede olduğu konusunda beni uyarmak için çırpınıyordu."

"Kimse bizden bir çocuk daha alamayacak," dedi Jean-Baptiste acımasızca. "Sana bunun sözünü veriyorum." Sonra dönüp Eve'e baktı ve kan bağı olmamasına rağmen eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Peki sen nasılsın, Evelyn? Yüzünde çok sert bir ifade var."

"Korkunçtu." Eve ona sarıldı, o da ona sıcak bir şekilde sarıldı. "Ama babam Harrison'a yardım etmeye çalışırken ben de uzun bıçağımla nöbet tuttum."

Eve kucaklaşmayı kestikten sonra Jeffrey'nin bakışlarıyla karşılaşan Jean-Baptiste elini uzattı. "Çocuğumu seven ve onun tarafından sevilen adamla tanışmak güzel."

Belki de karşısındaki Jean-Baptiste olduğu ve Jeffrey'ye Marguerite'i o kadar da hatırlatmadığı için, uzatılan eli sıkıttı. "İzninizle," dedi sonra. "Beth'in evi için bir temizlik ekibi organize etmem gerekiyor."

Jeffrey telefon etmek için dışarı çıktıktan sonra Eve, "Ben bir kurabiye çalacağım," dedi.

Elena ile yalnız kalan Jean-Baptiste iç çekti. "Majda çocuğumuzun kocası olan ve onunla uzun yıllar geçiren adamı tanımayı çok istiyor ama baban ... zor biri."

Çok diplomatik bir kelime. "Ona annemi çok fazla hatırlatıyor." Büyükbabası ve büyükbabası bu benzerliğin şaşırtıcı yankısı hakkında hiçbir fikre sahip olamazdı; fotoğraflar annesinin ruhunu ya da doğuştan gelen yumuşaklığını yansıtmıyordu. Majda'nın ruhu Marguerite'inkinden daha vahşi olsa da aynı kibarlığa sahipti. "Babam annemi hayatı boyunca hiç kimseyi sevmediği kadar çok severdi. Onu kaybettikten sonra içi parçalandı."

"Anlıyorum, çocuğumun çocuğu." Büyükbabasının sesi kasvetliydi. "Ama denemeye devam edeceğiz. Sen ve Beth Marguerite'imizin yaşayan parçalarısınız ama Jeffrey'nin sizin bilemeyeceğiniz anıları var."

Gözleri yanma tehlikesi geçiren Elena başını salladı.

Beth birkaç saniye sonra mutfaktan döndü.

Paltosu yanındaydı ve çoktan koyu mor paltosunun içine büzülmüştü. "Ben biraz dışarı çıkarken Maggie burada kalmaktan çok mutlu olur." Bir dizi anahtar çıkardı. "Arabam sokakta park halinde."

Jeffrey dışarı çıkar çıkmaz Beth'in anahtarlarına el koydu. "Seni ben götüreceğim."

Beth, Beth olarak, kabul etti.

Elena da anlaşmayı veto etmedi; Jeffrey'nin arabası kurşun geçirmezdi ve Kule'ye olan mesafe de kısaydı. Yine de güvende olmak için Dmitri'yi aradı, böylece aracı takip etmeleri için havadaki melekleri uyarabilecekti. Bunu yaptıktan sonra Jeffrey, Beth ve Eve'e el salladı ... ve iki yanında iki büyük beyaz baykuş uçarak geçmek için karın içinden belirdeğinde irkilmemeye çalıştı. Kanatlarının yarattığı rüzgârla saçları havalandı, bir tüyün en ucundan yanağına yumuşak bir fırça değdi.

Ama uçuşlarını takip etmek için döndüğünde baykuşlar gitmişti.

Hayaletler.

Kendi kanatları patikanın soğuk taşları üzerinde sürüklenmek üzere düştü.

15

Kalbi buz kesen Elena onları tekrar yukarı çekti ve ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Dikey kalkış gerçekçi bir olasılık değildi ama sebepsiz yere kendini yere bırakmak da istemiyordu. Kanatlarının durumunu test etmeli, onu havada tutup tutamayacaklarını görmeliydi.

Aynı zamanda, testi tek başına yapmak da aptallık olur.

Raphael suyun üzerindeydi, Illium da öyle. Sadece kontrollü bir test yaparken ikisinden de gelmelerini istemenin bir anlamı yoktu. Yine de bir gözcüye ihtiyacı vardı -kanatlarıyla ilgili sorunlar hakkında tek kelime etmeyecek kadar sadık ama kanadı çökerse düşüşünü kolaylaştıracak kadar güçlü birine.

"Izzy," diye mırıldandı gülümseyerek.

Telefon görüşmesini yaptı ve beklerken Maggie ve Majda ile kurabiye yemeye gitti.

"Elena"-Jean-Baptiste başını mutfağa uzattı, kaşları çatıktı- "çok genç arkadaşın az önce arabaya indi. Çocuğun yüz yaşından büyük olduğuna emin misin? On yaşında görünüyor."

Elena gülerek Maggie'nin yanağına bir veda öpücüğü kondurdu, sonra da büyükbabasının yanına gitmeden önce endişeli Majda'ya sarıldı. "Izzy Galen'in öğrencilerinden biri. Güven bana, ne yaptığını biliyor."

Jean-Baptiste onu ön kapıya kadar geçirdi. "Kanadınız," dedi sessizce. "Bir sorun mu var? Genç Izak size eşlik etmek için mi burada?"

Bunu anlaması şaşırtıcı değildi; iki baş meleklerle çalışmış kıdemli bir vampirdi ve

Bu iki başmelekle de ilk isim bazında olacak kadar güvenilirirdi. "Evet. Öğrendiğimde sana daha fazlasını anlatacağım."

Ciddi gözlerle elini kızın yüzünün yan tarafına dokundurdu. "Kendine iyi bak Elena. Majda'mın kalbi başka bir kaybı kaldıramaz." Eve'e yaptığı gibi onun alnına bir öpücük kondurdu. "Eğer Majda Jeffrey'e karısını hatırlatıyorsa, sen de kızımızın vücut bulmuş halisin."

Elena dışarı çıkarken hiçbir söz vermedi.

"Izzy," dedi bebek yüzlü, sarı bukleleri ve acı verici derecede ciddi bir kalbi olan meleğe ulaştığında. "Geldiğin için teşekkürler."

"Ben senin muhafızlarının bir parçasıyım, Ellie." Kaşları çatıldı. "Tabii ki gelirim."

Gülümsedi - Izak'ın yanındayken başka türlü davranmak zordu. "Hadi arazinin arka tarafına doğru yürüyelim." Majda ve Jean-Baptiste'in orada çitlerle çevrili özel bir bahçesi vardı ve bahçeyi çevreleyen uzun ağaçlar sayesinde komşu evlerden hiçbiri bahçeye tepeden bakmıyordu.

Oraya vardığında, komşuların olabilecekleri görmeyeceğinden emin olmak için iki kez kontrol etti. Kendisini ve Izzy'yi bağlı görmeleri önemli değildi - bir melekten diğerine yükselmek, özellikle gökyüzünde oyun oynayan arkadaşlar arasında alışılmadık bir durum değildi. Ancak kanatlarındaki sorunun açıkça görülmesi ihtimaline karşı yabancıların ilk yükselişi görmelerine izin verilemezdi.

Ancak mahremiyetlerinden emin olduğunda İzak'a dönüp neye ve neden ihtiyacı olduğunu söyledi. Yüzü ciddileşen İzak başıyla onayladı. Izzy'nin onun için her şeyi yapacağını biliyordu; istediği şey Dmitri ya da Raphael'le başını derde sokacak olsa bile. Sadece her zaman onun bağlılığına layık olmayı umuyordu.

Ellerini kızın beline koyarak, çünkü henüz ellerini kullanarak onu yerden çekecek kadar güçlü değildi, kanatlarını sırtına sıkmasını bekledi ve sonra havaya yükseldi. Yerden ayrıldıklarında mutfak penceresine yaslanmış küçük bir yüz ona heyecanla el sallıyordu.

Elena da Maggie'ye el salladı. . uykudaki bir ağacın dallarına tünemiş baykuşlar ısıltılı altın rengi gözleriyle onları izlerken.

Saniyeler sonra tunç grisi gökyüzüne vurdular ve Izzy, "Bırakayım mı?" dedi.

"Evet." Elena onu serbest bıraktığı anda kanatlarını açtı, normalde yaptığı gibi çırparak değil, daha dikkatli bir şekilde açarak.

O düşmedi.

Nefesi ciğerlerinden titreyerek çıkarken, Izzy'nin hafifçe altına indiğinin farkındaydı. Bu pozisyon, havada bir kanat arızası yaşaması durumunda onun inişini durdurmasını kolaylaştıracaktı. Ama karla kaplı araziye ve gökdelenlerin sivri yüksekliğini aşarak revirin dışındaki balkona inmeyi başardılar.

Izzy'ye diğer görevlerine gitmesi için el salladı, sonra Beth'e eşlik etti.

-Harrison'ın yanına yeni gelmişti. Bir sonraki durağı Nisia'nın ofisi oldu. Elena bilinçli bir çaba sarf etmeden kanatlarını yerden kaldıramadığını anlattığında şifacının yüz ifadesi karardı. "Havadayken kanatlarını nasıl hissediyordun?" diye sordu şifacı, kanatlarını incelemek için Elena'nın sırtına doğru giderek.

Elena yavaş ve kapsamlı muayene için hareketsiz durdu. "Tüm normal kontrollere sahiptim ama kendimi ... daha zayıf hissettim." Kaşlarını çattı ve bu hissin nedenini bulmaya çalıştı. "Sanki her kanat çırpışım normalden daha fazla çaba gerektiriyordu."

"Boş bir eğitim odasına gireceğiz," diye duyurdu Nisia. "Sizi bazı testlerden geçirmem gerekiyor."

Beth ve Maggie'ye yönelik tehdidi bertaraf etme ihtiyacı onu acilen harekete geçiriyordu ama gökyüzünden düşüp Manhattan sokaklarına saçılırsa kız kardeşi ve yeğenine hiçbir faydası olmayacaktı.

Testler iki saat sürdü.

O sırada Elena ceketini çıkardı ve uzun kollu termal tişörtünün kollarını yukarı itti. Nisia'nın gözleri hemen ön kolundaki yara bandına gitti. "Elena?"

"Kahretsin. Bunu unutmuşum." Beth'in salonu bir katliam alanı gibi görünürken bir çizici akılda tutmak zordu. "Kesik yine açılmış." Nefesini tutarak yara bandını çıkardı. "Hey, çok daha iyi görünüyor."

"Hayır, bu hiç iyi değil." Nisia küçük yaraya bakarken elmacık kemikleri keskin bir şekilde derisine doğru çıkıntı yaptı. "Böyle bir kesik vücudunun onarabileceğı bir şey olmamalıydı. şu anki iyileşme seviyen bir ölümlününkine yakın."

Tamam, evet, bu şekilde ifade edersek, bir sorunları vardı ama onun kanatları daha büyüktü, bu yüzden Nisia ile birlikte testlere geri döndüler.

Elena, neredeyse eve geldim. Dmitri bana Harrison hakkında bilgi verdi. Başka gelişmeler var mı?

Başmelek. Damarlarında sıcak bir kan dolaşıyor. Takip etmeye pek fırsatım olmadı - Nisia'yla birlikte iç antrenman ringindeyim. Nisia sorduğunda boştu ve kanatlarının menzilini test etmek için daha iyi bir alandı. Kanatlarımla ilgili başka sorunlar da var.

Yola çıkıyorum.

Sadece birkaç dakika sonra, bir kez daha savaşçı derilerinin yıpranmış yumuşaklığını giymiş, saçları rüzgârla savrulmuş ve ifadesi tehlikeli derecede sakin bir başmelek olarak ringe girdi. Ve kanatları ... beyaz ateşten dalgalanıyordu. İstedici zaman çağırabildiğı ama en çok duyguları yükseldiğinde ortaya çıkan saf sessizliğin kanatları.

"Ne oldu?" Gözbebeklerinde sıvı mavi alev dans ediyordu.

Elena'nın kalbinin derinliklerine bir korku saplandı; onun böyle olmasına engel olamıyordu. O kadar ötekiydi ki, onun kendisinin hoş karşılanmadığı, takip edemeyeceğı bir varoluş seviyesine evrilmesinden korkuyordu.

Nisia, Elena'nın bükülmüş sol kanadını en son incelemesini durdurmadan, "Elena'nın kanatları daha fazla dejenerasyon belirtisi gösteriyor," dedi. "Uçmaya devam edebilirsin," dedi doğrudan Elena'ya, "ama gözümü Elena'dan ayırmamam gerekecek.

şeyler." Şifacı ona doğru döndü. "Her sabah ve gece muayene ile başlayacağız."

Midesi bulan Elena, Raphael'in kanadının kendi kanadıyla üst üste gelmesi için kendini durdurmaya bile çalışmadı. Beyaz ateş ona benzese de, kanatları katılaştığında, kemik, tendon ve tüylerin sıcak ağırlığı yaralı kanadına baskı yaptığında memnun oldu.

"Bu hasar orijinal gerginliğin bir sonucu mu?"

"Öyle olup olmaması önemli değil." Nisia önce kanatlarını açtı, sonra kendi kanatlarını katladı. "İyileşiyor olmalısın." Düşünceli bir duraklama. "Yeterince yiyor musun? Önceki büyüme ataklarından biliyoruz ki böyle zamanlarda muazzam miktarda enerjiye ihtiyaç duyuyorsun."

"Buraya gönderdiğimiz yemeği içime çektiğimi gördün." Elena bir elini saçlarının arasına soktu ve saçlarının örgülü olduğunu çok geç hatırladı. Parmaklarını çektiğinde beyaza yakın soluk saç telleri yüzünün etrafına düştü. "Daha fazla yakıta ihtiyacım var mı? Bir mide tüpü alıp içine bir şeyler koysam da olur."

Nisia, bütün gün birçoğu hırçın olan savaşçılarla uğraşan bir meleğin rahatlığıyla onun mırıldandığı kenarı görmezden gelerek, "Bu büyüme atağının diğerlerinden daha büyük olması kuvvetle muhtemel. Enerji alımını arttırmak için ev personelinizle konuşacağım." Şifacı bir süre düşündü. "Ayrıca sizin için her saat başı içmeniz gereken bir sıvı takviyesi hazırlayacağım. Bir dolu bardak."

Elena baykuşları ve kafasının içinde ölümü haber veren sesi düşündü ve her iki dünya dışı tezahüre de tıknmalarını söyledi. "Her saat dolu bardak," diye söz verdi.

Nisia takviyesini hazırlamak için koşuşturduktan sonra Raphael döndü ve kesik olan kolunu kaldırdı.

"Bir kalp krizi daha geçirdim, bir ölümlünün hızıyla iyileşiyorum ve baykuşları görmeye devam ediyorum," dedi Elena, çünkü başmeleğinden sır saklamak yasak bölgeydi.

Raphael'in çenesi çalıştı. "Bundan çok daha tehlikeli düşmanları yendik."

"Evet ama bu dūřman adil davranmıyor. Göremediđimiz bir şeyle nasıl savaşabiliriz?" Kaşlarını çatarak, "Ashwini bana baykuşlardan korkmamamı, onların sadece bir habercinin habercileri olduğunu söyledi." dedi.

Teninde ürpertici bir fısıltı, işitme duyusunun en ucunda eski, eski bir ses.

"Ne duyuyorsun, hbeebti?" Raphael'in sesi gçten sođuktu, gözleri yine sıvı alevdi. "Lijuan grnmeyebilirdi ve biz onu alt ettik. Görünmez bir dūřman bizi fethedemez."

Elena kaşlarını çattı. "Haklısın." Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, söylenen kelimeleri yakalayamadı... sonra kelimeler tamamen kayboldu. "Gitti. Rüyada hareket eden biri gibi."

Elena ve Raphael ğleden sonra Dmitri, Ashwini ve Janvier ile buluştuklarında kış gökyüzü karanlığa karşı verdiği mücadeleden çoktan vazgeçmişti. Buna bir de sis rengindeki kalın örtü eklenince dünya daha küçük ve klostrofobik bir hal almış, New York'un canlı ruhu bile snmşti. İnsanlar lmcl kar fırtınası beklentisiyle market raflarını boşaltıyordu.

Elena düşüncelerini dile getirdiğinde Ash omuz silkerek, "Ya da belki bir yanardağ," dedi. "Bir lav çukuru kadar mantıklı olurdu."

Herkes vampire dönüşen avcıya baktı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu sadece benim gevezeliğimdi, bir tahmin değil."

Elena sessizce nefes verirken, Dmitri Ash'e kaşlarını çattı ve Raphael'in ifadesi Elena dışında kimse tarafından okunamadı. Diğer kadının uyarısına rağmen Ash'in cılgın tahminini görmezden gelmiyordu. Muhtemelen şimdiden bir tahliye planı düşünüyordu - her ihtimale karşı.

Bir saatten kısa bir süre önce Afrika'nın çöllerini vuran muson yağmurları herkesi tedirgin etti. Medyada yer alan ilk haberlere göre Sahra çoktan ıslanmış ve turuncu bir çamur nehrine dönüşmeye başlamıştı; Kalahari'nin sırılsıklam olması ise insanları felaketten korkutuyordu

Kumdan "sel". Kıtanın dört bir yanındaki çöl sakinleri, sadece taşıyabilecekleri kadarını alarak evlerini boşaltmaya başlamıştı.

Durum o kadar kötüydü ki, komşu baş melekler ve ezeli düşmanlar olan Charisemnon ve Titus silahlarını bırakmış ve çok sayıda insanı tehlikeden uzaklaştırmak için işbirliği yapıyorlardı. Charisemnon, kendi bölgesindeki genç ölümlüleri avlayan ve herkesi bir tanrı olduğuna inandıran hasta bir piçti

-Elena onun çok az yardımcıya sahip olmamak için yardım ettiğini düşündü.

Titus ise onun en sevdiği baş meleklerden biriydi; halkı tarafından sevilen, sıcacık bir kalbe sahip, son derece güçlü bir varlıktı. Ve gülümsemesiyle tercih ettiği kadınlar tarafından. Sevdı ve gitti ve kimse ona kızmadı. Kadınlar Güney Afrika'nın Başmeleği ile geçirdikleri zamanı anımsarken iç çekip alt dudaklarını ısırıldılar ve eridiler.

Yağmur haberleri dünyaya ulaştığında Raphael hem Titus hem de Charisemnon'la konuşmuştu. Sonuncusu onun müttefiki değildi -Düşüş'ün dehşetinden sonra değil- ama yine de gerekirse yardım teklif etmişti. Çünkü bazı konularda Kadro tüm düşmanlıkları bir kenara bırakır ve dünyayı kurtarmaya devam ederdi. İki baş melek teklifi kabul etmiş ama kabul etmekten kaçınmışlardı.

Titus şöyle demişti: "Ne tür felaketlerin geleceğini bilemeyiz dostum. Hepimiz gücümüzü birleştirmeliyiz."

Charisemnon daha da açık sözlü olmuştu. "Çekirge ve yılan salgınları başladığında sana ihtiyacım olabilir. Deli Cassandra'nın tüm kehanetlerinin delice olduğundan artık o kadar emin değilim."

Şimdi beşi birden, evlerine çok daha yakın olan bir soruna odaklandılar.

Elena bir bıçağı parmaklarının arasında huzursuzca oynatarak Harrison'ın cinayete teşebbüsüyle ilgili gerçekleri ortaya koydu. "Bıçaklanmamış," dedi Ashwini'ye, "ama boğazındaki yaranın görüntülerini alan adli tıp ekibi bıçaklanmış gibi görüldüğünü söylüyor.

Çeyrek kurbanlarınızın başını kesmek için kullanılan silahla aynı silahtan yapılmış."

Bu bağlantının bir şok etkisi yarattığını söylemek çok hafif kalır.

"Lanet olsun." Kollarını kavuşturan **Ashwini** sırtını kapıya en yakın duvara dayadı. "Az önce tek şüphelimizi temize çıkardık."

Raphael'in kanatları onları yeniden yerleştirirken fısıldadı, beyaz ateş primerlerinin kenarları boyunca dans ediyor ve varlığı jilet gibi bir kenar tutuyordu. Başmeleği ondaki değişiklikleri iyi karşılamıyordu. Elena da öyle. Cevaplar istiyordu ama elindeki tek şey sorular ve bir kalçasına bağlanmış Nisia'nın aynı anda hem çikolata hem de meyve tadı veren enerji içeceği şişesiydi.

Bulabildiği gümüş astarları da kucaklayabilirdi.

Dmitri, Janvier ve Ashwini'ye "Bize olay yerinde ne bulduğunuzu anlatın," dedi. Raphael'in ölümcül ikincisi sık sık yaptığı gibi siyah bir tişört ve siyah bir kot pantolon giymişti, teninin bronz rengi kışın ortasında bile değişmemiştir ve vücudundaki silahlar o kadar zekice gizlenmişti ki Elena sadece bir tanesini fark edebildi.

"Aynı apartmanda iki ölü vampir," dedi Janvier aldatıcı derecede tembel Cajun aksanıyla, vücudu Ashwini'nin yanındaki duvarı tutarken. "Simon Blakely ve Eric Acosta. Acosta kanepede yatıyormuş gibi görünüyor. Dahi Ashblade'im"- Ashwini'ye yavaşça gülümseyerek-"cesetlerin bulunmasından yaklaşık altı saat önce bal yemi aldığı bağımlının izini buldu."

Balla beslenmek, kafayı bulmanın vampirlikteki eşdeğeri idi. Ölümlü bir keş vampirin seçtiği bir uyuşturucuyu alır ve sonra keş kafası güzelken vampir dişlerini keşlerden birine geçirirdi.

kalan çökmemiş damarlar. İlaçların solunması, enjekte edilmesi, içilmesi ya da yenmesinin vampir metabolizması karşısında hiçbir şansı yoktu, ancak balla beslenmenin etkisi buna değecek kadar uzun sürüyordu.

Zengin vampir keşler genellikle insan keşleri evcil hayvan olarak "tutarlardı".

Vampirler uyuşturucuyu temin eder, karşılığında da keşler ballı bir beslenmenin kaynağı olurdu. Seks genellikle pazarlığın bir parçasıydı ama her zaman değil - besleme sırasında seks isteyenler evcil keşlerini sağlıklı ve güzel tutmaya özen gösterirlerdi. Daha az varlıklı vampirler ise sokaktaki keşlerle anlaşıma yapardı.

"Ashwini sözlerine şöyle devam etti: "Bal yemi uzmanımız lüks kulüplerden birinde fedai olarak iyi para kazanıyordu. "Ama sokaklardan öğrendiğime göre, parasının çoğunu bağımlılığını beslemek için harcıyormuş. Kristal meth kullanan keşleri tercih edermiş. Kanlarının tadını asit gibi yaptığını söylüyordu."

"İştah açıcı." Dmitri'nin sesi her şeyi daha önce gördüğünü söylüyordu. "O kadar çok kullanıyordu ki, bir meth zombisi olurdu.

Vampir metabolizmasına sahip değildi." diye ekledi Ashwini. "Kullanıcılarımıza göre, çarpışma sırasında kendinden geçme, halüsinasyon görme ve bir süreliğine evde pek kimse olmama eğilimindeydi."

"Yani öldürüldüğünde uyuşturucu sersemliği içinde olabilir mi?"

"Hayır. Acosta'nın bağlandığında uyuşturucu rüyasında olduğunu düşünüyoruz," diye yanıtladı Janvier. "Öldürme olayı daha sonra gerçekleşti."

"Patolog bileklerinde ip yanıkları ve ağzında kötü bir tıkaç olduğunu tespit etti." Ashwini uzanıp Janvier'in koyu yeşil tişörtünün arkasından çıkan etiketi sıkıştırdı. "Ayak bileklerinde belirgin bir şey yok ama orada da bağlanmış olabileceğini düşünüyoruz."

Kollarını kavuşturan Dmitri masasına yaslandı. "Görünüşe göre katiliniz kurbanın kendisine ne yapıldığını bilmesini istemiş."

"Evet," dedi Ashwini. "Ampütasyonlar önce gelirdi, boğaz kesme ise en büyük darbe oldu."

Janvier ana dilinde alay eder gibi bir dizi kelime söyledi. Ashwini karşılığında ona bir bıçak yıldızı gösterdi. Janvier'in sırtışı hınzırcaydı.

Elena gözlerinin ucuyla bu oyunu yakalayarak çiftin paylaştığı bilgiyi çiğnedi. "Nasıl olur da tek bir kişi iki vampiri indirebilir? Birden fazla saldırgandan bahsediyor olabilir miyiz?" Ash'in daha önce vampir çetelerinden bahsettiğini düşünüyordu.

"Bunu düşündük ama her şey korkunç derecede organize bir katili işaret ediyor." Ashwini bir çizmesini duvara dayadı. "Göstergeler Blakely'nin ilk önce emniyete alındığını, Acosta'nın ise dağıldığını ve neredeyse hiçbir işe yaramadığını gösteriyor. Bir Yeti onun yanından geçip gidebilirdi ve o da 'harika takım, ahbab' derdi."

Yeterince doğru. Ballı yemlerin etkisi uzun sürmezdi ama kristal meth, kokain, eroin ya da ketaminin kısa süreli etkisi kullanıcılar için son derece öforikti. Acosta gibi alışkanlığı olan bir kullanıcı muhtemelen halüsinasyonlara alışkındı, hatta iyi bir vuruşun işareti olarak bunları arzuluyordu.

"Ayrıca, Blakely ..." Janvier'nin yosun yeşili bakışları Ash'e kaydı. "Bu tuhaf deyiş nedir, canım?"

"Pantolonunu indirirken yakalandı," diye ekledi.

"Kahrolası suçüstü hali."

Bu, bir failin iki vampiri nasıl alt ettiğini kesinlikle açıklıyordu. "Blakely'nin cinsel partneri mi?"

"Rüzgârda." Ashwini'nin küpeleri konuşurken hafifçe kıpırdadı. "Ondan geriye kalan tek şey külotuydu. Fırfırlı külotlardan hoşlanan ufak tefek bir adam da olabilir - yargılayacak biri değilim- ama Blakely'nin kesinlikle kadınlardan hoşlandığı söyleniyor, o yüzden ben kadın diyeceğim."

Elena Harrison'ın Beth ve Maggie hakkındaki paniğini düşündü. "Kaçtı mı yoksa bırakıldı mı?"

"Kurban kadar çıplak olurdu ve konuştuğum profesyonellerin de paylaşmaktan mutluluk duydukları gibi, Blakely üstte olmayı severdi. Karşı koymasına imkan yoktu."

"Bu bize bir şey anlatıyor, değil mi?" Dmitri'nin masasının arkasındaki cam pencereye doğru yürüyen Raphael'in kanatlarında beyaz ateş dans etmeye devam ediyordu. "Katilimiz ayırım gözetmiyor."

Elena yanağının iç tarafını sertçe ısırdı, Harrison'ın katıksız korkusunu unutamıyordu. "Yine de Harrison'ın tepkisine bakılırsa, bu bilinmeyen Beth ve Maggie'yi tehdit ediyordu."

Raphael, "Kız kardeşin Harrison'la evli ve Maggie de onun kızı," diye belirtti. "Mahalledeki kadın ölü vampir için önemli biri değildi. Katilin hedef listesinde değildi."

Tanrım, bu çok mantıklıydı.

"Hangi ampütasyon hangi kurbanla birlikte gidiyor?" Dmitri acımasız sessizliğin içinde sordu.

"Yataktaki arkadaşımız henüz hayattayken ve kan fışkırırken aile mücevherleri kesilerek alınmış. Saldırgan daha sonra söz konusu mücevherleri ağzına tıkmış." Ashwini cebine geri koymadan önce telefonuna gelen bir mesaja hızlıca baktı. "Ve evet, ben de bunu bir tesadüf olarak görmüyorum. Bana cinsel alışkanlıklarından bahseden aynı muhbirler kurbanın biraz Don Juan olduğunu söylüyor."

"Her gece farklı bir genç kız." Janvier'nin omuzları Ash'in omuzlarına değdi, ikisi de konuşma sırasında belli belirsiz yer değiştirmişlerdi. "Böyle adamlar arkalarında ve çoğu zaman basmamaları gereken yerlere basarlar."

"Katilin bir kadın olma ihtimali var mı?" Elena bıçağını tekrar kol kılıfına sokarken sordu.

Ashwini başını salladı. "Şu anda her iki şekilde de söyleyemem. Bir şey daha var; ikinci sakatlama da kurban hayattayken yapılmış."

"Harrison'ın ağzını kesti," diye mırıldandı Elena. "Farklı türde bir sakatlama ama yine de sakatlama. Ayrıca o hayattayken ve boğazını bir arada tutmaya çalışırken yapılmış."

"Anlaştık." Dmitri o anda sadece iş yapıyordu, tüm sert açıları ve şiddetli vampir gücü tamamen kontrol altındaydı. Asla kan açlığı tarafından yönetilecek bir adam değildi.

Dmitri beslenme ihtiyacının kölesi haline gelmişti; hayır, Dmitri bu savaşı uzun zaman önce vermiş ve kazanmıştı.

"Diğer her şey bir yana," dedi, "bu katili tehlikeli yapan şey işin içindeki zeka. Kurbanlarına işkence etmekten, onların panik ve acılarını izlemekten zevk alıyor olabilirler ama dikkatsiz değiller."

"Gerektiğinde kayıplarını azaltacak iradeye de sahipti." Janvier'nin gözleri, bataklığı andıran zengin yeşil rengiyle Elena'nın gözlerini tuttu. "Babana ve 'tite Eve'e saldırmak yerine kaçtı, muhtemelen karşılaşacağı tehdit hakkında hiçbir fikri olmadığı için. O bir plancı ve sabırlı."

Elena, Eve ve Jeffrey'nin kolayca kanlar içinde ve cansız bir şekilde halının üzerine yığılabilecekleri düşüncesiyle iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti.

İki kişi daha hayatını
kaybetti. İki mezar
daha kazıldı.

Yaşayanlara musallat olan iki hayalet
daha. Bir kız kardeş daha sonsuza
dek gitti.

Pencereden uzaklaşan Raphael, ezilmiş safir gözleriyle onun bakışlarını yakaladı. Başka bir kız kardeşini daha kaybetmedin Lonca Avcısı, dedi Raphael, giderek artan gücün ürpertiği bir sesle ve bunun onlar için ne anlama gelebileceğinden korktu.

Ve o kız kardeş silahlı ve hazırды. Eve, büyük kardeşlerin gibi gafil avlanmayacak.

Elena Eve'in şiddetli konsantrasyonunu, uzun bıçağının parıltısını hatırladı, Jeffrey'nin Eve'e paltosunu, Elena'ya da atkısını nasıl verdiğini düşündü. Kızının hayatı için amansız bir mücadele verebilirdi. Katil bir saldırgana karşı ikisinin kazanacağına kendini inandırdı, çünkü bunun alternatifi boğucu bir karanlıktı.

Buna ihtiyacım vardı Başmelek. Onun sözlerinden çok, gözlerinde güç alev alev yanarken bile onun Raphael olarak kaldığını bilmeye ihtiyacı vardı.

"Harrison'ın bizim için cevapları olabilir," dedi yüksek sesle, "ama o komaya girdi." Beth'in kocası Jason'ın bağışından önce o kadar çok kan kaybetmişti ki genç vampir vücudu şiddetli bir şok geçiriyordu.

"O uyanana kadar elimizdekilerle idare etmek zorundayız." Ashwini doğruldu. "Janvier ve ben Quarter cinayetlerini araştırmaya devam edeceğiz, sen de Harrison tarafından geleceksin. Bilgileri birleştireceğiz."

Elena başını salladı; Ash ve Janvier'nin artık şehrin gri yeraltı dünyasında çok daha derin bağlantıları vardı ve Mahalle de bunun sıfır noktasıydı. "Bir şüpheliyi akladığınızı mı söylemişsiniz?"

Ashwini, "Hafta başında Acosta ile tartışmaya giren bir keş," diye açıkladı.

"Ölüm anında ve her iki yanında saatlerce Club Masque'ın cam vitrinli asma katında çıplaktı." Janvier'in sıvı sesi omuz silkti. "Adamın dayanıklılığı var."

Ashwini dudaklarını araladı, durakladı ve sonunda, "Sence Beth bir şey biliyor mu?" diye sordu.

Elena bu soruyu çoktan düşünmüştü. "Ona soracağım." Ama olumlu bir sonuç alacağından pek umutlu değildi. Beth ve Harrison'ın Ashwini ve Janvier'den -ve Elena ile başmeleğinden- farklı bir ilişkileri vardı. Beth ev kadınıydı, Harrison ise evin erkeği, mali işlerle ve Beth'in aile ve çocuklarla ilgili alanı dışındaki her şeyle ilgilenen kişiydi.

Elena Harrison'ın Beth'le vampir olmanın daha tehlikeli yönleri hakkında konuşup konuşmadığını ya da Beth'in bu gerçekleri bilmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordu. Herkes trajedi ve kayıplarla farklı bir şekilde başa çıkabilirdi; Beth bunu kendini sınırları belirlenmiş mutlu bir rutinin içine hapsederek yapmıştı.

Elena sadece sorularının kız kardeşinin kırılgan yapısını yerle bir etmemesini umuyordu.

Sıvı ateşte başlayacak
Akan kumda
Bıçak gibi keskin
buzda Birinin
ölümünde

-KADİMLER ARASINDA KADİM, ÇAĞLAR BOYU SÜREN BİR UYKUDA KAYBOLAN BAŞMELEK
CASSANDRA

Ashwini ve Janvier ilk olarak Vampir Mahallesi'nde yeni ipuçları **aramak için ayrıldılar.**

Açıklayamadığı bir şekilde çaresizlik içinde olan Elena, Beth'e gitmeden önce başmeleğini bir öpücük için dışarı sürüklemek üzereydi ki Dmitri, Naasir'den bir telefon aldı.

"Buz mu?" Dmitri sık sık şaşkınlığını belli eden bir vampir değildi, ama bu tek kelimeyle birlikte diken diken olmuştu. "Ne kadar kötü?"

Aldığı cevap yüzünün kemiklerini sızlattı. "Efendimizi bilgilendireceğim." Kısa bir duraklama. "Eğer isterse. Aksi takdirde, Sığınak'a geri dönün." Telefonu kapatan Dmitri, Raphael'e baktı. "Naasir ve Andromeda Alexander'ın bölgesine kısa bir yolculuk yapmaya karar verdiler."

Bu bölge İran'dı. Elena, Raphael'in Yedilisi'nin vahşi ve eşsiz bir üyesi olan Naasir'in İskender'e nasıl bağlandığına dair hiçbir detaya sahip değildi ama Naasir'in Kadim'in topraklarına hoş geldin dediğini ve teknik olarak Naasir'in eşi Andromeda'nın İskender'in sarayına ait olduğunu biliyordu.

"İskender'in güneş dolu topraklarında buz mu?" Lejyon işareti Raphael'in şakağında neredeyse çok parlak yanıyordu.

"Sadece buz değil. Katar'da bir buz fırtınası."

Elena nefesini içine çekti. "O zavallı insanların giysileri, ısıtıcıları olmayacak..." Alexander'ın bölgesinin bazı kısımlarının soğuk olabileceğini biliyordu ama Katar kış aylarında bile sıcaktı. "Naasir ve Andi güvende mi?"

"Evet. Naasir'e istenirse yardım etmesini, aksi takdirde Sığınak'a dönmesini söyledim." Dmitri'nin yüz hatları asıktı. "Çabucak yapabileceğimiz çok az şey var."

"Alexander'la konuşacağım." Derin Prusya mavisini gözleri Elena'ninkileri tuttu. Kız kardeşine git, hbeebti, sana her şeyi anlatacağım.

Sonuç.

Hayatın onları farklı yönlerle çektiği şu anda ona duyduğu ham ihtiyaçla dolup taşan kadın, ona zihinsel bir öpücük kondurdu ama adamın gözleri ışıldamadı, yüz hatları o kadar mükemmeldi ki acımasızdı.

İç, Elena. Zor bir emir. Daha fazla zayıflamamalısın.

Elena koridorda durup parmaklarını kalbinin altındaki noktaya sürttü, kanatları bir an için çöktü.

Ben bir savaşçıyım, Raphael. Ona olduğu kadar kendine de bir hatırlatma. Söz konusu silah, tadı çikolatalı yaban mersini ve olgun elma gibi olan tuhaf bir şifacı karışımı olsa bile.

Raphael'in yanıtı zihninde bir fırtınaya dönüşmüş, içinde şimşekler çakmaya başlamıştı. Raphael'in yakıcı gücünün içinden geçmesine izin vererek şişedeki içkisini bitirdi ve yeniden doldurmak için yola koyuldu. Bunu yaptıktan sonra, sol kolundaki yeni kesiği düşünürken üç enerji barı yedi.

İçkiyi biraz daha karıştırırken dalgınlıkla kolunu yukarı itmmişti ve işte oradaydı. İlkinden daha yukarıdaydı, kesik herhangi bir yerden alabileceği ince bir çizgiydi.

Sorun şu ki, kağıt kesiği inceliğindeydi ama kızgın bir kırmızıydı. Her iki kolunu da kontrol ettikten sonra kollarını aşağı itti. Birkaç saat sonra tekrar inceleyecekti. Şu anda önceliği Beth'ti. Nisia Elena'nın kanatları üzerindeki testleri bitirdikten sonra Elena onunla birlikte oturmuş ve toplantıya katılmak için onu yalnız bırakmıştı. Holly de Laric'ten ödünç aldığı bir kitabı iade etmek için aynı anda gelmiş ve bir şekilde Beth'le sohbet etmeye başlamıştı.

Elena'nın kız kardeşi ona hemen ısınmıştı. Belki de Holly eğlenceli saçları ve parlak kıyafetleriyle çok genç ve insani görüldüğü içindi. Beth bir zamanlar Holly'nin damarlarında dolaşan öldürücü uzaylı gücü hakkında hiçbir fikre sahip olamazdı.

Holly asla sıradan bir vampir olamazdı. Tepki süreleri tehlikeli derecede hızlıydı, Venom'unki kadar hızlıydı ve o yüzlerce yıl daha yaşlıydı. Ayrıca Holly'nin

Tarif etmesi zor bir şekilde sıvıya dönüşüyordu ama bu, büyük bir güçle duvara fırlatılsa bile kemiklerinin kırılmasını önleyebileceği anlamına geliyordu.

Elena iki kadının bu kadar iyi anlaşacağını asla tahmin edemezdi. Holly, Beth ne kadar yumuşaksa o kadar sertti ... ama Holly de modayı Beth kadar seviyordu ve Holly de bir zamanlar çok daha yumuşak bir yaratıktı.

Ancak Elena revire girdiğinde Beth'i yalnız buldu. Elinde dumanı tüten bir kupa ve kucağında bir moda dergisiyle Harrison'ın yatağının yanında oturuyordu. Yan masada küçük bir tabak kek duruyordu, tabağın kendisi altın varak ve elle boyanmış tüylerle süslenmişti.

"Görüyorum ki sana iyi bakıyoruz." Elena eğilip kız kardeşinin saçlarına bir öpücük kondurdu, göğsü sıkıştıyordu; bir yanı Beth'te her zaman, çok fazla taze mezarın yanında Elena'nın eline sarılmış olan kayıp küçük kızı görecekti.

"Dergi Holly'nin," diye sır verdi Beth. "Ve az önce bir yerdeki mutfağı basıp bana çay ve kek getirdi. Düden çukurundaki vardiyasını tamamlamak için ayrılması gerekti ama senin Kule'de olduğunu biliyordum."

"İkiniz konuşarak çok zaman geçirdiniz."

"Ondan hoşlandım. Harrison iyileştikten sonra şu yeni alışveriş merkezine alışverişe gideceğiz." Gülümsemesi solan Beth çayı bıraktı. Kocasının alnındaki saçlarını tararken parmakları titriyordu.

Harrison'ın yüzü çok solgundu, boğazı bandajlarla sarılmıştı. Elena Laric'in yarayı bir arada tutmak için dikiş attığını biliyordu. Bu vampirler için standart bir prosedür değildi ama Harrison çok genç ve boğazı çok kötü kesilmiş olduğu için Nisia alışılmadık bir karar vermiş ve Laric'in uygulamasına nezaret etmişti. Harrison'ın dikişlerin etrafında iyileşme riski sıfırdı.

Bunun için çok yavaş iyileşiyordu.

"Kıdemli şifacı birkaç dakika önce buradaydı." Beth ince dokunmuş battaniyeyi Harrison'ın vücudunun daha yukarısına çekti. "Zaman alacağını ama Harrison'ın iyileşeceğini söyledi."

Uyan. Sadece sabırlı olmalıyım." Başını Elena'nın kalçasına yasladı. "Sabırlı olabilirim, Ellie. Harrison Made yapılırken onca zaman bekledim. Bana geri döneceğine güvendim."

Elena parmaklarını kız kardeşinin sert ipek saçlarında gezdirdi. "Sabırlı olabileceğini biliyorum, Beth. Maggie'ye karşı nasıl olduğunu görüyorum." Beth kızına asla bağırılmaz, her zaman tatlı bir nezaketle konuşurdu. Elena o anlarda Beth'de annelerinden parçalar görüyordu. Marguerite de çocuklarına asla bağırmamıştı ama yine de asi Belle bile o konuştuğunda dinlemişti.

Maggie de Beth'i aynı şekilde düşündü, anıların ve ailenin delici bir yankısı.

Beth başını Elena'ya yaslamadan önce gülümseyerek başını kaldırdı. "Harrison'ı görmeye gelebileceğim belirli zamanları ayarlamam gerekecek. Onu burada bırakmak ne kadar acı verirse versin, günün yirmi dört saati onunla oturamam. Maggie'nin kalbine göz kulak olmalıyım."

"Harrison seninle aynı fikirde olacaktır. Siz onun hayatındaki en önemli iki kişisiniz." Bu da doğruduydu; pişmanlık Harrison Ling'in fazlasıyla aşına olduğu bir duyguydu.

Beth, sanki Elena'nın düşüncelerini okumuş gibi, "Onun Made olmakla bencillik ettiğini düşündüğünü biliyorum, Ellie. Bir süre ben de öyle düşündüm ama sonra... ben öldükten sonra Maggie'ye bakmak için yanımda olacağını bilmek beni çok rahatlatıyor." Sadece Harrison'ı izleyen makinelerin ince sesleriyle dolu sessiz bir duraklama. "Bir gün ilk onun gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

Elena bir an için gözlerini kapattı, çenesi sıkıldı.

Sara ile de neredeyse aynı konuşmayı yapmıştı. Ve kendisi yaşlanmadan kalırken küçük kız kardeşinin giderek yaşlanmasını izlemek zorunda kalacağını birden fazla kez düşünmüştü. Ama vücudu geriye doğru çalışıyordu ve yaraları vardı.

İyileşmeyeceğini açıklayamıyordu. Beth hem ondan hem de Harrison'dan daha uzun yaşayabilirdi.

Eğer böyle bir şey olursa, Elena kız kardeşinin bununla başa çıkacağını biliyordu. Kalbi onarılamayacak kadar kırılmış olabilirdi ama bunu kabullenirdi.

Çünkü acısı ne olursa olsun, Marguerite'in onları terk ettiği gibi o da çocuğunu terk etmeyecekti.

"Bugünü yaşamalıyız," dedi Beth'le olduğu kadar kendisiyle de konuşarak. "Gelecek hakkında endişelenmek sadece şimdiyi bizden alıyor."

"Geçmişte yaşamak da öyle, değil mi Ellie?"

Sertçe yutkunan Elena elini Beth'in omzuna koydu. "Evet. Bunu hiç yapmadığına sevindim."

"Babam hâlâ orada, annem, Ari ve Belle ile birlikte."

Beth'in sesinde korkunç bir hüznün, Marguerite'in karanlıkta yol bulmasına yardım etmesi için ona güvenmek yerine onu geride bırakmayı seçtiğinde ölen bir adam için çok fazla şefkat vardı. O yaşlı Jeffrey, karısıyla birlikte, asla yaşamak istemeyeceği soğuk bir mezara gömülmüştü.

Elena bunun için babasına hep kızacaktı, annesi yakılmak ve rüzgârın bir parçası olabilmek için rüzgârlara savrulmak isterken Marguerite'i acımasız toprağa gömdüğü için.

Bu onun annesiydi, parlak ve hafifti ve her zaman hareket halindeydi.

Yine de öfkesi içinde bile boş viski şişesini ve gecenin karanlığında kalbi kırık hıçkırıklarla ağlayan adamı hatırladı. "Onu şimdiki zamana geri çekebileceğimizi sanmıyorum," dedi, sesi sertti. "Bu seçimi kendisi yapmak zorunda."

"Ben de Gwendolyn için üzülüyorum." Düzgün bir şekilde oturan Beth çayından bir yudum aldı, ardından sessiz bir teklifte bulunmak için bardağı kaldırdı.

Elena pek çay içen biri değildi ama bardağı kız kardeşinden aldı ve geri vermeden önce bir yudum içti. Sıcaklık tatlı bir telaşla içinden geçti. "Evet, Gwendolyn'in burada bir hatası yok." Eğer bir hata yaptıysa, o da kendisinin en iyi yanını bir kenara bırakmış bir adama aşık olmasıydı.

Ama Elena'nın da bildiği gibi, aşk planlanacak ya da kontrol edilecek bir şey değildi. Sadece öyleydi.

Bir süre sonra, "Harrison'a kimin zarar vermek isteyebileceğini anlamaya çalışıyorum," dedi.

"Bana soru sormak ister misiniz?"

"Eğer cevap vermeye hazır olduğunuzu düşünüyorsanız."

Beth yumuşak bir sesle, "Eğer bebeğimizi korumamıza yardımcı olacaksa, bunu yapabilirim," dedi.

"Onu endişelendiren bir şey mi var, yoksa birinden mi korkuyor?"

Beth bir pasta alarak Elena'ya uzattı. "Bunu yemelisin. Holly, pastalarını yemezsek şefin hakarete uğrayacağını söyledi."

"Şefin" Venom olması, Kule'deki pek çok kişinin bilmediği küçük bir sırdı. Sadece son birkaç yıldır, Kule'yi evi olarak görenlerin kullandığı ortak alanlarda zaman zaman olağanüstü kreasyonların ortaya çıktığını biliyorlardı.

Elena gerçeği sadece Illium ağzından kaçırdığı için biliyordu - sonra da gizlilik yemini etmişti. "Genelde," dedi Beth'e, "bir kırıntı bulursam şanslıyım. Pastalar ve hamur işleri ışık hızıyla kayboluyor, sonra da şef haftalarca ya da aylarca sessiz kalınca herkes somurtuyor."

İşıltılı gerçekliğinin soluk bir kopyası olan gülümsemesiyle Beth kendi kekinden bir ısırık aldı ve çiğneyip yuttuktan sonra şöyle dedi: "Harrison hiçbir şey söylemedi ama kocamı tanıyorum. Son birkaç gündür aklında bir şeyler var." Durakladı ve devam etmeden önce bir yudum aldı. "Eskiden ona hiç bir şey sormazdım ama Maggie'den sonra bu değişti.

"Harrison'a bir şey olursa ona nasıl bakacağımı bilmek istiyorum. Paramıza nasıl ulaşacağımızı bilmek istiyorum ve ona zarar verebilecek bir tehlike olup olmadığını bilmek istiyorum." Son sözlerinde öfke olsa da, yaralı kocasına gönderdiği bakışta hâlâ her şeyden çok sevgi ve endişe vardı.

Elena Beth'in başının üst kısmına baktı; Beth'in Harrison'ın sırlarından haberdar olmayacağını düşünmekle aptallık etmişti. Anneliğin kız kardeşini nasıl değiştirdiğine dair kendi düşüncelerini hatırlamalıydı. "Onu neyin rahatsız ettiğini sorduğunda ne dedi?"

"Onun mesailer ve intihar yardım hattındaki gönüllü çalışmalarım yüzünden hiç fırsatım olmadı." Beyaz oluklar ağzını çevreledi. "Bugün Maggie'yle döndükten ve o uyuklamaya başladıktan sonra yapmayı planlamıştım." Yarısını yediği pastayı yere bırakarak, "Ama bu sabah Maggie kahvaltıya koşmadan önce, 'Bebeğim, ya bir kez masum bir şey yapsam ve sonunda birine zarar versem? Bu benim hatam olur mu?'"

Elena'nın bakışları Harrison'ın ağzının iki yanındaki vahşi kesiklere takıldı, bu saldırıyı Mahalle'deki cinayetlerle daha da ilişkilendiren sakatlama. "Ne dedin sen?"

"Ben cevap veremedim Maggie ona 'saldırdı'. Bir aslan gibi davranıyordu, o da hırlayarak karşılık verdi ve onunla oynamaya başladı." İçini çekti, Harrison'ın saçlarını bir kez daha düzeltirken dokunuşunda hüznün vardı. "On dakika sonra meleşinin evine gitmek için ayrılması gerekiyordu ama bugün sadece yarım vardiya çalışacaktı. Sadece birkaç saat diye düşünmüştüm. Sonra konuşabiliriz." Sesi kırıldı.

Beth revirden çıktığında saat altı olmuştu. Jeffrey onu aldı. Gwendolyn koyu renkli sedanın yolcu koltuğundaydı ve Beth'e sarılmak için indi. Kuzguni saçlı, koyu mavi gözlü, zengin krem rengi teni ve yüksek sosyete soyundan geldiğini haykıran kemik yapısıyla Jeffrey'den yirmi yaş küçük zarif bir güzeldi.

"Hadi seni eve götürelim," diye mırıldandı Beth'e ve onu arabaya yerleştirdikten sonra Elena'ya gülümsedi. "Eve'e karşı bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim. Ona doğru şeyi yaptığını söylediğin için kendini çok daha iyi hissetti."

"Benim sert kız kardeşlerim var."

Gwendolyn arabaya binmeden önce bir gülümseme daha. Kapısını kapatan Jeffrey, Elena'ya başıyla selam verdi ve sürücü koltuğuna oturmaya gitti ... ancak hiçbir uyarıda bulunmadan döndü ve

gelip onu öfkeyle sımsıkı kucakladı. Elena'nın kolları neredeyse içgüdüsel olarak ona sarıldı, tıraş losyonunun kokusu paltosunun yününe karışırken gömülü çocukluk anıları ön plana çıktı.

İkisi de konuşmadı.

Saniyeler sonra bitmişti ve o gitmişti.

Elena.

Raphael'in sesini duyunca başını kaldırdı ve onun yüksek bir kulenin balkonundan kendisine baktığını gördü. Kalbi mengenede, dedi, korkuyor. Bir fısıltı gibi çıkmıştı, babasının kalbinin hızlı atışı henüz tenine kazınmamıştı. Artık Marguerite'in kızlarından sadece ikisi kaldı ve bizi de kaybetmeye dayanamıyor. Jeffrey'yi ona karşı bu kadar kızdıran şey, babasının onu güvende tutma ihtiyacının gücüydü. Mesleği ve hayatı onu düzenli olarak tehlikeye atan kızına.

Geceye karşı beyaz altın renginde parlayan kanatlarıyla Raphael süzülerek onun yanına indi. Gözleri o kadar saf bir mavinin alevleriydi ki, kadının içini delip geçti. "Raphael." Parmaklarını onun yanağında gezdirdi. "Jeffrey'nin beni pamuklara saramayacağı gibi sen de beni çelik bir kutuya koyamazsın."

Yüzü sert ve güzel olan başmelek, parmaklarını kanadının kavisi üzerinde sıkıca gezdirdi. "Gücün nasıl?"

"Güzel." Beth'le yemek öncesi dolu dolu bir yemek yemiş, kız kardeşini ne kadar çok şey koyabildiğiyle şaşırtmıştı. "Nisia uçuş için bana izin verdi. Testlerin ilk turundan bu yana daha fazla dejenerasyon olmadı, yani sihirli içeceği işe yarıyor olmalı."

Raphael ellerini kızın beline koyarak, "Obruğa dönmem gerekiyor," dedi. Gülümseme yok, yumuşaklık belirtisi yok. "O halde bölgenin derinliklerine uçmalıyım."

Onu gücüne kaptırma korkusu içini kemiriyordu. Ona nasıl sarıldığına, ne olursa olsun nasıl Raphael'i gibi hissettiğine odaklanarak, "Bir şey mi oldu?" dedi.

"Nöbetçiler lavların hareketinde değişiklikler olduğunu bildirdiler.

biraz uzak bir bölge olduğu için bilinmiyor."

"Ashwini'nin volkanı mı?"

"Umalım da öyle olmasın."

"Dikkatli ol." Rüzgârın, gece yarısı saç tellerinin arasından süzülüşünü izledi. "Alexander yardım mı istedi?"

"Bu fırtına şimdilik geçti, ancak başka bir fırtına olursa kullanmak üzere kışlık malzeme göndereceğiz." Adam kadının çenesini kavradı. "Benimle gelmeyecek misin?"

Üç soğuk mezarın ve kendisinininkini sıkıca kavrayan küçük bir elin anıları aklından çıkmazken, ona sarılmak için içini kemiren ihtiyacıyla savaştı. Onu paketleyip güvenli bir yere koyamadığı gibi, gelişimini de durduramazdı. Tek yapabileceği onu sevmek ve Cascade onu nasıl değiştirirse değiştirsin onu hatırlamasını ummaktı. "Harrison'a yapılan saldırının iç yüzünü öğrenmeli, Beth ve Maggie'ye yönelik tehdidi etkisiz hale getirmeliyim."

Raphael kızın belini sıkıca kavrayarak havalandı. Kanatlarında sorun hissettiğin anda yere ineceksin.

"Yapacağım," diye söz verdi.

Başmelek gücüyle yanan sert bir öpücük ve hem çaresiz ihtiyacını hem de onunkini yatıştırmak için savaşıırken kollarını boynuna dolamasına neden oldu. Yıldızların aydınlattığı gökyüzüne karşı döndüler ve ayrıldıklarında göğüsleri kabarmış ve gözleri büyümüştü. "Seni seviyorum, Raphael."

"Knhebek, hbeebi," dedi karşılığında . . ve sonra onu bıraktı, ölümlü kalbinin bir kafeste solup öleceğini anlayan bu dayanılmaz güce sahip varlık.

Onun kendisinden uzaklaşmasını izlemek için döndü ve beyaz ateşten kanatlar gördü. Bir başmelekten daha fazlası haline geliyordu.

Elena eldivenli parmaklarını dudaklarına götürdü ve onun öpücüğünü hatırladı. Raphael'in öpücüğünü. Sonra Beth'in evine doğru döndü. Baş zonkladığında durumu değerlendirdi ama önemli bir şey değildi, sadece geçici bir nabızdı. Muhtemelen stres kaynaklı bir baş ağrısıydı. Nedeni yokmuş gibi değildi.

Beth'in mahallesine vardığında havada yavaş ve geniş süzülüşler yaparak şu anki durumu değerlendirdi. Kule adli tıp ekibi tüm olay yerini incelemiş ve Jeffrey'nin verdiği anahtarı kullanarak evi kilitlemişti. Hem ön kapı hem de onarılan arka kapı, izinsiz giriş yapıldığına dair kanıt göstermeyecek şekilde gizlice yerleştirilmişti.

Elena saldırganın geri döneceğini sanmıyordu; elinde Harrison, Beth ve Maggie'nin eve döndüklerine dair kesin bir kanıt olmadığı sürece. Önce Harrison'a saldırmış olması tesadüf değildi. Hayır, yüzü kaskatı kesilmişti; kimliği belirsiz saldırgan Beth ve Maggie'yi öldürme sözü vererek Harrison'ı korkutmak istemişti.

Özellikle de Harrison'ın hayatına kastedilmesinden sağ kurtulmuş olması, bu tehdidin önemsiz olduğu anlamına gelmiyordu. Bir vampirin evine girip boğazını kesecek kadar öfkeli ya da motive olmuş biri, ailesine zarar vererek hedefine ulaşmakta tereddüt etmezdi.

Harrison'ın birine zarar veren masum davranışının meyvesi mi? Olabilir. Uyuşturucu bağlantısı ya da başka bir yasadışı iş girişimi de mümkündü. Harrison her zaman kendini diğerlerinden daha zeki sanırdı; bir keresinde Kontratından kaçmaya çalışmasının nedeni de buydu.

Onu geri getiren avcı Elena'ydı. Bu aile ilişkileri için harika bir şeydi.

Bir hareket tarzına karar vererek yere indi. Çok iyi hissetmişti. Kasları gerilmeye ve titremeye başlamıştı. Sanki uçmaya yeni alışmış bir yavru kuş gibiydi. Ve yine acıkmıştı. Nisia'nın karışımını mideye indirdikten sonra cebinden bir çikolata çıkardı.

Telefonu çaldığında yarısına kadar gelmişti. "Sara," dedi bir ağız dolusu saf bitter çikolatanın arasından. "Mesajına cevap veremediğim için üzgünüm." Mesaj Nisia'yla birlikteyken gelmişti.

"Boş ver onu. Ransom, Beth'in evinde oldukça kıdemli Kule vampirleri gördüğünü söyledi. O iyi mi? Maggie?"

Elena Sara'ya ayrıntıları anlattı. "Komşuların kapılarını çalmaya başlayacağım, bakalım bir şey duyan var mı?" Ölümlü doğmuş bir melek olarak, yardım isteyebileceği insanlardan daha iyi bir tepki alabilirdi - Izzy sevimli ve tatlıydı ama bu tür görevlerde alışık değildi ve daha deneyimli Kule vampirleri ve melekleri insanları korkutmaya meyilliydi. Ölümlü avcı arkadaşlarına gelince, Elena mümkün olduğunca onları ölümsüzlerin sorunlarının içine çekmemeye çalışıyordu.

İnsanlar ölümsüz dünyaya geldiklerinde ya yaralanıyor ya da ölüyorlardı.

"Kahretsin, Honor'a sormalıydım." Dmitri'nin karısı sadece istihbarat toplama konusunda son derece yetenekli değildi, aynı zamanda savaşta da çok becerikliydi ve kısa bir süre önce vampir olmuştu. Çoğu insan onun insan olmadığının farkında bile değildi.

"Eve'in grubu için eğitim alanını hazırlayan ön ekiple birlikte dışarıda, hatırladın mı?" Sara söyledi.

Elena parmaklarıyla alnını ovuşturdu. "Bunu biliyordum." Sadece kafasındaki anılar ve endişeler karmaşasında kaybolmuştu. "Avcı listesindeki herhangi birine yaklaştın mı?" İyi ki Sara onu bir seçenek olarak reddetmişti -işler böyle giderse, Elena bırakın kötü yola düşmüş bir avcıyı, huzurevinden kaçan doksan yaşındaki birini bile kovalayamayacaktı.

"Hayır," diye yanıtladı Sara. "İkimizin de mükemmel olabilecek bir kişiyi unuttuğumuzu fark ettim - muhtemelen onun yalnız yürüyeceği düşüncesinden nefret ettiğimiz için." Bir iç çekiş. "Archer bir aile babası olmasıyla sıra dışıydı. Çoğu Avcı bekârdır. Benim de hem bekâr hem de kolay öfkelenmeyen çok zeki bir avcım var. Archer gibi o da düşünmeden hareket etmez, psikolojik oyunlara karşı savunmasız olmaz."

"Lanet olsun Sara." Elena geceye karşı beyaz bir bulut üfledi. "Demarco'dan bahsediyorsun." Hunter Angel tişörtü giyerek ona takılmayı seven ama bir iblis gibi dövüşen, neşeli ve iyi huylu Demarco.

"Bu onu mahvedecek." Sara'nın ses tonu görevinin karanlık sorumluluğuyla ağırlaşmıştı. "Yanlış bir karar vermediğimden emin olmak için daha fazla zamana ihtiyacım var."

Çünkü Sara sorarsa, Demarco hayır demezdi. Cesur bir aptal olarak bu yarığa adım atacaktı. Bir arkadaşını karanlığa kaptırma ihtimali, zayıflayan kanatları, Raphael'in giderek ondan uzaklaşması, hayalet baykuşlar ve tüm o çılgınlıkların üzerine çok fazlaydı. "Neden tek bir avcımız olmak zorunda ki? Bu aptal kuralı kim koydu? Neden bir takım değil?" Arkadaşlar ve yoldaşlar çok şey atlatmanızı sağlayabilir.

Sara uzun bir süre sessiz kaldı. Elena bu süreyi çikolatasının son parçalarını koparmak için kullandı. İmani haklıydı: değişim berbattı. Sevgili Loncası bile çalkantı içindeydi.

"Biliyor musun," diye mırıldandı en yakın arkadaşı sonunda, "tek bir avcıya sahip olmanın ardındaki mantığı bilmiyorum." Sara'nın ses tonundaki merak, ağırlığını bir kenara itiyordu. "Biraz araştırma yapacağım. Kapı kapı dolaşmada iyi şanslar."

"İhtiyacım olacak." Kendine küçük, sert bir gülümseme verdi.

Kanat kaslarını hissedemiyor olabilirdi ama belki de Demarco'yu ve gelecekteki Avcıları gölgeler içinde yalnız bir hayattan kurtarmıştı.

Küçük bir kazançtı ama kabul etti. Sonraki bir saat

başarısızlıkla doluydu.

Beth'in komşularının hepsi artık evdeydi. Ancak olay sırasında çoğu ortalıkta yoktu ve olanlar da şüpheli bir şey görmemişti. Kanatları sırtına ağır bir şekilde vuruyor ve hayal kırıklığı artıyordu, Beth ve Harrison'ın evinin hemen arkasında bulunan mülkün kapısını çalmak için bloğun etrafında yürüdüğünde her şeyi muazzam bir zaman kaybı olarak yazmak üzereydi.

Kameralar da dahil olmak üzere tam bir güvenlik sistemi olduğu kanıtlandı. Daha da iyisi, Harrison'a yapılan saldırı sırasında bu sistem açıldı. Derisi diken diken oldu, kalbi tekledi. Kamera, açısına bağlı olarak, saldırganın aceleyle çıkışını yakalayabilirdi.

"Görüntüleri bana vermek ister misiniz?" Elena kapıyı açan orta yaşlı adama sordu; saçları siyah tutamlar halinde havaya kalkmıştı, yuvarlak lenslerinin arkasındaki gözleri kahverenginin zengin bir tonundaydı ve çizgisiz teni iki ya da üç ton daha koyuydu.

"Oh, elbette." Komşu titredi. "Olanlar çok korkunç. Çok sevimli genç bir aile. Bazen çitlerin üzerinden konuşuruz."

"Düşünsene, o sen olabilirdin, Al!" diye araya girdi komşunun karısı.

Yerel bir butik pastanenin logosunu taşıyan bir tişört giyen kısa boylu Hispanik bir kadın kendini Anita olarak tanıtmış, ardından Elena'ya bir dilim taze turta isteyip istemediğini sormuştu.

Elena ve onun dipsiz midesi -muhtemelen saçkıranları vardı, ölümsüz saçkıranları- cazip gelmişti ama karşı çıkmıştı. "Kaydedilen görüntüler nerede saklanıyor?"

"Bilgisayarımda." Al ona içeri gelmesini işaret etti, kanatlarının bunu zorlaştıracığını hemen fark etti. "Bekle, dizüstü bilgisayarını buraya getireceğim."

Tam kar yağmaya başladığında döndü, taneler yumuşak ve narindi.

"Güzel," dedi. "Ama dışarıda olmadığım için memnunum."

"Al!" Anita kocasına ters ters baktı.

Omuzlarını kaldırıp başını eğerek Elena'ya "Özür dilerim," dedi. "Yeni çıktım."

"Soğuğa karşı eskisi kadar savunmasız değilim." Dişlerinin takırdama tehlikesi geçirmesi ve karla öpüşen teninin buzla kaplanmış gibi hissetmesi dışında yeterince doğrudu.

Dizüstü bilgisayarı karısının hızla temizlediği küçük bir koridor masasının üzerine koyan Al, Elena'nın ekranı görebilmesi için masaya güven verici bir açı verdi. "Aslında görüntülere kendim bakmadım," dedi. "Hiç bakmazsın, değil mi? Bir şeyler ters gitmediği sürece."

Anita, "Tüm kurulumu sadece onları satan bir arkadaşımıza yardım etmek için aldık," diye itiraf etti. "Yoksa kimin aklına kamera gelirdi ki? Ama Al'ın bilgisayarlarla arası iyi, o yüzden tüm özellikleri kullanıyoruz. Tatildayken kameraların arkasını bile görebiliyoruz!"

Al ekrandaki bir dosya simgesini işaret etti. "Bu son kırk sekiz saatin kaydı." Kafasını kaşıdı. "Kameraları sürekli çalışır halde bırakıyoruz ama dosyaları birkaç günde bir siliyorum ve şu anda elimizde sadece bu var."

"Yeter de artar bile." Elena heyecanını bastırdı. "Belirli bir zaman verebilir misin?" Jeffrey ve Eve'in gelişinden beş dakika öncesine kadar bir zaman verdi.

"Evet, sadece saati buraya yazıyorum. . . ve . .

." Anita o çalışırken yanında durdu. "İşte oldu." Oynat tuşuna bastı.

Beklendiği gibi, ilgili güvenlik kamerası kendi arka bahçelerine odaklanmıştı, ancak açı, kameranın Harrison ve Beth'in mülkünün nispeten büyük bir bölümünü de yakaladığı anlamına geliyordu.

"Dur." Elena öne doğru eğildi, kaçan bir kişinin görüntüsü ekranın kenarında kaybolurken nefesi kesildi.

"Aman Tanrım." Anita parmaklarını ağzına bastırdı; Al çoktan görüntüyü yedeklemiş, sonra da daha yavaş çalışacak şekilde ayarlamıştı. "Hay Allah kahretsin." Çizgiler çatıldı

kaşlarını çattı. "Onu zar zor görebiliyorsunuz. Kameranın göremediği sol tarafa doğru kaçmış olmalı."

Yine de Elena istihbarat ve planlama konusundaki teorilerini doğrulayacak kadar şey görmüştü. Saldırgan uzun bir palto, botlar ve kenarlı bir şapka giymiş, yüzüne de bir eşarp sarmıştı. Bu mesafeden yüz hatlarının ayrıntılarını göremiyordu ama koşuşları bile panikten ziyade ölçülü ve amaçlıydı. Sanki orada olmaya hakkı varmış gibi hareket eden bir insan. Acelesi olan bir ziyaretçi.

Paniğe neden olacak bir şey yok.

"Görüntüleri bana kopyalayabilir misin?" Elena Al'ın bakışlarını yakaladı. "Ayrıca kendi başına bir şey yapmaya çalışmamanı tavsiye ederim. Bu kişi tehlikeli."

"Hayır, merak etme canım," dedi karısı soluk soluğa kalırken, "kahramanlıkları senin gibi gençlere bırakıyorum." Karısının bilgilerini not aldı. "Dosyaları buluta yükleyeceğim ve sana erişim bağlantısını göndereceğim."

"Teşekkür ederim."

"Karda dikkatli ol, tatlım!" Anita arkasından seslendi. "Ve her şeye rağmen turta istediğine karar verirsen, geri gel!"

Elena dudaklarını bükerek gülümsemeye devam etti ama başka kimsenin sunacak bir şeyi yoktu. Her şeyi durdurduğunda sırt ve omuz kasları fena halde ağrıyordu - hepsi de kanatlarının yere sürtünmediğinden emin olmak içindi. Kanatlarla uyandığı ve uçmayı öğrendiği haftalardan beri bu görev onu hiç bu kadar yormamıştı, vücudu bu efora alışık değildi. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde iyi kanat duruşu ikinci doğası haline gelmişti.

Sol kanadı tekrar düşme tehlikesi geçirdi.

Beth'in evinin yanında durmuş, sırtındaki yükü hafifletmek için yere uzanma isteğiyle savaşıyordu ki sokaktan bir motosiklet motorunun gırtlaktan gelen mırıltısı duyuldu. Şöyle bir baktı ... ve sırtıttı.

"Neden bu sokaklarda geziniyorsun?" dedi önünde duran siyah deri ceketli atlıya.

"Sara senin de daha önce buralarda olduğunu söyledi."

Ransom kaskının siperliğini kaldırarak birden fazla kadını baştan çıkaran muhteşem yeşil gözlerini ortaya çıkardı. "Birkaç çocuk senin mahallede dolaşırken çekilmiş bir fotoğrafını etiketlemiş. Benim akışımda göründü."

Kız kaşlarını kaldırıncı, adam içini çekti. "Nyree bir minime denemeye başladığımız zamana hazırlık olarak buralarda dolaşmak istiyor. Ben keşif yapıyorum."

Elena onu, suratını asmasına kanmayacak kadar iyi tanıyordu. Karışıklıklardan vebadan kaçır gibi kaçır avcı, saçmalıkları kabul etmeyen ve Ransom'ı acımasız bir dürüstlikle seven bir kadınla keyifli bir şekilde karışmıştı.

Elena sırtıttı. "Bir gezintiye ne dersin?"

"Her zaman." Daha yeni satın aldığı motosikletinin arkasını sıvazladı, bir önceki motosikleti kana susamış genç bir vampirle kavga ederken uçurumdan aşağı düşmüştü. O motosikleti çok sevmişti ama kaybettiği için suratını asmamıştı; üç masumu öldürmüş bir vampiri durdurmak için buna değeceğini söylemişti.

Vampirin meleği yeni bisikletin parasını ödemişti ve gelecekteki tüm avlar için fidye istemişti. Elena arkadaşının çocuk sahibi olduğunda işleri nasıl idare edeceğini merak ediyordu. Çoğu insan Akademi'de öğretmenliğe ya da aptal vampirler için düşük riskli avlara geçiş yapardı ama Ransom öyle biri değildi. Avcı doğumlular nadiren öyleydi.

"Kıpırdamadan dur." Onun arkasındaki bisiklete bindi ama oturmadı - kanatlarla bunu güvenli bir şekilde yapmanın yolu yoktu. Bunun yerine ayaklarını ayak sehpaalarına yerleştirdi ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Hazır." Kükreyerek uzaklaşırlarken yüzünü rüzgâra doğru kaldırdı ve evet, hatırladığı kadar eğlenceliydi. Özellikle de trafik ışıklarında durduklarında ve canı sıkılan bir sürücü ciddi bir çift bakış atmak için ... yana baktığında.

Elena ona el salladı. O da el salladı, gözleri yüzündeki küçük aylara benziyordu.

"Bir fotoğraf çekmelisin yoksa kimse sana inanmaz!" diye bağırdı.

Telefonunu almak için çabalarırken, ışık değişmeden ve onlar kükreyerek uzaklaşmadan önce bir kare çekmeyi başardı. Ransom gülerken omuzlarının titrediğini hissedebiliyordu. On altı yaşından beri tanıdığı bir arkadaşıyla yaptığı yolculuğun tadını çıkarıyordu. Ancak Ransom bisikleti Kule'nin yanında durdurduğunda kolundaki kesikleri hatırladı.

Evet, muhtemelen kasksız bir motosikletin üzerindeki holigan gibi davranmamalıydı. "Teşekkürler." İner inmez, Nyree'yi kitap kulübü toplantısından almak için kükreyerek uzaklaşmadan önce Ransom'la beşlik çakıştı.

Elena doğrudan kendisinin ve Raphael'in Tower'daki süitine giderek iki dolu sandviç yedi ve Nisia'nın karışımından biraz daha içti. Daha sonra ölümsüz saçkıranları sormak için şifacıyı buldu.

Elena ayaktayken Nisia oturuyor olmasına rağmen, burnunun ucuyla Elena'ya bakmayı başardı. "Senin solucanın yok."

"Kontrol ettiniz mi?" Ölümsüzlerin bazı şeyleri varsaymak gibi bir huyu vardı ve ya onun çok normal bir ölümlü sorunu varsa? "Ben tam olarak ölümsüz değilim. Bağırsaklarımda yaşayabilirler."

"Saçkıran solucanlardan kaynaklanmaz. Bir mantardır. Sizde de yok. Testlerimin bir parçası olarak üzerinizde gezdirdiğimde cildiniz siyah ışık altında floresan vermedi."

Elena ona baktı. "Modern tıbbi takip ediyor musun?"

"Hayır, hastalarımı kova dolusu sülükle tedavi etmeyi tercih ediyorum." Dudaklarını sertçe büzdü. "Şimdi gidin de çeşitli testlerinizin sonuçlarını incelemeye devam edebileyim.

Gerçi . . ."

Kulağa uğursuz geliyordu. "Neye rağmen?"

"Başka bir tür parazit olup olmadığını kontrol etmedim."

19

Nisia yaklaşıp ellerini Elena'nın karnının üzerine koyduğunda Elena'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Tek bir güç titreşimi bile yok," diye açıkladı, "ve diğer genetik donörü düşünürsek, bu bir yangın olurdu."

"Ne?" Elena tekrar sordu.

Nisia kaşlarını kaldırarak, "Eğer hamile olsaydın," dedi.

"Tanrım, Nisia, böyle şeyler söyleyemezsin!"

Nisia sandalyesine döndüğünde Elena'nın şaşkınlığını elinin tersiyle itti. "Hamile değilsin, o yüzden panik yapmayı bırak."

"Paniklemiyorum," diye ciyakladı; bir bebeğe hiç hazır değildi.

"Evet, tabii ki hayır." Kuru sözler. "Zaten çok gençsin. Ama Cascade ile birlikte"-Nisia omuz silkti-"kontrol etmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Doğru." Bu fikir bile Elena'nın başını döndürmüştü. "Dur bir dakika. Olası bebeğe parazit mi dedin?"

"Parazitin temel tanımı, bir konağın üzerinde veya içinde yaşayan ve o konaktan beslenen bir organizmadır. Bu nedenle tüm fetüsler teknik olarak parazittir. DNA'sı bir başmelekten gelen bir fetüs süper parazit olacaktır," diye ekledi neşeyle. "Enerjinizi emecek, bu yüzden minik kanatların çırpınışını düşünmeye başlamadan önce gerçekten yaşlı ve güçlü olsanız iyi olur."

Elena gözlerini kısıp işaret etti. "Gelecekteki yavrularımı" -ve Tanrım, onlara asla hazır olamayacaktı-"enerji tüketen dehşetler gibi göstererek eğleniyorsun."

Nisia sevinçle gülümsedi. "Dört bin yaşındaki bir şifacıya, bir şey hakkında soru sorduğunuzda böyle olması çok garip.

ölümsüz solucanlar."

"Sadece bir soruydu!" Elena itiraz etti ama Nisia kafasına daha fazla kâbus görüntüsü sokma havasına girmeden önce kıcını kaldırmaya karar verdi. "Parazitler," diye mırıldandı nefesinin altında. "Melek gibi doğum yapmamasına şaşmamalı." Keir bu konuda uzmandı ve bahse girerim saçkıranlar hakkında son derece meşru soruları olan zavallı avcılarını korkutmaktan zevk almıyordu.

Ve ortada solucan yokken neden saçkıran deniyordu? Bu adil değildi.

Ayrıca belki de Keir'le doğum kontrolü hakkında konuşmalı.

Bunun gereksiz olduğunu çünkü hamile kalamayacağını söylemişti. Henüz yeterince ölümsüz değildi, Raphael'den tam anlamıyla farklı ve biyolojik olarak uyumsuz bir türdü. Ama Cascade devam ederken ...

Öte yandan, bugünlerde daha da ölümlü hale geliyor gibi görünüyordu.

Rahatlamış ve saçkıransız Elena, Vivek'in bölgesine doğru yola çıktı. "V nerede?" diye sordu yoldan geçen bir vampire, diğer avcıyı göremeyince.

"Bir fizyoterapist tarafından işkence ediliyor. Sadistler kulaklık takmadığından emin olmak için bile kontrol ediyorlar. Adamın iletişimle bağlantısı tamamen kesilmiş." Bu fikir karşısında ürperdim.

"Sanırım sonunda sinirlerini bozdu." Vivek'in gelen bilgileri takip etmek için oturumları yarıda kesmek gibi bir huyu vardı.

"Her neyse." Vampir buna inanmıyordu. "Her neyse, bir saatliğine dışarıda. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sanırım ben halledebilirim." Bununla birlikte, bilgisayara ihtiyaç duyan ancak ofisi olmayan Kule sakinleri için ayrılmış olan arka taraftaki alana doğru ilerledi. Elena'nın bir ofisi olabilirdi ama o burada ya da Raphael'in ofisinde çalışmayı tercih ediyordu. Bugün, baş meleşini özlemekten kemikleri sızlarken, teknoloji merkezindeki yaşam vızıltısının etrafında olmak istiyordu.

Daha yeni oturmuştu ki havada bir güç akımı hissetti. Dönerek Illium'a kaşlarını çattı. "Takip mi ediyorsun

Beni mi?" Bunu Bluebell'e yakıştıramazdı - halkına karşı çok korumacıydı.

"Beni yaraladın, Ellie." Bir elini göğsüne bastırdı, altın rengi gözleri masumiyetle açılmıştı. "Arkadaşlarımı ziyaret ediyordum." Bilgisayarların üzerine eğilmiş, kanatları zarifçe haliye akan bir çift meleği işaret etti.

Raphael'in Kulesi'nin bu kadar iyi çalışmasının bir nedeninin de Raphael'in zamana ayak uydurması olduğunu çok iyi bilmesine rağmen bu görüntüyü algılaması her zaman bir iki dakikasını alırdı ve Illium'a sahipti. Mavi kanatlı melek, omurga kılıfında taşıdığı kılıcını nasıl kolaylıkla kullanıyorsa bir telefonu da aynı kolaylıkla kullanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sandalyesinin arkasına doğru eğildi, kokusu tanıdıktı ve vücudundan yayılan sıcaklık kadar hoştu.

Elena'nın içi çok soğuktu.

Bu garip hissi bir kenara bırakıp kendi kendine, Raphael'e uzun uzun sarılabildiğinde iyi olacağını söyleyerek bilgisayara giriş yaptı. "Beth'in evinin yakınındaki güvenlik görüntülerine bakıyorum."

Illium olduğu yerde kaldı ve onunla birlikte izledi. "Harrison'a olanları duydum."

Önce Al ve Anita'nın evinde izlediği bölümü tekrar oynattı. Ama görüntüleri kaç kez izlediyse de, kamera saldırganı yeterince yakalayamamıştı.

"Şimdi sıkıcı kısım geliyor," diye mırıldandı. "Harrison'a saldıran kişinin ne kadar zamandır pusuda beklediğini bilmiyoruz, bu yüzden olay anına kadar gideceğim ve oradan hızla geriye doğru gideceğim. O zaman bile zaman alacak." Onlar izlerken yemek için bir enerji barı çıkardı.

Illium'un midesi guruldadı.

Elena gözlerini kırptırdı ve ona bakmak için görüntüyü durdurdu. "Ciddi misin? O kadar uzun zamandır yemek yemedin ki miden gerçekten gurulduyor mu?" Meleklerin ölümlüler kadar sık yemek yemesi gerekmezdi, bu da Illium'un ciddi sayıda öğün atladığı anlamına geliyordu.

"Çok meşguldüm." Karnını ovuşturdu, kirpiklerinin mavi uçlu siyahı aşağı indi.

Elena sandalyeden kalkarak enerji barının yarısını ona doğru itti. "Sanırım ikimiz için de uygun bir yiyecek." Vücudu sandviçleri çoktan sindirmişti ve bu hiç de korkutucu değildi. "İzlerken yiyebiliriz."

Illium onunla birlikte süite gitti ve ikisi birlikte daha fazla sandviç ve ekmek hazırlamakla meşgul oldular. "Aodhan'ı özölüyorsun, değil mi?"

"Onu serbest bırakmalıyım." Illium'un cevabı sessizdi. "Sonunda bunu anladım. İki yüz yıldır yapmadığı şeyi yapıyor." Yaşlı altın rengi gözleri Elena'nınkileri tuttu. "Kendini Sığınak'a gömdüğü o yıllarda büyüme ve bugün olduğum kişi olma şansım vardı. Şimdi onun zamanı."

Elena uzun bir dostluğun verdiği samimiyetle elini kanadının üzerinde gezdirdi; gümüş teller parıldasa da tüylerinin dokusu inanılmaz derecede yumuşak ve ipeksi idi. "Bu onu özlemeyeceğin anlamına gelmiyor - özellikle de gölgelerden çıkması için iki yüz yıl bekledikten sonra."

"Her zaman korkuyorum," diye itiraf etti ellerini tezgâha dayayarak. "Güçlü olduğunu biliyorum, onu savaşta gördüm ama yine de korku beni eziyor."

"Elbette öyle." Elena kanadının onunkiyle örtüşmesine izin verdi. "Birini sevmenin anlamı budur." Ona orantısız bir gülümseme verdi. "Raphael için endişeleniyorum ve o bir baş melek. Eğer zarar görürse onu öldüreceğim konusunda onu uyardığım biliniyor."

Illium'un kahkahası etrafındaki karanlığı delerek ruhunda çok fazla ışık taşıyan Bluebell'i ortaya çıkardı. "Hadi gidip senin sıkıcı görüntülerini izleyelim. Hareket ettiğinde durması için nasıl programlayacağımı biliyorum, böylece gözün takip edebileceği bir hızda tutmak zorunda kalmayız."

Illium sandviçlerinin yarısını bitirmiş, kadın da dolma ekmeklerini bitirmişti ve ellerinde koca bir hiç vardı. Şimdiye kadarki tek hareket birkaç sinsi kedi, iki kar yağışı ve uçan bir plastikten geliyordu

Çanta. Beth ve Harrison'ın bahçesinde davetsiz bir misafir olduğuna dair bir belirti yok.

"Saldırgan kameranın görmediği bir yerde saklanıyor olabilir." Görüntüler geriye doğru akmaya devam ederken Elena Nisia'nın karışımından daha fazlasını geri attı.

Illium, "Hâlâ eve girmek zorunda," diye belirtti. "Arka kapıyı kullanmadıysa geriye sadece iki seçenek kalıyor. Ya saatlerdir evin içindeydi -ki kız kardeşinin evinin düzenini tarif ettiğine göre bu pek makul görünmüyor- ya da başka bir yoldan girdi."

Elena parmaklarını masaya vurarak, "Evin diğer tarafında büyük bir pencere var," dedi. Adli tıp ekibini aradı ve o pencerenin yakınında olağandışı bir şey bulup bulmadıklarını sordu.

Aldığı cevap karşısında içten içe inledi. Telefonu kapattıktan sonra Illium'a, "Kendimizi bu akıl almaz can sıkıntısından kurtarabilirdik," dedi. "Teknisyenler pencere kenarında ayakkabı izleri buldular. Dışarıdaki karda bir şey yok ama karın ne zaman yağdığına bağlı olarak ayak izleri gömülmüş olabilir."

Illium dramatik bir çöküşle kanatlarını indirdi. "Bu görsel işkenceyi durdurabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Elena başını sallayacak gibi oldu ama sonra vazgeçti. "Hayır, sonuna kadar izleyelim." Uzun termal tişörtünün kumaşından ön kolundaki eski kesiği dalgınca kaşıdı; ceketini uzun zaman önce çıkarmıştı. "Harrison'a saldıran kişi bir noktada araziyi araştırmış olmalı ve elimizde iki günlük veri var."

"Kendimi böyle bir cezaya maruz bıraktığıma göre senden gerçekten hoşlanıyor olmalıyım," dedi Illium, aynı sonsuz sahneyi daha fazla izlemek için yerleştiklerinde. İzledikleri hızda bile durağan bir görüntü gibi görünüyordu.

Tek mola, kıkırdayan Maggie'nin küçük bir kutup ayısı gibi giyinip kar ceketinin kapüşonuna ayı kulakları takarak dışarı koşmasıyla geldi. Harrison da peşinden dışarı çıktı ve Beth onları içeri çağırarak için kapıya gelene kadar ikisi karda oynadılar. Tüm sahneyi tersten izlemek tuhaftı ama bir şey açıktı.

"O iyi bir baba." İlk kez, Beth'in kocasında görmesi gereken şeyin bir parıltısını gördü. Maggie'yi kucağında sallayışındaki nezaketi, kocasını ve kızını kardan uzaklaştırmaya çalışırken Beth'ten bir öpücük çalmasıdaki şefkati gördü.

Illium ona, "Andreas bugünlerde onu daha çok seviyor," dedi.

Eğer Elena Harrison'ı meleğine geri götürmemiş olsaydı, Andreas üzerinde Harrison'ın adının yazılı olduğu bir infaz emri imzalayacaktı - Harrison'ın kaçmaya çalıştığında ve hatta cezasının ardından bile anlayamadığı bir gerçek.

İş genç vampirlere geldiğinde melekler oyun oynamazdı.

Illium, sandviçinden bir lokma daha yutmak için kolasından bir yudum aldıktan sonra, "Andreas'la son konuştuğumda, kayınbiraderinin elini taşın altına koyduğunu söyledi," dedi.

"Sanırım bunun bir kısmının Maggie ile ilgisi var." Gözlerini görüntülerin karla kaplı sonsuz beyazlığından ayırmadan sertliğini hafifletmek için ensesini ovuşturdu. "Anneliğin Beth'i değiştirdiğini biliyorum."

Illium, "Yeğeniniz babasına çekmiş olabilir," diye onayladı. "Andreas sert olabilir ama emrinde çalışan vampirleri mahvetmez."

Elena, söz konusu meleğin yıllar boyunca verdiğini bildiği cezaları düşündü: derisi hassas bir şekilde yüzülmüş ve acımasızca kırbaçlanmış, tabut büyüklüğünde kutulara kapatılmış, paslı bir bıçakla lanet olası bir gözü çıkarılmış. "Bundan emin misin?"

"Vampirler kana susamış canavarlar olabilirler, Ellie. Normal cezalar onlar için hiçbir şey ifade etmez."

Elena'nın zihninde belirli bir avın görüntüleri dolaşıyordu: Hedefini, yüzü genç bir kadının parçalanmış bedenine gömülmüş, iç organları kaygan ve pırıl pırıl parlayan ağgözlü parmaklarına yapışmış bir halde bulmuştu. Kurbanının kanıyla o kadar doymuştu ki Elena kafasını vücudundan ayırmakta hiç zorlanmamıştı.

Meleği durumu ve vampiri teslim etmek yerine infaz etme kararını bildirdiğinde içini çekmişti. "Sanırım kızgın olmalıyım," demişti Nazarach, delici kehribar gözleri içten içe yanıyor ve gücü tenini morartıyordu. "Ama Richard seksen yaşındaydı. Eğer bu yaşta kan açlığını kontrol altında tutamıyorsa..."

Manolya ve selvi ağaçlarıyla dolu zarif ve yemyeşil arazisinin manzarasını sunan büyük kemerli pencereye doğru yürümek için döndüğünde, görüşünde yanmış kehribar kanatları ve akışkan kasların üzerinde gergin teninin abanoz rengi vardı. "Benimkilerden birini kaybetmek utanç verici ama Richard kabul edilemez dürtüleriyle bana gelmek yerine kaçmayı tercih etti. Kendi mezarını kendisi kazdı." Nazarach'ın sesinde yaş ve ölüm vardı, bir mahzenin karanlığı kadar eski ve soğuktu.

Elena bugüne kadar Nazarach'ı çok rahatsız edici bulmuştur. Ama Andreas da rahatsız edicilik konusunda Nazarach'tan geri kalmıyordu. "Harrison hakkında başka ne duydun?" diye sordu Illium'a.

Omzuyla onun omzunu okşayarak, "Görünüşe göre yönetim konusunda yetenekli. Andreas onu bir evi yönetmesi için eğitiyor."

"Montgomery'nin bizimkini yaptığı gibi mi?" Enclave'in evi onsuz darmadağın olurdu; Elena'nın ne yapacağına dair hiçbir fikri olmazdı.

Illium, "Hiç kimse bir Montgomery olmayacak," dedi, "ama Harrison daha standart bir evle başa çıkabilir. Bu şekilde eğitilirse ve Sözleşmesini bitirdiğinde Andreas'ı referans olarak alırsa, işsiz kalmaktan ve kendi evini geçindirememekten korkmasına gerek kalmayacak."

Ama Beth o zamana kadar gitmiş olacaktı, belki Maggie de. Kalbi burkuldu.

"Peki Andreas'ı kızdırmadıysa," dedi çığlık çığlığa, "ve doğru yolda yürüyorsa, cinayete hedef olmasına neden olacak ne yapmış olabilir?"

"Andreas, Harrison'ın bir süre önce önceki arkadaş grubundan ayrıldığından bahsetti."

Kaydı durduran Elena Illium'a döndü. "Sen ve Andreas ne zamandan beri bu kadar iyi arkadaşsınız?" diye sordu şüpheyle. "Aodhan yokken senden faydalanmıyor, değil mi?"

Illium başını geriye atıp gülmeden önce omuzları sarsıldı. Nazarach'ın sesi ölüm, yaşlılık ve acıysa, Illium'un ki altın rengi bir ışık ve odadaki diğerlerinin gülümseyerek bakmasına neden olan eğlenceli bir yaşama sevinciydi. Kendinde olmadığı kimse bundan hoşlanmıyordu. Sonunda sakinleştiğinde -gözlerindeki yaşları sildikten sonra- kızın ellerinden birini tuttu ve öpmek için ağzına götürdü.

"Seni seviyorum, Ellie." Ciddi sözler, ama gözleri dans ediyordu.

"Bir yaylı tüfeğim var Bluebell ve onu kullanmaktan çekinmeyeceğim."

Pişmanlık duymayan bir sırıtiş. "Andreas ve ben birbirimizi yüzyıllardır tanıyoruz. Savaşta, diğer seçkin filolardan birine liderlik eder." Kaydı işaret etti ve tekrar başlattı, konuşurlarken ikisinin de gözleri hareketsiz sahnede ydi. "Son zamanlarda daha fazla temasımız oldu çünkü filolar toplam savaş kapasitemizi ve birbirimizle çalışma becerimizi değerlendirme sürecinde."

Andreas'ın bir filoyu yönettiğini biliyordu ama bunun en ölümcül melek savaşçılarını barındıran seçkin filolardan biri olduğunu fark etmemişti. "Bana dostun Andreas'ın Harrison'ın eski arkadaşları hakkında ne söylediğini anlat." Illium'un son derece mantıklı açıklamasına rağmen, varlığından bile haberdar olmadığı bu ilişkiye şüpheyle yaklaşmaya devam etti. "Neden en başta Harry hakkında konuşuyordun?"

Illium uzanıp saç örgüsünü çekiştirdi. "Çünkü o kız kardeşinin kocası, tabii ki. Bir sorun olsaydı bilmek isteyeceğini biliyorum." Hâlâ kızın saç örgüsüyle oynarken, ona keşfettiklerinin geri kalanını anlattı. "Kısacası, Harrison yükselişte, ama diğerleri -hepsi Sözleşme sonrası-

Andreas'ın son duyduğuna göre ters yönde ilerliyorlarmış. Uyuşturucu, hırs eksikliği, her zamanki şeyler."

Elena'nın içgüdüleri karıncalandı. Eric Acosta bir keşti. Manhattan'daki diğer yüzlerce vampir de öyleydi. Ama beleşçi eski arkadaşları şu anda sahip olduğu her şeyden daha iyi bir ipucuydu. "Sözleşme sonrası vampirlerin isimlerini biliyor musun?"

Göz ucuyla adamın başını salladığını fark etti. "Andreas arayacak ama bu gece şehir dışında. Yarın dönmesi gerekiyor." Bir duraklama. "Birbirimize günlüklerimizi gösteririz, sonra da oyun randevuları ayarlarız."

"Ha-ha." Görüntüleri izlemeye devam ederken onu yanından dürttü.

Beth'in karla kaplı evinin ve bahçesinin beyazlığına o kadar uzun süredir bakıyordu ki, hareket gelip de video normal hızına yavaşladığında, inanamayarak bakakaldı.

20

Davetsiz misafir arka kapıdan kaçarken **Elena'nın görüntülerde gördüğü uzun paltonun aynısı**, aynı şapka, yüze sarılmış aynı eşarp. Kalbi küt küt atıyordu. "İlk girişi bulana kadar atlayabilir misin?" dedi Illium'a. "Bunu doğru sırayla izlemek istiyorum, girişten çıkışa kadar."

Illium'un davetsiz misafirin avluda ilk ortaya çıkışını kaydetmesi sadece bir dakika sürdü.

Bilinmeyen kişi sessiz bir amaçla yürüyor, evi yoğun bir dikkatle inceliyordu. Videoda gece vaktiydi, çözünürlük grenliydi,

ama . . .

"Bir erkek gibi hareket ediyor." Bunu başka nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama yürüyüşü, vücudunu tutuş şekli, omuzlarının genişliği, hepsi aklına bir erkeği getiriyordu.

"Anlaştık."

Gözlerini kırpmadan izlemelerine rağmen adamın yüzüne dair hiçbir şey göremediler.

Geldiği gibi gizlice kamera görüntüsünden çıktı.

Elena o gecenin ilerleyen saatlerinde kar yağacağını ve bunun da onun geçişine dair tüm işaretleri gizleyeceğini zaten görmüştü. Bu asla bir şans eseri olamazdı. Saldırgan böyle bir şeyi şansa bırakmayacak kadar iyi organize olmuştu. Hava durumunu kontrol etmişti, ziyaretinden sonra daha fazla kar yağacağını biliyordu.

"Yine mi geriye gidiyorsun?"

Elena Illium'un sorusu karşısında başını salladı. "Bu kaydı son saniyesine kadar izleyelim. Davetsiz misafirimiz

daha önce uğramıştım."

Ama bunun boş bir umut olduğu ortaya çıktı. Vazgeçmek üzere olmayan Elena, küçük bir ayrıntıyı bile yakalamaya çalışarak onu ilk gördüğü yere doğru ilerledi. Ama Illium ön kollarını kalçalarına dayayarak öne doğru eğildi ve şöyle dedi: "Bir adam ve bizim gibi hareket eden biri. Sizin gibi. Eğitilmiş."

"Haklısın." Yürüyüşünün akıcılığında, dikkatinde, pencereden bakmak için kendini yukarı çekişindeki rahatlıkta vardı. "Asker olabilir, eski ya da şimdiki. Bir paralı asker. Hatta bir lonca avcısı." Bill James ona avcılarının kötüye gitmekten muaf olmadıklarını öğretmişti.

Illium, "Şebeke dışı da olabilir," diye belirtti. "Bir zamanlar asker olan pek çok yaşlı vampir yeteneklerini korudu ve hepsi Kule için çalışmıyor." Omuz silkti. "Her bir Kule vampirini de ortadan kaldıramayız."

Elena başını salladı; şüpheli havuzu çok büyüktü. "Emin olabileceğimiz tek şey onun bir melek olmadığı."

Görüntülerin ilgili bölümlerinin saatlerini not eden Elena, Vivek'e bir e-posta göndererek bir göz atmasını istedi. "Belki bir şey fark edebilir ya da daha da yakınlaştırabilir."

Bu kadar uzun bir nöbetten sonra o ve Illium vücutlarını esnetmek için ayağa kalktılar. Yorgunluk omuzlarına çökmüştü ama orada yeni bir hasar varmış gibi hissetmiyordu. Kolundaki kesiklere gelince, onları görmezden gelmek için bilinçli bir karar verdi.

Bakacaktı ama sadece baş meleş evdeyken. Çünkü ikinci kez zar zor-
oradaki çizik gerçekten acıtmaya başlamıştı.

"Gecenin geri kalanında ne yapacaksın?" diye sordu Illium'a, göğsünün sol tarafındaki kaşınan yeri gizlice kaşıdıktan sonra. Gece yarısına sadece yarım saat vardı ama Illium'un ondan çok daha az uykuya ihtiyacı vardı.

"Kulüplere uçmayı ve eğlenceyi izlemeyi düşünüyordum."

Yeterince sıradan kelimelerdi ama Elena Illium'u tanıyordu. O konuşurken, ortak kahkahalarının son yankıları da süzüldü.

Yüzünden uzaklaştı, kanatları sırtına doğru sertleşti. Omzunu onun omzuna dayayarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Bir elini onunkiyle birleştirdi, teninin sıcaklığı avucuna batan bir karıncalanma gibi hissettiği bir güçle doluydu, bir baş melekten tene uyumamış olsaydı rahatsız edecek küçük bir şimşek.

"Bugün beni unuttuğu günün yıldönümü." Orantısız bir gülümseme. "Görünüşe göre tüm aşklarım beni kışın karda terk ediyor."

Kadın. Illium'un meleklerle özgü sırları konuştuğu ölümlü sevgilisi. Daha sonra başkalarına söylediği sırlar - onları yargılamak kolay olabilirdi ama ne onun ne de Illium'un kötü bir niyeti vardı. İkisi de sadece genç ve biraz aptaldı.

Ne yazık ki, onların durumunda bu, akşamdan kalma kötü bir dövmeyle uyanmaktan ya da cüzdanınızın gitmesinden çok daha büyük bir sonuca eşitti.

Kendisine başka çare bırakmayan melek yasaları tarafından yakalanan Raphael, ölümlü kadının zihnini silmek zorunda kalmıştı. Illium'un da tüyleri yolunmuş ve onunla bir daha temas kurması yasaklanmıştı. Onun bir zamanlar şaşırtıcı mavilikte kanatlara sahip genç bir meleğin aziz aşkı olduğunu hiç hatırlamadan hayatını sürdürmesini izlemişti.

O zamanlar Illium'un gümüş filamentleri yoktu.

Onlar tüyleri yeniden oluştuğunda gelmişti.

Elena zaman zaman Illium'un uzun zaman önce yaşadığı o kalp kırıklığını atlattığını düşünüyordu ama sonra bugünkü gibi günler oluyordu, Illium bir şey söylüyor ve Elena'ya o meçhul genç kadını ne kadar sevdiğini tekrar hatırlatıyordu. Hayatını onunla geçirdikten sonra ölseydi durum farklı olurdu. Yine onun yasını tutacaktı ama aynı zamanda üzüntüsünü dengeleyecek bir ömürlük anıları da olacaktı.

Raphael bir keresinde Illium'un geçmişi hakkında konuştuklarında ilginç bir şey söylemişti. "Bir rüyanın yasını tutuyor. Çok gençti ve ona göre aşkları mükemmeldi.

Ancak hayat nadiren mükemmeldir." Ama Illium'un sadece

Rüya, ruhunda kalıcı bir iz bırakacak şekilde kaybedilmiş bir ilk aşkın acı tatlı dokunaklılığı.

"Ben de seninle geleceğim." Ceketini sandalyesinin arkasına astığı yerden aldı. "Şu anda Harrison'ın davasıyla ilgili yapabileceğim pek bir şey yok."

"Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin, Ellie."

"Bu durumda, bana bakıcılık yapabilirsin." Ceketinin içine büzüşerek onun gözleriyle buluştu. "Bugün de bana fısıldayan birkaç hayalet var." Kadının kana bulanmış geçmişinin tamamını sadece Raphael biliyordu ama Illium onun da kendisi gibi hayaletli olduğunu bilecek kadar çok şey biliyordu. "Raphael olmadan eve gitmek istemiyorum."

Ceketini kanat yırtmacının üzerine kapatmak için doğru kayışı bulmasına yardım etti. "Hadi gidip şehri kırmızıya boyayalım."

Ancak önce Nisia'nın enerji takviyesinden iki bardak içti ve ardından şifacıyı görmek için uğradı. Nisia onun uçmaya devam etmesine izin verdi - şartlı olarak. "Tarif ettiğiniz ağır yorgunluğu yaşarsanız, inersiniz." Sesinde hiç yumuşaklık yoktu. "Suyun üzerinde olsan bile. Kanatların kontrollü bir inişten sonra seni su üstünde tutacaktır ama yeterince yüksekte suya çakılman seni parçalara ayırabilir.

Uçan makinelerin hızla suya çarpması gibi. Beton da olabilir."

Elena yüzünü buruşturdu. "Anlaşıldı." Ne aniden bastıran suya panikle düşmek ne de New York trafiğinde korkunç bir takla atmak cazip gelmiyordu.

Balkonda onu bekleyen Illium'un profili gece gökyüzüne karşı temiz bir çizgiydi ve kadın yanına geldiğinde ona baktı. "Prognoz?"

"Yeni bir hasar yok ama daha düşük irtifada kalacağım." Kanadı çökmeye başlarsa daha hızlı bir iniş yapabilirdi.

Illium kaşlarını çatarak başını salladı. "Yüksekte gidersen daha uzun bir aralığın ve yolunda daha az engel olur. Seni yakalayacak kadar hızlıyım, çarpmazsın."

Raphael Elena'nın bu kadar güvendiği tek kişiydi ama Illium'un kalbini daha fazla kıramazdı. Hayır.

Bu gece. Ve hızlıydı, şehirdeki en hızlı melekti. Sadece bu da değil, güçlüydü.

Nabızı boğazında bir davul gibi atarak kanatlarını açtı. "Bir helikopteri yakalayıp havada ters çevirebileceğine dair reddedilemez bir kanıtım olduğuna göre, sanırım cılız bedenimi sana emanet etmeye hazırım."

Illium'un karşılık veren sırtışı bu riske değdi.

Sırtını şehre dönerek bir "Yee-haw!" ile balkondan aşağı düştü.

"Yine Western filmleri izliyorsun!" Elena kenardan daha sakın bir şekilde süzülürken seslendi.

Soğuk dişlerini sıkıyor ve titretiyordu ama şehrin ısıltılı renkleri ve ışıkları arasında uçmak acı verecek kadar güzeldi. Illium da aynı şekilde hissediyor gibiydi çünkü kanatlarını kulüpler bölgesine ve en sık gittiği kulüp olan Erotique'e doğru çevirmek için hiç acele etmiyordu. Bir noktada, Elena oradaki hosteslerden biri olan Dulce ile bir şeyler yaşadığından emin olmuştu ama Dulce bugünlerde alyans takıyordu ve kendi küçük kulübünü işletiyordu.

Illium Erotique'te muhtemelen geçirmesi gerekenden daha fazla zaman geçirmeye devam ediyordu, özellikle de Aodhan gittikten sonra. Elena bu ortamın -sofistike ve bıkkın vampirlerle dolu ve çoğu zaman artık basit mutluluklar yaşayamayan- onun için en iyisi olduğunu düşünmüyordu ama onu tam olarak cezalandıramazdı da. Raphael'le tanışmadan önce kendisi de kendine zarar veren pek çok şey yapmıştı. Çoğunlukla büyük tehlikeler içeren avlar.

Illium, ilerlemeye devam ederlerse onları Catskills'e götürecek bir yöne döndü.

Ona yaklaşarak, "Sadece uçmak mı istiyorsun?" dedi.

Sessiz ama kesici rüzgârda dalgalanan saçları, tekrar onun yanına uçmadan önce karmaşık bir düşüşle aşağı doğru kıvrıldı. Onun gösterişine güldü. Bu Illium'du. Neredeyse ölümlü olabilecek bir kalbe sahip, şiddetli güce sahip bir melek. Ve bugünlerde onun numaralarını tekrar takdir edebiliyordu. Şehirdeki tek bir melek bile onun bu gösterisine tanık olmaya hazır değildi.

Gökyüzünden düştüğü günün hemen ertesinde akrobasi hareketleri yapıyordu.

Elena onun çığlık çığlığa korkusunu asla unutmayacaktı.

Hakkını vermek gerekirse, Illium aylarca ihtiyatlı bir şekilde uçmuş ve anıların silikleşip kaybolmasına izin vermişti.

Bugün onun yanına döndüğünde yüzü kızarmış, gözleri altın rengini almıştı. "Gökyüzü bir kulübe kapanmak için fazla güzel."

"Sadece senin kadar hızlı olmadığımı unutma. Ayrıca, şu anda topalım."

Illium bir elini omzuna yaklaştırdı, diğer elini de ileri geri hareket ettirdi... ve onun asık suratlı sesine karşılık olarak küçük bir keman çaldığını fark etti.

"Arbalet, Bluebell." Daralmış gözler. "Tatar yayını unutma."

Dalışa geçti, hıncır kahkahası gece havasında süzülüyordu. Dudakları seğiren Elena süzölmeye devam etti, hava akımlarının soğuk ama nazik elleriyle onu süröklmesine izin verdi.

Bu arada Illium onun etrafında daireler çizerek uçtu ama asla uzağı gitmedi, her zaman düşmesi halinde inişini durduracak kadar yakındı.

Kanatlarını dinlendirmek için birkaç kez yere indi, bir keresinde fısıltılı ve karanlık ıssız bir parka. Işıldayan bir böcek belirdi ve o tam olarak göremeden gözden kayboldu, yeryüzündeki bir yıldız. Bir ağaç dalında oturan hayalet baykuş daha da parlak gözlerle onu izledi.

Zihninin derinliklerinde bir iç çekiş, uykusunda huzursuz olan eski, eski bir varlık.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Sonra Illium ikisini de tekrar gökyüzüne fırlattı ve birlikte şehrin elmas parlaklığındaki silüetinin çok ötesine, vampirlerin ve meleklerin, kanın ve ölümsüzlüğün dünyasında yaşayan sıradan insanların uyuyan evlerinin üzerinden uçtular.

Elena için başka bir dinlenme durağı.

Ön kolundaki kesikten bir acı zonklaması daha.

Bir başka dikkatli baykuş, bu seferki Illium'un omzuna onun haberi olmadan konmuştu. Ashwini ona baykuşlardan korkmamasını söylemişti, bu yüzden Elena tüylerinin diken diken olmasını görmezden geldi ve zihniyle Merhaba dedi. Uçmak için iyi bir gece.

Şakağında bir damar zonklamaya başladı.

Cevap uzun bir süre sonra, tekrar havalandıklarında, obruğun parıltısı uzaktan göründükten sonra geldi.

Uçmayalı bir asır oldu.

Bu sesteki yaşın yıkıcı ağırlığına karşı dişlerini sıkkan Elena, "Uyanmayı düşünüyor musun?" diye sordu. Zonklayan damar atmaya devam etti.

Bir kıpırdanma hissi, önünde durgun desenlerle uçan iki baykuş. Yorgunum, ölümlülerin çocuğu. Uykum henüz bitmedi.

Acıdan şakağından boncuk boncuk ter akarken, Elena konuşmaya devam etmek, ona neler olduğu hakkında daha fazla şey öğrenmek için mücadele etti. O zaman neden benimle konuşuyorsun? Neden kısmen uyanıksın?

Seni uzun zaman önce bir kez gördüm, dedi yaşlı ses. Uykumda bile işaretçilerin yaklaştığını hissettim ve oluştan önce seni tekrar görmeyi düşündüm.

Elena'nın nabızı hızlandı. Lejyon da olmak hakkında konuşmuştu. Kimsin sen? Beni nerede gördün?

Ama baykuşlar gitmişti, Uyuyan bir kez daha dinleniyordu. Sol şakağındaki ağrı yüzünden midesi bulanıyordu ve yere inmek zorunda kalacağını düşündü ama Nisia'nın karışımından uzun bir yudum alınca acısı hafiflemeye başladı.

Seni seviyorum, Nisia.

Illium ona sırtarak, "Bu bir karnaval," dedi.

Çok da haksız sayılmazdı.

Obruğun etrafındaki hava hareketlilikle uğuldarken, gülümsemeyen melek muhafızlar sabırsız ve kibirli ölümsüz izleyicilerin lav kazanının kalbine doğru uçmasını engelliyordu. Kimse saatin sabahın ikisini geçtiğinin farkında değil gibiydi. "Karnavalı unutun," diye mırıldandı, "görünüşe göre şehirdeki en ateşli kulübü bulduk."

"Lavların üzerinde dans etmek mi?" "Sıcak, sıcak, sıcak."

Oyuna rağmen, o ve Illium sınırın dışında kaldılar. Raphael'in eşi ve Yedilisi'nden birinin kurallara uyduğunu görmek, sınırı ihlal eden meleklerin davranışlarını hatırlamalarını sağladı. Muhafızlar ikisine bitkin bir minnettarlıkla baktılar.

Elena'nın aklına her zaman bir Viking'i getiren Jorgen, "Kendimi Sığınak'ta, Jessamy'nin acemi öğrencilerini topluyor gibi hissediyorum," diye mırıldanacak kadar yakın uçtu. Düzgün kesilmiş koyu sarı sakalı ince buz damlacıklarıyla parıldıyordu, gözleri buz mavisiydi. "Yedi yüz yaşındaki bu meleğin uzun ve aptal hayatında bir kez bile lav görmediğini sanırsınız. Ben onun beyninin bir amip olduğunu düşünüyorum."

Elena kendini durduramadan bir kahkaha attı. Amip-melek mor kadifeden dökümlü bir cüppe giymişti ve cüppenin içinde boynundan omuzlarına kadar uzanan bir isilik gibi görünen beyaz danteller vardı. Ayrıca kalça hizasındaki saçlarına elmaslar işlenmişti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Raphael'in Kulesi'nin bir parçası değildi.

Ancak onu uygunsuz kılan şey gösterişli olması değildi: Kule melekleri istedikleri zaman çılgınca temizlik yapıyorlardı. Elena saçlara örülmüş inciler, el yapımı dantellerden oluşan tüllü elbiseler, kan dolaşımını engelleyen pantolonlarla eşleştirilmiş bir yarışma elbisesinden daha fazla rujlu gömlekler görmüştü ve bunların hepsi büyük bir ustalıkla taşınmıştı.

Aradaki fark, amipin kayda değer bir yeteneği ya da uzmanlığı olmayan profesyonel bir amatör olmasıydı; miras kalan servetle büyük yaşayan bir sosyetenin meleksi eşdeğeri idi. Vampirlerin kendi türleri arasında bunun için bir terim vardı: "yaldızlı zambaklar."

"Beni bunu yaparken görmedin," dedi Jorgen'e. "Ben amip beyinli meleklerle ilgili şakalara gülmeyen son derece profesyonel bir eşim."

Sakalını sıvazlayarak, "Neyi?" dedi ve devriyesine geri dönmeden önce göz kırptı.

"Amipler," diye düşündü Illium gözlerinde ölümcül bir ışıkla. "Yaldızlı zambaklardan bile daha iyi bir tanım. Jurgen bir dahi saklıyor."

Ve Elena bu tanımın amip olmayanlar arasında da tutacağını biliyordu. "Ben hiçbir şey görmem ve duymam. Ben tarafsızım."

Illium ona bariz yalanını söylemedi. "Hadi tur atalım, Tarafsız Konsorsiyumunuz."

Gezgin meleklerin büyük çoğunluğu lavlar hakkında konuşmak istedi, ancak birkaçı Mahalle'deki vampir cinayetlerinden bahsetti. Görünüşe göre Harrison'ın boğazını kesme girişimi henüz yayılmamıştı.

Sonra Elena ölü vampirlerden birini tanıyan bir meleklerle karşılaştı.

21

"Aptalca bir şey yapacağını hep biliyordum," dedi Miuxu Elena'ya, ikisi inmeye ve obruk çitinin etrafında yavaşça yürümeye karar verdikten sonra.

"Eric Acosta mı yoksa Simon Blakely mi?" diye sordu, doğal olarak karmaşık ve ağır işlemeli elbiseler giyen ve siyah saçlarını altın boyayla tozlanmış kısa, dikenli bir kesimde tutan uzun boylu meleğe.

"Simon."

Yataktaki kurban. Don Juan.

"Duyduğuma göre kadınlara karşı zaafı varmış."

Miuxu ellerini piyanoya doğru kaldırdı, siyah sürme çektiği koyu renk gözleri parladı. "Yakışıklı bir adamdı ve bunu biliyordu." Başını iki yana salladı. "Ama yakışıklı erkekler ölümsüzler arasında bol miktarda bulunur. Sen buraya en güzellerinden biriyle uçtun."

"Simon Blakely kendini diğerlerini geride bırakacak kadar güzel mi görüyordu?"

"O kadar da değil." Miuxu parıldayan bronzdan narin ipliklerle işlenmiş soluk kahverengi kanatlarını sıktı. "Ben bir vampiri şekillendirmek için onu parçalamaya inanan meleklerden değilim. Onlara yetişkin muamelesi yapmayı ve seçenekler sunmayı tercih ederim."

Melek iç çekti. "Parlak başarılarım oldu ama birden fazla muhteşem başarısızlığım da oldu. Simon'la olanlar da dahil." Kanatlarını açtıktan sonra tekrar içeri katladı, sol kanadında siyah ana tüylerden oluşan bir bant varken sağ kanadında bu yoktu. "Zekiydi, kibirliydi ve yatak arkadaşı sıkıntısı çekmeyecek kadar yetenekli bir aşıktı."

Kaşları saç çizgisine kadar yükselen Elena, piyanoda olduğu kadar savaş çekicinde de becerikli olan güçlü meleğe baktı. "Sen mi?"

Miuxu başını Elena'nınkine yaklaştırdı, kontralto sesi alçaktı, "Cazip geldi, doğru, ama onunla yatak arkadaşlığına girdiğim anda Sözleşmesini cezasızlıkla ihlal edebileceğini düşünemediğimi biliyordum. Sevgili, tedbirsiz Simon'ın sorunu da buydu; bedeniyle herkesi manipüle edebileceğini düşünüyordu."

Elena dinledi ... ve sürüklenmediklerinden emin olmak için kanatlarına kaçamak bir göz attı. İyi haber bölümünde, şakağı artık zonklamıyordu ve uçuş sırasında üç enerji barı yediği için açlığı kontrol altındaydı.

"Simon'ın duygusallığı onu ölümsüzler dünyasında iyi bir yere taşıyabilirdi." Miuxu'nun sesi düşünceliydi.

"Sözleşmesinin sonunda meşru bir meslekle geçimini sağlayabileceğinden emin oldum ama kendisini zengin bir ölümlü ya da ölümsüz olarak bulmasının çok daha muhtemel olduğunu düşündüm. Böyle şeylerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet." Genetik olarak kutsanmış pek çok kişi hayatını kol şekeri olarak kazanıyordu. Elena dürüst bir alışveriş olduğunda ve her iki taraf da yetilerini tam olarak kontrol edebilen yetişkinler olduğunda bunda yanlış bir şey görmüyordu. "Nasıl oldu da mahallenin kötü bir yerine düştü? Davada çalışan arkadaşlarım bana çöplükten bir adım ötede bir daireyi paylaştığını söylediler."

"Simon bir ölümsüzle anlaşma yaptığında ona sadık kalman gerektiğini anlamamış gibi görünüyordu." Miuxu'nun bakışları gecenin karanlığının ötesine bakıyordu. "Kısa sürede güvenilmez ve hile yapmaya meyilli biri olarak ün kazandı." Başını bir kez daha salladı.

"Simon'ın arzuladığı yaşam tarzına sahip aşıkları destekleyecek kadar yaşlı melekler ve vampirler affedici değildir. Hayatını kurtardığı için şanslıydı."

Elena'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Aldattığı insanlardan biri onu bir kadınla cezalandırmaya karar vermiş olabilir mi?"

ölüm?"

"Ölümsüzler dünyasında bu şekilde faaliyet göstermeyeli birkaç yıl oldu." Ellerini arkasında kavuşturan Miuxu bir sonraki sözlerini düşünmek için bir an durdu. "En acı verici kesikle cezalandırıldığını söyleyebilirim.

-O unutuldu," dedi sonunda. "Ama işin içinde bir kadın varsa hiç şaşırmam."

Elena'ya bir bakış attı, Miuxu'nun gözleri bir kaplanın delici bakışlarını anımsatan alışılmadık sarımsı bir renkle açık kahverengiydi. "Zevkleri konusunda çok katıydı. Her zaman kadınlar. Genç, evet ama yetişkinler, anlıyor musun? Tensel zevkler söz konusu olduğunda çocuklardan hiç hoşlanmazdı ve onun bu sapkınlıkla suçlanmasını istemem."

"Anlıyorum."

"Genç ve güzel olmak da ön koşullardı ve ölümlülerin yanı sıra pek çok vampir de bu gruba giriyordu."

"Öldürülen diğer vampir hakkında bir şey biliyor musunuz? Eric Acosta."

"Hayır." Miuxu ters yönde yürüyen yaşlı bir vampire kibarca başını salladıktan sonra konuşmalarına devam etti. "Sözleşmelerini tamamladıklarında vampirlerime gerçek özgürlüklerini vermeye inanırım. Onları herhangi bir şekilde tasmayla tutmuyorum ama gururla söylüyorum ki benimkilerin çoğu iletişim halinde kalıyor. Simon gibi kara koyunlar bile arada sırada yörüngeme geri dönüyor."

Hüzünlü bir gülümseme. "Bana hileli yollarından hiç bahsetmedi, bunu onun benden biri olduğunu bilen haksızlığa uğramış meleklerden öğrendim. Simon'dan büyük planlar ve bir gün ne olacağına dair daha da büyük vaatler aldım."

"Bana onun hakkında çok daha net bir resim verdin." Elena, Ashwini ve Janvier ile birlikte çalışarak Simon'ın aşk hayatı, kıskançlıkları ya da acımasızca intikam alabilecek reddedilmiş sevgilileri hakkında daha fazla şey bulup bulamayacaklarını görecekti.

Sorun, gerekçenin doldurulmamış çok fazla boşluk bırakmasıydı. Acosta'yı o sırada orada olduğu için ikincil hasar olarak açıklayabilirdi ama Harrison'ın

takip edilmişti. Ayrıca Simon sadece kadınlardan hoşlanıyordu ama Elena'nın gördüğü olası katil erkekti. Kıskanç koca, erkek arkadaş, belki?

Illium onun ve Miuxu'nun önüne inmeden önce bir rüzgâr esti, saçlarının dalları uçtu. Eski dünya zarafetiyle eğilerek, kanatlarını gösterişli bir şekilde açarak, "Sevgili Miuxu, parmaklarınla ateşli rüyalar ördüğünü duymayalı çok uzun zaman oldu," dedi.

Miuxu'dan sert bir kahkaha. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi şakacı ve hınzırsın."

Elena ikisi arasında paylaşılan bakışları yakaladı ve merak etti. Eğer öyleyse, Illium'un mükemmel bir zevki vardı. Yine de Illium ona ve Miuxu'ya katıldığında, ikisi sadece aralarında aziz bir geçmiş olan ama şu anda bir yakınlaşma olmayan samimi arkadaşlar olarak konuştular.

Meraklıların içeriye bakmasına izin veren büyük cam pencerelerden birinde duran Elena, lavın kabarmasını, fışkırmasını, garip doğaüstü desenlere dönüşmesini ve yeniden şekillenmesini izledi. Gözlerinin önünde bir baykuşun erimiş görüntüsü oluştu. "Bu canlı," diye mırıldandı, göğsündeki o noktayı tekrar kaşıyarak.

Ölümlülerin çocuğu.

Elena kafasının içindeki ruhani kadınsı ses karşısında dondu kaldı.

Tekrar uyandın.

Fısıltılı bir iç çekiş, öyle enfes bir yorgunluk barındırıyordu ki.

Ölümlülerin çocuğu, diye tekrarladı ses. Seni görmek için zamanında uyanamayacağım. Kaderinde düşmek var.

Siktir et onu. Elena lavlara baktı. Kendi kaderimi kendim yazacağım.

Bu kader değil. Bu bir doğum. Diğerinin yaşaması için sen bitmelisin.

Artık kanı soğuk. Raphael mi? Sert bir fısıltı. Raphael'i kurtarmak için ölmem mi gerekiyor? Bunu hiç düşünmeden, tereddüt etmeden yapardı.

Cevap yok, bir varlık hissi yok, Miuxu ve Illium'un konuşmasının sesleri, o varlıkla konuşurken sessizliğe kilitlenmiş olan geçmiş duyulara süzülüyor.

orada değildi. Ama vardı. Kadınsı. Yaşlı. Çok yaşlı. Zar zor uyanık.

Elena'nın kafasındaki iz buydu.

Ölümünü önceden haber veren bir iz.

Diğerinin yaşaması için sen bitmelisin.

Bununla ne yapması gerekiyordu? Bunu nasıl işlemesi gerekiyordu?

Eve dönme vakti geldiğinde Illium onu gizlice havaya kaldırdı. Sanki sadece bir oyun oynuyorlarmış, Elena'yı eğlence olsun diye çekiştiriyorlarmış gibi davranıyordu. Karnındaki taşın ağırlığının, kurşun gibi kanının onu yere sabitlemediğini merak ediyordu.

Zihninde rüzgârın çarpışını, denizin fısıltısını hissettiğinde Manhattan'a henüz varmışlardı. Hbeebti, görüyorum ki ben yokken Bluebell'inle oynuyormuşsun.

Elena'nın sıkışan kalbi, baş meleğini ararken gümbür gümbür bir sevince dönüştü. Neredesin?

Bir hava dalgası, Raphael'in gece gökyüzünden çok yukarılara süzülmesini sağladı. Raphael'i gören Illium başka bir yöne doğru zıplamadan önce elini salladı. Bak şimdi, dedi Elena kaşlarını çatarak, onu korkuttun.

Bluebell'iniz daha sert bir malzemeden yapılmış. Ondan bir sınır hattını kontrol etmesini istedim. Raphael önce aşağı sonra yukarı doğru kanat çırparak onu belinden yakaladı.

Elena içgüdüsel olarak kanatlarını sırtına doğru katladı ve kollarını onun boynuna doladı. Hatırlıyorsun.

Yüzünde eski anılar, genç bir melek ile ölümlü bir kadın arasındaki aşk, zalim bir karar vermek zorunda kalan bir başmelek. Büyümesini izlediğin bir çocuğu incitmek zor bir şeydir.

Elena o günün dehşetini hayal bile edemiyordu, Raphael ve Illium melek yasaları tarafından yakalanmış ve hiçbir çıkış yolu bırakılmamıştı. Eğer Illium'un sevgilisi konuşmasaydı ... Ama konuşmuştu ve bunu yaparak hem kendisinin hem de Illium'un kaderini mühürlemişti. Onu günün çoğunda bilerek mi meşgul ettin? Illium tükenmişti.

güvenlik görüntülerini izlerken can sıkıntısını gidermeye çalışırken onun için hazırladığı yoğun program.

Bu gün ona verebileceğim tek hediye bu. Bir koluyla onu belinden tutarken, diğer koluyla çenesini ve yanağını kavradı. Dmitri, ikinizi Vivek'in alanında birlikte gördüğünde ona başka bir görev vermek niyetindeydi.

"Sözümü kesmediğine sevindim. Sonunda eğlendik." Belki de acı dolu yıldönümünü unutturacak kadar. "Bir volkan için hazırlanmamız gerekiyor mu?"

"Sadece şimdi değil. Jeotermal aktiviteyi izlemek için arkamda bir ekip bıraktım; böyle bir şey olmamalıydı ama bu, olayların şemasında hafif kalıyor." Başparmağının ucu elmacık kemiğinin üzerinde geziniyor. "Yüzünüzden yorgunluk okunuyor ama yine de şafaktan önceki en karanlık saatlerde uçuyorsunuz. Neden yatağında uyumuyorsun?"

İhtiyacını daha fazla bastıramayan Elena avucunu öpmek için döndü. "Çok uzun zamandır yoktun."

Raphael başını onunkine doğru eğdi. "Beni özledin mi Elena, benimkini?"

Ciğerlerimdeki hava gibi, damarlarımdaki kan gibi. Onunla başmeleği arasında kalkan yoktu, sır yoktu. "Benimle dans eder misin?" diye fısıldadı dudaklarını onunkilere dayayarak, ön kolundaki ikinci kesik arka planda şiddetli bir odaklanmayla görmezden geldiği donuk bir nabız gibi atıyordu. "Bugün seni çok özledim."

"Hbeebti." Alev mavisini gözler başmelek gibi yanıyor güç, her bir obsidyen kirpik kristal berraklığına karşı tanımlandı. "Hangi karanlık seni esaret altında tutuyor? Kanatların sana acı mı veriyor?"

"Daha sonra." Gerisi bekleyebilirdi; içinde gerçek hissetmek, güçlü hissetmek, Elena'yı hissetmek için bir açlık vardı. "Sana ihtiyacım var."

Cevap olarak, onları şiddetli bir güçle gökyüzüne fırlattı. Kimsenin onları duyamayacağını, göremeyeceğini bilerek sevincini haykırdı. Raphael onu sadece baş meleklerin üretebildiği, hatta hepsinin bile üretemediği o görünmezlik derisiyle sarmıştı.

"Nehre mi denize mi?" Raphael soruyu kulağına mırıldandı, nefesi sıcak, kolları güçlü ve bedeni güçlü bir sığınaktı.

Elena onun düşmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Raphael ona ait olduğu andan itibaren, hayatı boyunca hiç kimsenin olmadığı bir şekilde onun yanında olmuştu. Annesi bile.

Marguerite'in ihaneti içlerinde en incitici olanıydı.

"Deniz," dedi. "Bugün şehir için çok sinirliyim." Raphael,

"Yine anneni düşünüyorsun," dedi.

onları Manhattan'ın yukarısına götürdü.

"Onu acıtana kadar seviyorum ve ona çok kızgınım." O garip, hüzünlü rüyada Marguerite'e korkmadığını söylemişti ama sözünü etmediği şey, ruhunu kavuran diğer duyguydu. "Bazen onu affettiğimi düşünüyorum, sonra yalnızlığımı, korkumu ve onu nasıl bulduğumu hatırlıyorum. Annemin tavana asılı cesedini gördüm! Bunu bana nasıl yapabildi, Raphael?"

Verdiği cevap pek çok insanın sahip olamayacağı bir bilgi içeriyordu. "Caliane aynı soruyu kendine soruyor ve bir cevap bulamıyor. Bir annenin çocuğunu unutmasına neden olan şey deliliktir."

"İşte tam da bu yüzden onu bulup sarstım ve sarstım istiyorum." Elena'nın sesi ezilmiş taşlar ve kaba kum gibiydi. "Annem Belle ve Ari için duyduğu üzüntüye o kadar kapılmıştı ki beni ve Beth'i unuttu. Jeffrey'i unuttu." Marguerite bir ödül karısı değildi. Jeffrey'nin servetine ve konumuna sahip bir adam için "doğru türde" bir eş bile değildi.

Hayır, o sevilen bir eşi.

"Neye dönüştüğünü neredeyse anlayabiliyorum," dedi Elena. "Şu anki halini." İkisi gecenin içinde uçarken parmaklarını Raphael'in saçlarında gezdirdi. "Sanki beni terk etmeyi seçmişsin gibi olurdu. Hayatımın geri kalanını

"Neden bana gelemediğini, acın ve kederin konusunda neden bana güvenemediğini merak ediyorum."

Seni asla terk etmem Elena. Her kelimesinde ölümcül bir keskinlik var. Böyle bir şey imkânsız.

"Beni asla terk etmeyeceğini biliyorum, kendi isteğinle değil." Cascade onu güçle itip kakıyor, ölümsüz dünyadaki diğer güçler onu ondan çalmaya çalışıyordu ama Raphael asla Marguerite'in yaptığı seçimi yapmayacaktı. "Bunu sadece bir örnek olarak kullanıyordum."

Başka bir örnek bulun.

Kahkahalar öfkeyi patlattı ve aralarındaki sıcaklıkta eriyen buzlu parçalara ayırdı. Onun sevgisinin ve bağlılığının gücüne gömülerek, en tövbekâr sesiyle, "Bunu varsayımsal bir örnek olarak kullandığım için bile özür dilerim," dedi.

Aşağı doğru başını sallamadan önce ona sert bir bakış attı. "Oraya bakın."

Onun bakışlarını takip ederek, suda hızla ilerleyen bir jetbot gördü. Şık, siyah bir şeydi ve yanlarından alevler fışkırıyor olabilirdi. Karanlıkta görmek zordu, tek ışık teknenin kendisinden geliyordu. "Güzel."

"Daha yakından bak."

Adam alçalırken gözlerini kıstı ama dümendeki adamın kim olduğunu havaya yayılan bir tutam kokudan -çikolata, kürk ve şampanya- anladı. "Dmitri mi? Teknesi olduğunu bilmiyordum."

"Bu Honor, Dmitri'nin yeni kişisel lansmanı." "Senin adını bir şeye vereyim mi?" demeden önce biraz durakladı.

Elena düşünüyormuş gibi yaptı. "Belki bir dahaki sefere bir jet satın alırsın," dedi ciddiyetle.

"Ona Avcı Melek diyeceğim."

Elena onu yumruklamakla tehdit etti. Gözleri saf ışık olana kadar güldü ve beyaz ateş başparmaklarının üzerinde dans etti ve bu sarhoşluk gibi hissettirdi. Öpücüğü Elena'nın kavrulmuş ruhunu besliyordu, dudaklarını uyarmaksızın kaplayan melek tozu tatlı ve erotikti, lezzetli ve bağımlılık yapıcıydı.

Sadece onun için yarattığı özel karışım.

"Raphael." Dilini Raphael'in diline karşı yaladı, içinde erimiş bir hızlanma vardı.

Vücudu sertleşen başmelek tekrar gökyüzüne doğru mızrak gibi fırladı ve bu sefer düştüğünde bir mermi gibiydi, kanatları sırtına doğru ok gibi fırladı. Suya çarptılar ama hiçbir darbe hissetmediler. Raphael'in gücüyle yılanan bir enerji balonu düşerken onları korudu, gittikçe daha derine indiler, iki beden ilkel bir dansa kilitlendi.

Öpücük üstüne öpücük. Dokunuş üstüne dokunuş.

Ağzı boğazındaydı, parmakları kanatlarındaki en hassas noktayı buluyordu.

Elena'nın vahşi bir şeye ihtiyacı var, Raphael'in dokunuşu ise dünyevi ve fiziksel.

Ten, tene ihtiyacım var. Ceketinin fermuarını çekti, de-

Koluna saplanan bir sıcaklık, öpüşmelerini kesmesine neden olacak kadar acımasızdı. Saçları etraflarına dağıldı, giysileri yamuldu. Ama gözleri vücuduna sardı, kolundaydı. "Yanıyor." Şok olmuş bir şekilde ağzından çıkan sözcükler gardını düşürmüştü... çünkü bu Raphael'di.

Yüzü acımasız çizgilerle belirlenmişti, ceketini ve tişörtünün kolunu aynı anda hafifçe yukarı itti, gücünün parıltısı okyanus yüzeyinin altındaki karanlığı aydınlattı. Bu parıltıda etinin yarı saydam olduğunu, kemiklerinin şekil değiştirdiğini gördü. İçinde bir çılgılık yükseldi ... ve yanılısına kayboldu. "Gördün mü?" diye sordu, boğazı düğümlenerek. "Etim şeffaftı."

"Hayır, ben sadece iltihaplı bir deri görüyorum." Raphael zonklamaya devam eden kesiğe yapışmış olan tiftik parçasını fırçaladı. "Ne gördüğünü tarif et." İyileştirici güç içine işledi, baş meleğinin tadına varan bir güç.

Sonrasında titreyerek nefes verdi, ter yüzünü ve ensesini ürpertti, kesiğin olduğu yere baktı ve ona her şeyi anlattı. "Bir şekilde değişiyorum. Lejyon'un söylediğine göre dönüşüyorum. Belki de beynim bunu anlamaya çalışıyor ve kısa devre yapıyor."

"Belki de seninle konuşan kadim varlık uyurken hayatına girmiştir." Sesi soğuk ve duygusuzdu. "Yaran daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Artık acı yok." Sadece yankıları, derisinin altında bükülen tırtıklı metal parçaları.

Raphael'in yüzü inanılmaz derecede duygusuzlaştı, şakağındaki Lejyon işareti alev aldı ve kanatları saf beyaz ateş oldu. "Evim, hbeebti."

"Eve." Elena kollarını ona doladı, ciğerlerinde ezici bir boğulma hissi vardı.

Ev hoş geldin ışıklarıyla aydınlanmıştı. Hatta birileri ağaçların arasına ve çatıya peri ışıkları bile dizmişti. "Bunlar daha önce orada değildi," diye fısıldadı Elena, göz kapaklarının arkasında bir baskı, şakaklarında bir çarpıntı ve uzuvlarında bir yanlışıklık hissi vardı. Sanki kemikleri gerçekten şekil değiştirmişti.

Raphael konuşmadı.

İndikten sonra eve doğru dönmek yerine, Elena baş meleşikle burun buruna durdu. Öfkesi aralarında yaşayan bir şeydi, gücü havayı çatlatıyor ve Elena'nın teninde dans ediyordu.

Ateşten kanatlarını açarak, ellerini kendi kanatlarının üst kemerinin üzerine kapadı ve sıkıca aşağı doğru okşadı.

Kadın titredi ve adamın boğazını sıktı. "Büyüyü etkinleştir."

"Bir şifacıyla konuşmalısın, sonra da uyu." "İhtiyacım olan şey sensin." Yanlışıklık soldu, cildi kemiklerine geri yerleşiyor. "Hiçbir şeyin, Cascade'in bile bizi birbirimizden çalmasına izin vermeyeceğim." Elini saçlarının arasına sokarak onu taş olmaktan çıkana kadar, yeniden Raphael olana kadar, onun için hayatında hiç korkmadığı kadar korkan başmeleşik olana kadar öptü.

Kırmızı elmacık kemiklerini kızarttı, göz bebekleri hava almak için yukarı çıktıklarında genişledi. Beyaz ateş ve tüylerle kaplı kanatları, kalp atışlarıyla eş zamanlı bir nabızla birinden diğerine kayıyordu. "Büyüyle sarmalanmış durumdayız." Tuniğini çıkararak kadının ısırarak istemesine neden olan yontulmuş göğsünü ortaya çıkardı.

O da öyle yaptı.

Güldü ve Elena'nın boynunun kıvrımını hafifçe ısırarak, eli Elena'nın göğsünü sahiplendi. "Giyisiler, Elena," diye emretti başka bir ısıyla, şişmiş etini bir kez daha sıkarak.

Zorlukla bekleyerek ceketini çıkardı ve karın üzerine bıraktı, ardından çeşitli bıçak kılıflarını, diğer çeşitli silahlarını ve arbaletini koruyucu derinin üzerine yerleştirdi. Kıyafetlerinin geri kalanı bir anda gözden kayboldu. Buz gibi bir rüzgâr çıplak tenini okşarken, "Seni çok seviyor olmalıyım Başmelek," dedi. "Hava çok soğuk."

Raphael onunla birlikte gökyüzüne sıçramadan önce, "Bununla ben ilgilenirim," dedi.

Uzuvlar birbirine kenetlenmiş ve zihinler iç içe geçmiş, et ete, savaşçı savaşçıya, o en mahrem, erotik dansı yaptılar.

Onun ağzını, boynunu, göğüslerini öptü.

Göğüs uçları adamın göğsünün güzelliğine karşı sertti, ulaşabildiği her yeri okşadı, dudakları vücudunun her altın santimini kaplamaya kararlıydı.

Elleri ihtiyaçtan ve korkudan sertleşmişti.

Geleceklerine tutunmak için savaşırken tırnakları pençelere dönüştü.

Uylukları titreyerek ve vücudu sıvı içinde, Hudson Nehri'nin yukarısında adamın çene çizgisine ıslak öpücükler kondurdu. "İçime gir, Raphael. Sana içimde ihtiyacım var."

Eli, bacağını beline doladığı kadının böğrünün kıvrımını sıkıyor, sağ şakağındaki Lejyon işareti elmas parlaklığında parlıyor ... ve taş gibi sert aleti, içinde uzaklık ya da ötekilikle ilgili hiçbir şey barındırmayan dünyevi bir tutkuyla kadının içine giriyordu.

Bir ılık boğazını terk ederken vücudu onunkinin etrafında kenetlendi.

Benimsin, sen benimsin.

Sonsuzluk, Elena, bana söz verdiğin şey buydu. Zihinsel sesi düzensizdi, bedeni onun içinde, onun etrafında sahiplenici ve ilkeldi. Seni bu sözden asla kurtarmayacağım.

Birbirlerine sarıldılar, serbest düşüşteki iki aşık gibi.

Nehrin suları koyu bir örtü gibi başlarının üzerine kapandı.

Her yönden ona sarılmış olan Elena, Knhebek, Başmelek diye fısıldadı ve sevgi sözcükleri onun tüm korkularını, tüm umutlarını, tüm ruhunu sardı ... ön kolu yanmaya başlarken ve sol şakağındaki damar patlayacakmış gibi hissederken bile.

Raphael, bedenleri zevkle sallanırken bile eşinin dayanılmaz acısını hissetti. Onu kendi iyileştirici enerjisiyle ıslatmak içgüdüsel bir hareketti. Daha önceki kullanımından sonra önemsiz olsa da, gerçek olmaktan çok sahte bir vaat olsa da, Elena aralarındaki akkor enerjiye teslim olmadan önce bir rahatlama ürpertisiyle onun etrafında titredi.

Gözleri sonunda parladı, gümüşün kenarı göz kamaştırdı ... sadece ani bir rüzgarla sönen bir mum gibi titredi ve söndü.

Kendi zevki yükselen bir dalgaya dönüşürken sırtı eğilen Raphael bu görüntüye tutunamadı ve avcısına tekrar baktığında usulca gülümsüyordu, vücudu durgunlaşmıştı ve gözlerinde giderek artan ölümsüzlüğünden bahseden gümüş rengi bir kenar vardı. Elini onun sırtında gezdirdi, şakağını öptü ve boştaki kolunu kullanarak onu sıcaklığına yakın tuttu.

Saçları adamın teninde vahşi bir ipeğe dönüşürken neredeyse mırıldanır gibi bir ses çıkardı, adamın kollarında o kadar güçlü, canlı ve canlıydı ki.

Ve Raphael'in yok etmek istediği güçler tarafından avlanıyordu. "Ev mi?"

"Mmm." Başını salladı, ardından midesi homurdandı.

Bu kez sinirli bir oflama yoktu, eşi aşklarının ardından çok tembeldi. Onları dışarı çıkarmak

Nehir, onu evlerinin bulunduğu uçurumun tepesine taşıdı.

"Hey, bekle!" Adam giysi yığınının yanından geçerken gözleri ağırlaşmış tembelliğinden sıyrılarak, "Arbalet! Bıçaklarım!"

Vücudunun ölümsüz hücrelerine kadar inen bir endişeyle gerilmiş olan Raphael dudaklarının kıpırdadığını hissetti. "Ah, şimdi önceliklerini anlıyorum."

"Dalga geçmek yok, Raphael." Omzunun üzerinden uzaklara doğru çekilen yığına bakmak için döndüğünde kaşlarını çattı. "Başmelek."

Onu çalışma odasının giriş kapısında ayaklarının üzerine yatırarak, "Kardan uzak dur. Ben değerli mücevherlerinizi alacağım."

Adam dönene kadar ayaklarının üzerinde dans ediyor, kollarını ve bacaklarını ovuşturuyordu. "Glamour, çabuk," diye emretti. "Montgomery'ye görünmek istemiyorum." Bir korku ürpertisi.

Raphael bir baş melekti, hiç kimseden korkmazdı, hele ki kendi uşğından. Ama yaramaz gençler gibi çalışma odasından gizlice çıkmanın bir masumiyeti vardı, Elena'nın omzunun üzerinden ona attığı gülerek bakan bakış, Raphael'in sadece onun için uyanan bir parçasını harekete geçiriyordu.

Şafaktan önceki bu zifiri karanlıkta ev sıcak bir şekilde aydınlatılmıştı ama Montgomery'den hiçbir iz yoktu.

"Artık bir karısı var," diye mırıldandı Raphael elini Elena'nın çıplak böğründe gezdirirken. "Eminim şafaktan önce kalkıp bizi beklemekten çok daha zevkli şeylerle uğraşıyordur."

"Sus." Elena ona sakinleştirici bir bakış fırlattı.

"Montgomery hakkında bu şekilde düşünemem. Bana kalırsa o takım elbisesiyle uyuyor."

"Sivya'nın hiç çıplak olmayan bir kocayla bazı anlaşmazlıkları olabilir."

Elena parmaklarını kulaklarına götürdü. "La-la-la, seni duyamıyorum."

Elena'daki tehlikeli değişiklikler sorununu bir kenara bıraktıkları bu anın basit neşesine tutunarak, merdivenlerden yukarı çıkarken Raphael avucunun kanatlarına vurduğu sert darbelerle onu kızdırdı. Savaşçısı onu tekmelemekle tehdit etti. Omurganın dibindeki gamzeye bir öpücük kondurdu.

Sütlerinin kapalı kapılarının ardına geçtikleri anda ona saldırdı.

Silahlar ve giysiler yere düşerken, kanatları birbirlerine sarılmış bir halde, sıcak bir uzuv karmaşası içinde yatağa yuvarlandılar.

"Seni çok seviyorum," dedi hiç uyarmadan, gülümsemesi silinmişti. "Ya bir gün senin başına da dün neredeyse Harrison'ın başına gelen gibi bir şey gelirse?"

Yanaklarına yapışmış saç tellerini geriye doğru fırçaladı, yaşamla çatırdayan canlı iplik parçaları. Saç telleri ona yapıştı. "Beni incitmek zordur." Gerisini söylemesine gerek yoktu, onu kırmakla tehdit edenin kendisi olduğunu belirtmesine gerek yoktu.

Sertçe yutkunarak parmaklarını onun yanağında gezdirdi ve ayrı kaldıkları süre boyunca başına gelenlerin kısa bir özetini yaptı. Baykuşları izlemesi, sol şakağındaki korkunç ağrı, kanatlarıyla ilgili devam eden sorunlar ... ve kafasının içindeki ses. "Bana tekrar anlat," diye emretti.

Yüzünü buruşturdu. "Yaşlı, yaşlı, yaşlı. Caliane'den bile yaşlı. Alexander'dan." Alt dudağını ısırarak bunu düşündü. "Dişi bir enerji. Açık bir tehdit hissi yok ama söylediği sözler Raphael. 'Diğerinin yaşaması için sen bitmelisin.' Bu pek de sıcak ve yumuşacık bir masal sayılmaz."

Kanatları geceyi kapatacak ve Raphael'in üzerine sevgisini resmeden parmakları için ona bir tuval sunacak şekilde onun üzerinde duracak şekilde yer değiştiren Raphael, beynini düşünmeye zorladı. Ham başmelek gücü bilinmeyen ve görülmeyen bir düşmana karşı işe yaramazdı. Zeki olmalı, irade ve bilgiyle savaşmalıydı. "Jessamy ile konuşacağız. Kelimeler

bir kehanet kalıbında. Tarihlerimizde böyle bir kehanet kaydedilmiş olabilir."

"Ama eğer konuşmacı Kadimler arasında bir Kadim ise ... Yaş ve zaman büyük uygarlıkları bile yiyip bitirir. Kütüphaneler kaybolur, tüm tarihler silinir."

"Evet, ama melek türünün yaşayan geçmişleri var ve bunların anılarının çıkarılması gerekiyor." O zaman bile bu görev imkânsız olabilirdi; beş yüz bin yıldan daha yaşlı olup da uyanık olan hiçbir melek tanımıyordu. Onların ataları sonsuz bir gecede uyudular, artık yeryüzünde yürümek istemeyen ölümsüzler. "Sormalıyız."

Elena başını salladı. "Birinin büyük amcası Bert'in ne hatırlayacağını asla bilemezsiniz."

İkisinin de kalbi çok hızlı attığı için şaka boşa gitti. Raphael neredeyse Lijuan'ın yeniden dirilmesini dileyecekti. O, ölümcül ve korkunç "evriminde" bile, anladığı ve savaşabileceği bir düşmandı.

Elena yaralanırken ellerinin bağlı olması ...

"Bu kadar yeter." Eşi avuçlarını onun parlayan kanatlarına dayadı. "Beni kurtarmak zorunda değilsin Başmelek. Biz biziz. Bununla böyle savaşacağız. Birlikte." Bir elini kalbine koydu. "Sen biraz ölümlüsün ve ben de biraz ölümsüzüm. Bunu birbirimize biz yaptık. Orman yangınını biz yarattık. Lijuan'ı yendik. Bunu da birlikte yeneceğiz. Yapmayacağımız tek şey kim olduğumuzu bu tehdide teslim etmek."

Evet, muhteşemdi, onun savaşçı eşiydi. Ayrıca haklıydı da. En büyük başarıları bir bütün olarak hareket ettiklerinde gelmişti. Bunu hatırlaması iyi olurdu. "Dediğiniz gibi olsun."

"Ben de öyle diyorum." Parmağını onun göğsüne doğru uzattı. "Ayrıca ikimiz de melek tozuyla kaplıyız."

Başını eğerek bir göğsünün ucunu yaladı. Kadın ürperdi. Sonuç kaçınılmazdı.

Daha sonra, teni melek tozuyla karışmış bir ter tabakasıyla pırıl pırıl parlarken ve şafağa bu kadar yakinken bile uyku henüz aklına gelmemişken, yataktan kalkıp

Montgomery ve Sivya'nın önceki gün emekliye ayrılmadan önce üzerleri kapalı bir ziyafet sofrası hazırladıkları masa.

İkisinden biri masanın üzerine bir ısıtma cihazı da yerleştirmişti. Bir mikrodalga, diye hatırladı, böyle adlandırılıyordu. Mikrodalganın üzerinde Sivya'nın elinde, Raphael ve Elena eve döndüklerinde taze yiyecekler hazırlamak için kalkmaktan mutluluk duyacağına dair bir not vardı ama Raphael avcısının böyle küçük bir mesele için çiftin uykusunu bölmeyi asla düşünmeyeceğini biliyordu.

Mikrodalgaya dolu bir tabak koyarken, "Bu ikisi, tarlada geçen uzun bir günün sonunda bir ölümlü olarak ne yediğimi bilselerdi taş kesilirlerdi," dedi. "Böyle bir sofra en çılgın hayallerimin bile ötesinde olurdu."

Yemek hazır olduktan sonra, ikinci bir tabağı soğuk şeylerle doldurdu ve sonra geri dönüp yatağın üzerine oturdu, adam yatakta sırtüstü yatarken sağ kanadı ağır bir şekilde uyluğunun üzerine uzanıyordu.

"Bana gününüzden bahsedin, ben de size Nisia'nın çarpık mizah anlayışını anlatayım," diye takas etti.

"Çok geç kaldın, hbeebti. Nisia'nın eğilimlerini, üç yüz yaşındaki halime sırtımda ömür boyu sürecektir ama bana zarar vermemesi gereken bir büyüme olduğunu ciddiyetle söylediğinde öğrendim. Onu bulmak için günlerce dönüp durdum."

Elena bir dilim turtayı yarısına kadar ağzına götürmüşken durakladı. "Neydi o?" Kocaman gözler.

"Sende de aynı büyüme var."

Elena inlemeden önce içgüdüsel olarak iki büklüm oldu. "Kanatlar mı? Bunca zamandır senin kafanı mı karıştırıyordu? Tanrım, çok şeytani biri. Onu kızdıracak ne yaptın?"

"Bir keresinde vadiye dalmaya çalışırken kemiklerimi kırmıştım." Çok daha gençti, kemikleri daha zayıftı, Sığınak'ı ikiye bölen geçit yerkürenin mantosunda devasa bir çatlaktı. "Ama ben sana günümü anlatayım, sen de bana Nisia'nın sadist yönünü nasıl keşfettiğini anlattırsın."

Soğuk tabağından bir üzüm kopardı ve ekşi tatlılığından ısırdı. "Jason prensesine dönmek için ayrılmadan önce beni buldu. Uzun uzun konuştuk."

"Tahminimce Favashi hakkında." Turtasını bitiren Elena ona bir üzüm daha yedirdi.

Raphael hediyeği kabul etti. "Görünüşe göre daha önce sahip olduğundan çok daha büyük bir ordu topluyor."

"Çin onun önceki bölgesinden daha büyük." Avcı akıcılığıyla yataktan kalkan Elena, sıcak tabağını yeniden doldurdu. "Belki de daha fazla insana ihtiyacı olduğunu düşünüyordur?"

Sol kanadı bir tarafa doğru sürükleniyordu.

O izlerken, şafak vakti ve beyaz altın renginde parıldayan bir ana tüy halının üzerinde süzülüyordu.

İçgüdüleri gerildi. Uçuş için bu kadar önemli bir tüyü kaybetmek sıradan bir şey değildi.

Cevap vermediğinde Elena'nın bakışları onunkileri takip etti, yüzündeki kemikler teninde göze çarpıyordu. Ama ona baktığında, meydan okuma ve öfkeli bir savaşma isteğiyle bakıyordu.

Biz biziz, Raphael. Yapmayacağımız tek şey, kim olduğumuzu bu tehdide teslim etmektir.

Onun sözlerini hatırlayınca gözlerini tüyden ayırarak, onunla eşi ve varlığının en ayrılmaz parçası olarak konuştu.

"Sorun şu ki," dedi, "Favashi'nin ordusu, düzeni sağlamak için kullanmayı planladığı gibi ülke geneline yayılmış değil. Ordu tek bir yerde toplanmış durumda ve Jason henüz kesin bir bilgiye sahip olmasa da Favashi'nin fetih planları yaptığına dair fısıltılar duymuş."

Elena yatağa yeniden yerleşti. "Fetih mi?" Sesi yükseldi. "Çin'i zar zor kontrol altında tutuyor."

Parmaklarıyla kalçasını okşayarak vücuduna daha fazla şifa enerjisi göndermeye çalıştı ama kuyu kurumuştu. "Bunların hiçbirinin mantıklı olduğunu söylemiyorum," dedi göğsündeki soğuk öfke topunu geçerek. "Ne olursa olsun, Dmitri günün büyük bir kısmını savunmamızda herhangi bir delik olmadığından emin olmak için harcadı. Bu bölgeye göz dikmesi durumunda hazır olacağız."

"Kendisine en yakın bölgeyi hedef alması daha mantıklı olmaz mıydı?" Tabağındaki tereyağlı gevreği ufalayarak küçük bir böreği ısıtırken boğazının gerisinden bir mırıldanma sesi çıkardı.

Eşiyle birlikte bir çözüm arama kararlılığının ötesine geçen öfkesinin derinliklerinde bile Raphael'in bedeni kıpırdandı. "Favashi Hindistan'a bakmaya cüret ederse elinde bir savaş olacak, kendin söyledin, Neha gerektiğinde savaşçı bir tanrıça olabilir." Kızın kalçasındaki yumuşak, beyaz bir tüy parçasını fırçaladı.

"Bunun nereden geldiğini anlayamıyorum," diye mırıldandı Elena. "Kıyafetlerim belki de bir mendille yıkanmıştır. Her yerde bir şeyler var."

Bir elini onun kalçasında tutan Raphael diğer kolunu başının arkasında kavuşturdu. "Favashi, kimin bölgesi olursa olsun, başka bir bölgeye karşı bir şey yapmaya kalkışırsa Kadronun geri kalanını yabancılaştıracaktır. Zaten en büyük bölgelerden birine sahip.

Kadronun en yeni üyesi olmasına rağmen gezegendeki kara kütleleri."

"Biliyor musun," diye düşündü Elena, "bu eski bir Mısır laneti gibi" -parmaklarını büyü yapar gibi sallayarak- "Çin Başmeleği olan herkes çıldırır."

"Mısır'ı yöneten melekler genellikle melodramatikti, ama evet, öyle görünüyor." Favashi'nin iyiliği için, onunkinin böylesine büyük bir bölgeye aniden yükselmenin getirdiği küçük bir delilik olmasını umuyordu; çünkü Kadro'nun geri kalanına karşı kazanmasının imkânı yoktu. O, öldürülmesi imkânsız görünen gerçek bir ölümsüz dehşete dönüşmüş olan Lijuan değildi.

Lijuan yeniden dirildiğinde çıkacak savaş dünyayı sonsuza dek yaralayacaktı. Caliane gibi akıllı başında uyanmayacaktı. Hayır, Lijuan kendini güçle şişirmek için yere inmişti.

Onun yükselişi yeni bir Karanlık Çağ'ın habercisi olacaktır.

Melek türünün ilk ölümünden ve vampirlerin doğuşundan bu yana belki de en karanlık olanı.

Ancak Favashi, Kadro'nun geri kalanının elindeki bölgelere gerçekten tecavüz etmeyi planlıyorsa, diğer başmelekler tarafından yok edilme riskiyle karşı karşıyaydı.

"Favashi'nin megalomaniye bu kadar indiği yeter," dedi. "Bana bugün ne keşfettiğini anlat." Onu Harrison Ling'in öldürülme girişiminin gizemini çözerek kız kardeşini korumaya iten geçmişi anlıyordu ama yine de sağlığına ve vücudunda meydana gelen değişikliklere odaklanması gerektiğini söylerken dilini ısırarak zorunda kalmıştı.

Elena'ya aşık olmak ona pek çok şey öğretmişti; en önemlisi de şüpheli sabır sanatıydı. Bu dersleri öğrenmeye devam etmek için binlerce Lijuan'la savaşabilirdi.

Yüzünü buruşturarak, "Saldırganın bir anlık görüntüsünü yakaladım ama elimizde çok az şey var," dedi.

Onu dinlerken, soruşturmaya odaklanarak gününün nasıl geçtiğini anlattı. Ne Ransom'la olan yolculuğu ne de Izak'tan aldığı asansör üzerinde durdu.

Bu kararların neden gerekli olduğu konusunda endişeliydi. Eşi her zaman güçlüydü; avcı doğmuş biri olarak sıradan erkeklerin çoğundan daha güçlüydü. Ve kanatlarına yerleşir yerleşmez, yeni bedenini nasıl kullanacağını öğrenmeye başlamıştı.

Onu güvenli bir şekilde koza içine alabilecekken, özgürlüğü için onunla savaşmıştı.

Zayıflık, çaresizlik onun düşmanıydı ve onu bir canavarı durduramadığı çocukluğuna geri döndürüyordu.

Daha sonra, yemek bittiğinde ve onun kollarına uzandığında, "Korkuyorum Başmelek. Bana neler oluyor?"

Öfke içini yeniden parçaladı ve onu bu şekilde, görünmeyen bir saldırgan tarafından kaybederse, kendisinin de bir canavara dönüşeceğini biliyordu. "Henüz bir cevabım yok Elena, ama bir cevap bulana kadar dünyayı paramparça edeceğim."

Parmakları onun kalbinin üzerinde gezindi. "Biz," diye hatırlattı ona.

Parmaklarını onunkilerin üzerine kapatarak, "Biz" dedi.

Kısa bir süre sonra vücudu ona karşı yumuşak ve korumasız kaldı. Uyudu ... ve rüya gördü. Nefesi kesildi, nabızı arttı ve teninde ince bir ter parıltısı belirdi.

Onun zihniyle konuşarak, "Ben buradayım, avcı-maden" dedi.

Hiçbir şey size zarar veremez.

Yavaşça nefes verdi, Raphael'in bedenine girip derin ve huzurlu bir uykuya dalarken nefes alış verışı düzleşmeye başladı. Raphael uyumadı. Onu izledi. Harrison'a yapılan saldırı, ona uğursuz şeyler söyleyen ses ve ondaki değişiklikler, açıkça çocukluğunun en karanlık anılarını canlandırıyordu.

Raphael hiç çaba harcamadan kayınbiraderinin zihnini açabilir, Harrison Ling'in onu hedef haline getiren şeyin ne olduğunu keşfedebilirdi. Ama bu Elena'yı çok zor durumda bırakırdı. Harrison'ın zihninin ihlal edilmesinde suç ortağı gibi hissedecekti - çünkü bunu böyle görecekti: bir ihlal olarak.

Eğer Raphael şimdi harekete geçerse, bunun onu yaralayacağını ve ilişkilerinde bir çatlağa neden olacağını biliyordu. Böyle bir çatlak zamanla iyileşebilirdi ama yeterince çatlak olursa her şey parçalanırdı.

"Aşk," dedi savaşçısına, "çok uygunsuz bir şeydir." Kadın kıpırdandı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrıldı ... ve adam en koyu maviden küçük bir tüyün kanadından ayrılıp çarşafın beyazında öksüz yattığını gördü.

Raphael kahvaltıdan sonra eşinin giyinmesini izledi; uyanmadan önce sadece üç saat **uyumuşt**u. Daha fazla dinlenmesi için onu zorlamamıştı, Elena'yı tanıyordu. Kız kardeşi ve yeğenine yönelik tehdidi ortadan kaldırına kadar gerçekten dinlenmezdi. Normalde yediğinin ve içtiğinin beş katını yemiş ve içmişti ama yine de yüz kemikleri daha belirginleşmeye başlamıştı, kıyafetleri vücudunda biraz daha bol duruyordu.

Vücudu olağanüstü bir hızla yakıt yakıyordu. "Bu sabah nereye gidiyorsun Elena?"

Arbaletini kuşandı. "Andreas'la konuşmak için - Harrison'ın bazı kabataslak arkadaşlarının izini sürebilecek miyim diye bakmaya gidiyorum."

Hafifçe sakinleşti; kıdemli melek özüne kadar sadıktı. "Selamlarımı ona iletin."

"Ondan hoşlanmadığımı biliyorsun." Kaşlarını çatarak uzun bıçağını sırtındaki kınına yerleştirdi. "İçinde rahatsız edici bir zalimlik damarı var."

"Ben de öyle." Raphael bir keresinde bir vampirin vücudundaki tüm kemikleri küçük çakıl taşları büyüklüğünde kırmış, vampiri bilinçli hareket etmekten aciz etli bir çuvaldan başka bir şeye dönüştürmemiş ve tüm bunlar boyunca erkeğin uyanık kalmasını sağlamıştı. "Belki de Andreas'ın bir avcıya delicesine aşık olması gerekiyordur."

Elena ürperdi. "Bunu hiçbir avcının başına getirmek istemezdim- ve hayır, o senden çok daha kötü." Bir duraksamadan sonra isteksizce, "Gerçi sana tutkuyla aşık olduğum için bakış açım biraz çarpık sanırım." Onun tunc grisi derisini giymesini takdir dolu bir bakışla izledi.

gözlerinde parıltı. "Demek istediğim, Honor ileri dereceleri olan akli başında bir kadın ve Dmitri'yle evlendi, yani belki de bir parça kaçık olmak aşık olmak için bir ön koşuldur."

Dövülmüş çelikten bilekliklerini bugün ihtiyacı olduğu için değil, Elena ona verdiği için sıkıca kavradı. "Bana ne romantizm veriyorsun, hbeebti."

Gölerek ceketinin fermuarını çekti; siyahlar giymiş, ölümcul bir kadındı. "Gördüğüm en seksi savaşçı gibi giyinmiş olarak bugün ne yapıyorsun?"

"Başmelek işi."

Onun kasıtlı olarak kibirli ses tonuyla gözleri dans etti. Aralarındaki mesafeyi kapatarak parmak uçlarında yükseldi ve elleriyle Raphael'in çıplak pazularını kavrayarak çıplak bir ihtiyaçla dolu bir öpücük talep etti. Raphael verdi, Raphael aldı ve nefesleri birbirine karışarak ayrıldılar.

"Şehirde olacak mısın?" diye sordu eşi, parmak uçları Lejyon işaretinin çizgilerini takip ederken.

"Hayır." Her ne kadar Elena'yı düşerse yakalayabilmek için gözünün önünde tutmak istese de, böylesine boğucu bir korumacılık onun için küçük bir ölüm olurdu ve aslında ilgilenmesi gereken baş melek işleri vardı. "Elijah'la buluşmaya gidiyorum. Favashi'nin son eylemlerini duyduğundan ve bölgelerimizi korumak için birlikte çalışmaya istekli olduğundan emin olmak istiyorum - ve başmelekler arasındaki bu tür tartışmalar yüz yüze yapılsa daha iyi olur."

Güney Amerika'nın Başmeleği bir zamanlar Caliane'nin ordusunda generaldi ve başmelekliğe yükseldikten sonra bile o eski sadakatini unutmamıştı. Raphael'in annesine başmelekler arasında alışılmadık bir hürmetle davrandı ve Caliane'in oğluna kardeşinin başarılı olduğunu görmek isteyen bir ağabey sıcaklığıyla yaklaştı.

Raphael bundan ne anlam çıkaracağını bilemiyordu ama Eli'ye güveniyordu. Dostluk baş melekler arasında karmaşık bir şey olsa da, bunun başlangıcına, gelecek yüzyıllar boyunca ilişkilerinin üzerine inşa edilebileceği bir temele sahiplerdi.

"Ona Hannah'ya benden selam söylemesini söyle."
Elena'nın telefonu, sözlerinin bitiminde gelen bir mesajla çaldı. "Birlikte yemek yemeyeli uzun zaman oldu."
Telefonunu çıkarıp hızlıca mesajı kontrol ettikten sonra cebine geri koydu. "Belki de Cascade daha fazla kaosa neden olmadan önce bir şeyler organize etmeliyiz."

"Bunu eşimin ellerine bırakıyorum."

"Güldüğünü görmediğimi sanma." Parmağıyla onu işaret etti. "Ama Andreas'ın sekreteri az önce evde olduğunu ve benimle buluşmak istediğini doğruladı, o yüzden seninle sonra ilgileneceğim."

Onu balkona kadar geçirdi ve sabahın soğuk havasına çıktıklarında elini bir kez daha omurgasında gezdirdi. İyileştirme enerjisi sınırlıydı, sadece o uyurken yenilenmişti, ama ona minnettar bir bakış attı. Adamın çenesi sertleşti. "Kanatların daha mı kötü?"

"Bunun sadece sabah tutukluğu olduğuna eminim."
Göğsünü kaşıdı.

Onun elini tutarak gözlerini noktaya dikti. "Elena."

"Kahretsin, yine mi kaşıyordum?" Yüzünü buruşturdu.

"Beni gördün

Dušta çıplaktı, bir şey fark ettin mi? Ben görmedim."

"Hayır, hiçbir şey görmedim."

"O zaman yaşamaya devam ederiz." Şiddetli bir yemin.

"Cascade'in bizi arafta bırakmasına izin vermeyeceğiz."

"Korku bizi mahvedemeyecek," diye yemin etti.

Elena'nın gülümsemesi dişleriyle dolu bir savaşçı gülümsemesiydi.

Hem kendisini hem de eşini havaya kaldırdı, sonra da süzülerek uçabilmesi için onu bıraktı. Kadın geniş bir kavis çizdikten sonra Enclave'in derinliklerine gitmek için geri dönerken, o da Elijah'la buluşmaya gitmeden önce Dmitri'yle konuşmak için Kule'ye doğru uçtu. Geriye dönüp baktığında, Lejyon'un bir kısmının evlerinin etrafındaki ağaçlarda çömelmiş olması gerektiğini gördü. Elena'ya katılmak için havaya yükseldiler ve Andreas'ın mülküne doğru uçarken ona sessiz bir eşlik sağladılar.

Raphael acımasızca gülümsedi ve uçmaya devam etti.

Elinde, kahvaltıdan sonra sabahlığını çıkarırken Elena'nın omzundan fırçaladığı bir tiftik parçası vardı. Gossamer yumuşaklığında, saçının rengindeydi.

Elena, sessiz kanatlarıyla yanında uçan Birincil'e baktı. "Neden beni gölgeliyorsun?"

"İstiyoruz."

Elena gözlerini kıstı; bazen Birincil'in kafa karıştırmak ve şaşırtmak için kasıtlı olarak anlaşılmaz bir dil kullandığını düşünüyordu ama sonra Lejyon'un hiçbir şekilde, hiçbir biçimde insan olmadığını hatırlıyordu. Melek ya da vampir de değillerdi. Onlar başkaydı ve zihinleri bilinen yollarda yürümüyordu.

"Buradasın çünkü Raphael burada olmanı istiyor." Başmeleğinin koruyucu dürtüleri tehlikeli bir sınırdı ama onu zincirlemeye çalışmamıştı. Hayır, onu gökyüzüne çıkarmış ve özgür bırakmıştı. Ama Lejyon o kadar ona aitti ki, onun duygularıyla hareket ediyorlardı.

Primary başını iki yana eğdi. "Bizi de burada istiyorsunuz."

Elena hayır demeyecekti ama sonra aslında Lejyon takipçilerini umursamadığını fark etti. Onları seviyordu ama Andreas'tan o kadar da hoşlanmıyordu. "Geceyi ağaçların arasında mı geçirdin? Neden seraya girmedin?" Sık sık oraya girdiğinde bitkilerinin arasında Lejyon'dan birini, onu görünce uyanan egzotik bahçe heykellerini buluyordu.

"Biz kışı severiz. Birçok ağaç uyur, ama var olurlar. Ve ilkbaharda, sonbaharda toprağa çekilen yaprakların enerjisiyle beslenen yeni yapraklar doğar."

"Çok felsefi." Elena'nın tüyleri diken diken oldu, zihninde ürkütücü bir déjà vu hissi yoğunlaştı. "Bu konuşmayı daha önce yapmış mıydık?"

"Hayır. Belki ileride olur."

Soğuktan silkinen Elena, Lejyon'la birlikte sessiz ve yaşlı ama paradoksal bir şekilde genç bir şekilde uçtu.

"Elena?"

O tarafa baktı. "Ne oldu?"

Primary'nin solgun gözleri onunkileri tuttu. "Bir anıyı hatırladık. Çok eski."

Teni çok sıcaktı, iç termostatı bugün arızalanmıştı, Elena rotadan çıkmamak için göz temasını kesmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Anlat bana."

"Leylak rengi saçları olan bir kadınla oturan beyaz baykuşların anısı. Dehşet Çağlayanı onu değiştirmeden önce gülümsüyordu. Sonra koyu kırmızı gözyaşları döktü."

Lejyon'un en son uyandığında, melek uygarlığını "yok eden" ve hayatta kalanları çağlar boyu sürececek bir Uyku'ya gönderen bir savaş sırasında yapılan gönderme karşısında ürperen Elena, "Onun adını biliyor musun?" diye sordu.

Başını salladı. "Biz sadece o gittikten sonra baykuşların onun için ağladığını hatırlıyoruz."

Elena telefonunu buldu ve Vivek'e açıklamayı içeren bir mesaj gönderdi. Lütfen Jessamy'ye ulaştığından emin ol, diye yazdı.

Elbette, Ellie, cevap buydu. Göndermemi istediğin başka ürkütücü şeyler var mı?

Aodhan'a söyle, o dönene kadar Sapık'ı tekrar izlemek için bekleyeceğim.

Film kulübünüzde olmadığımı çok memnunum. Mesajlar gönderilecek.

Telefonunu bir kenara bırakan Elena uçmaya devam etti, Lejyon onun yavaş uçuşuna ayak uyduruyordu. Andreas'ın ön bahçesine indiğinde meleği karların içinde buldu. Çift kılıç kullanarak bir dövüş sanatları rutini boyunca dans ediyordu ve çok iyiydi. İyiden de iyiydi.

Elena entelektüel olarak Andreas'ın güçlü olduğunu her zaman biliyordu ama bir filo lideri olmasına rağmen onu bir savaşçı olarak düşünme eğiliminde değildi.

Ancak onu beline kadar soyunmuş, kasları akıcı bir şekilde hareket ederken ve kanatlarını -gri ile mayalanmış zengin bir kehribar- kılıçları acımasız bir hızla kullanırken savaşçı hassasiyetiyle tutarken görünce Jessamy'nin bir zamanlar ona söylediği bir şeyi hatırladı: "Bir ölümsüzün birçok

Yüzler, Ellie. Binlerce yıllık varoluş sayısız kişilik katmanı yaratıyor."

Andreas sadece gömleksiz değildi, aynı zamanda yalınayaktı.

Elena botlarına baktı ve kendi kendine gösteriş yapmasına gerek olmadığını söyledi. Sara'nın ona hediye ettiği güzel termal çoraplarla ayaklarını sıcak ve donmadan tutmayı tercih etti. Üzerlerinde vampir gülen yüzleri vardı.

Katayı bıçakların intiharvari bir dönüşüyle bitiren Andreas tek dizinin üzerinde durdu, koyu renk saçları yüzünün aristokrat çizgilerinin etrafına dökülüyordu.

Gözlerinde bir parıltıyla başını kaldırdı ve Andreas'la tanıştığından beri ilk kez Raphael'in tanıdığı adamı gördü. Bir başmeleğin kuvvetlerine kusursuz bir şekilde uyum sağlayan bir savaşçı, bir filonun saygısını kazanacak bir lider ve terli ve kirliyen bir bira içebilecek bir savaşçı.

"Eşim," dedi. "Beklediğiniz için teşekkürler."

"Bıçaklar konusunda bir ustasın." Elena bu isteksiz iltifatı söylerken kaşlarını çatmak istedi.

Tam boyuna yükselen Andreas bıçakları çevirdi ve önce kabzalarını ona doğru uzattı.

Teklifi kabul etti ama sadece bir bıçak aldı. Beklediği gibi ağırdı. "İşçiliği mükemmel." Kabzası yüzlerce yıllık kullanımın yumuşak patinasını taşıırken, bıçağın kendisi karın yakıcı bir parlaklığa dönüştürdüğü zayıf güneş ışığında jilet keskinliğinde parlıyordu.

"Artık uyuyan ünlü bir melek silah ustası tarafından yapıldı." Andreas diğer kılıcını az önce dışarı çıkan vampirlerinden birine uzattı. Karşılığında bir şişe su alarak yukarıya işaret etti. "Eşliğinizin bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Hayır, çatınızda çöelmekten mutlular." Silahı Andreas'a geri verirken iki elini de kullanarak onu güzel bir eserin sergilenmesi gerektiği gibi sergiledi. "Deacon bu kılıcı görmeyi çok isterdi."

Kılıcı, savaşçıdan savaşçıya takdim ettiği şekilde aldı ve vampir yardımcısına geri verdi. "Deacon onu çoktan tuttu." Keskin bir gülümseme. "I

Ölümlü varlığı sona erdiğinde, karanlık gelecek için bana bir çift daha yapması için onu görevlendirdim."

Bir insan hayatının değerini hiçe sayan çirkin bir ifade olabilirdi ama şaşırtıcı bir şekilde sesinde güçlü bir pişmanlık duydu. Andreas'ın yüzyıllar sonra bir gün birine Deacon'ın çalışmalarını göstereceğini ve onlara hayatı çok kısa süren bu yetenekli insanı anlatacağını öngördüğünü biliyordu.

"Ne yaratacağını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi ve bilinçli bir şekilde o yoldan geri adım atarak görünmeyen bir geleceğe doğru ilerledi.

"Hızlıca duş alıp giyinmem için bana biraz izin verir misiniz?"

"Elbette." Sabırsızlık dişlerini ona geçirmiş, kemiğe sarılmış bir köpek gibi titriyordu ama Andreas eski dünyadan bir melekti. Nazik bir yanıt ona, acele etmesi için onu zorlamaktan çok daha fazlasını kazandıracaktı.

Onunla birlikte eve doğru yürüdü. Yaşayan çağdaş bir mimar tarafından tasarlanan binada dönümlerce cam ve dik açılar hakimdi. Illium, Kule'nin tam olarak "sütunlu ve kemerli" olmadığını söyleyene kadar böylesine yaşlı bir meleğin bu kadar modern bir eve sahip olması ona hep garip gelmişti.

İyi noktaya değindin, Bluebell.

Kapıda bekleyen vampir, ayak bileklerine kadar uzanan sade bir elbise giymişti. "Efendim. Eşim." Onlar yaklaşırken eğildi ve kenara çekildi.

İçeri girdikten sonra Andreas başıyla kısa bir selam verip üst kata çıkarken, Elena da hizmetçisi olduğu anlaşılan kadını takip ederek gri ve siyah tonlarında dekore edilmiş, beklenmedik akuamarin sıçramaları olan çağdaş bir yaşam alanına çıktı. En az yarım saat beklemek zorunda kalacağını biliyordu ama Andreas sözünün eri çıktı ve duş alıp dönmesi beş dakikadan az sürdü.

Hafif uzun saçları - koyu kahverengi-siyah - hala nemliydi ve kabaca taranmıştı, sanki parmaklarını

ve işinin bittiğini düşündü. Tüylerinin kehribar grisi tek tük su damlacıklarıyla parlıyordu. Ayrıca daha önce hiç görmediği kadar rahat giyinmişti; haki pantolon ve düğmesiz, açık tunik tarzı yakalı, sade beyaz bir gömlek giymişti.

"Eve yeni döndüğünüzün farkındayım," dedi. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Yanakları kırışarak gülümsedi ve gözlerine ulaştı; daha önce her zaman keskin açık sözlülüğünden dolayı rahatsız edici bulduğu soluk yeşilimsi elma gözlerine. "Eşinizi evimde ağırlamak benim için bir onurdur." Eliyle kanepeleri göstererek, "Oturur musunuz?" dedi.

"Aslında, yürümemizin bir sakıncası var mı?" Sürekli düşük seviyeli açlığına ve uykusuzluğuna rağmen, kendini enerjik hissediyor, teni içten dışa yanıyordu.

"Eğer kara aldırılmazsanız, arka bahçelerden geçen bir yol var."

Oraya gittiklerinde, yolun çoktan süpürülmüş olduğunu gördüler. Bahçeler kalın bir beyaz örtünün altında uyuyor, ölüm ve gömülme simülakrlarıyla akıldan çıkmıyordu. "Tam çiçek açtığında burası çok güzel olmalı." Andreas'ın cezaları arasında vampirleri evini çevreleyen ağaçlara çıplak asmak olduğunu öğrendiğinden beri, onun mülkünün üzerinde uçmaktan kaçınıyordu.

En azından orada kimsenin diri diri gömülmediğini biliyordu. Küçük bir merhamet.

Ama yine de uzaktaki çığlıkları dinledi.

"Babam bir şeyler yetiştirmeye bayılır." Andreas'ın sesi onun kasvetli düşüncelerini böldü. "Oğlunun bir savaşçı olmasından sık sık yakınır."

"Babanın New York'u ziyaret ettiğini bilmiyordum." Midesinde ani bir batma hissi. "Tanrım, Raphael'in eşi olarak bunu bilmem mi gerekiyordu?"

Andreas başını geriye attı, kahkahası derin ve yankılıydı ve kadının, onun asileri yola getirmek için kullandığı acımasız yöntemler hakkında bildikleriyle çatışıyordu. "Güvendesin," dedi sonra. "Annem de babam da ziyarete geliyorlar ama

Bir davet beklemeden önce yerleşmeniz için size zaman tanımak istiyorlar."

Elena yüzünü buruşturdu. "Alaycı mı davranıyorlardı?"

"Hayır. Onların zihninde sen Raphael'le tanıştın."
Ayakkabısıyla yola düşmüş küçük bir dalı kenara itti.

"Annemle babamın ikisi de yüz bin yaşından büyük.

Onların zaman algısı bizimkiyle aynı değil."

Andreas, diye hatırladı Elena, Raphael'den daha yaşlıydı ama bin yıl değil yüzlerce yıl farkla. "Ailen seni geç doğurmuş."

"Ölümsüz terimlerle değil."

"Vay canına. Aodhan'ın kız kardeşinin bebek sahibi olması yüzünden herkesin aklını kaçırmasına şaşmamalı." Imalia aşağı yukarı sadece on iki yüz yaşındaydı.

Andreas, "Bir bebeğin bir bebeği olması," diye onayladı ve onun şaka yaptığını düşünmedi.

Nisia'nın süper parazitlerden ve hamilelikten bahsettiğini hatırlayınca içi ürpererek, "Bir dahaki gelişlerinde sizinkileri yemeğe davet edeceğime söz veriyorum ama bana yardım edin ve bir sonraki ziyaretleri konusunda beni uyarın," dedi.

Başını eğdi. "Annem ve babam şimdiden bu kadar iyi organize olmanıza çok şaşıracaklar." Gözlerindeki o parıltı geri döndü. "Seni uyarmalıyım, ailem kendini işine adamıştır ve Raphael'in kötü bir etkisi olmadığından emin değiller."

Elena önce hangi konuyu takip edeceğini bilemedi, en etkileyici olanı seçti. "Raphael'in bir ünü olduğunu fark etmemiştim."

"Caliane'in delirmesinden sonraki iki yüzyılda çılgına döndü. Bu beklenen bir şeydi ama ailem benim yoldan çıkacağımdan endişeleniyordu."

On dokuz yaşındayken, Elena bir keresinde sadece tek bir fırlatma bıçağıyla ve başka hiçbir silahı olmadan bir vampirin peşine düşmüştü. Evet, keder ve öfkenin yol açtığı vahşiliği anlıyordu. "Ailene onun üzerinde iyi bir etki bıraktığıma dair güvence verebilirsin," diye yalan söyledi.

Andreas'ın dudakları kıvrıldı. "Seninle dalga geçtiğimi kabul ediyorum.

Endişeleri çoktan sona ermiştir ve evinizde ağırlandıktan onur duyacaklardır."

Elena bir başmeleğin eşi olmanın getirdiği sosyal gerekliliklerin üstesinden başarıyla geldiği gibi garip bir hisse kapıldı. "Sizinle konuşmak için sekreterinizle iletişime geçtiğimde de söylediğim gibi," diye söze başladı, ziyaretinin nedenine dönerek, "size vampirlerinizden biri hakkında soru sormam gerekiyor."

Sol kanadı düşme tehlikesi geçirdi. Hareketi göz ucuyla yakalayarak, sol ön kolu yanmaya başladığı sırada kanadını doğru pozisyona geri çekti.

Çığlık atmamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Elena. Aeclari. Elena. Aeclari. Yedi yüz yetmiş yedi sesi kafasının içinde yankılanıyor, bir gürültü duvarı acıyı bastırıyor.

Sonra. Sessizlik.

Kar tüm sesi emerdi.

Acısı hafiflemiş ve katlanılabılır bir hal almıştı ki patıkada durduğunu ve Andreas'ın yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktığını fark etti. "Her şey yolunda mı?"

"Özür dilerim," dedi kulaklarındaki kan uğultusunun arasından. "Lejyon benimle konuşuyordu." Göğsündeki leke dayanılmaz bir şekilde kaşınıyordu.

"Ah." Çatıya bir bakış attı ama yürüyüşlerine devam etmeden önce başka soru sormadı. "Sanırım Harrison hakkında soru sormak istiyorsunuz?"

Elena, Andreas'ın evine neden geldiğine odaklanmak için az önce olanları zorla bir kenara itti. "Duydun mu?"

"Harrison benim adamlarımdan biri olduğu için Dmitri beni bilgilendirdi." Kaşlarını çattı. "Son zamanlardaki davranışları göz önüne alındığında, kendisine uygulanan bu şiddeti duyduğuma şaşırdım. Yapılan anlaşmalara bağlı kalmanın bilgeliğini öğrendi." Son sözleri söylerken ses tonunda bir sertlik vardı; sadece birkaç dakika önce sergilediği çekicilikten eser yoktu. "Sert yöntemler gerekliydi ama meyvelerini verdiler."

Elena kendine çenesini kapalı tutmasını söyledi ama başaramadı. "Bir sertlik vardır, bir de zalimlik."

"Doğru." İfadesinde hakaret yoktu. "Bu çizgiyi sık sık aşıyorum, ama diğer tarafa çok fazla gitmektense onu aşmayı tercih ederim."

yön. Efendilerinden korkmayan ve onlara saygı duymayan vampirler, benim zalimliklerimin en kötüsünden çok daha aşağılık katliamlar yaratırlar." Kanatlarını yerleştirirken bir fısıltı duyuldu. "Sen bir avcısın. Kan delilerinin nasıl beslendiğini, kurbanlarının bedenlerini nasıl kirlettiklerini gördün. Bundan önce onları hizaya sokmam daha iyi."

Şimdi adama hak vermeye başlamıştı. Kahretsin. "Harrison'ın geçmişine bakıyorum," dedi o tavşan deliğinden aşağı inmeye devam etmek yerine. "Illium onun eskiden beleşçi arkadaşlar."

"Evet." Andreas gözlerini kısmış, kollarını gevşekçe arkasında kavuşturmuştu. "İsimlerini hatırlayamıyorum ama kayıtlar var." Cebine uzanarak bir telefon çıkardı. "Bu tür cihazları şimdi takdir ediyorum ama Illium'dan bir hediye olarak bana ilk verildiğinde yaşadığım şaşkınlığı hatırlıyorum."

"Şok oldum." Bluebell, tutuklu melekleri yirmi birinci yüzyıla sokmak için tek kişilik bir haçlı seferine çıkmış gibi görünüyordu. Andreas, "Genç arkadaşlara sahip olmak bir imtihan," dedi.

dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Belki benzer cihazları ailem için de sipariş ederim. Delirdiğimi düşünecekler."

O izlerken, adam aramayı yaptı. Kısa bir konuşmanın ardından telefonu bir kenara bırakarak, "Kayıt tutucum bizimle bahçede buluşacak," dedi.

Lejyon gargoyleleri çatıdan bakarken, ikisi karla kaplı huzurlu manzarada yürümeye devam ettiler. Teşekkür ederim, dedi onlara. Her ne yaptıysanız işe yaradı.

Biz ... Bir duraklama, başının arkasında fısıltılar. Enerji. Biz enerjyiz. Cascade enerjidir.

Yani ilkel enerjiyle ilkel enerjiyle savaşmışlardı. Ama ona sadece sınırlı şekillerde yardım edebileceklerini biliyordu. Bu Çağlayan dünyayı yok eden bir canavardı, yedi yüz yetmiş yedi Lejyon kalbi için bile çok büyüktü.

"Efendinin artık bana güvenmediğinden endişelenmeli miyim?" Andreas konuşurken gözlerini Lejyon'dan ayırmıyordu.

"Arada sırada beni takip etmekten hoşlanıyorlar." Elena

ölümsüz politikaları hakkında yeterince şey öğrenmişti.

Sorudaki ince ama gerçek gerilimi fark etti; sözleri tek bir gerçektir ve Andreas'ın bilmesi gereken tek gerçektir. "Bana farklı olduğumu söylüyorlar ve farklı olanlarla birlikte olmayı seviyorlar." Kaşlarını çatı. "Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim."

"Öyle," dedi Andreas ciddiyetle. "Yüzlerce yıl yaşadığınızda, farklı ve benzersiz olan her şey el üstünde tutulması gereken bir hazinedir." Rahatsız edici derecede delici gözleri kızın üzerinde oyalandı. "Seninle Raphael'den önce tanışmış olsaydım, sadece bir ölümlü görür ve seni öylece reddederdim ve bu da benim kaybım olurdu."

"Beni gördün," dedi Elena ve onun başlamasını izleme zevkine erişti. "Kulaklarının arkası ıslak bir avcı stajyeriyken, akıl hocam ve ben senin için bir vampiri geri getirmiştik."

"Ve böylece," diye mırıldandı Andreas, "zamanın ötesinde bir cazibeye sahip olacak kadar eşsiz bir kadını kazanan kişi ben olabilirdim."

"Hayır. Sen Raphael değilsin."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra tekrar gülümsedi, geniş, derin ve yoğun bir şekilde gerçek. "Kaybımı şimdi daha şiddetli hissediyorum, çünkü sen gerçekleri seven bir kadınsın. Böyle ...zaman içinde nadirdir."

Zalim meleğin bugün ne kadar insani davrandığı karşısında huzursuz olan Elena, patikanın köşesinde çarpıcı bir kadın belirlediğinde neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Ismarlama gibi görünen kömür grisi bir pantolon giymişti ve bronz telli siyah saçları karmaşık bir şekilde örüldükten sonra ensesinde topuz yapılmıştı, Andreas'ın eski dünya bakış açısına uyacak bir kadın gibi görünmüyordu.

Son teknoloji ürünü modernlik izlenimi, elinde tuttuğu minyatür tabletle daha da pekişti.

"Nara. Dosya sende mi?"

"Evet, efendim." Tableti Elena'ya uzattı, teni hafif bir kış solgunluğu taşıyan alaca bir kahverengiydi. Ya öyle ya da Nara henüz beslenmemişti. Andreas'ın kayıt tutucusu eski bir

Yoğun bal ve buz kokan vampir dişlerin altında çıtırdadı.

"Sizin için bilgileri topladım, Konsorsiyum," dedi.

"Teşekkür ederim." Tableti kabul eden Elena, Andreas'ın Nara'yı kovduğunun farkındaydı.

"Terence Lee ve Nishant Kumar," diye okudu. "Nara, Harrison'ın bir projeyi teslim etmemesiyle ilgili bu notta isimlerinin altını çizmiş."

"Evet, anılar bana geri geliyor." Andreas kanatlarını açtıktan sonra tekrar içeri katladı ve kanatlarını onunkilere değdirmemeye dikkat etti. "Aptallar üçlüsü." Kollarını arkasına götürerek, "O zaman Harrison'a son şansı olduğunu açıkça belirttim ve beni suçladığın zalimliği kullandım. O zamandan beri beni hayal kırıklığına uğratmadı."

Elena ona Harrison'a ne yaptığını sormadı; kayınbiraderinin gözlerinin içine bakabilmeli ve ondan et parçaları çıkarılırken ya da derisi solması yıllar sürecektir kızgın damgalarla işaretlenirken çılgınlık attığını görmemeliydi. Raporu ikinci kez okudu ama başka pek bir şey yoktu, sadece Harrison'ın göreve dikkatini vermemesinden muhtemelen arkadaşlarının sorumlu olduğuna dair bir not vardı.

"Bu ikisi," dedi Elena. "Sözleşme sonrası mı?" "Nara onların adını not etmediyse neredeyse kesinlikle denetleyen melek."

Evin önüne geldiklerini fark eden Elena, teşekkür ederek tableti ona uzattı. Cihaza baktı ve şöyle dedi: "Değişimden kaçınan Imani gibi değilim ama bilginin her zaman parmaklarımızın ucunda olması gereken bu çağda merak ediyorum. Neden kimse sabra değer vermiyor?"

"İnsan hayatları daha kısadır," diye hatırlattı ona sessizce. "Bir ölümlü hayatı ileri sararak yaşanmalıdır."

Andreas başını savaşçı zarafetiyle eğmeden önce onun bakışlarını tuttu. "Sanırım Konsolos, bana daha çok şey öğreteceksiniz."

bilmek istediğimden daha fazla."

Bunu nasıl karşılayacağından emin olamayan Elena, personeliyle konuşmasının mümkün olup olmadığını sordu. "Harrison'ın arkadaşları hakkında daha fazla şey biliyor olabilirler." Bir meleğin evinde, söz konusu meleğin asla dikkatini çekmeyen pek çok şey olup biterdi; iyi bir kahya ya da uşak, meleğinin hayatında sadece bir nebze aksamaya neden olan sorunsuz bir ev yönetmekten gurur duyardı.

Andreas, "Evim size açık," dedi.

Nara onları ön kapıda bekliyordu. Andreas ona tableti verdikten sonra, kayıt tutucusuna Elena ile işbirliği yapmasını ve diğer personeli de bu konuda bilgilendirmesini söyledi. "Ben gidiyorum," dedi Elena'ya. "Illium ve ben bir tatbikat için buluşacağız."

"Yardımın için teşekkürler."

Kanatlarını otomatik savaşçı kontrolüyle tutarak eve girmeden önce, "Çok hoş bir yürüyüş oldu," diye cevap verdi.

Elena göze batmadan kendi kanatlarının durumunu kontrol etti.

Şimdiye kadar çok iyi.

Midesi sıkışmıştı ve şakağındaki damar garip patlamalarla zonkluyordu, dikkatini tekrar görevine ve Andreas'ın cidden eski kayıt tutucusuna vermeye zorladı. Nara'nın gücü Elena'nın tenine ağır çekim bir yumruk gibi inmişti. Eğer Andreas için yaptığı tek şey kayıt tutmaksa, Elena kendi ayağını yerdi. Acı sosla birlikte.

"Harrison Ling hakkında bilgi arıyorum," dedi. "Sahip olabileceği herhangi bir arkadaşı, ona yanlış türden bir ilgi getirebilecek ilgi alanları, bu tür şeyler."

"Korkarım size yardımcı olamayacağım Konsorsiyum." Nara'nın normalde pürüzsüz olan kaşlarında bir çatılma oldu, kedi gözlerinin köşelerinde küçük çizgiler belirdi. "Ben neredeyse sadece kıdemli personel ile ilgileniyorum."

Elena da bunu tahmin etmişti; ev halkının yarısı muhtemelen Nara'dan Andreas'tan korktukları kadar korkuyorlardı. "Beni genç personele doğru yönlendirin."

bir eskort." Elena Raphael'in eşi olabilirdi ama o da eski bir ölümlüydü; Nara yanında olmadan gerçeği öğrenmesi daha olasıydı.

Andreas'ın korkutucu "kayıt tutucusu" ona ihtiyacı olan şeyi tereddüt etmeden verdi.

Birkaç dakika sonra mutfağa girdiğinde -parlayan metal fırınlar ve devasa obsidyen bir orta ada ile övünen geniş ve zarif bir alan- herkes dondu kaldı, oda aniden nefessiz bir tabloya dönüştü.

Elena yayını çekme dürtüsüyle savaştı. Vampirler hareket etmeme olayını yaptıklarında cidden ürkütücü olabiliyorlardı.

"Konsolos." Selamlama beyaz bir önlük giymiş ve elleri unlu minyon bir vampirden geldi. "Sizin için ne yapabiliriz?"

"Harrison Ling'i tanıyan personel üyeleriyle konuşmayı umuyordum."

Bir iç çekiş odanın içinde dalgalanıyor gibiydi, içerideki diğerleri onun tehlikeli bir haber getirmediğini bildikleri için tekrar harekete geçtiler.

Konuşan vampir, baş aşçı olmalıydı.

-"Gençlerin çoğu karı temizlemek için bahçeye çıktı," dedi. Elena ilk geldiğinde yanında çalışmakta olan uzun boylu kadına el salladı. "Iris bir süreliğine Harrison'a göz kulak oldu."

"Sadece mutfakta kaldığı iki ay boyunca," dedi Iris, elindeki çay havlusunu çevirirken elmacık kemiklerinin üzeri kızarmıştı. "Yaralılar hakkında kötü konuşmak istemem ama o adam mutfakta berbattı." Yüzünü buruştururken azı dişleri parladı. "Zamanımın yarısını, izlemesi gereken şeyi yakmasın diye onu denetleyerek geçirdim."

"Birinin ona karşı kin beslemesine neden olabilecek herhangi bir şeyden bahsettiniz mi? Geçerken bile olsa?"

Iris başını salladı. "Konuşmak için çok genç ve aptaldı. Ben sadece ona bazı beceriler öğretmeye çalıştım.

Buradaki aşçı sonunda mutfakta faydalı olabileceği fikrinden vazgeçti."

"Bize ilk geldiğinde doğruydu," diye ekledi baş aşçı. "Her zaman umudum var ama gençlerin çoğu iyi yemekten ve besleyici bir yemek hazırlama becerisinden yoksun."

"Evet." Iris dudaklarını büzdü. "Fast food ve mağazadan alınmış çöpler." Bir homurtu. "Sonra vampir oluyorlar ve birdenbire yemek pişirmenin bir anlamı kalmıyor."

Aşçı karanlık bir şekilde başını salladı. "Sanki bir sanat formunun değeri yokmuş gibi."

Elena bu alandaki pek de harika olmayan becerilerini itiraf etmemeye karar verdi. "Yardımanız için teşekkür ederim. Genç personelle konuşmak için bahçelere doğru yola çıkacağım."

Dışarı çıktığında Lejyon'a bahçede kimseyi görüp görmediklerini sordu ve onlar da onu geniş alanın en batısına doğru yönlendirdiler. Üç vampiri bulmak için on dakikalık tempolu bir yürüyüş yapması gerekti, hepsinin de keyfi yerindeydi. Küreklerini kazarak karı düzgün yığınlar halinde kenara atıyorlardı. Elena bunun günlerinin önemli bir parçası olamayacağını düşündü. Andreas insanları can sıkıntısından kaybetmeyecek kadar zekiydi.

Üçü de görevlerinden keyif alıyor gibi görünüyordu, sohbetleri kahkahalarla doluydu. Onu ilk gören kişi cümlesinin ortasında sıçrayarak durdu. "Elena!"

Durdu, iş arkadaşları solgunlaşırken bile ona daha dikkatli baktı. Parlak kahverengi gözleri ve pembeye çalan beyaz teniyle sivri uçlu bir yüz, 1.80'in biraz üzerinde bir boy, küçük koyu kahverengi bir keçi sakalı . . . ve uzun zaman önce bir Ocak ayında onu bir fakir haline getiren kartlarla ilgili bir yetenek.

Yüzünü çatlatan bir gülümsemeyle elini uzattı. "Phineas. Sizi gördüğüme sevindim."

Phineas eldivenini çıkardı, büyük bir coşkuyla elini sıktı. "Melek olduğumu duydum. İlk başta arkadaşlarımla yaşı Phineas'la dalga geçtiklerini düşündüm." Tokalaşmalarını keserek kanatlarına baktı. "Vay canına."

"Hâlâ masum avcıların kazançlarını çalıyor musunuz?"

"Ben artık dürüst bir adamım," dedi ilk tanıştıklarında olduğu gibi şimdi de bulaşıcı olan bir sırıtışla. "Dürüstçe hile bile yapıyorum."

Elena, Phineas'ı neden sevdiğini hatırladı, tüm o kurnaz tavırlarına rağmen. "Beni arkadaşlarıyla tanıştır."

"Bu yaramazlar arkadaş değil," dedi kaşlarını çatarak. "Onlar gerçek dünyaya adım attığım aptal çocuklar." Genç vampirler karanlık sözlere rağmen sırıttı. "Andreas onların aptallıklarıyla uğraşmak zorunda kalırsa çıldırır."

Bu Phineas'ın burada ne aradığını açıklıyordu. Yüz yıllık hizmetini yıllar önce tamamlamıştı.

"Üst dudağında saçma sapan tüyler olan Vernon, moru gömlek rengi sanan da Tepe. Günümüz gençliği." Başını iki yana salladı. "Sizi bize getiren nedir o zaman?"

Phineas'ın yüzü onun açıklaması karşısında düştü. "Üzücü bir iş bu. Harrison iyi bir adamdır."

"Aptal çocuklardan" biri bir şeyler söyleyip yutkunduktan sonra eğilip kar küremeye devam etti. "Çok geç, Tepe." Elena onun altın fermuarlı kalın siyah paltosuyla eşleştirdiği mor gömleğini beğendi. "Bana da söyleyebilirsin."

Genç vampir Phineas'a baktı ve "Devam et" demesini bekledikten sonra, "Bak, Harry iyi biri - aslında şimdi ondan hoşlanıyorum, ama ben yeni vampir olduğumda, o ... ne kadardır vampirdi? Yaklaşık bir yıldır mı?" Vernon'a bir bakış, o da başını salladı. "Ve dürüst olmak gerekirse, tam bir pislikti."

Vernon sesini buldu, nefesi soğuk havada donarken kelimeleri beyaz bir puf gibi çıktı, gür bıyıkları -Grip gibi bir şey değil, parıldayan buz parçacıklarıyla kaplı. "O aptal kaçma girişimini denemeden önce, diğer vampirleri ispiyonlayarak Andreas'ın gözüne girebileceğini düşünüyordu."

Elena sustu. "Kin besleyebilecek birini ispiyonladı mı?"

İki vampir birbirlerine baktılar, sonra da başlarını salladılar. Tepe'nin kulağındaki altın küpe parladı, ışığı yakaladı ve bir anlığına Elena'nın gözlerine çarptı.

"Jade artık evde değil," dedi, teni Vernon'ınki kadar solgundu. "Adam Sözleşme sonrası bir iş anlaşması imzalamıştı ama Andreas süresi dolduktan sonra iş sözleşmesini yenilemedi ve sanırım Harrison'ın söyledikleriyle bir ilgisi vardı."

"Çıkar ağızındaki baklayı o zaman." Phineas Tepe'nin kafasının arkasına hafifçe vurdu. "Harrison'ın bu Yeşim adamla ne işi varmış?"

"Parayla ilgiliydi." Tepe ellerini küreğine dayadı, başının üstünde durulmasından korkuyormuş gibi sesini alçalttı. "Yeşim Andreas'tan çalışıyordu."

"Lanet olası aptal. Boyo'nun hâlâ hayatta olmasına şaşırdım."

"O şimdi hayatta." Vernon ürperdi. "Ormanda asılı kaldığı ve etinin düzenli olarak lanet bir mutfak bıçağıyla kemiklerinden sıyrıldığı aylarda o kadar da canlı olduğunu sanmıyorum." Vampir gerçek inancın tüm kanıtlarıyla istavroz çıkardı. "Andreas'ı bu kadar kızdırmak için bana yeterince para veremezsin."

Elena bu tür bir işkencenin bir adamı pekâlâ düşman yapabileceğini düşündü. Ama onun gözünde Harrison meleşine evindeki sahtekârlığı anlatarak ispiyonculuk yapmamıştı; hayır, kendisinden daha yaşlı ve daha güçlü olan Jade'den duyduğu korkuya rağmen sadık kalmıştı. "Jade'in tam adı ne?"

"Sana ondan bahsedenin biz olduğumuzu söylemeyeceksin, değil mi?" Tepe fısıldadı, omuzları kamburlaşmıştı. "Yeşim çok kaba."

"Raphael dünyanın en iyi casus şefine sahip. Jade'in bilgiyi

bu şekilde aldığımı varsaymasına izin vereceğim." Kimse cesaret edemezdi

Jason'ı tehdit ediyor.

Vernon, "Sadece Jade adını kullanıyor," demeden önce her iki vampir de rahatlamış bir şekilde nefes alıp verdi. Onu tanıdığım süre boyunca hiç soyadı kullanmadı."

Tepe mücevherli kulağının memesini çekti. "Mahalle'de çok takıldığını duydum ama sanırım mahallenin dışında da yaşıyor olabilir." Vernon'a bir bakış attı. "Claire'in ona rastladığını ve onun da Mahalle'den taşınmaktan bahsettiğini söylediği zamanı hatırlıyor musun?"

"Ah evet." Vernon kel kafasını kaşımak için örgü şapkasını çıkardı. "Gerçi ayrıntıları sormaya çok korkuyordu ve şu anda eğitim için Prag'da. Onu arayabilirsin. Soyadı Vargas."

Elena bu ayrıntıyı zihnine not etti. "Parası var mı?" Zenginlik ya da yokluk vampirin hangi alanları karşılayabileceğini etkileyebilirdi.

"Evet, sanırım öyle - yani, çaldıklarını geri ödemek zorundaydı, ama ben hep sakladığı daha fazla parası olduğunu düşünmüştümdür. Jade oldukça yaşlı."

"Phineas'tan daha yaşlı olduğu kesin."

Phineas küreğini ikisine doğrulttu. "Size göre ben genç bir zıpçıktım."

"Evet, Phineas." Tepe dikkatini Elena'ya vermeden önce ikisi de sırttı. "Aklıma Harrison'ın başını ciddi bir belaya sokabilecek tek şey bu geliyor. İspiyonladığı diğer herkes sadece bir tokat yedi. Andreas sadece dalga geçiyorsan o kadar da kötü biri değil. O sadece Jade'de olduğu gibi gerçek bir ihaneti önemser - ya da kaçarsan."

"Dürüst olmak gerekirse para meselesinin ispiyonculuk olduğunu sanmıyorum," diye ekledi Vernon. "Yani birinin ondan çaldığını düşünsem ben de Andreas'a söylerdim. Meleğinizin evine gelip hırsız olmak doğru değil."

"Evet, evet, haklısın. Ben de söylerdim," dedi Tepe düşünceli bir duraksamadan sonra. "Ama Harry büyük şeylerle yetinmedi.

Mesela, resmi izin almadan bir arkadaşımı görmek için birkaç saatliğine kaçtığını söyledi. Andreas'ın bu yüzden ondan çok etkilendiğini sanmıyorum."

"Andreas tüm zarif tavırlarının altında bir savaşçıdır." Phineas küreğinin tepesine yaslandı. "Böyle bir şeyi yoldaşlar arasında sadakatsizlik olarak görürdü."

"Evet, bunu söylemenin iyi bir yolu." Tepe alt dudağını ısırdı, kaşlarını çattı. "Harrison'ın Jade olayından hemen sonra kaçması dışında işe yarar başka bir şey düşünemiyorum, gerisini biliyorsun."

"Sence Jade'den korktuğu için mi kaçtı?" Bu, Harrison'ın kaçma girişimine bambaşka bir bakış açısı getirirdi.

"Asla olmaz." Tepe başını sertçe salladı. "Yani Jade psikopatın teki ama Andreas da taş gibi dehşet verici. Harrison Jade'den korksaydı Andreas'a gidebilirdi ve Andreas da bunu hallederdi. Harry sadece bedelini ödemedi neredeyse ölümsüz bir hayata sahip olabileceğini düşündü."

"Geri getirildikten sonra onun için üzüldük bile," diye itiraf etti Vernon. "Andreas çok kızmıştı."

Arkadaşı konuşurken Tepe küçük bir dua etti.

"Başımı öne eğdim, bir insanın hem bu kadar öfkeli hem de bu kadar sakin olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama"- Vernon'un sesi düştü

"-Çıglıkları duymazdan gelmek zordu."

"Eğer oyunu kuralına göre oynamak istemiyorsa, o imzayı atmamalıydı. Neredeyse ölümsüzlük bedava yemek değildir."

Elena konuşmayı Harrison'ın cezasıyla ilgili ayrıntılardan uzaklaştırmak için harekete geçti. "Andreas'ın ekibinde Claire dışında daha fazlasını bilebilecek kimse var mı?"

Kısa bir tartışmadan sonra, ikisi ona birkaç isim daha önerdi.

Ancak, bu personel üyelerini bulduğunda, işbirlikçi davrandılar ancak ona verecek fazla bir şeyleri yoktu.

"İşini yapar ve evine gider," dedi erkek. "Sohbet etmek için etrafta dolaşmaz."

"Harry karısının ve bebeğinin kendisinden önce öleceğini biliyor," diye ekledi kadın, dudaklarını bükerek. "Onlarla geçirebileceği her dakikayı geçirmek istediği için adamı suçlayamam."

Ortağı başıyla onayladı. "Aramızda çocuğu olan tek kişi o, bu yüzden izinli olduğumuz zamanlarda neden bizimle parti yapmadığını hepimiz anlıyoruz. Küçük kızından daha uzun yaşayacağını düşünmek çok üzücü olmalı."

Evet, "çok üzücü" mükemmel bir şekilde tanımladı.

Harrison'ın Beth ve Maggie'ye olan bağlılığının sonucu, personel arasında hiç yakın arkadaşının olmamasıydı. Sırlarını anlatacağı kimse yoktu. Ama takip etmesi gereken Jade açısı vardı.

Bir sonraki hamlesini düşünerek içeri girmeden evin önüne kadar yürüdü ve Andreas'ın arazisini çevreleyen kayalıklara yöneldi. Kalkışı Hudson üzerinde yumuşak bir süzülüştü ... ve bunu gerçekleştirmek için dişlerini sıkarak konsantre olması gerekiyordu. Kanatları daha ağırdı ve kalkışta kontrolüne daha az tepki veriyordu. Ama havalandıktan sonra gereksiz bir stres hissetmedi ve revire gitmek yerine yoluna devam etmeye karar verdi.

Zamanını akıllıca kullanmak zorundaydı. Cezalı olduğu takdirde diğerlerinin bunu fark edeceğini biliyordu ama hareket edebildiği ve düşünebildiği sürece avını durduramazdı. Bu canavarın kapıya ulaşmasını, küçük bir kızın hayatının işkence ve ölümle lekelenmesini engellemesi gerekiyordu.

Lejyon onunla birlikte sessiz kanatlarla uçu. Birincil yaklaştığında, "Enerjinizi benimle başka şekillerde paylaşabilir misiniz?" diye sordu. Eğer yapabilirlerse, güvenli çalışma saatlerini uzatabilirdi.

"Enerjiyi paylaşmadık," dedi Primary. "Diğer enerjiyi dışarı ittik."

Elena bunu düşündü. "Tekrar yapabilir misin?"

"Diğer enerji Cascade'den geliyor. Çok derin." Bunu takip eden duraklamada Elena'nın zihninin arkasında yüzlerce fısıltı duyuldu. "Tekrar deneyebiliriz ama güç yükselirse başarısız olabiliriz."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Elena ve telefonunu almak için elini cebine attı. Vivek'i arayarak Andreas'ın "aptallar üçlüsü"nün diğer iki üyesinin adreslerini istedi.

Vivek aramayı yaptıktan sonra, "Üzgünüm Ellie," dedi. "Terence Lee ve Nishant Kumar eskiden Mahalle'de yaşıyorlardı, ancak iki ay önce kalıcı olarak müsait değiller."

Elena'nın eli telefonda sıkılaştı. "Blakely ve Acosta bulunduğunda neden bu konu gündeme gelmedi?"

"Çünkü kimse bu ikisinin bıçaklandığını, başlarının kesildiğini ya da parçalandığını bilmiyor. Lee ve Kumar çıtır çıtır yaratıklara dönüştüler, o kadar kızardılar ki kemikleri sıcaktan çatladı.

Ortak daireleri alevler içinde kaldı."

Raphael New York'tan uzun bir uçuştan sonra **Elijah'ın ve kendisinin bölgeleri arasındaki sınıra indi.** Elijah da evinden yaklaşık aynı mesafeye uçmuştu. Altında Raphael'i beklediği ağacın dallarında birkaç yırtıcı kuş oturuyordu.

Raphael, "Görüyorum ki bir refakatçiniz var," dedi.

"Sahiplenici yaratıklar olabiliyorlar." Koyu kahverengi yıpranmış deriler giymiş olan Elijah onu sırtını sıvazlayarak kucakladı.

Raphael bu jسته karşılık verdi çünkü iyi niyetle yapıldığını biliyordu. "İyi misin?" diye sordu sonra. "Hannah nasıl? Elena'dan Hannah'ya selam söyle diye talimat aldım."

"Bana da aynı görev verildi." Elijah'ın saçları güneş ışığının altında bile altın sarısı parlıyordu, gülümsemesi açıktı. "Hannah ve ben memnunuz. Huzura kavuşmak ve evimde eşimle -ve sarayımı kişisel oyun alanları olarak gören çok sayıda yaratıkla- birlikte kalabilmek güzel."

Çağlayan beraberinde hepsi için yeni güçler getirmişti. Raphael'in Lejyon'u miras aldığı yerde, Elijah hem büyük hem de küçük kedileri ve yırtıcı kuşları kontrol etme yeteneği kazanmıştı. Vahşi varlıklar tıpkı bir metalin mıknatısa çekilmesi gibi ona doğru çekiliyorlardı. "En azından artık kimse sana gizlice yaklaşamayacak."

"İşte bu." Elijah ağır bir deri eldivenle kaplı kolunu havaya kaldırdı ve büyük bir kartal uçarak ön kolunun üzerine kondu, pençeleri sıkıca kapandı. Boştaki elinin parmaklarını yaratığın kafasına sürterek, iki yaratık arasındaki bağı

İlyas, "Sanırım bana iyi bir haber getirmedi, İsrafil," dedi.

"Hayır, yine de paylaşacak bir şeyiniz olursa memnun olurum." "Korkarım sizi hayal kırıklığına uğratacağım."

Elijah kolunu öyle bir kaldırdı ki muhteşem kuş bir kez daha gökyüzünde uçabildi.

Kartalın gökyüzünün gri-mavisine karşı süzülüşünü izledikten sonra, ikisi de buluşma noktaları olan ağaçların gölgesindeki derenin yanına doğru adım attılar.

"Jason, Favashi'nin bir ordu topladığına dair rahatsız edici raporlarla geri döndü," dedi Raphael başmelek arkadaşına. "Kalesinin yakınlarında yoğunlaşmış." Lijuan için yetenekli ve trajik bir mimar tarafından inşa edilmiş bir kale.

"Casus ustam henüz eve dönmedi," diye mırıldandı Elijah. "Uyarınız için teşekkür ederim ve karşılığında sizinle paylaşabileceğim bir şeyim var." Kanatlarını daha da sıkıca geriye katladı, tüyleri bembeyazdı. "Casus şefimin evde olmamasının nedeni, Favashi'nin bölgesinin sınırlarındaki hayalet köylerle ilgili raporları araştırıyor olması."

"Kayıp ya da öldürülen insanlar?"

"Cevap aradığı sorunun ta kendisi." Gölgeleikten sızan güneş ışığı Elijah'ın yüzündeki güçlü açıları belirginleştiriyordu. "Köylerin sanki sakinleri bir anlığına dışarı çıkmış ve eterin içine çekilmiş gibi bomboş durduğu söyleniyor."

Sadece kayaların üzerinde yuvarlanan suyun sesiyle dolu uzun bir sessizlik.

"İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz," dedi Raphael derenin kıvrımında durduklarında.

"Lijuan Uyuyor," diye belirtti Elijah. "Uyku halindeki bir başmelek dış dünyayı etkileyemez. Aksi takdirde kaos hüküm sürer."

"Lijuan Uyku'ya girdiğinde sıradan bir başmelek değildi. Aramızda bedensizleşebilen tek kişi o." Raphael, Elena'nın kafasındaki o eski sesi, uyanan bir varlık hissini düşündü. "Uyku'dan çıkmaya ve dünyayla bir kez daha etkileşime girmeye başlamış olması da mümkün."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Büyük olasılıkla Raphael'in bölgesinde yaşayan bir gyrfalcon kanat çırpıp sağ omzuna konduğunda Eli irkilmedi, pençeleri artık Elijah'ın tüm gömlek ve tuniklerinin omuzlarını güçlendiren deriye doğru kıvrılıyordu. "Kaybolanlarla beslendiğini mi düşünüyorsun?"

Başmelek söz konusu olduğunda bu öneri hiç de tuhaf değildi. New York üzerindeki savaşları sırasında Raphael, Lijuan'ın yaşam güçlerini emdiği talihsizlerin kurumuş kabuklarını görmüştü. "Bu mümkün - bir teorim var, nihai dönüşü için bir güç rezervuarı yaratmanın bir yolunu buldu. Bu yüzden uykuya daldı. Kendini doyurmak için."

"Umarım yanılıyorsundur, dostum." Elijah'ın sesini şimdi buz kaplamıştı. "O zaten neredeyse bizim yenebileceğimizin ötesinde. Daha fazla güce erişmeye ihtiyacı yok."

"Halkının bilinmeyen bir yerde ona katılıyor olması da mümkün." Ahlaksızlıklarına ve güç hırsıyla kendisinden kaç kişiyi katletmiş olmasına rağmen, Lijuan pek çok kişi tarafından bir tanrıça olarak görülüyordu.

Ama İlyas başını salladı. "Kayıplar basit köylülerdir -Lijuan'ın sarayında hizmetkârdan başka bir şey olarak hoş karşılanacak türden değiller." Altın sarısı kahverengi gözleri Raphael'in gözlerini tuttu. "Lijuan'ın gerçekten uyuduğu ve kaybolmaların onunla bir ilgisi olmadığı ihtimalini göz ardı edemeyiz. Favashi'nin şu anki davranışı kimsenin ondan bekleyeceği bir şey değil."

İkisi tekrar yürümeye başladı.

"Belki de," diye devam etti Elijah, "generallerine halka korku salmak için acımasızca harekete geçmeleri emrini verdi ve hayalet köyler buzdağının sadece görünen kısmı. Çin, genç bir başmeleğin kontrol etmesi gereken büyük bir bölge ve selefi göz önüne alındığında çetin bir savaş veriyor."

"Evet." Lijuan'ın halkı dünyadaki en güçlü baş meleğin elinin altında olmaya alışkındı; eski vampirlerin ve meleklerin

Favashi'ye sadakatleri söz konusu olduğunda bölge sadece sözde hizmet veriyordu.

Başka bir başmeleğin öldüğü ya da uykuya daldığı bir bölgeyi ele geçirmenin kaçınılmaz yan etkisi buydu. Yeni başmelek geride kalanların sadakatini kazanmak ya da saf, hayvani hayatta kalma uğruna tarih ve sadakati bastıran ilkel bir korku yaratarak hükmetmek zorundaydı.

Bazı durumlarda denge asla kurulamadı ve önceki başmeleğe sadık olanlar yeni evler ve pozisyonlar bulmak için rüzgârlara karıştı. Büyük çoğunluk başka bir başmeleğe sadık ve adanmış bir şekilde hizmet edebilecek kapasitedeydi - sadece başmeleklerini gasp eden kişiye değil.

İskender'in adamlarından birçoğu diğerlerine büyük bir sadakitle hizmet etmiş, ancak o tekrar ayağa kalkar kalkmaz istifalarını sunmuş ve sonra da evlerine uçmuşlardı. Raphael'in Uykuya dalması durumunda da aynı şey olacaktı. Yedi'sine gelince, bu kesindi. Dmitri, Jason, Naasir, Illium, Aodhan, Galen ve Venom ona döndüğünde kimse şaşırmayacaktı. Illium yükselse bile, Eli'nin Caliane'a olduğu gibi o da ona sonsuza dek sadık kalacaktı.

Bazı bağlar kopmadı.

"Lijuan bizim gözümüzde deli olabilir," dedi Elijah sessizce, "ama halkının çoğu için o yaşayan bir tanrıça. Bu dünyada olup olmaması ya da uyuyup uyumaması önemli değil, dualarını yönelttikleri kişi olmaya devam ediyor."

Raphael gyrfalcon'un Elijah'ın saçlarını okşamasını izledi. "En sadık insanları, dünyada varmış gibi görünmesini sağlamak için köyleri siliyor olabilir, böylece toprakları üzerindeki hakimiyeti asla kaybolmaz. Ona olan inançları fanatiktir." Sonsuz yaşamla alay eden, karmakarışık "yeniden doğuş"un dehşeti bile inançlarını değiştirmemişti.

Elijah uzandı ve gyrfalcon onun omzundan koluna atladı. Vahşi yarattığı okşayarak, "Başka bir başmeleğin işlerine karışmanın Kadro'nun tarzı olmadığını biliyorum, ama Favashi'yi savaşa sürüklenmeye bırakamayacağımızı hissediyorum," dedi. Elijah'ın sesi bir adamın sesiydi.

Uzun yaşamı boyunca çok fazla savaş görmüştü. "Seninle buluşmak için ayrılmadan önce Neha'dan bir telefon aldım. Elçilerini Favashi'nin sarayından geri çekmiş ve bana Michaela'nın elçilerinin de mutlu olmadığını söyledi."

Raphael suyu, taşların üzerindeki sıvının berraklığını düşündü. Neha'nın onunla konuşmamış olması sürpriz değildi. Aralarındaki ilişki kızının güç tutkusu yüzünden bozulmuştu. Ama elçilerini geri çağırmak gibi bir adım atmış olması ...

Bu savaşın başlangıcıydı.

"Düşüncelerin yerinde Eli, ancak Favashi'nin bölgesine davet edilmeden girersek savaşı kendimiz davet etmiş oluruz."

"O zaman dostum," diye mırıldandı Elijah, "bir davetiye çıkarmamız gerekecek."

Elena her şeye rağmen Nisia'yı görmeye karar vermişti.

Her ihtimale karşı. Şifacı Elena'nın kanatlarındaki yeni yırtıklarla ilgili endişesini gizlemeye çalışmadı ama onu cezalandırmadı. Elena, uçmak için doğmuş bir varlık için böyle bir adımın mutlak bir son çare olduğunu fark etti. "Sol ön kolumla ilgili bir şey hissedebiliyor musun?"

Nisia onu kontrol etmek için birkaç dakika harcadı, hatta bir tarama bile yaptı. "Kemiklerinin arasında tüneller var," dedi sonra, yüz ifadesi acımasızdı. "Sanki ölümsüz saçkıranlarınız kemiklerinizi yemiş gibi."

Aslında solucanlar kadar sıradan bir şey olmaması çok kötü. Ateş ve dünyayı yeniden şekillendirmeye çalışan bir enerjidi. "Kolumun kırılmaması için tamir edebilir misin?"

Kaba bir baş sallama. "Hâlâ vücudunu bunun için yeterince iyileştirebiliyorum ama Elena, biz sadece yaranın üzerine yara bandı koyuyoruz. Bir neden tanımlayamam." Yanaklarında sıcak renk dalgaları belirdi ama elleri çalışırken sakin ve becerikliydi.

"Biliyorum," dedi Elena, boğazı kurumuş ve kafası şu anda hissetmeyi göze alamadığı tüm duygularla tıkanmış olmasına rağmen. "Ama sen istediğin kadar test yapabilesin diye kendimi cezalandırmadan önce kız kardeşimin güvende olduğundan emin olmalıyım. Kızının güvende olduğundan."

Nisia dudaklarını büzdü. "Çabuk çalış. Sadece gerilemekle kalmıyorsun, bu kemik artık bir ölümlününkinden daha zayıf."

On beş dakika sonra - büyük bir yemekten sonra -Vivek Jade'in izini sürmeye çalışırken Elena da Nishant Kumar ve Terence Lee'nin hayatını kaybettiği yangınla ilgili dosyayı incelemeye başladı. Orada pek bir şey yoktu.

Her şey o kadar bariz bir şekilde kundaklanmıştı ki, sanki kundakçı yaptığı işin reklamını yapıyordu - ya da incelikli olmayı umursamıyordu.

Müfettiş, söz konusu kundakçının binayı diğer sakinlerden boşaltmak için yangın alarmini da çaldığına inanıyordu; bu sonuca varmasının nedeni, birden fazla bina sakininin daha dumanın izine bile rastlamadan bir adamın kapılarını çalarak yangını haber vermesiydi. Hepsi de adamın beyaz ya da Hispanik olduğunu, uzun bir palto giydiğini, şapka taktığını ve ağzını bir eşarpı sardığını söylemişti.

Nishant Kumar ve Terence Lee tek kayıplar oldu.

Şablona sadık kalınmıştı: Bağlantısız masumları rahat bırakmak, hatta mümkünse hayatlarını kurtarmak. Ancak Raphael'in de belirttiği gibi, Beth ve Maggie katilin hedeflerinden biriyle yakından bağlantılıydı.

Kaslar geriliyor, Elena okumaya devam et.

Eski binanın yapımında kullanılan malzemelerle birlikte hızlandırıcılarla bolca ısıtılması sayesinde iki vampir de - Vivek'in deyimıyla- çıtır çıtır yanmıştı. Vampirleri öldürmek için ateş kullanmanın sorunu, yaşlı olanların bundan kurtulabilmesiydi-Elena bir keresinde sekiz yüz yaşındaki bir vampiri kötü niyetli bir yangından kurtarmıştı. Kömürleşmiş kemiği, bükülmüş tendonlar tarafından zar zor bir arada tutuluyordu. Kollarındaki küçük bir çocuktan daha hafifti. Ama gözleri açıldığında nemli ve acıyla parlıyordu.

Bunun imkânsızlığına inanamayarak neredeyse onu düşürüyordu.

Daha sonra başka bir vampir ona, kurtardığı vampirin gözlerinin görmemesine dayanamadığını ve bu yüzden vücudunun geri kalanını gözlerini korumak için kullandığını söylemişti. Bu on yıldan fazla bir süre önceydi ve yaşlı ama çok güçlü olmayan vampir henüz iyileşiyordu. Vücudunun büyük bir kısmı gibi yüzü de yenilenmişti ama yürümek için bir bastona ihtiyacı vardı ve dayanıklılığı sınırlıydı.

Nishant Kumar ve Terence Lee sözleşmelerinden yeni çıkmışlardı. Yangın çıktığında hayatta kalabilecek yaşta değillerdi ama ateşleme sırasında iki adamın da ölmüş olma ihtimali yüksekti. "Blakely'nin cinsel organını ve Acosta'nın elini onlar hayattayken kesmişti," diye hatırlattı kendine. "Beth ve Maggie'yi de Harrison'la tehdit etti." Adam kurbanlarına işkence etmeyi seviyordu.

Vardığı sonucu gözden geçirdi: Kumar ve Lee yangın çıktığında hayatta ama hareketsiz olmalıydılar. İkisi canlı canlı yakılmıştı.

İçindeki kas ağrısını hafifletmek için sol kolunu esneterek sağ eliyle sayfayı çevirdi. DNA örneklerine ulaşamamıştı ve yangın o kadar sıcaktı ki adamların dişleri zarar görmüştü - gerçi patolog dişlerdeki hasarın perimortem olabileceğini not etmişti - Kumar ve Lee'nin kimlikleri eleme yöntemiyle belirlenmişti.

Binada başka kimse kayıp değildi; ayrıca, iki adam da olaydan sonra herhangi bir hesaplarına erişmemişti. Bir komşu ikilinin o akşam eve geldiğini görmüş, ancak ayrıldıklarını kimse görmemişti ve o zamandan beri de görülmemişlerdi.

Yine de, Kumar ya da Lee'nin bir aldatmaca yapmış olması ve katil olması mümkün müydü?

Mümkün, diye karar verdi Elena, ama pek olası değil. Özellikle de her iki kurban da ince ve kısa yapılyken, yangın gecesi kapıları çalan adam tekdüze bir şekilde uzun boylu ve yapılı olarak tarif edildiğinden. Kaslı. Bu da Elena'nın Al ve Anita'nın güvenlik kayıtlarında gördükleriyle örtüşüyordu.

Kolunu tekrar esneterek bir sayfa daha çevirdi.

Kurbanlar vampir olduğu için polis soruşturmaya Kule'yi de dahil etmişti ama Kule müdahale etmemiş, tecrübeli insan dedektifi işini yapmakla baş başa bırakmıştı. Bu dedektif, Nishant Kumar'ın kimyager olarak niteliklerini ortaya çıkarmış, onu vampir pazarına hitap eden yeni tasarım ilaçlarla ilişkilendirebilmişti.

Elena uyuşturucu bağlantısında dik oturdu.

Sıkılmış yaşlı ölümsüzler sürekli yeni bir heyecan arayışındaydı. Tasarım ilaçların yüzde doksan dokuzu işe yaramıyordu, vampir metabolizması çok verimliydi - bal yemlerinin bu kadar popüler olmasının nedeni buydu. Bununla birlikte, arada sırada, tasarım ilaçlardan biri onu uygulanabilir ... ve ölümcül kılacak kadar işe yarıyordu.

Umber, piyasaya çıkan son büyük vampir ilacı, sıradan, yasalara uyan vampirleri ölüm makinelerine dönüştürmüştü. Elena'nın duyduğu en üzücü vakalardan biri, sevdiği kadını paramparça eden bir vampirle ilgiliydi.

Raphael'in masasının üzerinde duran telefonu alıp sorumlu dedektifi aradı.

"Santiago," diğer uçtan gelen sert cevaptı. "Merhaba, dedektif." Dedektif Hector Santiago ve Elena yıllar boyunca, Lonca'nın işinin polis gücününkiyle kesiştiği birden fazla davada yan yana çalışmıştır.

İlk kez melek olduğunda, Raphael'e eş olduğunda, sadakatleri farklılaştığında ilişkileri bir bocalama yaşamıştı ama ikisi bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmuşlardı.

"Yani şimdi beni arıyorsun." Diğer uçtan mekanik bir inilti duyuldu, muhtemelen Santiago'nun sandalyesi koca gövdesini geriye yasladığı için geriliyordu. "Yemeğimi berbat ettikten sonra."

"Beni rahat bırak, Santiago," dedi, sanki çok sevdiği eski bir paltoymuş gibi tanıdık şakalaşmaya alışarak. "O sırada lanet olası dünyanın öbür ucundaydım." O ve Raphael Caliane'i ziyaret etmek için uçmuşlardı.

"Bahaneler, bahaneler." Bu kez sesler törpüleniyordu, Santiago muhtemelen çenesindeki tuzlu biberli sakalı ovuşturuyordu. "Bir davan var mı?"

"Hayır, size yakın zamanda yaptığınız bir şey hakkında soru sormak istiyorum.

Nishant Kumar ve Terence Lee."

"Kızarmış vampirler," dedi Santiago hemen. "İlk başta vampirlerin insan olduğunu düşünmüştük -bütün kariyerim boyunca vampirlerin bu kadar kötü yandığını hiç görmemiştim."

Elena, Nisia'nın iyileştirici yeteneklerinin bile engel olamadığı, giderek artan ağrıyı hafifletmek için ön kolunu sıktı. "Uyuşturucu bağlantısı, hiç ayrıntıların izini sürdün mü?"

"Dedikodudan başka bir şey yok ve ben de derinlere indim." Hattın aşağısında bir hayal kırıklığı gümbürtüsü. "Ash ve onun yavaş konuşan ukala kocası beni normalde polis kokusu aldıklarında tavşan gibi kaçan insanlarla tanıştırdı ve benim muhbirlerim de konuşmaktan mutluluk duydu."

"Alışılmadık." Mahalle sakinleri genellikle yabancılara karşı susardı; kendi havuzlarına sıçmayı göze alamazlardı.

"Kumar ve Lee'nin dolandırıcılık geçmişi vardı," dedi Santiago ona. "Zararsız bir maddeyi karıştırıp düşük seviyeli alıcılara bunun güçlü bir tasarımcı uyuşturucusu olduğunu söylemek gibi üç kuruşluk şeyler - bilirsiniz, keşlerin asla alamayacağı zehirli bok."

Elena başını salladı. "Dosyada bir noktada tehlikeli bir uyuşturucuya rastlamış olabileceklerine dair bir not var."

"Evet. Bir çift vampir sokak fahişesi -Red Cutie ve Monique Darling- bana ulaştı ve Lee ile Kumar'ın her birine psikotik halüsinasyonlara ve ardından bayılmaya neden olan bir 'kafa' verdiklerine dair yemin ettiler. Kadınlar kendilerine geldiklerinde -Red'in durumunda bir arka sokakta, Monique'in durumunda ise apartmanın merdiven boşluğuna atılmışlardı- kıyafetleri tam olarak doğru değildi ve her ikisi de piçlerin kendilerine tecavüz ettiğinden emindi."

Ve bu adamlar Harrison'ın arkadaşları mıydı? Hay sikeyim. "Hiç anım yok.

Çünkü yıllarca uyuşturucu kullandıkları için zaman algıları bozulmuş" diye ekledi Santiago. "Ancak her iki kadın da ıslak uyandıklarını, kıyafetlerinin tenlerine yapıştığını hatırlıyor. İki tecavüzcünün de DNA'dan kurtulmak için içlerini ve dışlarını hortumla yıkadıklarını düşünüyorlar. Bunu rapor edeceklerinden değil." Sesinde yorgunluk vardı şimdi. "Mahalle'nin nasıl bir yer olduğunu bilirsin."

"Evet. Quarter kendi başının çaresine bakar -vampir yiyen bir vampir olması dışında." Elena'nın midesi Harrison'ın vampirleri yemesi fikriyle çalkalandı.

böyle iğrenç suçlara karışmak. Eğer bu doğru çıkarsa, Beth'i mahvedecekti. "Eğer bir kadın kendisine ne yapıldığını hatırlasaydı ..."

"Çok iyi bir neden," diye kabul etti Santiago. "Ama sonra insanları çok erken uyaran bir adam vardı. Duman yoktu, erken tahliye edilenlerin hiçbiri yangın belirtisi görmemişti. Fail olarak onu buldum."

"Onu bulma şansınız olmadı mı?"

"İnsanlar piçlerin öldüğüne o kadar sevinmişlerdi ki, bunu kimin yaptığını öğrenmekle pek ilgilenmiyorlardı. Ateşböceğinin kimliğini bilen biri varsa bile söylemiyordu. Ölen adamlarla ilgili pek çok bilgi edindim ama iki sokak kızı dışında kimse tecavüz mağduru olarak ortaya çıkmadı."

Laric, Santiago'nun ifadesinin son bölümünde içeri girdi ve Nisia'nın önüne taze bir bardak enerji içeceği koydu. Ona gülümseyerek teşekkür etti ve Santiago'ya, "Profesyoneller şüpheli değil miydi?" diye sordu.

"Yangının çıktığı zaman için sağlam mazeretleri vardı - biri alenen sarhoşluktan hapse girmiş, diğeri de bir müşterinin köprücük kemiğini kırması üzerine yerel bir kliniğe yatırılmış. Kullanım için ödeme yapılmamasına itiraz edebilecek pezevenkleri olup olmadığını kontrol ettim ama bu ikisi bireysel çalışan kişiler." Daha fazla mekanik inilti, ardından tıkırtılar, bir kalemin masaya tekrar tekrar vurması. "Vampirler Sözleşmelerinden sonra ödeme almazlar mı?"

Karışımın çoğunu içtikten sonra bardağı yere bırakarak, "Evet, bazıları diğerlerinden daha cömert." dedi.

"Hayatı anlamak için fazladan yüz yıl daha ekliyorlar ve sonunda bedenlerini sokadaki eziklere satıyorlar. Hiç anlamıyorum." Yanıt beklemeden, "Neden kızarmış tecavüzcülerle bu kadar ilgileniyorsun?" dedi.

Elena ona gerçeği söyledi. Ona asla söyleyemeyeceği pek çok şey vardı, hayatını tehlikeye atacak sırlar ama vampirlere karşı yapılan üç bağlantılı saldırı bu şemsiyenin altına girmiyordu. "Pislik herif kız kardeşimi ve yeğenimi tehdit etti."

"Şerefsiz." Sesinde hiç yumuşaklık yoktu; Hector'un üzerine titrediği tombul bir karısı ve onun gurur kaynağı olan dört enerjik oğlu vardı. "Blakely ve/veya Acosta torbacı olabilir ama Blakely'nin en azından tecavüz ilacını kadınlar üzerinde kullandığını söylemek için güçlü bir neden var - bu da cinsel organının kesilmesini açıklar."

Elena da aynı şeyi düşünüyordu. "Eric Acosta kendi uyuşturucusunu tedarik eden bir ballı yem bağımlısıydı. Simon Blakley için tecavüz ilacı almış ve bu yüzden eli kesilmiş olabilir."

"İşe yarıyor," dedi Santiago. "Ama sana bir şey daha söyleyeyim."

-Mahallede deli vampir çeteleri var. Çılgın piçler bir noktaya değinmek için bir adamın bağırsaklarını deşmeye gözlerini kırpmazlar. Lee ve Kumar, Blakely ve Acosta ile aynı şekilde tecavüz ettikleri için öldürülmüş olabilirler."

"Çok kişisel hissettiriyor." Elena Nisia'nın karışımının sonuncusunu içmeye gitti ama ön kolu kasıldığında neredeyse bardağı düşürüyordu.

Acı dolu homurtusunu bastırmak için çenesini sıkarak bardağı yerine koydu. "Bir de zaman çizelgesi var," demeyi başardı. "Lee ve Kumar iki ay önce öldürüldü, Blakely ve Acosta ise Harrison'a yönelik girişimden sadece bir gece önce."

"Ciddi bir tırmanış," diye onayladı Santiago. "Çocuk kudurmuş durumda. Daha fazla ceset ortaya çıkmaya başlayacak."

Elena, Beth ya da Maggie'nin olmayacağına yemin etti.

Santiago'yla yaptığı görüşmeyi kapattıktan sonra, dedektif birkaç muhbirle konuşacağına söz vermişti, Elena sertçe yutkundu ve üstünün kolunu yukarı itti. Kolunun ön kısmı kaskatı kesilmişti, kaslar sımsıkıydı ama hiçbir şey yarı saydam ya da lav benzeri değildi. İyi haber burada sona erdi.

Çünkü görebildiği şey derisinde yeni bir çatlaktı. Üzerine yapışan tüyleri fırçaladı. Bu şey de nereden çıkmıştı? Çamaşırlarının arasına karışmış, tüm mendillerin sonunu getirecek bir mendil olmalıydı.

Cildi temizken, etindeki yarığın etrafındaki renk değişikliğini fark etmemek imkânsızdı. Çürük renginde, yayıldı

garip bir şekilde narin bir çiçek açmıştı. En kötü kısmı bu değildi. Alt tarafa bakmak için kolunu çevirdiğinde daha fazla kırıkla karşılaştı. Sadece bu da değil, bileği belirgin bir şekilde çıkıntı yapmış ve sağ serçe parmağına taktığı yüzük gözlerinin önünde düşmüştü.

Daha fazla kilo vermişti.

Parmaklarını avucunun içinde kıvrarak revire gitmemeye karar verdi. Kimse ona ne olduğunu bilmiyordu, Nisia ona daha fazla yardım edemezdi ve Beth ile Maggie'ye yönelik tehdit hâlâ devam ediyordu. Akıllıca davranıp ani bir düşüş ihtimaline karşı Lejyon'dan birkaç kişiyi yanına alacaktı ama bu konuda ilerlemeye devam etmesi gerekiyordu. Zaman, fışkıran bir musluktan akan su gibi akıp gidiyordu.

Ölümlülerin çocuğu. Uyandırılmamış kap.

Sarsılarak ayağa kalktı ve içgüdüsel olarak başını balkon kapısına doğru çevirdi. Ama dışarıda, elini pencereye dayamış, lila saçlı hayalet bir kadın durmuyordu. Hayır, balkonun kenarında oturan altın gözlü bir baykuştı, tüyleri kardan daha beyazdı.

Baykuşlardan korkmayın.

Ağzı kurudu ve kalbi göğüs kafesinin içine hapsolmuş canlı bir yaratık gibi gümbürdeyerek kapılara doğru yürüdü ve onları sessizce kaydırarak açtı. Baykuş hiç tedirgin olmadan onu izledi. Buz gibi havaya adımını attığında başını çevirdi ve tüylerini düzeltmek için bir pençesini kaldırdı.

Elena göğsü ağrıyana kadar nefesini tuttu ... ve kuşa dokunmak için eğildi.

Tüyleri avucunun altında bereketli bir yumuşaklıktaydı, vücudu sıcaktı.

Ve altın rengi gözleriyle ona baktı aniden, altın rengi eski, çok eski bir gücün ışıltısını taşıyordu.

Ölmek çok üzücü, çocuğum. Ama öyle olmak zorunda. İnsanın yaşaması için ölmesi gerekir.

Ölmelisin.

"Kim öyle diyor?" Elena homurdandı, eli baykuşun sırtında gerilmişti.

Sessizlik tuhaftı. Baykuşun onu izleme şekli kadar tuhaftı. Başını yana eğdiğinde, Lejyon'u güçlü bir şekilde hatırladı.

Zamanla
yazılmıştır. Dünya
kaynayacak. İşaret
düşecek.

Ve ölecek olan bocalayacak.

Elena'nın kanadı sanki sessiz bir anlaşılmaya varmış gibi sürüklenme tehdidindeydi. "Kaderin ve alın yazısının canı cehenneme," dedi umursamadan. "Son nefesime kadar savaşacağım."

Baykuş ona tekrar baktı, gözleri sonsuz, güzel ve tuhaftı. Ellерinin altında, sıcaklığı yumuşak bir parıltıya dönüştü ve zihninde orada olmayan bir ses konuştu. Aşkın çocuğu. Kederin çocuğu. Cesaretin çocuğu. Kırık bıçağa dikkat et. Yas tutana dikkat et. O senin ölümün. Uzun bir iç çekiş . . . ve baykuş kanatlarını açtı.

Bu mucizeyi ve vahşiliği kafeslemeye çalışmak bile istemeyen Elena elini çekti ve baykuşun uçuşunu izledi. Gökyüzüne doğru yükseldi.

artık orada değildi. Kendini balkonun oturduğu kısmına bakmaya zorladı.

Karda pençe izi yoktu, herhangi bir rahatsızlık belirtisi de yoktu. "Elena."

Ayağa fırladı, dönerken bile bıçakları elindeydi. "Oh, sensin."

Primary balkonun uzak tarafındaki sessiz çömelişinden ona baktı, gözleri bugün daha koyu bir maviydi ve teni altın rengi bir dokunuş taşıyordu. "Kiminle konuştun?"

Sert bir nefes alan Elena bıçaklarını bir kenara koydu. "Orada oturan baykuşu gördün mü?"

"Hayır." Rüzgâr saçlarını geriye savuruyor. "Bize uzandığını hissettik. Tekrar uçacak mıyız?"

Cevap veremedi telefonun çaldı. "Bunu içeri götüreceğim." İliklerine kadar üşüyordu. "İçeri gelmek ister misin?"

"Karı izleyeceğim ve onu hatırlayacağım."

Birincil'i anlaşılmaz nöbetine bırakarak içeri girdi, telefonu kulağına götürdü. "V, ne oldu?"

"Hâlâ Raphael'in ofisinde misin? Ekranına bir çağrı ekliyorum."

"Teşekkürler."

Ekran açıldığında, zengin bal renginde bir tene karşı altın sarısı bukleleri olan bir kadın belirdi. Gözleri açık kahverengiydi ve ortasında bir altın patlaması vardı; omuzlarının arkasında yükselen kanatları ise acı çikolatanın çağrıştırmacı tonundaydı. "Andi." Elena'nın kanı ısındı. "Jess seni benim araştırma soruma mı dahil etti?" Naasir'le çiftleşmiş olan genç melek Jessamy'nin öğrencisiydi ve kendi çapında yeni bir tarihçiydi.

"Beyaz baykuşlar." Andromeda'nın sesi titredi. "Efsaneye göre onlar Cassandra'nınmış - sık sık leylak rengi saçları olduğu söylenir ve görülerini durdurmak için gözlerini oyduğu söylenir."

. . . koyu kırmızı gözyaşları.

"Sanırım Jessamy bir keresinde ondan bahsetmişti." Elena kaşlarını çattı ve arkadaşının ona ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. "O

uzun zaman önce bir baş melek miydi?"

"Kassandra artık bir anıdan çok efsane. Pek çok insan onun hiç var olmadığını düşünüyor, hayatta kalan birkaç kehaneti ise Uyuyan bir şairin fantezilerinden başka bir şey değil." Andromeda'nın bukleleri onun enerjisiyle titreşti. "Ellie, efsaneler onun Atalar'la akraba olduğunu söylüyor - türümüzün ilkleri, Sığınak'ın altında uyuduğu söylenen melekler."

Elena bu kadar büyük yaştaki bir başmelek fikri karşısında içten içe sendeledi. Cassandra uzun zamandır uyuyordu. "Şimdi uyanıyor mu?" diye sordu boğazında bir törpüyle. "Bu yüzden mi baykuşlarını görüyorum?" Elena Nisia'dan ayrıldıktan hemen sonra Jessamy ile konuşmuş ve tarihçiye isteğinin arka planını anlatmıştı.

"Jessamy ve ben bilmiyoruz." Andi deri kapağı yıpranmış eski bir kitaba sarıldı. "Caliane'le konuştuk ve uykusunda rüya gördüğünü söyledi. Sen Cassandra'nın rüyasının bir parçası olabilirsin - dünyayı etkileyecek kadar uyandığının farkında olmayabilir."

Elena alnını ovuşturarak yeni başlayan baş ağrısını dindirmeye çalıştı. "Onun hakkında başka bir şey biliyor musun?"

"Henüz değil," dedi Andromeda. "Ama avlanmaktan vazgeçmeyeceğim."

Elena diğer kadınla vedalaştıktan sonra havaya uygun bir şekilde giyindi ve dışarı çıkıp Andi'ye sorduğu sorunun aynısını Primary'ye sordu.

Birincil olan gargoye, üzerine kar yağmaya başladığında gözünü bile kırpmadı. Saniyeler içinde ince bir beyaz tabakayla kaplanmıştı, her zaman balkonda o pozisyonda duran taştan yaratık. Konuştuğunda sesi Elena'nın kafasının içindeydi, dudakları kıpırdamıyordu. Karı hatırlıyoruz. O karı severdi. İlk aeclari'mizi sevmişti.

Ve Elena biliyordu. Cassandra Dehşet Çağlayanı sırasında yükselmişti, değil mi? O kadar şiddetli enerjilerin olduğu bir zamandı ki dünyanın dokusunu değiştirmişti ve bir başmeleğe sonsuz öngörü gibi korkunç bir hediye vermişti.

Birincil cevap vermedi, sadece "Olacakları gördü" dedi. Durdurmak için kendi gözlerini çıkardı. Ama görmeyi durduramadı. Seni gördü, Elena.

Elena Primary'ye baktı. "Ne?"

O zaman anlamamıştık. Bilmiyorduk. Birincil'in sesi şimdi yankılanıyordu, Lejyon'un diğer üyeleri de geliyordu. Ölümlü doğdu. Ölümlü düşüş. Ölümlü kalp.

Ambrosia'nın tatlı öpücüğü. Şafağın kanatları. Gecenin kanatları. Bu olacak.

On dakika sonra Elena'nın kalbi hâlâ buz gibiydi ama Vivek elektronik bir iz bulmaya çalışmaya devam ederken o yerde Jade'i aramaya başlamadan önce sakinleşmek için kendine zaman tanımak üzere tekrar içeri girmişti. Claire Vargas ve Andreas'ın Nara'sıyla bile temasa geçmişti ama şu ana kadar hiçbir şey bulamamıştı. Bu durumda, bazı bağlantılı kişilerle konuşmak ona cevabı daha hızlı getirebilirdi.

Ölümlü doğuş. Ölümlü düşüş. Ölümlü kalp. Ambrosia'nın tatlı öpücüğü. Şafağın kanatları. Gecenin kanatları. Bu olacak.

"Siktir, siktir, siktir!" diye bağırdı ve kendini hemen daha iyi hissetti. "Pekâlâ Ellie, baş meleğin eve gelene kadar toparlan. Senin odaklanman gereken şey Harrison'ın bu karmaşasını düzeltmek."

Cassandra onun melekliğe yükselişini ölümsüzler tarafından unutulacak kadar uzun zaman önce haber verdiyse, Uyuyan Başmelek'in yaklaşan ölümü konusunda yanılmış olmasının pek mümkün olmadığını düşünemiyordu. Bu yüzden Raphael yanında olana kadar bu neşeli düşünceyi bir kenara itti. Sınırlarını biliyordu ve bunun başmelek seviyesinde bir delilik olduğunu da biliyordu.

Pantolonu sarkıtığında balkon kapısına doğru bir adım atmıştı.

Bir çığlık daha attı çünkü lanet olsun, bir türlü rahat edemiyordu, kemerini beline daha sıkı bağladı ve devam etti - üç çikolata alıp birini yedikten sonra yola çıkmadan önce Ash ve Janvier ile konuşmaya karar verdi. İkisinin ulaşamayacağı bağlantıları olabilirdi.

Ayrıca, bu sabah keşfettiği şey hakkında onları bilgilendirmesi gerekiyordu. Onları daha önce koridorda duyduğundan emindi ama Kule'den ayrılmışlarsa arayacaktı. Kanatları onu bir gökdelene doğru kuğu dalışına gönderdiğinde beyni hamur haline gelecekse araştırmasının boşa gitmesine izin vermenin bir anlamı yoktu.

Arayışı sırasında Dmitri'ye rastladı. Siyah üzerine siyah şık bir takım elbise giymiş, saçları mükemmel bir şekilde taranmış, onu gördüğünde sadece bir kaşını kaldırmıştı.

Elena yarısı yenmiş çikolatayı ona doğrulttu. "Bana bulaşırsan seni kalbinden vururum, yemin ederim. Acıkmayı çoktan geçtim, cinayete meyilliyim."

Dudaklarında bir seğirme. "Kan içmeyi denedin mi?"

Elena neredeyse yayını çekip tehdidini yerine getirecekti - pislik güçlüydü, buna dayanabilirdi - sonra onun ciddi olduğunu anladı. "Kan mı?"

"Özellikle Başmelek kanı. İçinde şiddetli miktarda enerji var."

Çikolatayı bitiren Elena bunu düşündü. "Ben bir vampir değilim. İşe yarar mı ki?" İşin kan içme kısmını unutun; eğer onu içten içe kemiren açlığı durduracaksa, burnunu kapatıp ilaç gibi geri atabilirdi.

Dmitri omuz silkti. "Kaybedecek neyin var ki?"

"Raphael'le konuşacağım." Yanından geçerken şöyle dedi,

"Bazen bir zamanlar insan olduğuna inanasım geliyor."

"Açıkçası, oyunumu geliştirmem gerekiyor." Bir parça kürk ve şampanya, şehvetli, okşayıcı ve alaycı bir şekilde etrafını sarmıştı.

"Argh!" Dönerek yaylı tüfeği eline aldı ve düşünmeye fırsat bulamadan sürgüyü ateşledi.

Dmitri kıpırdadı ve yaylı tüfek mermisi arkasındaki duvara saplandı. "Yine Kule mülkünü tahrip ediyorsun." Kınayıcı sözleri bir kafa sallama izledi. "Raphael'e 'Beyaz saçlı kazazede bacaklıya bulaşma' dedim ama beni dinledi mi?"

"Sürgümü bana geri ver seni kokuşmuş vampir müsveddesi."

Dmitri mecbur kaldığında onu havada kaptı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı... ve Dmitri'nin arkasından güldüğünü duydu, ses derin ve sınırsızdı. Kendi dudakları da sertçe seğiriyordu ama asansöre binene ve Dmitri onu göremeyene kadar kendini tutmayı başardı. Kahkahası neredeyse histerikti ve bu bir rahatlamaydı.

Tanrım, başmeleğini evde istiyordu.

Ashwini ve Janvier'i Kule'nin alt katındaki dövüş ringine kadar takip ettiğinde aklı başına gelmişti. Cassandra'nın kehaneti doğru çıkarsa asla ihtiyaç duymayacağı Muhafızlarının üyeleri olarak çift, kılıç ve usta oldukları ya da olabilecekleri diğer silahlarla becerilerini geliştirmek için belirli bir süre harcamak zorundaydı.

İkisi bir şeyin ortasında olduğu için Elena tribünlere oturdu ve bildiği her şeyi gözden geçirdi. Santiago'nun Lee ve Kumar hakkında daha fazla bilgi toplamasıyla Jade elindeki en iyi ipucu olarak kalmıştı. Hiç değilse onu şüpheli listesinden çıkarması gerekiyordu. Tabii Lee, Kumar, Blakely ve Acosta ile bir bağlantısı yoksa ya da onların ölümünü Harrison'a karşı girişimini gizlemek için kullanmaya karar vermediyse.

Ash ve Janvier'in sözünü kesmeye hazırlanıyordu ki Dmitri -şimdi zeytin yeşili bir tişört ve sparring için uygun kamuflaj pantolon giymişti- ringin yan girişinden göründü ve rakip rolünü üstlendi.

Janvier Ashwini'den daha büyüktü ama Dmitri'yle başa çıkmakta daha iyiydi.

Çünkü Ash de geleceği gördü.

Elena'nın kanına soğuk bir rüzgâr sızdı, anlaşılmaz bir yaşın tadını veren bir rüzgâr.

O zaman araya girdi; kaybedecek zamanı yoktu. Onlara Nishant Kumar ve Terence Lee hakkında bilgi verdiğinde Janvier'in defne yeşili gözleri büyüdü. "İşte bağlantımız, canım," dedi Ashwini'ye.

Çiftin de aynı söylentileri duyduğu ortaya çıktı: vampirlerde psikotik halüsinasyonlara ve bayılmalara neden olan ve cinsel saldırı için kullanılabilen bir ilaç. Sokak adı: Vamhypnol. "Bunu Blakely ya da Acosta'yla -ya da Harrison'la- ilişkilendirmek için hiçbir nedenimiz yoktu," dedi Ashwini, ellerini kalçalarına dayayarak. "Ama cinayetleri soruştururken olabildiğince hızlı bir şekilde bu konuda bilgi topluyorduk, çünkü bu madde kötü haber."

Dmitri konuştu. "Neden bu konuda ilk kez bir şey duyuyorum?" "Bir rapor için yeterli değil," diye yanıtladı Janvier. "Biz Bize daha fazlasını verebilecek bir kadından haber bekliyoruz."

Çift bildikleri her şeyi anlatırken Elena iki tanıdık isim duydu.

"Bekle," diye araya girdi. "Red Cutie ve Monique Darling profesyoneller arasında yaygın olarak kullanılan isimler değilse, Santiago'ya Kumar ve arkadaşı Lee'nin uyuşturucunun etkisi altında kendilerine nasıl tecavüz ettiklerini anlatan iki kişi bunlar."

"Kahretsin, Ellie." Ashwini bir bıçak yıldızıyla huzursuzca oynadı. "İki kadın da öldü."

Elena'nın midesi sıkıştı. "Cinayet mi?"

"Hayır." Janvier'nin durgun sesi sertleşmişti. "Doktor arkadaşımızın kullandığı kelime neydi, canım?"

Ashwini, "Beyin anevrizması," diye ekledi. "Her birinde büyük bir tane vardı."

"Vampir ölümüne yol açmada kafa kesme kadar etkili." Dmitri kollarını kavuşturdu. "Beyinde ciddi hasara neden olur ve vücudun onu nasıl yenileyeceğini bilmesine yetecek kadar kalmamıştır."

Elena'nın kendi beyni bir şeye takıldı. Sanki bulmacanın çok önemli bir parçasına sahipti ve bunu bilmiyordu. Ama bu düşüncayı takip etmeye çalıştığında, iz bırakmadan kayboldu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Ne zaman öldüler?" diye sordu. Santiago onlarla iki ay önce konuşmuştu.

Ashwini, "Red için beş hafta, Monique için dört hafta oldu," dedi.

Zaman çizelgesi, bu kafa karıştırıcı davanın sorularını yanıtlamak için işe yaramadı. "Diğer kurbanlara dair bir ipucu var mı?"

Ash başını salladı. "Bir diğeri - bize ondan bahseden arkadaşşı kurbandan aramasını isteyeceğini söyledi." Kaşlarını çatı. "Bunu şimdi yapsa iyi olurdu."

Telefonu antrenman çemberinin kenarında durduğı yerden çaldığında hepsi ona baktı.

"Artık telepatik mesajlar göndermiyorsun." Elena kaşlarını çatı.

Bir sırtış. "Sadece seninle oynuyorum." Ashwini telefonunu eline aldı. "Daha önce mesaj atıp striptiz kulübündeki vardiyası bitince arayacağını söylemişti. Zamanlama konusunda şanslıydım."

Dmitri, Janvier'in konuşmasının altında ona, "Sadece senin karının sahip olabileceğı kadar şanslı," diye mırıldandı.

Vampir sırtı. "Ashblade'im her zaman şanslıdır - benim gibi bir kocası var."

Ashwini telefonu kapattıktan sonra, "Öte yandan, böyle devam edersen yakın zamanda şansın yaver gitmeyecek," diye tehdit etti. "Üçüncü kurbanımız bayılmadı ama sevgilisi tarafından kendisine ikram edilen bir bardak kanı içtikten sonra bulanıklaştı. Sonraki bir saate dair anıları düzensiz ama cinsel saldırıya uğradığından emin." Sesi bıçak gibi, devam etti. "Randevusu Simon Blakely'ydi."

Bu bilgiyi özömsedikleri için sessizlik.

"Yanlışlıkla düşük doz mu ... yoksa Blakely kendini bir kadın erkeğı olarak gördüğü için kasıtlı bir doz mu?" Elena yüksek sesle düşündü. "Komadaki bir 'aşık' onun egosunu beslemez." Blakely'nin cinsel organını kesen adamla giderek daha fazla uyum içinde hissetmeye başlamıştı. "Belki de Blakely daha düşük bir dozun uysal, yarı bilinçli bir kadın anlamına geleceğini düşünmüştür."

"Bu kadına tıbbi yardım götürmeliyiz." Janvier'in sesinde ya da yüz ifadesinde artık mizah yok. "Ölen iki kurbanın ne zaman tecavüze uğradığını bilmiyoruz, bu da anevrizmanın ne zaman ortaya çıktığını hesaplamanın bir yolu olmadığı anlamına geliyor."

"Daha düşük doz, hayatta kalabilir." Dmitri'nin yüzü tehlikeliydi. "Ona masraflarını Kule'nin karşılayacağını söyleyin."

Evet, Dmitri bazen insan gibi davranabiliyordu.

"Yolun sonunda öldüren bir tecavüz ilacı müthiş bir cinayet sebebidir." Tek sorun Harrison'dı - ya Elena onu hiç tanımıyordu ve çirkin bir sır saklıyordu ya da kritik bir parçayı kaçırıyorlardı.

Peki hatırlayamadığı şey neydi?

"Uyuşturucu yaygın mı?" Dmitri ölümcül bir güç ve gergin bir kontrolle sordu.

Ashwini başını salladı. "Düşük seviyeli vampirler bunu duymuşlardır ama bununla kişisel teması olduğunu bildiğimiz tek kişi üç tecavüz kurbanı ve onlara bunu veren adamlar."

Janvier elini saçlarının koyu kestane rengi tellerinde gezdirerek konuyu toparladı. "Holly ve Venom'umuz şehrin üst katlarında, daha zengin vampirler ve meleklerle çalışan bir iş bitirici tanıyor ve hiçbirinin bunu kullanmadığını söylüyor. Sen umber olayında bu kadar zor duruma düştükten sonra kimse riske girmek istemiyor."

"Blakely, Kumar ve Lee kurbanlarının karşı karşıya olduğu riski umursamadılar." Elena tecavüzcüleri kendi elleriyle bıçaklamak istedi. "Acosta'nın da bunu yapmamış olması mümkün." Gerçi kesik eli onun cinsel istismara karışmadığını düşünmesine neden olmuştu. "Bu kontrolle, güçle ilgiliydi." Her yerdeki tecavüzcüler gibi. "Bu ilaç sadece vampirler üzerinde mi işe yarıyor?"

"Evet," diye onayladı Ashwini. "Ama Bölge'de çalışan iki insan profesyonel" -bal yedirdiklerini belirtmek için boynuna hafifçe vurdu- "Kumar'ın onları bir ya da iki kez aldığını ve bundan hafızasız çıktıklarını söyledi." Gözleri parladı. "Geri dönmeye devam etmelerinin tek nedeni Kumar'ın onlara kokainle ödeme yapmasıydı."

"Hedeflerini iyi seçmiş." Dmitri'nin sesi buz gibiydi, o kadar soğuktu ki yakıyordu. "Kayınbiraderin," dedi Elena'ya, kara gözleri dümdüz. "Sence bu suçu işleyebilir mi?"

"Bildiğim kadarıyla Harrison tecavüz ya da uyuşturucuyla ilgilenmiyor." Çenesini sıktı. "Aksini

öğrenirsem onu idam ederim.

kendim." Sevdigi adamda böyle bir kötölük olduğunu keşfetmek Beth'i çok üzecekti. "Bir karısı ve bir çocuğu var, her ikisi de herhangi bir suç işlememiş - her iki yönde de kanıtımız olana kadar ona şüpheyile yaklaşıyoruz."

Dmitri başıyla onayladı.

"Şüphelilere gelince, iyi eğitimli bir insan Nishant Kumar ve Terence Lee'yi ortadan kaldırabilirdi." Elena bunu genç bir avcı olarak yapabilirdi. "Polis raporuna göre, küçüklermiş, çok güçlü değillermiş ve gerçek bir dövüş eğitimleri yokmuş. Sözleşmeleri sırasında yönetici olarak çalışmışlar."

"Blakely ve Acosta'yı inceledim," dedi Ashwini, "vampirlerle göre zayıftılar. Vampirlikten dolayı güçlüler ama yetenekli bir rakibe karşı ciddi bir avantaj sağlayacak kadar yaşlı değiller."

Elena cevap vermek üzereydi ki ön koluna tekrar kramp girdi, dev vidalar kaslarını koparacak kadar sıkıyordu. Raphael! Acı onu gözyaşlarına boğmak üzereyken içgüdüsel bir çağrı, kolundaki ıstıraba şakağındaki zonklayan damar da katıldı. Başmelek, sana gerçekten ihtiyacım var. Onun kendisini duyamayacak kadar uzakta olduğunu bilmesine rağmen, umutsuzca zihninden fısıldıyordu.

Elena.

Kayaya çarpan suyun belli belirsiz yankısı, zihnindeki deniz rüzgârları karşısında neredeyse sendeleyecekti. Muhtemelen mantıklı olmayan mırıltılı bir ifadeyle gruptan ayrılarak asansöre doğru ilerledi.

Raphael? Neredesin?

Evden iki saat uzakta. Sesi şimdi daha güçlüydü ... ve garip yankılar barındırıyordu.

Elena zorlukla yutkunarak elini kramp giren koluna bastırdı ve nefes almaya çalıştı. Lejyon gibi konuşuyorsun. Alnından ter boşandı, şakağındaki damar çekiç gibi vurdukça vuruyordu. Pek iyi değilim.

Nisia'yı sana gönderiyorum. Neredesin?

Neden revire kendisi gitmemiş ya da diğerlerine bir şifacı çağırmalarını söylememişti? Bilmiyordu. Düşünceleri düz bir çizgide ilerlemiyordu. Acı duvarını aşır düşünmek zordu.

ELENA. Neredesin?

Süitimizin dışındaki koridor. Asansörden tökezleyerek çıktı, pelüş beyaz halının üzerine yığılmadan önce süitlerine zar zor girebildi. Halı yanağına çok yumuşak geliyordu, neredeyse bir koza gibiydi.

Uyuyan bir kedi gibi üzerine kıvrıldı, gözleri dalgalanıyordu.

Elena!

Çok yorgunum, Raphael. Konuşmak için çok çaba harcadım.

Balkondaki kapılar buz gibi bir hava kırbacını içeri almak için itilerek açıldı; onunla birlikte içeri giren güç şiddetli ve tanıdıktı. Şu anda seni halüsinasyon olarak görüyorum.

"Lonca Avcısı." Raphael'in kolları onu kavradı, kanatları beyaz ateşle yanıyordu, ondan yayılan parıltı o kadar kör ediciydi ki görmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Elini göğsüne koyduğunda, kalbi onun gücündeki bir başmelek için çok hızlı atmaya başladı. "Cildin yanıyor." Beyni neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu. "İki saat . . ."

Elena bu şaşkın sözler üzerine Raphael'in kollarında gevşedi. Ama Raphael onun damarlarındaki yaşam nabzını, göğsündeki havanın yükselip alçaldığını hissetti. Onu yatak odalarına götürdü ve Nisia içeri koşarken onu yatağa yatırdı. Şifacı hızla koştuğu için yüzü kızarmıştı ve Raphael'i görünce sarsılarak durdu.

Bir saniye sonra şifacı içgüdüleri devreye girerek doğruca Elena'ya gitti. "Bana neler olduğunu anlat." Raphael, Elena'nın kendisine yaptığı çağrıyı ve bununla birlikte gelen kafa karışıklığı ve yorgunluk hissini anlatırken elleri çoktan eşinin üzerindeydi.

"Parıltı için özür dilerim Nisia," dedi sonunda. "Şu anda onu dizginleyemiyorum." Vücudu yanıyordu, sanki hücreleri imkânsız bir yoğunlukta kaynıyordu.

"İşimi etkilemeyecek, efendim."

Nisia kalbi olan avcı üzerinde çalışırken Raphael sabırlı olmaya çalıştı ama bir tür sessiz öfke damarlarını kasıp kavurdu.

Raphael? Izak az önce gökyüzünden bir kulenin balkonuna düştüğünüzü bildirdi. Çocuğun şarabın içinde olduğunu düşünürdüm ama sesi hem ciddi hem de şaşkındı.

Dmitri'nin zihnine ulaşan sesinin dikkatini dağıtmasından memnun olan Raphael, "Süitimizdeyim," diye cevap verdi. Elena aşağıda.

Yaralı mı? Bizi beklenmedik bir çabuklukla terk etti ama iyi görünüyordu.

Çünkü avcısı zayıflık göstermekten nefret ederdi. Nisia'dan haber bekliyorum.

"Enerjisi tükenmiş," dedi şifacı bir dakika sonra, sesi şaşkınlık içindeydi. "Hücrelerinde ancak nefes almasını sağlayacak kadar enerji var."

Raphael gözlerini şifacıya dikti. "Yemek yemiyor muydu?"

Nisia kaşlarını çatarak Elena'nın pantolonunun ceplerinden birinden hafifçe dışarı sarkan bir şeyi çekti. Onu çıkarmak için cebin fermuarını açmak zorunda kaldı. "Bir çikolata paketi. Hayır, üç tane var."

Nisia paketleri komodinin üzerine bıraktı. "Yiyor ve içiyor ama onun için hazırladığım güçlü ve iki kat güçlü karışımla bile vücudundaki değişiklikleri besleyecek kadar enerji almıyor."

Raphael, vücudu kendini içten dışa doğru tüketirken Elena'nın kemiklerinin teninin koyu altın rengine karşı daha belirgin hale geldiğini görebiliyordu. "Benim kanım bir fark yaratacak mı?" Elena kanı enerjiye dönüştürmek için yaratılmış bir vampir değildi.

"Denemek zorundayız." Nisia'nın yüzünde gergin bir çaresizlik.

Bağırsaklarına soğuk bir hançer sapladı. Tecrübeli şifacı asla paniklemedi.

Bileğini ağzına götüren Raphael damarını yırtıp açmaya hazırlanırken, ölümsüz varoluşunda daha önce sadece bir kez tattığı, unutulmaz bir altın zenginliğinin tadı dilini yaladı.

Köpek dişleri uzadı.

Hayat onu dolup taşırdı.

Eğildi, Elena'yı kollarının arasına aldı ve ağzını onun dudaklarına indirdi. Yaşamalısın, dedi Elena'nın zihnine, tıpkı daha önce, altlarında pürüzlü kıymıklar ve paramparça binalar olan bir New York'a kırık ve kanlar içinde düştüklerinde yaptığı gibi. O zaman ölmekte olan bir ölümlüydü, bedeni o kadar kötü hasar görmüştü ki ruhu zar zor tutunuyordu. Yaşamalısın, Elena-benim. Yanımda sen olmadan sonsuzluğa yürümektense seninle birlikte ölmeyi tercih ederim.

Vücudu ısınmaya başlamadan önce ağzına bir iç çekti ve bir elini boynuna dolamak için kaldırdı, parmakları saçlarında kilitlendi. Gözleri kapalı kaldı ama göz kapaklarının arasından bir parıltı gördü, gümüş rengindeydi. Suyun üzerindeki ay ışığı gibi, ışık ve gölgenin bir armağanı.

Öpüşmeleri hep devam etti... ve yeterince uzun değildi. Ayrıldıklarında, köpek dişleri olması gerektiği büyüklükteydi ve Elena'nın elmacık kemikleri artık derisini kesmekle tehdit etmiyordu ama kirpikleri kalktığına, Kule'nin çatısında ona ilk karşı koyduğu gün gördüğü gözleri gördü. Bir olduklarından beri geliştirdiği gümüş halka artık yoktu. Tek gördüğü berrak, bozulmamış bir griydi.

Korku, kalbinin üzerine düşen bir örs gibiydi.

"Bu tadı biliyorum." Parmaklarını dudaklarında gezdirmek için adamın saçlarını serbest bıraktı. "Biz o tadın üzerine düştük."

"Ve birlikte yükseldik." Onu kendine yaklaştırdı. Git, Nisia. Eşimin yanında olmalıyım.

Şifacı tek kelime etmeden uzaklaştı.

Elena onu tekrar öptü, sıcak, durgun ve derin bir canlılıkla. "Raphael," dedi bu sefer öpücüğü kestiğinde dudaklarına karşı. "Günlerdir ilk defa aç değilim." Boğazına bir öpücük kondurdu. "Beni yere bırak. Kanatlarım farklı hissediyor."

Bunu dikkatle yaptı. "Daha fazla hasar mı?"

"Hayır." Gece yarısı ve şafak vakti harikası gibi parladılar. "Hayır." Şafaktan daha parlak bir gülümseme. "Hiç hasar yok."

Onun gücünü gördü ve kanatlarını sırtına doğru çırttığına ve kanat duruşunu kontrol edebilmesi için döndüğünde, bu duruş kesindi. "Sürüklenme yok," dedi ona. "Zayıflık yok."

Sesini keskinleştiren bir rahatlamayla gülerek, "Sanırım tek ihtiyacım olan ambrosia öpücüydü," dedi.

Raphael kabul etmek üzereyken halıya bir tüy süzüldü. Çivit mavisi.

Sonra bir tane daha.

Gece yarısı. Ve bir üçüncüsü. Violet.

Elena onun bakışlarını takip etti. Yüzü kıpırdamadan eğildi ve üç tüyü aldı. Beklerken ikisi de uzun dakikalar boyunca konuşmadı.

Tüylerinin geri kalanı kanatlarında kaldı. "Siktir."

Elena titreyerek kanatlarındaki tüyleri kaldırdı ve kollarına girdi.

Onu vücudunun alevlerine sımsıkı sarmıştı. Yüzünü onunkine doğru kaldırdığında, onu yiyip bitiren bir tutkuyla öptü. Elena'nın verdiği karşılıkta da nezaket yoktu, sadece ilkel bir ihtiyaç vardı. Elena'nın yumuşak deriye ne kadar değer verdiğini bilmeseydi bıçak kılıflarını yırtıp atardı.

Bu yüzden öpüşmeyi kesti ve kılıfları kollarına bağlayan kayışları çözmek için kendini zorladı.

Elena onun çenesinin yan tarafını öptü, parmakları yüzüne yerleşti. "Beni sevme şeklini seviyorum," diye fısıldadı, ham ihtiyaç kalbe bıçak gibi saplanan bir dokunaklılığa dönüşüyordu.

Yüzüne değen parmak uçlarını öperek görevine devam etti. Her iki bıçak kılıfını, ardından yayını ve sadağını, bir de ayak bileğine taktığı av bıçağını. Saçları açıktı, bu yüzden örgüsünde saklı bıçak çubuklarını kontrol etmek zorunda kalmadı. "Bugün üzerinde başka keskin nesneler var mı, hbeebti?"

Kalbini dağlayan bir sırıtış. "Sırtımdan aşağı."

Raphael henüz gülümseyemiyordu, kadının yere yığılmış bedeninin anısı çok tazeydi ama yine de sırtına uzandı. Karmakarışık, beyaza yakın saçlarını bir omzunun üzerinden süpürerek başını eğdi ve omurga kılıfında taşıdığı uzun bıçağı çıkardı. Onu atılmış silah yığınının üzerine koydu. . . sonra da ağzını onunkinin üzerine kapattı.

Onu çırılçıplak soyduğunu hatırlamıyordu ama kollarında çırılçıplaktı, koyu altın rengi bir teni ve kararlı bir gücü vardı. Elleri kendi tenindeydi, giysilerini bırakmıştı. Onu melek tozuna buladı, her öpücükte erotik bir tat vardı, iniltisini ağzıyla yakaladı ve onu asla yakmayacak beyaz ateşten kanatlarla sardı.

Meme uçları sertleşerek ona sürtündü ve adını fısıldadı.

Onun zihnine konuştu. Senin, dedi, her zaman senin.

Birlikte yatağa düştüler, kanatları ve uzuvları birbirine dolanmıştı. Gözleri ondan yayılan ışıltıyı yansıtıyordu, insanlık dışı güzellikleriyle ışıl ışıldılar, ama büyüyen ölümsüzlüğünün vaadi olan gümüş yüzük geri dönmemişti.

Parmakları adamın saçlarında, ağzı boğazında, bacaklarını adamın beline doladı. "Sev beni, Başmelek."

Raphael eşine ve Elena'yla tanışana kadar anlamadığı acı dolu bir aşkla dolu olduğu kadar fiziksel de olan bu birleşmeye teslim oldu. Umut, korku, ihtiyaç, değer verme açlığı, güldüğünde kalbinin çarpması. Sonsuzluğu Elena'nın henüz tam olarak ölümsüz olmayan bedeninde saklıydı. Eşini kırmak çok kolaydı, ona zarar vermek çok kolaydı.

Ve onu bir savaşçı gibi öptü.

Raphael onu sert elleriyle okşadı, göğüslerini şekillendirdi ve omurgası dikleşene, boğazından muhtaç bir ses çıkana kadar şekillendirdi. Boğazından aşağıya, daha aşağıya, daha aşağıya doğru öptü ve parmakları saçlarında kenetlenirken adını haykırmasını sağladı.

Adam pozisyonunu değiştirip onun üzerinde durduğunda kadın titriyordu, teni hafif bir ter tabakasıyla parlıyordu ve nefes alış verişi düzensizdi. Tembel parmak uçlarıyla göğsünü okşadı ve aşağı inerek sertleşmiş sikini kavradı.

Kasları taş kesilmişti, "Bugün hiç sabrım yok Elena," diye homurdandı.

Uyluklarını yavaşça açarak onu karanlık sıcaklığına doğru yönlendirdi. "Ben de, Başmelek."

Bu boğuk itiraf üzerine kadının elleri adamın sırtına geldi ve adam kadının içine doğru itti. Kadının misk kokusu adamın duyularını derinden okşuyor, tırnakları keskin ısırıklarla onu fiziksel olana bağlıyordu, hatta içinde tehlikeli başmelek enerjileri kaynıyordu. Eve batarken gözleri kilitlendi ve parlak gride sonsuzluğu gördü.

Bacaklarını bir kez daha adamın kalçalarına dolayan kadın, adam hareket etmeye başladığında ona sıkıca sarıldı. Bir anda, onun üzerinde durmak yeterli olmadı. Vücudunu indirdi

ama onu ezmek için her iki kolunu da sırtının üst kısmına doladı. İki insanın olabileceği kadar yakın, aralarında bir nefes bile olmadan, korku, acı, kehanet edilen ölüm, sadece Raphael ve Elena olana kadar sevdiler. Bir baş melek ve onun eşi.

Eşi nefesini tuttuğunda, "Artık parıldamıyorsun," diye işaret etti.

İkisi yatakta birlikte yatıyorlardı, Elena onun bir kez daha sağlamlaşan kanatlarından birinin üzerinde yüzüstü yatıyordu, Raphael ise sırt üstü. Elena kanatlarından birini onun üzerine açmıştı ve Raphael parmaklarını onun tüylerinin üzerinde gezdirerek herhangi bir zayıflık belirtisi olup olmadığını kontrol etti. "Güzel. Fiziksel tepkilerim üzerinde kontrolüm olmamasına alışık değilim."

"Oh?" Kemerli bir ses. "Kısa bir süre önce kontrol edilemez bir tutkuya kapıldığına yemin edebilirdim."

"Dalga geçmenin sırası değil Elena."

Tabii ki eğildi ve onu çenesinden öptü. "Tam zamanı." Ama bakışları ciddiydi. "Ambrosia üretmemeliydin, değil mi? Bir ölümlüyü meleğe dönüştürmek için sadece bir kez üretilir."

"Efsane böyle ama elimizde çok az bilgi var." Hiç kimse, hatta dünyada yürüyen en yaşlı melekler bile son melek-Yapımı'nı hatırlayamıyordu, çok uzun zaman önceydi. Günümüze ulaşan tek şey ambrosia efsanesiydi. "Geçiş için birden fazla doz gerekiyor olabilir." Raphael en koyu maviden menekşeye doğru derecelenen bir tüyün mükemmel güzelliğinin izini sürdü.

Elena kaşlarını çatı. "Birinci aşama, ikinci aşama ve böyle devam eder." Bir dirseğinin üzerinde doğrulup düşündü. "Bunu görebiliyorum. Tüm bu garip sorunlarım bir sonraki doz için son tarihe yaklaştığımızın bir işareti olabilirdi." Göz kamaştırıcı bir gülümseme. "En azından zamanı geldiğinde vücudunun onu üreteceğini biliyoruz. Üçüncü dozdan önce panik yok."

Raphael onun gözlerindeki gümüşü aramaktan kendini alamadı. "Bugün ne oldu?"

Ona her şeyi anlattı ... sonra gözlerini kırpıstırdı.
"Raphael"-parmaklarını kalbinin üzerinde gezdirdi-"iki
saat uzaktaydın. Nasıl geldin buraya?"

31

"Sana verecek cevabım yok, hbeebti. Tıpkı Illium'u gökyüzünden yakaladığım gün hiçbir cevabım olmadığı gibi."

"Evet, o zaman da çok uzaktaydın ama ona zamanında ulaştın." Elena alt dudağını ısırды. "Ama o şehrin öbür ucundaydı ve bu ..."

Raphael onun kanadını dikkatle incelemeye devam etti. "Eğer hıza bağlı yeni bir Cascade doğumlu yetenek kazandıysam, bu çok değerli bir yetenek. Ne yazık ki buna nasıl erişebileceğime dair hiçbir bilgim yok." Yeniden yaratabilmek için olanlara odaklanmaya çalıştığında, tek elde ettiği duygu karmaşası ve kör edici bir güç oldu.

"Sadece bana ihtiyacın olduğunu ve benim çok uzakta olduğumu biliyordum." Öfke ve kararlılıkla tepki vermişti. "Kendimi daha hızlı ve daha hızlı ittim ve sonra iki evren boyunca uzanan bir yıldırım oldum."

Elena sessiz bir dikkatle dinliyordu, saçları omuzlarının üzerinde görkemli bir şekilde dağılmıştı.

"Sonsuz bir an için sanki aynı anda iki yerdeymişim gibi hissettim. Benimle iletişime geçtiğin andaki konumum ve burada, Kule'de. Sonra iki uç birbirine çarptı ve gökyüzünden düşerek balkonumuza indim."

"Çok sıkı gerilmiş bir lastik bandın tekrar bir araya gelmesi gibi."

"Uygun bir tanımlama." Bir kolunu başının altına, diğerini de kızın kanadına koyarak tüm olanları tekrar düşünmeye çalıştı ama beyni sadece karmakarışık görüntüler gördü, sanki olayın hızı zihninin işleyemeyeceği kadar fazlaydı. "Yere indiğimde derim alev alev yanıyordu, acı yoktu ama yakıcı bir sıcaklık vardı."

"Süpersonik hızda giderseniz mantıklı olur."

Raphael cevap vermeye başlamıştı ki kızın omzundaki bir parıltı dikkatini çekti. Saçlarıyla aynı tonda olduğu için neredeyse gözden kaçıracaktı ama uzanıp aldığı anda kolaylıkla uzaklaştı. Uzun, ipeksi beyaz teller avucunun içinde süzülüyordu.

"Dökülüyor muyum?" Elena sağlığını kontrol etmek istercesine saçlarını çekiştirirdi.

"Elena, bu saç değil."

Kaşlarını çatarak eğildi ve adamın elinden narin telleri aldı. "Kıyafetlerimi istila eden tiftiklere benziyor." Yüzü hareketsizleşti, nefesi çok sessizdi. "Hiç tiftik değildi, değil mi?"

"Ne olduğunu bilmiyorum ama bu sabah test için laboratuvarlarımıza bir numune bıraktım."

Alnında çizgiler oluştu. "Ne olmuş yani?"

"Henüz cevap yok." Gözlerindeki gümüş rengi de geri gelmedi. "Şimdi gidip onlarla konuşalım ama önce, hbeebti, bir aynaya bakmalısın."

Değişikliği hemen fark etti. "Kahretsin." Parmakları gözüne dokunacakmış gibi kalktı, temas edemeden düştü. "Sanırım bekleyip göreceğiz. Belki de ambrosia'nın ikinci aşama için beni yeniden başlatması zaman alır."

Sütlerinden çıkarken Raphael balkon kapısından dışarı baktı. Lejyon'dan birkaç kişi dışarıda oturuyordu, Elena ona seslendiğinde devasa zihinleri Raphael'in duyularını güçlendirmiş olan dikkatli gargoyeler. Giderken onunla kal, diye emretti, çünkü avcısını ve ona musallat olan iblisleri tanıyordu.

"Benim de Harrison'a bakmam gerekiyor," dedi hemen ardından. "Ve sana bahsettiğim şu Jade denen adamı bulmaya çalışıyorum."

Raphael, eniştesindeki öngörülemeyen değişimler boğazına yapıştığında onu hiç umursamıyordu ama bazı savaşların verilmesi gerekiyordu. Elena bu canavarı kız kardeşinin kapısından uzak tutmalı, Ariel ve Mirabelle'i kurtaramadığı gibi Beth'i de kurtarmalıydı. Yapmalısın

Dmitri ile konuş. Eğer Jade'in bir gücü varsa, Dmitri onun nerede olduğunu biliyordur.

Elena'dan yanıt gelmedi ama parmaklarını şakağına götürüp dalgınca ovuşturdu.

Raphael durdu. Hbeebti, beni duyuyor musun?

Elena duraksayarak ona döndü ve adam sebepsiz bir endişe duyduğu için kendine lanet etti... sonra Elena, "Raphael? Ne var ne yok?"

"Elena, bana zihinsel bir düşünce gndermeni istiyorum." Onunla zihinsel düzeyde konuşma yeteneğini herkesin beklediğinden çok daha hızlı geliştirmişti ve şimdi onun elik ve vahşi ateşi zihninde tanıdık bir varlıktı.

Duştan çıktıktan sonra saçlarını hızlıca rmuştu ve başını eğdiğinde tek örgü hafifçe sallanıyordu, ifadesi keskinleşmişti. "Az önce yaptım."

"Ben bir şey duymadım."

Elena yutkunurken boğazı kıpırdadı. "Gözlerimde gümüş yok ve şimdi de zihinsel konuşmamı kaybettim." Yumruk yaptığı elini göğsünün ortasına bastırarak derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Ama kanatlarım çalışıyor ve iyi hissediyorum.

Bu, gelişiminin normal bir parçası olabilir."

"Gümüş ya da zihinsel konuşma umurumda değil."

Raphael onun yüzünü kavradı. "lmszliğn hakkında ne dedikleri umurumda." Bunu nasıl işlediklerinin, gelişiminin bir parçası olarak nasıl gerekelendirdiklerinin hiçbir önemi yoktu, sürekli geriye gidiyordu.

"İleriye doğru bir ivme belirtisi yok, ha?" dedi, sanki zihin zihin konuşmuşlar gibi.

Elena onu her zaman anlamıştı, çok fazla cesareti olan ve kendini koruma içgüdüleri yetersiz bir ölümlü olarak bile. Bazen, atıdaki o ilk gün, elini meydan okurcasına bir bıçağın üzerine kapattığında, kanı yere damladığında ona aşık olduğunu düşünüyordu.

"Keir'den New York'a gitmesini istedim. Onunla ve Nisia ile işbirliği yapacaksınız." Bu bir emirdi.

Sertleşmek yerine, son derece bağımsız savaşçısı başını salladı. "Fazla bir şey yapabileceklerini sanmıyorum.

Ŗu anda, nceki Melek-Yapım'ın tüm kayıtları kaybolmuŖken, ben de trmn tek rneği olabilirim."

Benzersiz tesi.

BylenmiŖ bir Alexander tarafından söylenen sözler. Kadim hâlâ bir ölümlünün meleğe dnŖmesi kavramıyla baŖ etmekte zorlanıyordu ama o da ambrosia efsanesini duymuŖtu.

"Hadi, ben Jade'i ezmeden önce gidip Ŗu tiftik meselesini ğrenelim." Elena'nın sesinde kesin bir kararlılık vardı.

Hayır, savaŖcısı oturup olayların onu ele geçirmesini beklemeyecekti. "Yolda Lucius'la konuşuruz, kanınız üzerinde testler yapmasını sağlarız."

"Evet, iyi plan. Belki ambrosia'nın i organlarıma ne yaptığını anlayabilir." Bir baŖka iplikçik tutamını havaya kaldırdı. "Bunu az önce bileğimde gördüm. Ne zaman ortaya çıktı ya da zaten kıyafetlerime takılmıŖtı da tekrar giydiğimde mi kurtuldu bilmiyorum."

Raphael hiçbir Ŗey söylemedi ama üç dakika sonra Lucius'un Elena'nın kanını almasını izledi ve en yumuŖak sarı kanatlara sahip meleğe tam olarak neyi kontrol etmesini istediğini söyledi. "Herhangi bir deęiŖikliğe odaklan. Elena'nın yıllar boyunca aldığı kanın sonuçları sende var." lmszliğnn ilerleyiŖini izlemek için rutin kontrollerin bir parçası olarak Ŗifacılar tarafından alındı. "DeęiŖen bir Ŗey var mı ğren."

Lucius baŖını eğdi. "Efendim."

"Kanımı lml, vampir ve melek örnekleriyle de karŖılaŖtır," dedi Elena çenesini gererek. "Eğer geriliyorsam gerçeklerden kaçmanın bir anlamı yok."

Bir sonraki durakları Nisia'nın ofisi oldu.

"Sonuçları yeni aldım," dedi kıdemli Kule doktoru, Elena sözsüz bir soruyla iplikçikleri uzattığında. "Vücudunuzdaki bazı süreçlerin doğal bir yan ürünü."

"Sa ya da tırnak gibi mi?" Elena sa tellerini Nisia'nın uzattığı örnek kabına bıraktı.

"Evet. Yapısı saa en yakın olanı, ancak gerilme mukavemeti çok daha zayıf."

"Elena Haireaux'ya mı dnŖeceęim?"

"Bu aşamada, maddenin cildinize yapıştığına dair hiçbir belirti yok. Benim teorime göre bu bir atık ürün - vücudunuz ihtiyaç duymadığı şeyleri atıyor. Ama bu sadece bir teori, kanıt yok."

"Bu tatmin edici bir cevap değil Nisia." Raphael'in buz gibi çatırdayan sesi havada donma etkisi yarattı.

Elena ona kaşlarını çatarak baktı, düşünceleri yüzünden okunuyordu.

Nisia'ya kontrol edemediği şeyler için zorbalık etmeyi bırak.

Çenesini sıkan Raphael kendini uçurumun kenarından geri çekti. Elena haklıydı; Nisia onun öfkesini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. "Başmeleğin senden özür diliyor, Nisia."

Şifacının gözlerinde nadiren gördüğü bir genişlik vardı, o kadar yetkin ve kendinden emindi ki. "Gerek yok efendim. Ben de en az sizin kadar hayal kırıklığına uğradım." Tıbbi bir cihaz olarak Elena'nın kalbine bastırdı.

Bu sadece ilk testti.

Kalp, akciğerler, kaslar, kemikler, Nisia Elena'yı her yönüyle inceledi.

"Güvenle uçabilir miyim?" Elena bu soruyu sakın bir tonda sormuştu ama Raphael onun uçma ihtiyacını ikinci bir kalp atışı gibi hissedebiliyordu.

Nisia, "Kanatların mükemmel durumda ve kemiklerinde artık tüneller yok," dedi. "Seni cezalandırmak için bir neden göremiyorum."

Nisia'yı işine devam etmesi için bırakan Raphael'in avcısı onunla birlikte revirin dışındaki balkonun mahremiyetine doğru yürüdü. "Bugün başka başmelek işin var mı?"

Daha önceki oyunlarına yaptığı gönderme karşısında gülümseyemedi. "Testlerinizin bir bölümünde, Dmitri bana buradan biraz uzaktaki bir bölgede, Kule'nin görüş alanının dışında olduklarına inanıyor gibi görünen bir vampir öpücüğü hakkında bilgi verdi." Vampirlere düşüncelerinin yanlışlığını hatırlatması için Illium ya da Dmitri'yi gönderebilirdi ama başmeleklerin hatırlatması tüm bölgeyi dolaşarak bu türden başka hatalı düşüncelerin önünü kesecekti.

"Git," diye fısıldadı Elena.

"Elena."

"Biliyorum. En ufak bir sızı hissedersen inirim." Elena ellerini onun göğsüne koydu, ifadesi güçlüydü ve sözleri bir sözdü. "Sana asla gökyüzünden düşüşümü izletmem."

Raphael elini onun bileğinin üzerine kapatarak başını eğdi, böylece alınları birbirine değdi. Kar yağmaya başlarken ve Lejyon etraflarına inerken bile uzun dakikalar boyunca orada durdular.

Elena Raphael'in gökyüzüne doğru süzülüşünü izledi, kar teninde eriyordu. Onu terk etmenin onun için ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu; ona doğru uçma, yakınında durma dürtüsüyle savaştı. Bir yetişkin olarak hiç bu kadar derinden korkmamıştı. İlk kez düştüğünde bile.

O zaman, Raphael'le birlikte ne olabileceklerini anlamamış, nefesi ve varlığının nedeni olan bir aşkın tüm ihtişamını tatmamıştı. Onu sonsuzluktan daha çok seven bir baş meleklerle yaşamamıştı.

Gözleri yanıyordu.

Kar ve sessizlik, bu balkondan ve şehrin dört bir yanındaki çatılardan Raphael'le aynı yöne doğru uçmak için yükselen çok sayıda Lejyon, sesleri artık kafasının içinde fısıldamayan ürkütücü gri bir dalga. Ancak Primary hâlâ onu bekliyordu ve o da eskortu omuz silkecek kadar kibirli değildi. "Kayınbiraderimi kontrol etmem gerekiyor, sonra dışarı çıkacağım ve uçacağız."

Hareket yoktu, yaşayan gargoyle sabırla bekliyordu.

Telefonunu kontrol ederek hızlı adımlarla Harrison'ın revirdeki yatağında Ashwini'den gelen bir mesaj gördü. Avcı ve Janvier, Lee ve Kumar, Blakely ve Acosta arasındaki ilişkinin tam derinliğini araştırmak için Bölge'deydi. Ayrıca uyuşturucu konusuna bir kez daha eğiliyor, çetelerdeki insanlarla konuşarak bir suikast söylentisi olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorlardı.

Her şeyin pragmatik doğası, kötülüğün sıradan öngörülebilirliği, geçişinin gizemine bir panzehirdi. Jade'in peşine düşeceğim, diye cevap yazdı, sonra da Harrison'ı da araştıracağım, diye ekledi.

Diğerleri. Beth'in kocasının tecavüz, uyuşturucu ve ölüm olaylarına karışmış olabileceğini düşünmek midisini bulandırıyordu ama bu sorular sorulmadan bırakılamazdı.

Kayınbiraderi ona hiçbir şey söyleyemedi; bilinci yerinde değildi.

Kız kardeşin bugün erken saatlerde buradaydı, diye paylaştı Laric sessiz bir dilde, elleri ince bir zarafetle akıyordu. Küçük kızlarına babasının iş için bir süreliğine gittiğini söylemiş.

"Aferin Beth. Maggie'nin onu bu halde görmesinin bir anlamı yok." Elena ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Veda etmeden gittiği için ona kızacaktır ama korkmayacaktır." Ve Maggie babasının sevgisinden o kadar emindi ki bunu bir terk edilme olarak görmeyecekti.

Ben de öyle düşünüyorum, dedi Laric. Çocuklar hakkında çok az şey bilirim, ama inanıyorum ki, uyandığında, küçük öfkeyi onarmak onun için zor bir şey olmayacaktır. Korkunun kökünü kazımak bazen imkansızdır.

"İyileşeceğinden emin misin?" Harrison'ın derisi kansızdı.

Laric onun dikkatini ellerine çekmek için koluna hafifçe dokundu. Jason'ın kanı Harrison'ınkiyle birleşmek için yeterli zamana sahipti ve Harrison'da durmuş olan kanı yeniden başlattı. O iyileşecek.

Pratik yapmaya ihtiyacı olduğu için kendisi de sessiz dile geçerek, "Onunla ne zaman konuşabilirim?" diye sordu.

Laric'in onun garip hareketlerine gülümsemiş olabileceğini düşündü. Dili "dinlemede" akıcı olmak bir şeydi, onu konuşmak başka bir şey. Hareketler incelikliydi, küçüktü, küçük bir parmağın kıvrımı bir cümlemin tüm anlamını değiştirebiliyordu.

Artık dayatılan bir komada değil, daha doğal bir bilinçsizlik durumunda. Şifacı, Harrison'ın vücudunun üzerindeki battaniyenin temiz ve düzenli olduğundan emin oldu. Nisia ne zaman uyanacağını tahmin edemeyeceğimizi, bunun kendi vücudunun iyileşme kapasitesine bağlı olduğunu söylüyor.

Laric'e verdiği bilgiler için teŖekkür eden Elena, Vivek'i kontrol etmek üzere dışarı çıktı. "Jade'den haber var mı?"

"Ben de tam seni aramak üzereydim." Vivek'in sesi avın heyecanıyla mırıldanıyordu, avcı doğuŖtan gelen içgüdüleri onu zorluyordu. "Adamın Jade eski derisinden sıyrılıp iki yüz elli yıllık gerçek adı Jadchenko Simnek'i kullanmaya başladı ve evet, izini bulmak çok zor oldu."

Elena'nın kendi içgüdüleri mırıldandı. "Kahretsin, çok iyisin, V." "Bunu asla unutma," dedi Vivek kendini beğenmiş bir zevkle. "Her neyse, Yukarı Batı Yakası'nda bir dairesi var. Sana adresi mesaj atıyorum. GörünüŖe göre bir oyun sitesinden elde ettiği gelirle yaşıyor. Central Park manzaralı bir dairesi var."

"Bir oyun sitesi mi?" On sekizinci yüzyılın sonlarından kalma bir vampirin ilgisini çekecek türden bir Ŗey gibi görünmüyordu.

"Hem eski hem de yeni adıyla hisse senedi piyasasında bir geçmiŖi var. Büyük bir Ŗey değil ama adam daha önce teknoloji Ŗirketlerine yatırım yapmış, dünyaya ayak uyduracak kadar zeki. Dikkatli olun." Bir duraklama. "Ve hey, Ellie?

Beni avın içine çektiğin için teŖekkürler."

"Hayal edebileceğim en iyi ortak sensin." Hem karada hem de bilgisayar ağıyla avlanabildiğinde ölümcül bir tehlike olacaktı. "Jade'in evinde ne bulduğumu sana haber veririm."

Birincil'in sessiz gölgesiyle uçup gittiğinde güneŖ bulutların arkasına geçmişti ve Ŗehir metalik ve gri görünüyordu. Kar yağıyordu ama ağır değildi, üstesinden gelemeyeceği bir Ŗey değildi. Havalandıktan sonra, kanatlarının sağlıklı durumuna rağmen, mümkün olduğuunca süzölmeye çalıŖarak doğaı halinden farklı bir sakinlikle uçtu.

Onun altında New Yorklular yayalar, arabalar ve kamyonlardan oluŖan kaotik bir dans içinde hareket ediyordu ve bu bir Ŗekilde tam bir karmaŖa değildi. Birden fazla yaya baŖını kaldırıp el salladı.

Yollarına devam etmeden önce. Kırmızı ışıktaki duran bir taksi şoförü sırtlamak ve ona el sallamak için penceresinden dışarı sarktı.

Şehri, dünyada meleğe dönüşen tek ölümlüyü yetiştirmiş olmaktan gurur duyuyordu.

Elena rüzgârı onu alıp götürmeden önce el salladı.

Lejyon'un yüzlercesi Raphael'le birlikte ayrılmıştı ama Jade uçarken şehrin her yerinde onlardan dağınık gruplar gördü. Giriş avlusuna inmeden hemen önce Jade'in dairesinin bulunduğu lüks binada birkaç yeni gargoyl belirirdi. Primary kardeşlerine katıldı. Onlara gülümsemeden baktı, eskortun neden gerekli olduğunu asla unutmadı.

"Eşim." Vampir kapıcı selam verdi ve ona kapıyı açtı.

Hürmete sinirlenmişti ama Raphael'in eşi olmanın bu sonucuyla başa çıkamaması zavallı kapı vampirinin suçu olmadığı için onu çelik gibi bir yumrukla kavrayarak binaya girdi. Günün birinde Raphael'e herkesin ona sadece Elena gibi davranması gerektiğine dair bir bildiri yayınlatacaktı.

İçeride kalın halıya, parlak boyalı duvarlara ve tezgâhın arkasındaki aynı derecede parlak insanlara baktı.

Her iki insan da Elena'nın yaklaşmasıyla ayağa kalktı. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu çiftten dişi olan, sesi yumuşaktı ama elleri önünde o kadar sıkı kenetlenmişti ki parmaklarına giden kan dolaşımını kesiyor olmalıydı.

"Sakinlerinizden birini ziyaret etmek için buradayım," dedi Elena rahatsızlığını dile getirerek. "Jadchenko Simnek. Daire 7C."

Erkek resepsiyonist yutkundu. "Randevunuz var mı?"

Elena gülümsedi, birden kendini çok daha merkezde hissetti. Bu gerçeklik ve normallikti, gözlerindeki gümüşün kaybolması ya da Raphael'in sesinin kafasının içinde kaybolması değil.

Tanrım, çok özlemişti. "Randevu yok," dedi, "ama sen onu ararken ben bekleyeceğim."

Gözleri kocaman olan kadın telefonu açtı ve Yeşim'le konuştu. Telefonu kapatması ve "Bay Simnek sizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyacaktır" demesi sadece bir dakika sürdü. Gülümsemesi artık plastik bir karikatür gibi değildi ve ekledi: "Asansörle doğrudan yedinci kata çıkabilirsiniz. Orayı temizledim."

Elena asansöre doğru ilerliyordu ki, "Eşim! Elena!"

Avucuna bir bıçak atmaya hazır bir halde topuğunun üzerinde kayarken, erkek resepsiyon görevlisinin kendisine doğru koştuğunu gördü. Elinde bir şey tutuyordu. Nefes nefese durduktan sonra "Düştüler," diye fısıldadı. "Emin değildim..."

Tüylerden biri en koyu gece yarısından en koyu maviye doğru parılıyordu. Diğer ise neredeyse pembeydi, kanatları boyunca akan gradyanın arasına gizlenmiş tuhaf tüylerden biriydi. Boğazı kuruduğunda gülümsemeye çalıştı. "Tüy dökme mevsimi olmalı. Eğer onları kullanacaksanız, devam edin."

"Ah!" Parmakları imrenerek kenarlarından kıvrıldı. "Melek tüyü topluyorum," diye ağzından kaçırdı, gözlerindeki yumuşak delilik ona melek çarpmasına çok yakın bir çizgide yürüdüğünü söylüyordu. "Yerde hiç bu kadar güzel ve hasarsız bir tane bulmamıştım." Resepsiyondaki ortağına bir bakış attı. "Rose'a da bir tane vereceğim. Küçük kızı çılgına dönecek."

Elena Zoe'yi düşündü, mücevher gibi davrandığı tüy koleksiyonunu. Çok sevdiği babası bile onlara dokunmak için izin almak zorunda kalıyordu. Elena yakında vaftiz kızına veremeyeceği kadar çok tüy olup olmayacağını merak etti. Resepsiyonist tarafından kurtarılan tüyler gevşek ya da hasarlı değildi. Yatakta yatarlarken Raphael yoğun bir dikkatle kanatlarını kontrol etmiş, ardından Nisia ikinci bir inceleme yapmıştı.

Daha yeni iki sağlıklı tüyünü kaybetmişti.

Memnuniyetle resepsiyon görevlisinin yanından ayrılan Elena asansörlere doğru kısa yolculuğuna devam etti. Vardığında kapılar açıldı, pırıl pırıl aynalı duvarlar yüzünü yansıtıyordu. İçeri adım attığında, kafasındaki manik sesleri şu sözlerle susturdu

Tek bir emir: Her şey boka sarmadan bu işi hallet. Beth ve Maggie'nin güvende olduğundan emin ol.

Yedinci kata çıktığında, ince çizgili lacivert bir takım elbise giymiş uzun boylu bir adamın kendisini beklediğini gördü. Gözleri parlak bir yeşil, teni mavi-siyah bir parıltıya sahip olacak kadar koyu bir siyahtı ve saçları mükemmel şekilli bir kafatasını ortaya çıkaracak şekilde tıraş edilmişti.

Kokusu güneş ışığındaki kadife çiçeğiydi ve üzerine karamela serpilmişti.

"Jade, sanırım."

Vampir derin bir eğimle selam verdi. "Efendimin eşini ağırlamaktan onur duyuyorum." Sola doğru zarif bir el salladı, serçe parmağındaki iri bir mühür yüzük dışında ellerinde hiçbir süs yoktu. "Dairem katın bu çeyreğini kaplıyor."

Elena onu etkileyici genişlikteki kapıdan içeri kadar takip etti. Şu anki fiziksel durumunda hiç olmadığı kadar savunmasız olduğunun bilinciyle, gözlerini ölümcül bir tehdit oluşturacak kadar güçlü olan vampirden hiç ayırmadı. Lejyon'dan birinin pencerenin önünden uçarak geçtiğini gördüğünde, dışarıdaki duvara tutunmuş, ondan gelecek bir çağrıya cevap vermeye hazır olmaları gerektiğini anladı.

Elena oturma alanındaki kanepeleri görmezden gelerek küçük bir balkona açılan büyük sürgülü kapılara doğru yürüdü. Jade mecburen kapıları onun için açtı ve soğuk kış havasında konuşmak için dışarı çıktılar.

Binanın duvarlarında, balkonun her iki yanında birer tane olmak üzere iki Lejyon gördü. Ancak Jade onların hareketsiz gri varlıklarını fark etmemiş gibiydi. "Sanırım bunun yaşlı Harry Ling ile bir ilgisi var?"

"Onu takip mi ediyorsun?"

"Vaktimi o serseriye harcamaktan daha iyi yapacak işlerim var." Jade burnunu çekti ve takım elbise ceketinin özel çizgilerinin altına giydiği tertemiz beyaz gömleğinin manşetlerini düzeltti. "Ama kulağımı yerden ayırmıyorum, duyduğuma göre biri sonunda onun kışından sıkılmış ve işe yaramaz boğazını kesmeye çalışmış."

Jade'in Harrison'la olan bağlantısını bilmediği açıktı. Elena aile bağlantılarını yayınlamamaya dikkat etmişti; Beth ya da Jeffrey ya da onların trajik aile geçmişleri hakkında makaleler yayınlamaya çalışan gazete ve dergiler her zaman soğuk gözlü kıdemli bir melek ya da vampir tarafından ziyaret edilirdi ve bu sıcak patatesi yalnız bırakmayı öğrenmişti.

Bu, Elena'nın Kule'nin gücünü kullanmaktan çekinmediği tek noktaydı. Ailesini ve arkadaşlarını uzak tutabilecekken onları bir düşmanın görüş alanına sokmak istemiyordu. Bilgi orada olmadığından değil. Sadece insanların onu bulmak için kazması gerekiyordu.

Jade'in zahmet etmediği belliydi. Bu onun için büyük bir şanstı. "Harrison'ın hayranı değilsin o zaman?" diye dürttü.

Yeşim balkonun korkuluklarına biriken karı fırçaladı. "Yoksa neden burada olasın ki? Harrison'ın beni Andreas'a gammazladığını biliyorsun." Bir kolunu temiz korkuluğa yaslayarak, taş gibi sertleşmiş gözleriyle ona baktı.

"Andreas bağışlayıcı bir melek değildir."

"Harrison saldırıya uğradığında neredeydin?" Elena hiç düşünmeden sordu ve ardından ona saldırının gerçekleştiği tarih ve saati verdi.

Jade kaşlarını çattı... sonra dişlerini gösterecek kadar geniş bir gülümseme yaydı. "Bir mazeretim var. Şerefsiz neredeyse ölmek için mükemmel bir gün seçmiş, yoksa dairemde yalnız çalışıyor olabilirdim." Telefonunu eline alarak, pembe elbisesine uygun pembe ruj sürmüş, bakışları nazlı ve kirpikleri uzun, güzel bir siyah kadının fotoğrafını getirdi. "Bu tatlı şeyle randevum vardı."

"İletişim bilgileri sende var mı?"

"Elbette, Fang Love'da tanışmıştık."

"Vampir arkadaşlık sitesi mi?" Elena ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Neden bir tanışma sitesine ihtiyacın var ki?" Jade'in parmakları yapış yapış olabilirdi ama aynı zamanda seksi-tehlikeli bir yanı ve yakacak parası da vardı.

Elini yakasında gezdirdi, gülümsemesi ima edilen iltifattan memnun oldu. "Çalışıyorum ve çalışıyorum. Kulüplerde kadınlarla tanışacak vaktim yok ve bar sineklerinden biriyle değil, hoş bir kızla tanışmak istiyorum. Senataye ve ben Soho'daki o küçük kan kafesine gittik."

O "küçük kan kafesi" Elena'nın kazara yaptığı ve altın damarı bulan iş yatırımının bir parçasıydı. Vampir Mahallesi'nde ucuz kan kaynağı olarak başlayan iş, Soho'da birinci sınıf kan sunan ve günün yirmi dört saati açık olan lüks bir butik de dahil olmak üzere ülke çapında birçok satış noktasına dönüşmüştü.

Her şeyin arkasındaki reklamdan çekinen beyin Marcia Blue, çoktan kan kafesinin dünya hakimiyetini planlıyordu.

Elena mülklerinde güvenlik kameraları olduğunu biliyordu, bu yüzden Jade'in mazeretini kontrol etmek yeterince kolay olacaktı. Ayrıca Jade kadar zengin bir vampirin kirli işleri yapması için bir suikastçı tutmuş olabileceğini de biliyordu ama bu Beth ve Maggie'ye yönelik tehdidin kişisel doğasıyla örtüşmüyordu. "Neden Harrison'ın peşinden hiç gitmedin?"

"Öncelikle," dedi Jade, "Andreas'a yalvarmakla ve üzgün olduğumu haykırmakla meşguldüm." Yüzü yine sertleşti, gözleri dümdüz oldu. "Sonra, ödeşecek kadar iyileştikten sonra, o embesil yarım akıllı kaçma girişiminde bulundu."

Hiç kimse, diye düşündü Elena, ruh halini bu kadar çabuk değiştirememeliydi. "Embesillerden bahsetmişken - Andreas'tan çalmak mı? Neyin peşindeydin?"

İnledi. "Kendi saçmalıklarımla kafayı buldum. Zamanda geriye gidip kendimi aptalca tokatlamak istiyorum."

"Aptallığını kabul ettiğin için seni daha çok seviyorum." Gerçekte, Jade'in kendisi dışındaki herkesle çok az empati kuran bir sosyopat olduğundan oldukça emindi.

"Ya bu olacaktı ya da Harry gibi bir aptal olarak kalacaktım." Homurdanarak Central Park'ın karla örtülü gölgelerine baktı. "Bir avcı onu eve sürüklediğinde ve Andreas onu cezalandırmayı bitirdiğinde, zaman uzamaya başlamıştı. Çünkü o zaman iyileşmesini beklemek zorunda kaldım, çünkü zaten bir posa olarak başladıysa onu dövmenin ne faydası vardı?"

"Anlaşılabilir."

Yeşili eriten ve iyi kız Senataye'nin kendisini muhtemelen bir ödül olarak gören bir adamla çıkmayı neden kabul ettiğini anlamasını sağlayan kahkahalar. "Ve sonra, sonunda artık kırık kemiklerden oluşan bir çuval olmadığında, parmaklarımı başka pastalara soktum." Gözlerinde ağgözlü bir parıltı vardı. "İşte o zaman o kendini beğenmiş pisliğin bana bir iyilik yaptığını fark ettim. Andreas sözleşmemi feshettikten sonra tuvalet temizleme işi bile bulamadım. Melekler beni kara listeye aldı."

"Burada büyük, şişman bir sebep var. Kıdemli bir melek için çalışmak büyük prestij."

"Elbette, ama tek başıma büyük bir adam olmak çok daha prestijli." Jade dişlerini gösterdi. "Andreas'a olan borcumu ödedikten sonra mahvoldum, ucuz kanla yaşadım ve elimde kalan parayla uzun oyunlar, yıllar süren bahisler için tasarlanmış bir çevrimiçi oyun şirketi kurdum. Bu. Aldı. Çıktı."

Telefonunu tekrar çıkaran vampir ona rakamlarını gösterdi. "Başka hiçbir site ölümsüz kumarbazlara bu şekilde hizmet vermiyor ve en iyisi de paramı her açıdan tahsil ediyorum. Kayıt ücreti, bahis başına ücret, uzun bahisler için yıllık yenileme ücretleri, son kazancın kesintisi. Ve üyelik büyümeye devam ediyor."

Elena kollarını kavuşturdu. "Bana intikam için endişelenemeyecek kadar meşgul olduğunu mu söylüyorsun? Andreas gibi sen de bağışlayıcı bir tipe benzemiyorsun."

"Biliyorum, biliyorum, kulağa tamamen saçmalık gibi geliyor." Jade ellerini kaldırdı. "Ama ben parayı ve onunla birlikte gelen gücü seviyorum."

-Başımı belaya sokan da buydu zaten. Karşıma çıksa Harry'ye vurmaktan zevk almayacağımdan değil, ama değerli zamanımı onu avlamakla harcamayacağım."

"Sana inandığımı söyleyebilirim," dedi Elena, çünkü para konusu onun kişiliği ışığında mantıklı geliyordu. "Eğer Harrison'a zarar vermek için bir nedenin yoksa, bunu yapan başka birini tanıyor musun?"

Birkaç saniye düşündükten sonra, "Evine girip boğazını kesecek kadar taşaklı kimse yok," dedi. "Peki ya çocuğu bunu öğrenmişken? Buz gibi soğuk." Elena onun ses tonundaki hayranlık belirtisini hayal ettiğini sanmıyordu. "Batırmaya çalıştığı tek büyük balık bendim. Diğerlerinin hepsi küçük balıklardı, yöneticiler, hizmetçiler, stajyerler. Tehlikeli ya da fiziksel olarak eğilimli kimse yoktu."

Elena balkon korkuluklarını tekmeleyecek gibi hissetti. Jade'i rahatsız edici buluyordu ama içgüdüleri onun kendisine doğruyu söylediğini söylüyordu.

Başka bir çıkmaz sokak.

"Kötü bir ev sahibi oldum." Yeşim doğruldu. "Size bir kadeh şarap ya da isterseniz bir fincan kahve ikram edebilir miyim?"

"Hayır. Yola çıkıyorum." Vivek'e Jade'i elektronik ortamda takip etmesini, finansal ya da başka bir açıdan şüpheli bir hareket yapıp yapmadığına bakmasını söyleyecekti ama Vivek'in cinayetlerle ilgili bir şey bulmasını beklemiyordu. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Jade onu ön kapıya doğru götürmek için döndüğünde bile, Elena kendini parmaklığın kenarından aşağı çekti ve düşerken kanatlarını açtı. Beş gargoyle ona katılmak için binadan ayrıldı. Yukarı doğru eğilirken Jade'in kendisine bakan şaşkın yüzünü yakaladı ve bir elini veda etmek için kaldırdı.

Gülümsemesi parlak ve bu kadar soğukkanlı birinin sahip olabileceğini düşündüğü kadar mutluydu, elinde bir şeyle el salladı. Beyaz-altın renginde parlıyordu ve içinde başka bir renk daha vardı.

Bu onun ön seçimlerinden biriydi.

Midesi düşüp yüzü kavrulduktan sonra titremeye başladığında, kendine bir tüy daha kaybetmenin sorun olmadığını söyledi. Tüy dökmek ve ardından yeni tüyler çıkarmak sürecin bir parçası olabilirdi. Kuşlar bunu yapardı, değil mi?

Jade'in taştan gözlerinin havada onu izlediğini hissetti. Ve eğer güçsüz kalırsa, en yüksek teklifi verene satmak için tüylerini yoldan çekinmeyeceğini düşündü. Başarısına gelince, bu onun ismindeki kara lekeyi ortadan kaldırmadı. Jade için büyük melek etkinliklerine davet yok, bahse girerim. Kendini "büyük adam" olarak tanımlayan biri bu hakarete çok öfkelenirdi.

Cinayetlerde masum olduğunu kanıtlarsa, Harrison ve ailesinin sonsuza dek yasak bölge olduğunu ona açıkça belirtmek zorunda kalacaktı. Jade, Harrison'ın yaptıklarını asla unutmuyacaktı ama aynı zamanda bir başmeleğe karşı tuzak kurmayacak kadar da zeki idi. Beth, Maggie ve Harrison güvende olacaktı.

Soho kan butiğini arayarak, müdürden Jade'in mazeretini doğrulamak için güvenlik dosyalarını kontrol etmesini istedi. "Gerek yok," dedi müdür. "Onu hatırlıyorum çünkü en pahalı şişemizi sipariş etmişti. Beş bin dolarlık Blood Noir."

"Tanrım, ne satıyoruz biz, sıvı altın mı?" "Neredeyse. Marcia yaşlı bir meleklerle konuşup bir fincan bağışladı. Her şişede bir damlacık var. Çoğu vampir melek kanına asla yaklaşılamaz, bu yüzden ..."

"Marcia'nın bu meleği nasıl ikna ettiğini bilmek istiyor muyum?" "Onun iş planına bakarak ticaret yaptı."

"O zaman melek iyi bir anlaşma yapmış." Marcia hâlâ olması gerekenden daha çekingendi ama o kadının beyni işte. "Jade'in o sırada orada bulunmasında bir hata yok mu?"

"Yok. Ayrıca o gün kafede bir evlenme teklifi aldık. Alaycı kalbimi pıt pıt attırdı."

Konuşmayı bitiren Elena tam telefonunu kaldıracaktı ki Vivek'ten gelen bir mesaj ekrana düştü: Nisia'dan gazap tehdidi üzerine emir - önceki durum ne olursa olsun yemek yemelisin. Montgomery uyarıldı.

Elena aç hissetmiyordu ama tüyleri dökülürken kaderini şansa bırakacak değildi. Dakikalar sonra Enclave'in evine indi. Lejyon serayı kurcalarken o da göğsünde kaşınmaya devam eden bir noktayı kaşıdı. "Muhtemelen sivrisinek ısırığıdır," diye mırıldandı kendisiyle birlikte inen beyaz baykuşa. "Orijinal vampirler."

Baykuş esnedi, Cassandra'nın çok sevdiği kuşların hayaleti değil, çok gerçek görünüyordu.

Sivya'nın hazırladığı yemeği yedikten sonra, daha fazla primer kaybetmediğinden emin olmak için kontrol etti. Ancak bunu doğruladıktan sonra Hudson'da süzülerek havalandı. Başka bir şey yapmadan önce Beth'i görmeliydi; Beth'in etrafında başka kim olursa olsun, kız kardeşinin onu bekleyeceğini biliyordu. Her zaman, eninde sonunda, ablasına bakacaktı.

Kısa bir mesaj alışverişi ona tüm ailenin küçük bir mahalle parkında olduğunu söyledi.

Parka ulaştığında, Maggie'nin iki çocukla birlikte çalkalanmış karda koştuğunu gördü. Kıvılcımlar Maggie'nin en sevdiği gümüş dokumalı pembe yün şapkasından parlıyordu.

Küçük bedeni, neredeyse şapkası kadar sevdiği büyük simli düğmeleri olan pembe paltosuyla kaplıydı. Aynı zamanda uyumlu kar botlarını da giymişti, mükemmel küçük pembe prenses.

Elena bu şekilde büyüyüp büyümeyeceğini ya da gençlik yıllarında isyan edip Beth'in dikkatini dağıtıp dağıtmayacağını merak etti. Dudakları delinmiş ve anne ve babasını çileden çıkarmak için tasarlanmış bir dövmeyle tamamlanmış gotik bir Maggie hayal ederken dudakları büküldü. Elena yeğeninin yolculuğunu izlemeyi ve onun nasıl biri olacağını görmeyi dört gözle bekliyordu. Kesin olan bir şey vardı: Maggie nereye gitmeyi seçerse seçsin ya da hangi yolu izlemeye karar verirse versin, Beth'in sevgisi doğanın vahşi gücü olmaya devam edecekti. Bebeğini asla terk etmeyecekti.

Elena'nın inişi sevinç çılgınlıklarına neden oldu ve Maggie koşarak bacaklarına sarıldı. "Ebe!" diye bağırdı. "Sensin, Ellie Teyze!"

Elena hırslayan bir yüz ifadesiyle, "Kaçın!" dedi. Çocuklar kaçışırken Elena da onları olabildiğince hızlı kovalıyormuş gibi yaptı. Diğer ebeveynlerden birinin fotoğraf çektiğini gördü ve oyun bittikten ve çocuklar mevcut ekipmanlarla oynamaya geri döndükten sonra kadına görüntüleri görüp göremeyeceğini sordu.

Fotoğraflara bakarken Maggie'nin yer aldığı fotoğrafları sessizce sildi ve kadına sadece Elena ile kendi çocuğunu gösteren fotoğrafları bıraktı. O kadar çok fotoğraf çekmişti ki ıslıl ıslıl parlayan kadının fark etmesi bile pek olası değildi.

Bunu yaptıktan sonra Beth'in çocuk boyunda bir salıncakta oturduğu yere gitti, ayakları yerde ağır ağır sürükleniyordu.

"Korkarım bu konuda seni zorlayamam, Bethie."

Kız kardeşi ayağa kalkarak ona doğru eğildi. Elena onu kollarıyla sardı... ve zaman amansız yürüyüşüne devam ederken Beth'in yanında olmayı cehenneme kadar umdu. Maggie büyürken. Harrison iyileştikçe.

Çünkü az önce başka bir tüyün yere doğru süzüldüğünü görmüştü.

Raphael eve uçarken gece siyah bir pelerin gibi etrafını sarmıştı, şehir daha akşamın ilk saatleri olmasına rağmen **kış karanlığındaydı.** Yanından ayrıldıktan sonra her on dakikada bir Elena'yı kontrol etmemek için dişlerini sıkması gerekmişti ve sonra Elena ona mesaj atmıştı, onu ihtiyacını anlayacak kadar iyi tanıyan avcısı.

Bu temas, kaslarını esneten vampir öpücüğüyle uğraştığı süre boyunca onu tutmuştu. Onların harekete geçmesi ve bölgenin meleşinin vampirleri kontrol altında tutma görevinde başarısız olması için yanlış bir zamandı. Raphael'in kimseye yumuşak davranacak hali yoktu.

Kule'nin çatısında ışıklar gördüğünde, Elena'nın zaman zaman yaptığı gibi onu orada beklemeyi seçmiş olma ihtimaline karşı o tarafa yöneldi - çoğu zaman Lejyon'dan biri ya da birkaçı ya da Illium ile birlikte. Kırk yılda bir Dmitri ya da Venom olurdu ve genellikle birbirlerine sözlü bıçaklar fırlatırlardı.

Sık sık bu üçlünün daha dostane olamayacak kadar dikenli etkileşimlerinden keyif almaya başladıklarını düşünüyordu.

Şimdi daha yakından bakınca çatının kenarları boyunca dizilmiş renkli ışıklar gördü; kar da geniş alanın kenarlarına sürülerek ortada temiz bir alan bırakılmıştı. Sandalyeler, uzun zamandır görmediği bir yüzü aydınlatan sıcak bir mangalı çevreliyordu.

Kanatlarının bir kenarına konduğunda bir kar fırtınası gönderdi, onları geri kapattı ve silah ustasıyla yarı yolda buluşmak için karşıya geçti. "Galen." Diğer adamın ön kolunu savaşçıların yaptığı gibi kavradı, diğer kolları birbirlerinin omuzlarına dolandı, kucaklaştılar

Yüzyıllarca süren sadakat ve yan yana savaşıla ısınmışlardı. "Bu bir sürpriz." Silah ustası Sığınak'taki melek kalesinde bulunuyordu ve Raphael'in oradaki tüm işlerini yürütüyordu.

"Aodhan'ın Sığınak'ta olmasından yararlanabileceğimizi düşündük." Galen'in soluk yeşil gözleri gecenin karanlığında bile parlıyordu ama saçları güneş ışığı altında olduğu gibi kıvılcık değil, kahverengi görünüyordu. "Ben bu ziyareti gerçekleştirirken görevlerimi üstlenmekten mutluluk duyuyorum."

"Sizi gördüğüme sevindim." Galen'in omzunun üzerinden bakınca Illium, Venom ve hatta Jason'ın çatıda olduğunu gördü. Galen New York'a indiğinde diğerleri casus şefini aramış olmalıydı.

"Jessamy nerede?" Onunla Cassandra hakkında konuşmak, Andromeda'nın Elena'ya anlattıklarından daha fazlasını bilip bilmediğini öğrenmek istiyordu.

"Eşiniz onu bilinmeyen bir yere kaçırdı." Galen parmaklarını saçlarında gezdirdi, sol kolunun üst kısmına taktığı metal banttan sarkan kehribar rengi tılsım onlara ulaşan ateş ışığında parlıyordu. "Bana beklememem söylendi."

"Sara'ya gidiyorlar!" Illium konuşmalarını yakaladıktan sonra seslendi. "Kız kıza bir gece, dedi Ellie, biz burada toplanırken."

Raphael'in eli avucunun içine kıvrıldı, ama bu -yedisinin birçoğunun bir arada olması- nadir bir hediye idi. Elena ona sessiz bir mesaj veriyordu: Bu gecenin tadını çıkar Başmelek.

Cascade bir kez daha serbest bırakıldı, bir daha ne zaman geleceğini bilemeyiz. Gerisi birkaç saat daha bekleyebilir.

Endişesinin öfkesini bastıran Raphael, çatıdaki kapı Dmitri ve Janvier'i içeri almak için açıldığında adamlarına katıldı. Yanlarında Elena'nın en yakın arkadaşının silah yapımcısı kocası Deacon da vardı ve Raphael'e Dmitri'nin ilk tanıştıkları zamanki halini hatırlatan bir ölümlüydü. Aynı sessiz güven, ailesine aynı bağlılık, Raphael'le bir arkadaş olarak aynı etkileşim şekli.

Raphael, Deacon öldüğünde onun yasını tutacaktı.

Galen'in de öyle yapacağını düşündü. Silah ustasının yüzü kış ayından bile daha parlaktı. "Deacon! Zaten sende olduğunu söyleme?"

Koyu saçlı, koyu yeşil gözlü Deacon sırtında taşıdığı kına uzandı ve yavaşça gülümseyerek, çatıyı çınlatan ışıkların renkleriyle parıldayan ağır bir kılıç çıkardı.

Granit kadar sert olan ve duygusal gösterileriyle tanınmayan Galen neredeyse ağlayacak gibiydi. Geniş kılıcı saygılı elleriyle alarak ana gruptan uzaklaştı ve kılıcı adım adım kullanmaya başladı. Havada bir müzik gibi şarkı söylüyordu, dengesi Galen'in eline o kadar uyumluydu ki bir başkası için asla bu kadar iyi şarkı söyleyemezdi.

"Eh," dedi Janvier, "sanırım bu beni yerime koyuyor." Ellerini kalçalarına koydu. "Bir daha asla seninle aynı odaya girmeyeceğim, dostum," dedi Deacon'a.

Silah yapımcısı kını vücudundan çıkardı. "İşi bittiğinde Galen'e kını ver, belki yanımda bir Cajun aksanı hayal etmediğini fark eder."

Hakaretler ve karşılıklarla birlikte kahkahalar havayı doldurdu. "Sadece Naasir ve Aodhan eksik," dedi Dmitri. ona mırıldandı.

Raphael başını salladı. Tüm Yedili'sini aynı anda bir yerde toplamak zordu. En son Aodhan'ın ayrılışından bir yıl kadar önce, Raphael barıştan yararlanarak Andreas'ı Trace, Janvier ve Ashwini, Nimra ve Noel ile birlikte Sığınak'a göndermişti.

Galen ve Naasir, Andreas ve bakıcı ekibinin yerleşmesine yardım ettikten sonra Yedi'nin diğer üyeleriyle birlikte New York'ta vakit geçirmek üzere oradan ayrılmışlardı. Bu gerekli ve önemli bir aydı; bir başmelek tek başına gücüyle hükmedebilirdi ama Raphael'in Yedilisi gibi güçlü vampirlere ve meleklerle bağlı bir başmelek kritik bir avantaja sahipti. Dahası, Raphael adamlarıyla olan bağlarına değer veriyordu ve annesini izlerken öğrendiği bir şey varsa, o da böyle bir sadakatin çarçur edilmemesi ve hafife alınmaması gereken bir hazine olduğuydu.

Eli'nin o gün ona saygı göstermesinin bir nedeni vardı.

Ayrıca Andreas, Janvier ve onun bölgesindeki diğer güçlü vampirler ve melekler için de Sığınak kalesini yönetmenin ne demek olduğunu tatmaları iyi olacaktı. Özellikle Andreas yeterince yaşlı ve güçlüydü -ve artık bu görevde yeterince deneyimliydi- ve Raphael bir dahaki sefere ondan devreye girmesini istediğinde daha az ekibe ihtiyaç duyacaktı.

Raphael'in bu kritik görevi ona verirken gösterdiği güven, güçlü meleğin sadakatini daha da pekiştirmişti. Nimra'ya gelince, o hem güçlü hem de en sakın meleklerden biriydi ve Andreas onun öğütlerine değer verirdi. Nazarach'ın bile tavsiyeye ihtiyacı olduğunda onunla konuştuğu biliniyordu.

Janvier, Trace ve Noel, Andreas ve Nimra'yı destekleyecek yeteneklere sahipti ve hepsi de onun bölgesine kan bağıyla bağlıydı.

Teknik olarak Ashwini, melek yavrularını koruyan ve melek türünün geçmişini barındıran Sığınak'ın sırrının kendisine gösterilmesi için çok küçüktü. Ama Janvier'in karısı eşsiz bir vampirdi. Üçüncü bir gözü vardı, geleceği görebiliyordu ama neyse ki bu yeteneği Cassandra'nınki gibi bir delilik değildi.

Sığınaktayken birçok eve davet edilen popüler bir misafir olmuştu. Hepsi de gelecek olana bir bakış atmayı umuyordu. Ashwini arada sırada bir şeylerin ağzından kaçmasına izin verirdi. Raphael bunun asla kasıtlı olmadığını biliyordu. Onu bu kadar sevimli yapan da buydu; ne güçten ne de servetten etkilenirdi ve kelimeler ağzından çıktığında dürüst olduklarını bilirdiniz.

Bir ara Aodhan'ın kız kardeşi Imalia'nın evini ziyaret etmişti ve kendisine ikram edilen pastanın yarısında, "Sevgilin o beşiği inşa etmeye başlamalı. Zaman alır, bilirsiniz, elleri yetenekli insanlar için bile. Ve o tam bir mükemmeliyetçi."

Bu kehanet kibarca göz ardı edilmişti - özellikle de Ashwini başka bir melek çifte çocuk odası hazırlamasını ve üçüncü bir meleğe de müzik çalmayı öğrenmesini söyledikten sonra çünkü

kızı onsuz uyumazdı. Herkes onun utanç verici bir hata yaptığını düşünmüştü.

Melek doğumları nadirdi. Birbirine yakın üç tane mi? Gülünç.

Ancak bugün Aodhan yeğeninin narin bedenini kucağına alırken, diğer iki bebek de sığınakta uyuyordu. Söylemeye gerek yok, Ashwini'nin ziyaret etmek istediği her bölgeye açık bir daveti vardı.

Galen sonunda durdu. Saçları rüzgârla savrulmuş ve yüzü kızarmış bir halde Deacon'ın elini sıkmak için hareket etti. "Hayal ettiğimden bile daha iyi. Vampir olmak istemediğine emin misin? Bağlantılarım var."

Deacon hayatından son derece memnun bir adamın gülümsemesiyle, "Kesinlikle eminim," dedi. "Ömrümün sonuna kadar yaratacağım, sonra da huzur içinde uyuyacağım."

Illum bir şişe şampanyayı başının üzerine kaldırdı. "Damak tadı buna dayanabilenler için böyle bir şeyimiz var," dedi ürpererek. "Ayrıca Elena'nın kafesinden gelen süslü kan, bira ve gerçekten mükemmel bir şişe viski de var." İkincisini sırtarak havaya kaldırdı. "Senin zehrin ne?"

İçkiler dolduruldu, sohbet başladı ve Raphael, savaş ne olursa olsun arkasına güveneyeceği bir grup adamla akşamı geçirmek için oturdu.

Ancak Elena'yı ve vücudunu saran değişiklikleri düşünmemek? İmkânsız.

Çatının hemen altındaki Kule katında Jessamy pelerinini almaya giderken Elena büyükbabasını aradı. Tarihçi uzun zamandır kanadındaki bozukluğu kabullenmişti ama Laric'te olduğu gibi bunu sıradan ölümlülere asla belli etmemeye özen gösteriyordu.

Melekler yanılabilir olarak görülemezdi.

Çünkü melekler ölümlüler gibi değildi ve asla da olmayacaklardı. "Bir saltanata sebep olmaktansa bir pelerin giymem daha iyi

Jessamy bir keresinde mantığını tartışırken şöyle demişti. "Bırakın dünya beni öyle kibirli bir melek sansın ki, ölümlülerin kanatlarıma bir göz atmayı hak etmediğini düşüneyim."

Bu kanatlar şaşırtıcı derecede güzeldi, bereketli bir eflatun renginden allığa, oradan da saf kreme dönüşüyordu. Jessamy kanatlarını Sığınak'ta açıkça takardı ve güneş ışığı ince tellerin üzerine düştüğünde tıpkı Jessamy'nin ruhunun ışıltısı gibi içten içe aydınlanırlardı. Melek gençliğinin tarihçisi ve öğretmeni Elena'nın şimdiye kadar tanıştığı en nazik, en kibar melekti.

Jean-Baptiste telefonu açtıktan sonra ona "Beth iyi," dedi. "Maggie'ye masal okuyor."

"Jessamy ve Galen ziyaret için geldiler. Jess'i içki içmek ve sohbet etmek için Sara'ya götüreceğim."

"Güzel. Hayatını yaşadığın için kendini suçlu hissetme, çocuğum." Sert sözler, söylenmemiş çok şey var.

"Arkadaşlarının tadını çıkar, dünyanın tadını çıkar."

Elena bir saat önce aldığı küçük tüyü düşündü. Koyu siyah, kanatlarının sırtından çıktığı yerden gelmişti. Kanatları tekrar ağırlaşmaya başlamıştı, sırtı baskı altında ağrıyordu. "Yapacağım," dedi büyükbabasına, kalbi düğümlemişti.

On dakika sonra Jessamy'yle birlikte Manhattan'ın şatafatlı, parlak ve kahkaha dolu renginin içinden, manzarayı engelleyecek hiçbir tarafı olmayan dönüştürülmüş bir kamyonun arkasında geçtiler. "Sam nasıl?" diye sordu Elena. "Bu hafta onu arama fırsatım olmadı." Melek gibi genç çocuk Elena'nın Sığınak'taki en sevdiği insanlardan biriydi.

"Geçen hafta başka bir çocuğa çürük meyve parçaları fırlattığı için onu köşeye sıkıştırmak zorunda kaldım." Jessamy'nin sesinde kahkaha. "Her şeyi bir çamur itme olayına misilleme olarak planladı. Ve tabii ki onlar her şeyi çok komik bulan en iyi arkadaşlar."

Elena sırtırken Jessamy etrafına bakındı, gözleri yansıyan ışıkla parlıyordu. "Raphael kulesini inşa eden genç bir başmelekken bile," dedi tarihçi, "bu yerde hem neşeli hem de çılgın bir hayat vardı." İki meleğin gökdelenlerin arasından alçaktan süzülüp tekrar yukarı çıkmasını izledi. "Şimdi enerjiyle yanıyor."

"Hiç uyumamasını seviyorum," diye mırıldandı Elena, akli başka enerji düşüncelerindeydi. "Her köşede bir keşif var. Kısıtlama yok, saf kalp."

Jessamy onun bakışlarını aralarındaki boşlukta karşıladı, yumuşak kahverengi gözleri keskindi. "Sorun ne, Elena? Bana söylemeyecek misin?"

Ellerini başının üzerindeki metal çubuğa sıkıştıran Elena, nereden başlayacağını bulmaya çalıştı. Sonunda, her şeyin kalbindeki karanlık gerçeği dile getirdi. "Ölümsüzlüğümde gerileme yaşıyorum." Diğer kadına artık Raphael'le zihniyle konuşamadığını, gözlerindeki değişiklikleri ve sürekli kaybettiği tüylerini anlattı. "Bir gün yine ölümlü olarak uyanacağımdan, kanatlarımı kaybedeceğimden korkuyorum."

Jessamy'nin yüz hatlarında sıkıntı vardı. "Bilseydim Sığınak'tan ayrılmazdım. Baykuşlar ve leylak saçlı kadın hakkında konuştuğumuzda, bunun sadece bir Cascade rüyası olduğunu düşünmüştüm - o sırada Amanat'taydım ve seni şaşırtmayı dört gözle bekliyordum." Kanadı pelerininin altında tedirgin bir şekilde hareket etti. "Galen ve ben hemen dönmeliyiz, böylece arşivleri araştırmaya devam edebilirim."

"Jess." Elena başını salladı. "Andromeda baykuşlar ve kadın hakkındaki soruyu yanıtladı ve söylediklerine bakılırsa Cassandra hakkında başka pek bir şey bilinmiyor. "Jess'e gelince

. . . Bu noktada yıllardır kazıyorsunuz ve bulduğunuz tek şey ambrosia ve gerçekleri seven bir başmelek hakkındaki aynı efsaneden bahsetmek."

"Daha önce bir araştırma görevinde hiç bu kadar başarısız olmamıştım." "Orada olmayan bir şeyi bulamazsın." Elena ne kadar zor olduğunu biliyordu. Jessamy, Andromeda'yla birlikte en tozlu kayıtlar arasında geçirdikleri sayısız saati araştırmıştı. "Son melek yapımı o kadar uzun zaman önceydi ki Lejyon bunu hatırlayamıyor. Tüm kayıtlar çoktan toza dönüştü."

Jessamy'nin yüzündeki ince çizgilerde nadir görülen bir hayal kırıklığı. "Geçişinizin tam kayıtlarını tutuyorum. Başka hiçbir melek yapımı geleceğe kör olarak gidemeyecek." Kanadı

pelerinin altından tekrar hareket etti. "Sığınağa dönmemi istemediğine emin misin?"

"Evet. Bu bilinmeyene doğru bir yolculuk. Raphael ve ben birlikte yürüyeceğiz."

Çocuk. Uyku ağırlığındaki fısıltı zihnine düştü.

Yani en azından bir kişi hâlâ onunla zihinsel düzlemde konuşabiliyordu. Belki de Cassandra zihninin başka bir bölümünden girdiği içindir. Uyurken rüya gören kısmı, sadece bu rüya uyanık ve bilinçliyen gerçekleşiyordu.

Evet mi? Cassandra'yı kızdırmamaya karar vermişti. -Ne de olsa Kadim sadece Ash'in gördüğü gibi görüyordu; Elena'nın başına gelenlerin sebebi o değildi. Jessamy'nin yanında oturan altın gözlü beyaz baykuşa gelince, o bir başmeleğin rüyalarında yaşayan unutulmaz güzellikte bir yaratıktı.

Zamanın ikinci işareti yaklaşıyor.

Elena doğruldu. Başka biri daha ölecek mi? Onları kurtarabilir miyim?

Ölüm değil. Yeniden doğuş. Baykuş kanatlarını açtı. Bu armağan senin değil ölümlülerin çocuğu ve kendini sana vermeyecek. Ses hem üzgün hem de kararlıydı. Senin ölümün yıldızlarda yazılı. Diğerinin yaşaması için sen ölmelisin.

Elena'nın tüyleri diken diken oldu. Zamanda kaç tane işaret var?

Üç.

Kaybedilen kanın içicisi.

Yeniden doğuşun acısı.

Düşen son tüy.

Üç işaret. İkincisi gerçekleşmek üzereydi. Ve az önce tüylerinden birinin kamyonun kasasına uçtuğunu görmüştü.

Bu Elena için iyi görünmüyordu.

Raphael, Galen'le birlikte çatının kenarında durmuş, Yediler'inden biriyle bağlarını yenileyen bir başmelek gibiydi.

Ama Galen'in ona söyleyecekleri vardı ve bunların onları yüzyıllardır birbirine bağlayan bağla hiçbir ilgisi yoktu.

"Efendim," dedi silah ustası, "Amanat üzerinden geldik."

Raphael de bunu bekliyordu. Annesinin evi zamanın dışında bir yerdi. Uykuya dalarken yanında bütün bir kasabayı da götürmüştü. Uyandığında hepsini geri getirmişti, Japonya'nın Kagoshima kentinin derinliklerinde başka bir diyardan gelen yaşayan bir şehir. Bir tarihçi olarak Jessamy bu cazibeye karşı koyamadı.

"Leydi Caliane sevgilerini yolladı."

"Bu yoldan geri dönecek misin?" Galen'in başını sallaması üzerine Raphael, "Annem için bir hediye taşımanı rica ediyorum," dedi. Bu hediyeyi seçen Raphael'in avcısıydı: iki asırlık, ince dengeli bir kılıç.

"Jessamy'nin uçurmakta ısrar ettiği metal ölüm tuzağında bolca yer var." Galen, Jessamy'nin sakın bir ustalıkla kullandığı uçağı düşününce kaşlarını çattı. Jessamy ona kendi kanatlarını veren küçük ama sağlam uçağı kontrol ederken, o da onun yanındaki kanatta uçuyordu.

Amanat'ın kendi iniş pisti yoktu ama Caliane adamlarına şehirden çok uzak olmayan bir yerde Jessamy'nin diğer insanların gözünden uzakta inebileceği bir iniş pisti yapmalarını emretmişti. Annesinin evinde özgürce yürüyebilirdi. Amanat halkı Caliane'a Raphael'in daha önce hiç görmediği kadar sadıktı ve Jessamy'nin çarpık kanadının sırrını asla açıklamayacaklardı.

Hayır, diye düzeltti kendini, Lijuan'da da böyle bir sadakat görmüştü. Her ikisi de halkı tarafından tanrıça olarak görülen baş meleklerdi. Aralarındaki fark, Caliane'in halkının yaşam gücünü tüketmemesiydi... ama annesi binlerce ruhu köleleştirmiş ve bir keresinde iki komşu şehirdeki tüm yetişkinleri idam etmişti. Ölümsüzlerin bilmediği bir kalp acısının vurduğu ölümlerin çocukları, yüzlerce çocuk boyunda mezara yol açmıştı.

Belki de Lijuan ve Caliane birbirlerine bildiklerinden daha çok benziyorlardı.

Annesini kaybettiği için kalbi sonsuza dek yaralanmış olan Elena, Caliane'in yükselişini bir hediye olarak görüyordu. Raphael'in duyguları ise daha karmaşıktı. Annesinin tekrar akli başına geldiği için mutluydu ama bir yanı da hep deliliğini izliyordu.

"Civata ve vidalarla bir arada tutuluyor," diye mırıldanıyordu Galen. "Bu nasıl güvenli olabilir?"

Aklını delilik ve cinayet düşüncelerinden uzaklaştıran Raphael, Galen'in omzuna vurdu. "Bugünlerde buna alışmak zorunda kalacaksın. Kendi eşimi uzun yolculuklarda taşıyan uçağa hizmet verenler Jessamy'nin uçağının güvenli olduğuna karar verdiler."

"Kollarım daha güvende olur."

Galen'i dinleyen hiç kimse Jessamy'nin kanatları için ekstra kokpit alanının yanı sıra giriş ve çıkış için ekstra geniş bir kapıya sahip özel yapım uçağının siparişini verenin kendisi olduğunu tahmin edemezdi. O zamana kadar Jessamy, kendisine uçmayı öğreten vampir pilotun çok daha az konforlu uçağını ödünç almıştı.

Başka bir zaman olsa Raphael, Galen'in çelişkili hareketlerinin bilgisini silah ustasını gülmeye itmek için kullanabilirdi, çünkü onlar sadece efendi ve savaşçı değillerdi, ama bugün gerginlik tendonlarını düğümledi ve damarlarında çatırdadı, gözleri Sara ve Deacon'ın evine doğru çekildi. Elena'nın çeliğine ve vahşiliğine artık ulaşamayana kadar onunla ne kadar sık zihin zihin konuştuklarını fark etmemişti.

Galen'in bu geceyle ilgili olarak kendisine verdiği sessiz mesajı hatırlayarak, Galen'in hediye olarak getirdiği yirmi beş yıllık viskiden bir yudum aldı. Başmelek sistemi üzerinde hiçbir etkisi yoktu ama karmaşık ve pürüzsüz tadı hoştu. "Bölgede bulunduğunuz süre içinde başka bir şey fark ettiniz mi?"

"Evet," dedi Galen, gözleri Manhattan'ın ışıltılı gece manzarasına karşı siluet oluşturmuş, lav obruğundaki muhafızları rahatlatmaya giden küçük bir melek filosundaydı. "Leydi Caliane daha önce Çin'de yaşayan bazı vampir ve meleklerin Japonya'ya yerleştini söylüyor."

"Favashi güç oyunları mı oynuyor?" Eğer öyleyse, bu gerçek bir delilik eylemiydi. Caliane küçük bir bölgeyle yetinen ve Favashi'ye yardım teklif eden bir Kadimdi. Geniş bir bölgede hüküm sürmeye çalışan genç bir başmelek daha iyi bir müttefik isteyemezdi.

Ama Galen başını salladı. "Caliane'nin halkı arazide duman gibi yayılıyor ve raporlarına göre bu yeni sakinler korkmuş durumda, tek amaçları Favashi'nin etki alanından çıkmak."

Raphael, bir zamanlar Caliane'e hizmet etmiş olan çok sayıda güçlü melek ve vampirin, onun yokluğunda imzaladıkları sözleşmelerdeki yükümlölüklerini yerine getirdikten sonra sessizce Japonya'ya yerleştiklerini biliyordu. Bir başmeleğin deliliği, savaşçıları ve saray mensupları tarafından, yardımdan uzak ıssız bir arazide kırık ve kanlar içinde bıraktığı oğlundan çok daha kolay unutulabilirdi.

"Annem için Japonya'nın çeşitli bölgelerini yönetenlerin yaşlarını ve güçlerini bir kenara bırakırsak, Caliane güç bakımından Favashi'den çok daha korkunç."

"Ama Leydi Caliane himayesi altındaki insanlara karşı naziktir," dedi Galen, çünkü o sadece bu Caliane'ı tanımıştı. Caliane'in çılgınlığı Raphael'in dünyasını acıya boyadığında Raphael'in silah ustası henüz doğmamıştı. "Cezaları sert olabilir, evet," diye devam etti Galen, "ama onları sadece suç bunu hak ettiğinde verir. O

kendisine efendimiz diyenlerin damarlarına korku tohumları ekmeye çalışmaz."

Bu da doğrudu. Delirmeden önce Caliane, sanatı ve bilimsel keşifleriyle tanınan istikrarlı ve huzurlu bir bölgeyi yönetiyordu; sarayı sık sık diğer başmelek misafirlerini ağırlayan bir yerdi. "Elijah bana boş kasaba ve köylerden bahsetti, görünüşe göre sakinleri hayatlarını terk etmiş ve hiçbir uyarıda bulunmadan gitmişler."

"Bu göçmenler tarafından açıklanamaz." Galen'in alnı ağırlaşmıştı. "Sayıları sınırlı ve buraya taşınanlar fakir ölümlü ya da vampir köylüler değil. Bunlar fark edilmeden dışarı çıkabilecek kadar zengin ve güçlü insanlar."

Jason, casus şefine dedi ki. Bize katılacak mısınız? Şu anda Favashi'nin oyunları ile ilgilenmiyordu, hele de Elena'nın tüylerinden biri cebinde sağlıklı ve dökülmüş bir şekilde dururken, ama bu oyunlar görmezden gelinemezdi.

Dengeyi bozan başmelekler milyonları da beraberinde götürebilir.

Galen Jason'ı bilgilendirdiğinde -Raphael ona Elijah'ın haberini çoktan vermişti- casus şefi, "Dünyanın o köşesine döneceğim," dedi. Yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. "Ordusu hakkında olabildiğince çok bilgi edinmeye odaklandım. Belli ki nüfuz etmem gereken daha fazla gölge var."

"Uzun bir yolculuktan sonra evine yeni döndün, Jason." Casusluk ustası yüzlerce yıl boyunca, Yediler'in ortasında bile tek başına yürümüştü, yalnızlığı içinden atamadığı bir hayalet gibiydi. Bu perdeyi aralamak için Neha'nın sarayından bir prenses gerekmişti.

"Mahiya anlayacaktır." Işık ve gölge, yüzünü işaretleyen dövmenin kıvrımları ve noktaları üzerinde oynuyordu.

"Çin'de her ne oluyorsa, bunun tüm dünya için sonuçları olabilir."

"Elijah'ın eşi Favashi'ye ulaşmaya çalışıyor," dedi Galen'e. Aynı şeyi Jason'la da paylaşmıştı. "Amacı Favashi'nin sarayını ziyaret etmek için bir davetiye almak." Gerekir

Hannah başarılı olursa, o ve Elijah, Favashi'nin bölgesinin tam kalbinde olacaklar."

Raphael'in zihninin arkasında bir fısıltı çağılayanı, yüzlerce yarasa kanatlı varlık Kule'nin etrafındaki binalara yerleşiyor, yüzlerce gargoye onlara ilgiyle bakıyor.

"Efendim." Galen ve Jason konuşmak için uzaklaşırken Venom da Raphael'in yanına geldi. "Onların sizin Lejyonunuz olduğunu biliyorum ama aynı zamanda çok ürkütücüler."

"Bunu senden duymak çok eğlenceli," dedi Raphael, kesik engerek bakışlarını şaşırtmak ve bazen de korkutmak için kullanmaktan zevk alan Yedili'nin bu üyesine.

"Ama benden sadece bir tane var - engerek gözlü yedi yüzden fazla vampirin size baktığını hayal edin."

"Mükemmel bir noktaya değindiniz."

Yanında, gözlerini arkadaşlarının arasında koruyamayan Venom, kadehini tam karşılarına inmiş olan Primary'e doğru kaldırdı. "Bir içki ister misiniz?"

Onun sözlerini bir davet olarak algılayan Primary, çatıyı çevreleyen küçük duvarın üzerine çömeldi. Illium kehribar rengi sıvıyla dolu bir bardakla yanına geldiğinde bardağı aldı.

Onlar izlerken, birkaç kez kokladı ve sonra tek bir hareketle hepsini içti. Daha sonra bardağı yanındaki çatı duvarına koyarak, "Bu daha önce tattığım bir şey" dedi. Sanki bu deneyimi zihnindeki milyonlarca anıya kaydetmiş gibiydi.

Bununla birlikte, sessiz kanatlarını açtı ve Kule'nin etrafındaki binalarda bulunan kardeşlerine katılmak üzere uçtu. Tüm bu binalar oldukça kısaydı, ancak Lejyon için cazibe merkezi açıkça Kule'nin çatısıydı.

İki saat sonra, gece gökyüzü altın rengiyle çatlamaya başladığında oradaydılar. Şimşek sessiz, tekinsiz ve güzeldi. Raphael'in kanatlarındaki beyaz-altın filamentler garip şimşekle aynı anda titreşti ... ve gökyüzü, altın ateşiydi.

Bu düşünce Raphael'in kollarındaki tüm tüyleri diken diken etti. Altın ateşle dolu bir gökyüzünü en son gençken görmüştü, Caliane

Nadiel'i idam etti. Raphael'in babasının -bir başmeleğin- ölümü öyle şiddetli bir enerjiyi serbest bırakmıştı ki, Laric'i zaman içinde yaralamıştı.

Zihni uzandı, aradı. Elena'yı.

Sessizlik.

Üstünde yanan bir yıldız. Tüm o altın şimşek Raphael'in tam üzerinde tek bir noktada birleşiyordu. Kanatlarını açarak yukarı uçtu ve Yedi'sinin kanatlı üyelerine yerde kalmalarını emretti. Bunun melekler tarafından halledilebilecek bir şey olmadığını biliyordu.

Bir başmeleğe göre bir şeydi.

Ama uçarken, Sara ve Deacon'a ait olan çatıya doğru döndü ve avcısı göremeyeceği kadar uzakta olmasına rağmen, onun havalandığını ve kendisine doğru uçtuğunu biliyordu. Bu meleklerle göre bir şey değildi, sadece bir başmeleğe göre bir şeydi ... ama onun kendisine doğru gelmesini bekledi.

Aeclari, Lejyon'u söyledi. Aeclari.

Sonra oradaydı, nefes nefese ve gri gözleri teninin şimşek gibi parlayan koyu altın rengine karşı sapsarı.

Onu kollarının arasına alarak, "Kanatlarını kapat, hbeebti."

Bunu tereddüt etmeden yaptı, güveni bir hediye idi.

Onu yakınında tutarak, ikisini de ışığın yakıcılığına doğru kaldırdı.

Derisinden ve kanatlarından kıvılcımlar saçan binlerce küçük şimşek halinde içine aktı. Elena ona doğru bastırılmış olmasına rağmen hiçbirinden etkilenmedi. O bir paratonerdi ve enerji sadece ona gelebileceğini biliyordu.

Avcısı üst kolunun derisindeki sivri bir çatlağın izini sürdü. Çağlayan onu bedenine sığmayacak kadar büyük bir güçle ittiğinde Illium'un başına gelen de buydu. Mavi kanatlı meleğin aksine, Raphael boğulma ya da öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. "Bana hiç acı vermiyor." Bir kırık iyileşirken, bir başkası ortaya çıktı. Ama hücreleri, gökyüzünden gelip ona çarpan gücü hızla emiyordu.

Fırtına sona erdiğinde kanatlarının sonuna kadar dolu olduğunu hissetti.

Elena onun yüzüne baktı, gözleri akkor ışığın aynasıydı. "Ürkütücü bir şekilde çok güzel," diye mırıldandı. "Yüzün güçle parlayan ince yıldırım çatlaklarıyla kaplı." Bir elini onun tenine doğru kaldırdı ama dokunmadı. Sanki onu incitmekten korkuyormuş gibi.

Parmakları çenesine değecek şekilde yüzünü hareket ettirdi. "Acı yok," diye tekrarladı. "Gücün bedenimde emilmesi için zamana ihtiyacı var."

Elena elini çektiğinde parmak uçları ışıkla parladı. Ancak bu ışık ona batmak yerine, geceye karşı altın karahindibalar gibi ona doğru uçtu. Yılmadan, parmaklarını adamın kolunun üzerinde gezdirdi, ışık adamın derisindeki çatlaklardan parlıyordu. Işık uzandı ve elinin etrafına dolandı, koluna tırmandı.

Raphael müdahale etmeye hazır bir şekilde izledi ama hiçbir noktada teniyle birleşmedi.

Bunun yerine, bir an sonra Raphael'e doğru geri çekildi.

"Bu enerji senin için çok güçlü," dedi avcısına. "Bu Başmeleklerle özgü ve gücümü bilinmeyen yerlere taşıyor." Kendisinin en temel düzeyde değiştiğini, hücrelerinin şekil değiştirdiğini hissedebiliyordu. Daha önce bir kez olmuştu ama bu daha büyüktü, değişimler daha derindi.

Elena'nın yüz hatlarında ince bir gerilim. "Çok fazla güç, Raphael." Parmaklarını onun kalbinin üzerinde gezdirdi. "Bana birazcık ölümlü olmaktan vazgeçmeyeceğine söz ver."

Altın şimşekler saçan elini onunkinin üzerine kapatarak değişmez bir gerçeği dile getirdi. "Kalbim her zaman biraz ölümlü olacak, buna söz veriyorum." İkisinden doğan orman ateşinin organın etrafında yoğunlaştığını hissedebiliyordu, sanki onu Cascade'den doğan gücün dalgalanmasından koruyor, Elena'nın başmelek bedenine soktuğu küçük kırılganlığı koruyordu.

"Bu yeni güç yakında bazı şeylerin değişmez olduğunu öğrenecek." Şu anda, şekli olmayan bir şeydi,

hiçbir canlı tarafından basılmamış.

Saf, ham bir enerjydi.

Elena'nın göz bebekleri parladı. "Ses bana bir armağandan bahsetti ve bunun benim için olmadığını söyledi," diye fısıldadı, boştaki eli yüzünün yan tarafını okşarken. "Sadece bir başmelek tarafından kullanılabileceği anlamına geliyor olmalı."

Yanağını kavrayan Raphael, ışıkla parlayan bir öpücük almak için başını eğdi. Geri çekildiğinde dudakları ışıkla çevriliydi ama bir süre sonra enerji tekrar ona döndü.

İyileştirme yeteneği aracılığıyla enerjiyi ona aktarmaya çalıştı.

"Raphael." Bir nefes. "Her yerimde iğne izleri var. Keskin, sert."

Böyle bir güce sahip olduğu halde savaşçısını korumakta çaresiz kaldığı için soğuk bir öfkeyle girişimini durdurdu.

"Yeni gücü tüylerinizdeki bilinmeyen sorunu çözmek için kullanmaya çalışıyordum. Bu enerji saf; onu istediğim gibi yeniden şekillendirebilmeliyim." İyileştiren bir forma dönüştürmek de buna dâhildi. "Sana saf güç vermeye çalışmıyordum - bu çok şiddetli olur, seni öldürür. Onu iyileştirme yeteneğimin süzgecinden geçiriyordum."

"Oh," diye fısıldadı Elena. "Hediye bu... ve benim değil." Çarpık bir gülümseme. "Anlamıyor musun Başmelek? Ben artık çok ölümlüyüm. Bedenim artık herhangi bir ölümsüzü ememez.

enerji. Nisia bile bu öğleden sonra başarısız oldu; başmelek enerjisini sindirmek benim kavrayışımın çok ötesinde."

Birbirlerine baktılar, kadının sözlerindeki gerçek bir tokat gibiydi. "Bu imkânsız," diye atıldı Raphael. "Senin kanatların var."

"Ölümsüzlük fırçamın yavaş yavaş zayıflayan bir kalıntısı." Yüzünde kasvetli bir bilgi vardı. "Lucius'a sorabiliriz ama ben biliyorum. Yine zayıf düştüm, vücudum kanatların ağırlığını taşımakta zorlanıyor ve bir tırnağımı bile iyileştiremiyorum."

Raphael, yeni gücünün sadece ona zarar verebileceğini, tüm evrendeki tek varlığa zarar verebileceğini bir öfke kükremesiyle fark etti

asla incitmek istemediği. Şimşek gökyüzünü tekrar atlattı,
gücü evreni kırmakla tehdit ediyordu.

Elena onun saçlarını kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekerek onu uçurumun kenarından **uzaklaştırdı.**

"Sakın karanlığa teslim olmaya cüret etme," diye emretti.

"Bu enerji senin. Onu kendi isteğine göre şekillendir. Seni şekillendirmesine izin verme."

Ve sonunda onun zaten sahip olduğu şeyi gördü - eğer dikkatli olmazsa, Cascade dalgalanması onu kendi tasarımına göre değiştirecekti. "Hiç kimse," dedi soğuk bir sesle, "bir başmeleği manipüle edemez."

Elena'nın gülümsemesi sertti, eşi onunla konuşmadığının gayet farkındaydı. "Ses ikinci işaretin acı verici bir yeniden doğuş olduğunu söyledi... ve Jessamy şehirdeyken güç dalgalanmasının meydana gelmesi garip değil mi? Sence bu enerji onu iyileştirebilir mi?"

"Eğer bu bir işaretçiye-"

Elena parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Kaderle başka şekillerde savaşırız. Bu işareti geçersiz kılmaya çalışmıyoruz... ve bu sadece bir işaret. Gerçekleşse de gerçekleşmese de olaylar devam eder."

Raphael kara öfkesiyle savaşarak, "Senin ve Jessamy'nin dönmesini bekleyeceğim," dedi.

"Laric de şehirde." Kaşlarını çattı. "Eğer kehaneti doğru okuyorsam, Laric de onun kadar uygun."

"Onunla konuşacağım."

"Peki ya Vivek?" diye sordu ve adam onun umudunu hissedebiliyordu.

"Bu güç çok güçlü. Vampir bir bedeni yakıp kül edebilir." Raphael sadece onu değil, başkalarını da düşünmeye çalıştı. "O iyileşecek, Elena. Laric ve Jessamy'nin aksine Vivek'in tek ihtiyacı olan şey zaman."

"Evet, haklısın." Sevgilisi ve eşi olarak hakkı olduğu üzere bir öpücük talep etti. "Yakında görüşürüz Başmelek." Vahşi bir şekilde sırtarak elini Lejyon'un işaretini olan şakağının bir tarafındaki işaretin üzerinde gezdirdi. "Ve sonra, kaderi ve zamanın şafağında beni gören bir başmelek tarafından söylenen bir kehaneti nasıl engelleyeceğimizi planlayacağız."

Uçması için onu serbest bırakmadan önce küçük bir ışık bulutu kendi giysilerinin arasından parladı. Göğsündeki acıyı hissettiği yerden geliyordu ama bu sefer yere yığılmadı.

"Vay be." Ceketinin fermuarını açarak altına giydiği üstünü yukarı çekti ve tenindeki o parçayı ortaya çıkardı. En ufak bir ışık lekesiydi ve onlar izlerken bile tenine yerleşti, ama geride bıraktığı şey şakağındaki Lejyon işaretini şeklinde küçük bir karanlıktı. Ama onun işaretinin ışıkla çatırdadığı yerde, bu işaret ışığı emiyordu.

"Huh." Elena ona baktı. "Lejyon'a bunun ne olduğunu bilip bilmediklerini sor."

Raphael bunu yaptığında, kadim varlıklar şöyle dedi: Karanlık bir ayna. Kafasında fısıltılar, konuşmada Lejyon. Bizim işaretimiz değil. Sizin işaretiniz. Bu bir ayna. Büyük bir zihnin zorlandığı hissi. Aeclari aynadır. Daha fazlasıdır. Ama aynı zamanda aynadırlar.

Raphael'in kalbi hızlandı. Elena ile aeclari'nin ne anlama geldiğine dair ilk somut bilgiyi paylaştıktan sonra, "Olması gerektiği gibi mi?" diye sordu.

Hayır, sesler fırtınası geldi. Ayna karanlık olmamalı. Bu ayna yanlış. Lejyon zihninde çalkantı. Bu oluş yanlış.

Bu kesin yanıtı tekrarladığında Elena'nın yüzü sakinleşti. "Bir ayna," diye fısıldadı. "Gücü sana geri yansıtmak, belki de büyütme için?"

Orman yangınının her ikisinden de nasıl geldiğini düşündü ve "Belki" dedi.

"Bu, tüm sorunlarımın neden sol tarafta yoğunlaştığını açıklıyor." Parmaklarını adamın sağ şakağına dokundurdu. "Ayna

görüntüler."

Raphael bunu görecek kadar net düşünemiyordu. Kafası Lejyon'un bu aynanın yanlış olduğu, Elena'nın oluşunun yanlış olduğu haykırışıyla çınılıyordu.

"Ama bu ayna ışığı emiyor," dedi, beyni onunkinden daha iyi çalışıyordu. "Ve bedenim senin gücünü büyütüyor, sadece reddediyor. Bu hiç mantıklı değil."

Anlayış kaosu yarıp geçti ve Lejyon'un ona ne söylediğini anladı. "Bu işaret" -parmaklarını ışıksız siyah üzerinde gezdirdi- "bir damga. Etindeki benimki."

Elena kaşlarını çatarak elbisesini çekti ve fermuarını tekrar yerine taktı. "Lanet Cascade'in damgalanacak bir inek olmadığımı öğrenmesi gerek. Hem ölümlüysem ne anlamı var ki?"

"Bu henüz bitmedi." Raphael onu sertçe öptü. "Damgayı silmenin bir yolunu bulacağım."

Dişlerle dolu bir gülümseme ve ardından kendisinininki kadar sahiplenici bir öpücük. "Öte yandan, benimkini taktığın için adil olduğunu düşünüyorum." Bakışları sol kanadındaki yıldız patlaması desenine gitti, onu bir kez vurduğu yere. "Ve bak, ayna görüntüsü olayını berbat ettik."

Kadının vahşi gülümsemesinde yeniden gerçekliği buldu, Çağlayan'dan doğan güç artık duyularını bastırmıyordu. Artık onu avucunun içinde sıkıca tutuyordu, kendi kontrolü altında ve Kaskad'ın şekillendirme yeteneğinin ötesinde.

"Sanırım beni bu ana hazırlanmak için vurduğunu söyleyeceksin."

Güldü, yükselen gece rüzgârı saçlarını örgüsünden koparıp etraflarına savurdu. Ve yüzünde bir kez daha yüzeye çok yakın kemikler gördü, boynunun derisinde ona ilk uçtuğunda orada olmayan küçük kırığı da gördü.

Ve Elena kanatlarını açmak için bir sevinç sesiyle onun kollarından düştüğünde, çivit mavisi iki tüy sessizce yere doğru kanat çırpı.

"Raphael'le birlikte gökyüzünde ne gördüğünü bana anlatacak mısın?" Jessamy arabaya binerken Elena'ya sordu

Kule asansörü. "Siz bana zamanı geldiğini söyleyene kadar bunu hiçbir resmi kayda geçirmeyeceğim."

"Evet," dedi Elena, boğazı düğümlenerek. Onu iyileştiremeyeceğini anladığında Raphael'in gözlerindeki yürek parçalayıcı öfkeyi asla unutamayacaktı. Kaderin canı cehenneme! Arkasına yaslanıp Cascade'in baş meleşini, eşinin ölümlü ve kanatsız ölüşünü izlemekten muzdarip çarpık bir acıya sürüklemesine izin vermeyi reddetti.

Bu önceden bildirilmişti, çocuk, diye fısıldadı kafasının içindeki yaşlı ses. Birinin yaşaması için diğerinin ölmesi gerek.

Elena önünde asılı duran baykuşun sonsuz altın gözlerine baktı. Neden Raphael konuşamazken sen benimle konuşabiliyorsun? Bu uyanıkken görülen bir rüya olduğu için mi?

Senin değiştiğin gibi o da değişti. Yapmalısın . . . Derin bir kıpırdanma. Ama zamanınız yok. Biri ölmeli. Sen de ölmelisin.

Kader konusunda pek ikna olmuş değilim. Birinin yaşaması için birinin ölmesini unut. Ben ve bu bilinmeyen diğer kişi ikimiz de yaşayacağız.

Baykuş başını yana eğdi. Değişimin çocuğu. Evrenin dokusunu değiştiriyorsun. Cassandra'nın sesindeki uyanma hissi, uykusunda rahatsız edilen yaşlı bir varlık. Zamanı yeniden yazıyorsun.

Kapılar açıldı ve baykuş uçarak uzaklarda kayboldu.

Elena içten içe gülümsedi. Yani, önceden söylenenleri yeniden yazabilirdi. Bunu bilmek güzeldi çünkü kesime götürülen uysal bir kuzu olmak gibi bir planı yoktu. O yemin üzerine Raphael'le birlikte kaldıkları odanın açık kapısından içeri girdi. Başmeleşini altın enerjisiyle dolup taşıyordu - gerçi soğuk gece gökyüzünde olduğu kadar belirgin değildi. Yıldırım çatlakları daha inceydi, enerji bir cehennemden ziyade teninde ve kanatlarında bir ışık parıltısıydı.

Galen ellerini kalçalarına dayamış, Raphael'le konuşuyordu. Silah ustasının ifadesi Jessamy'yi gördüğü anda değişti. Yumuşamadı.

Kaba ve sertti ama sadece Jessamy'ye karşı nazikti. Adam elini uzattı ve Jessamy elini tutmak için yürüdü.

Yaptığı ilk şey pelerinini çıkarıp bir kenara atmak oldu.

Jessamy'nin sade ama zarif elbisesinin soluk mavisi ince bedenini sıyrarak ayak bileklerinde köpürdü, yumuşak dalgalar kıyıya vurdu. Tarihçi Galen'in yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. Bükülmüş kanadı Galen'inkiyle örtüştüğünde, Raphael'e şaşkınlıktan yumuşamış gözlerle baktı. "İzin verir misiniz?" Bir elini kaldırdı.

Raphael'in başını sallamasıyla Galen'in elini bırakıp uzandı ve parmaklarını Raphael'in ön kolunun bir kısmının üzerinde gezdirdi. Elena merakla izledi. Ama Jessamy parmaklarını kaldırdığında onunla birlikte hiçbir ışık gelmedi.

"Ellie," dedi. "Sen yap."

Elena onun kolunun aynı kısmını okşadı, onun sıcaklığı ve gücü içine işliyor ve devam eden çılgınlığın ortasında bile gülümsemesine neden oluyordu. Parmak uçları adamın teninden ayrıldığında parlıyordu. Dudaklarını bükerek ışığı ona geri üfledi. Titreşimler ateşböcekleri gibi uçarak bir kez daha onun bir parçası haline geldi.

Raphael elini onun kanadının kemeri üzerinde gezdirdi. "Benim için kim olduğunu biliyor." Söylenmemiş olan kızgın bir sondu: Eğer ona yardım edemeyecekse gücünün onu kabul etmesinin bir önemi yoktu.

Tanrım, çok kızgındı. Bir yolunu bulamazlarsa bu onu mahvedebilirdi. Jessamy'ye yardım edebileceğini umuyordu; bu onun öfkesini dindirebilirdi. "Jess," dedi sessizce.

"Raphael güçle dolup taşıyor."

Jessamy'nin yüzü hareketsizleşmeden önce bir anlık bir şaşkınlık yaşadı.

Galen aynı anda ileri atıldı. "Efendim." Elleri yumruk olmuş, omuzları kaskatı kesilmişti. "Karar verildi."

Elena o konuşmanın ortasına girmeye çalışmadı.

-Bu bir başmelek ile ona sadık biri arasındaydı.

Yedi. Raphael daha önce Jessamy'nin bükülmüş kanadını iyileştirmeyi değilse bile en azından hafifletmeyi denemişti. Ancak iyileştirme gücü Jessamy'nin uçakta ya da Galen'in kollarında uçtuğu zamanlar dışında yere bağlı kalmasına neden olan bozukluğu etkileyememişti.

"Bu dileğini yerine getireceğim." Raphael elini Galen'in omzuna kapadı ve sıktı. "Ama sana bu şansı sunmasaydım senin baş meleğin olmazdım."

Jessamy, Elena'nın sözlerinden sonra ilk kez konuştu. "Laric?"

Raphael, "Bir baş meleğin ölümüyle açığa çıkan enerjiye yakalandı," dedi. "Keir'in testlerine göre, hücreleri alışılmadık şekillerde değişmiş ve bu da o hücreleri sıradan melek hücrelerine benzemez hale getirmiş. Bu aynı zamanda onları benim gücümle tanınmaz hale getirmiş - yaşlandıkça ve kendi iyileşme süreçleri yeniden başladıkça bu durum değişebilir ama şimdilik onun için hiçbir şey yapamam."

Raphael'in gözleri parlamaya başladı. Sadece kendisine ait olan serulean mavisini değil, enerji dalgalanmasından önce var olmayan bir altın ışık halkası da. "Seçim senin."

Jessamy elini Galen'in kolundan aşağıya, yumruk olmuş eline doğru uzattı. Onun dokunuşuyla elini açarak parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Hayır dersem güce ne olacak?"

"Bilmiyorum. Bana çok fazla hissettirmiyor, bu yüzden ben kullanana kadar kalabilir. Ya da yok olabilir."

Geceyi paramparça edecek kadar güçlüydü ve hiç etkilenmemişi. Cassandra'nın onun değiştiğini söylemesine şaşmamalı.

-Ama şimdi bu değişime rehberlik ediyor, onu kendi iradesine göre şekillendiriyordu. Yine de Elena hâlâ içinde sivri bir kaya parçası hissediyordu... çünkü ya en kötüsü olursa? Raphael o zaman Cascade güçleriyle savaşacak mıydı? Yoksa bu güçlerin onu ölümlülerin zayıflıklarından etkilenmeyen soğuk ve acımasız bir ölümsüze dönüştürmesine izin mi verecekti?

Jessamy Galen'a döndü ve boştaki elini onun göğsüne koydu. Çift alçak sesle konuşurken Elena ve Raphael bir adım geri çekildiler.

"Ya yanlış bir şey yapıyorsak Başmelek?" Elena diğer çiftin duyamayacağı bir şekilde sordu, aniden korkmuştu. Başarısızlık sadece Jessamy'yi incitmekle kalmayacak, Raphael'e fısıldayan bir başka karanlık da olacaktı.

Güçle dolu insanlık dışı gözler onunkileri tutuyordu ve konuştuğunda sesi farklıydı. Başmelek gücüyle ağırlaşmıştı. Sesi yıllardır olmadığı kadar ilk tanıştığı başmeleğe benziyordu. Ama söylediği sözler onun Raphael'ine aitti. "Avcı-mayın. Bu girişimde bulunmamak Jessamy'ye kötülük etmek olurdu. Özellikle de ilk kez ağrımaması için malformasyonu hafifletmeye çalıştığımızda hiçbir şey yapamadıktan sonra."

O zamana kadar Elena Jessamy'nin kanadının fiziksel rahatsızlığa neden olduğunu bilmiyordu. Günlük olarak değil ve acı onu haykırtan keskin bir bıçak darbesinden ziyade donuk bir zonklamaydı ama kaslar zaman zaman kasılıyor ve kilitleniyordu. Tarihçi bunu kötü bir kramp olarak tanımlamıştı - Elena için bu korkunç bir acı olurdu ama Jessamy yüzyıllar ve yüzyıllar boyunca buna alışmıştı.

Bunun gücü hakkında ne söylediğini anlamıyor gibiydi, savaşçı olmayan ve bugüne kadar Galen'in ona verdiği dövüş derslerinden kaçınmaya çalışan bu ince kadın, böylece bir rakibe karşı asla çaresiz kalmayacaktı.

"Efendim." Galen'in sert ama boyun eğmiş sesi ağır sessizliği böldü. "Jessamy denemek istiyor."

Raphael daha fazla tartışmadan Jessamy'nin arkasına geçti ve bu da farklıydı. Jessamy'nin sevdiği Raphael silah ustasını rahatlatmak için bir şeyler söylerdi. Ya da belki de Jessamy çok gergindi ve Raphael de bu vahşi gücü dizginlemekle o kadar ilgiliydi ki enerjisini kesinlikle gerekli olmayan bir şeye harcamak istemiyordu.

Jessamy'ye, "Kanatlarını olabildiğince açmanı istiyorum," diye emretti.

Güçlü kanatlardan biri Jessamy'nin elbisesinin soluk gök mavisine karşı narin bir eflatun ve tatlı bir krem ışıltısıyla fısıldadı. Diğeri sırtına yakın duruyordu.

Kemikler, kaslar ve tendonlar yanlış şekillenir ve dışa doğru esneyemez.

Elena ve Galen, Raphael'in ne yaptığını görebilmek için hareket ettiler, biri solunda, diğeri sağında.

Jessamy, bir tarihçinin melek tarihinin bir parçasını oluşturabilecek bir şeyi kaçırmamasının hayal kırıklığıyla, "Bana tarif et," dedi.

Galen huysuzca, "Efendimiz sırtına bakıyor," diye mırıldandı. "Eğer Elena'ya deliler gibi aşık olduğunu bilmeseydim, sana bu kadar yoğun baktığı için onu dövmek zorunda kalırdım."

Jessamy'nin kahkahası sıcak, nazik bir şeydi.

"Elleri şimdi ışıkla dolu," diye mırıldandı Elena. "Sara'nın çatısında gördüğümüz şimşek gibi, her zamanki şifa enerjisinin mavisi değil." Kalbi, ona geri dönen narin karahindibaların aksine, bunun şiddetini görünce gümbür gümbür attı. "Başmelek mi?"

Galen aynı anda sert bir sesle, "Efendim, bu şehirleri yerle bir etmek ve Kadronun diğer üyeleriyle savaşmak için kullanılan başmelek enerjisi," dedi.

"Evet," dedi Raphael mesafeli bir ses tonuyla, "ama onu şekillendirmek de bana ait."

Önlerindeki şimşek, iyileştirici mavi çizgilerle vurulmaya başladı. Elena onun bir parça ölümlülük, bir parça insanlık taşımaya devam ettiğinin işareti karşısında içten içe ürperdi. Her zaman iyileştirme yeteneğinin ona olan aşkından ve bunun onu temelden nasıl değiştirdiğinden kaynaklandığını söylerdi.

"Biri bana neler olduğunu anlatsın."

Elena Jessamy'nin talebine karşılık verdi. Galen Raphael'in ellerine odaklanmıştı, koca vücudu hazır bir şekilde titreyordu. Ve Elena, Raphael'in Jessamy'ye zarar verdiğini düşünürse kılıcını kınından çıkaracağını ve bir başmeleğe karşı koyacağını biliyordu.

"Raphael'den gelen ışık artık neredeyse bakılamayacak kadar fazla." Elena'nın gözleri, onları tamamen kesmeden olabildiğince kısmış olmasına rağmen yaşardı.

görüşünü kapattı. "Ellerini kanadına yaklaştırıyor."
Gözyaşlarını kırıştırdı. "Enerji sana dokunuyor.
Kanadınıza küçük şimşekler çakıyor."

Jessamy omzunun üzerinden bakmaya çalışarak,
"Dokunuşu hissedemiyorum," dedi.

"Sakin ol."

Jessamy komutla birlikte hareketsiz kaldı ve Raphael-
İçgüdüsel olarak gözlerini kapatan Elena'nın göz
kapaklarının arkasında parlayan ışıkla her şey ezici bir
altın akkoruyla bulanıklaştı. Bir milisaniye sonra gözlerini
tekrar açtığı anda, ışık Raphael'in içine doğru geri çekiliyor,
artık kollarında, saçlarında ve gözlerinde ikinci bir deri gibi
durmayana kadar emiliyordu.

Derisindeki yarıklar Elena'nın bakışları önünde kapandı.

Elena dikkatini Jessamy'nin kanadına yöneltti.

Hayal kırıklığı karnına iki yumruklu çirkin bir darbe indirdi.
Aynen eskiden olduğu gibiydi ve Galen'in yüzündeki öfkeli
üzüntüden Raphael'i yumruklamaya bir santim kaldığını
gördü.

Silah ustasının sevgili Jessamy'sine odaklanabilmesi için
baş meleşini çekiştirmek üzereyken melek tarihçiden
gelen keskin bir sesle durdu. "Acıyor."

Galen ham bir güç patlamasıyla hareket etti ve onun
titreyen bedenini göğsüne yasladı. "Nereye?" Sesi taş
gibiydi, gözlerinin soluk yeşilinde cinayet vardı.

Ama Jessamy ellerini göğsüne dayayarak ve tırnaklarını
gömleğine geçirerek onu geri itti. Bir başka hayvansı acı
kıpırtısı, bir uzvu tuzağa yakalanmış çaresiz bir yaratık.

Galen, "Efendim, bunu düzeltmelisiniz," diye talepte
bulundu.

"Eski ve sıkı bir kas," dedi Raphael doğal olmayan bir
sakinlikle, bakışları hâlâ Jessamy'nin kanadına
odaklanmıştı. "Neredeyse üç bin yıldır hiç gerilmedi."

"Tanrım." Elena o zaman gördü, neler olduğunu anladı.
"Galen, kanadına bak."

Bir kolunu Jessamy'nin beline dolayan, yüz hatları acımasız, merhametsiz çizgilerle belirlenmiş silah ustası, Jessamy'nin sırtına bakabilmek için diğer yanına geldi. Jessamy'nin kanadının bükülmüş kısmı hareket ediyordu. Hareket hafifti ama oradaydı.

"Daha önce hiç hareket etti mi?" Elena hem Jessamy'ye hem de Galen'e sordu. "Jess, kanadının o kısmını hiç manipüle edebildin mi?"

Galen'in kolunu sıkıca kavrayan Jessamy başını salladı. "Şimdi hissedebiliyorum." Sözleri soluk soluğaydı, her birinden acı damlıyordu. "Önceden sadece bir düğümdü. Tek tük kramplar dışında acıımıyordu ama esnekliği de yoktu. Bu ... şimdiye kadar yaşadığım en korkunç acı."

Elena yazılı olmayan melek kanunlarını çiğneyerek Jessamy'nin kanadının o hassas üst kısmına bir eliyle bastırdı. "Dur."

Galen'in eli ona doğru kalkarken bile Raphael, "Elena," diye uyardı.

Elena teması kesti. "Jess, gerçekten, dur." Açıklamak için kelimelerle mücadele etti. "Vivek'in fizyoterapistlerinden birini buraya getirmeliyiz. Son hareket alanın ne olursa olsun, vücudunun yaklaşık üç bin yıldır kullanılmayan bir bölümünün rehabilitasyonundan bahsediyoruz."

Odadaki üç ölümsüz de donakaldı.

Jessamy dönüp ona baktı. Gözleri yüzünde karanlık oyuklara dönüşmüştü, altlarında mor bir morluk vardı ve kemikleri çarpıyordu. "Fizyoterapist mi?" Çok fazla inançsızlık

havada gri bir sis vardı. "Bu tür uygulayıcılar melek türleri tarafından kullanılmaz."

"Tam olarak normal bir durumda değiliz." Dürüst olmak gerekirse, melekler zaman zaman can sıkıcı olabiliyor. "Vivek her gün fizyoterapiye gidiyor, bazen günde iki kez.

Burada tamamen aynı şeyden bahsediyoruz, vücudunuzun tüm yaşamınız boyunca kullanmadığınız bir parçasını hayata döndürmekten. Melek olmanız sürecinizin daha hızlı ilerlediği anlamına gelebilir, bilemiyorum ama acınız ve kanadınızın çıplak gözle görünüşü göz önüne alındığında, bunun hemen olması mümkün değil."

"Elena haklı." Bu şaşırtıcı sözler üzerine Jessamy'nin ensesini kavrayan Galen onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Sabırsız olduğumu biliyorum aşkım. Ama bunu yavaştan almalıyız."

Jessamy sonunda başını salladı ve yüzünü Galen'in göğsüne bastırdı. "Hissedebiliyorum," diye fısıldadı tekrar, sesi ıslaktı. "Sanki yeterince uğraşırsam açabilirmişim gibi."

Galen Raphael'e bakmadan önce elini kızın saçlarında ve acıyan kanadında şefkatle gezdirdi. "Efendim. . ."

Raphael başını salladı. "Eğer Elena'nın acı çekmesine neden olsaydın, Galen, senin de kafanı koparırdım."

İşte bu kadar.

Elena o anları, dört yüz yıl önce şimdiki Vietnam'da doğmuş, bal tenli ve hafif kaslı bir vampir olan fizyoterapisti aramak için kullanmıştı. Kule ekibinin kıdemli bir üyesi olan Nga, Jessamy'nin kanadının tamamen farkındaydı. Elena da erkek meslektaşına yerine kasıtlı olarak onu aramıştı.

Galen zaten sabrının sınırındaydı ve Jessamy'nin bir erkekle o kadar rahat olacağını sanmıyordu, özellikle de tedavi el teması anlamına geleceği için.

Fizyoterapist geldiğinde -eşofman altı ve dar bir atlet giymişti- konuşmadan önce Elena'nın durumu özetleyişini dinledi. "Öncelikle kanadınızın taramalarına ihtiyacımız var," dedi doğrudan Jessamy'ye. "Karşılaştırma için önceki taramalar var mı?"

Jessamy, kendini daha iyi kontrol ederek, "Evet," dedi.

Bu gece kimse uyumayacaktı ve kimse tarama için bir gün daha beklemeyecekti. Nitelikli bir vampir teknisyeni buldular ve başladılar. Makine bir meleğe göre modifiye edilmişti ama yine de Jessamy'nin tüm kanadını tek seferde tarayamazdı.

İki saat sonra tam bir tarama yapıldı.

Elena tıp dehası değildi ama o bile değişimi görebiliyordu.

Raphael'in ilk denemesinden önce yapılan orijinal taramada Jessamy'nin kanadının kasları, tendonları ve hatta kemiği Jessamy'nin düğüm dediği şekilde birbirine kilitlenmmişti. Büyümenin çok erken bir aşamasında gerçekleşmiş olmalıydı - her şey ayrılmak yerine birleşmişti.

Mevcut taramada Elena Jessamy'nin kanadının ince kemiklerini ayrı parçalar halinde görebiliyordu. Her şey iç içe geçmişti ve kasları hiç şüphesiz kullanılmadığı için çok kısıydı ama bazı bölgelerde sanki kanadın o kısımları esnemeye çalışıyormuş gibi küçük ışık parçacıkları vardı.

Bu noktada Nga devreye girdi ve Jessamy'nin mevcut hareket kapasitesini ölçmek için bir dizi test egzersizinde ona rehberlik etti. Jessamy dişlerini sıktı ve nazik setin üstesinden geldi, ancak bittiğinde terliyordu.

Galen müdahale etmemeyi başardı ama Elena zavallı Nga'yı ikiye bölmek için mücadele ederken çenesindeki kasların zıpladığını görebiliyordu.

Fizyoterapist pratik üslubuyla, "Sanırım o kanadı açabiliriz ama bu epey zaman alacak," dedi. "Acele ederseniz bir şeyleri yırtma riskiniz var - o zaman uzun bir iyileşme süreci olacak ve her şeye sıfırdan başlayacağız."

"Bıçak kullanmayı öğrenmeden eline kılıç alamayacağını söylüyor Jess," diye mırıldandı Galen, Jessamy'nin şakağına doğru, vücudu ona dayanak oluyordu.

Bir kolunu onun beline dolayan Jessamy yutkundu. "New York'ta kalamam. Vivek-"

"Ortağım onunla çalışmaya devam edecek -Vivek bağlılığımdaki değişimi sana çok görmeyecektir," diye araya girdi Nga. "Aslında, bana Şeytan'ın baş hizmetkârı dediği biliniyor, bu yüzden ayrılışımı kutlayabilir." Döndü ve Raphael'in önünde saygıyla eğildi. "Eğer efendimiz izin verirse, Jessamy ile birlikte Sığınak'a döneceğim ve Vivek'in yerine ona işkence etmeye başlayacağım."

Raphael kanatlarını yeniden yerleştirdi ama gülümsemedi. "İstediğin kadar kalabilirsin."

Galen Jessamy'ye baktı. "Bir yolcuyu uçurmaktan memnun musunuz?"

Gözlerini acı kaplamış olsa da gülümsedi. "Bu yolcuyu istediği kadar uçuracağım."

Nga çantasını toplamak için odadan çıktıktan sonra Jessamy Raphael'in önünde durmak için hareket etti. "Okulda beni dinlemeyen ve seni azarlamaya kalktığımda gülerек kaçan bir çocukken, bir gün bana bu hediye vereceğini hayal bile edemezdim."

Parmakları, onu çocukken eğitmiş ve onu sadece dönüştüğü baş melek olarak değil, bir zamanlar olduğu gibi gülen bir çocuk olarak gören bir kadının anaç nezaketiyle saçlarını okşadı. "Süitimize girdiğimde hayatımdan son derece memnundum ama bu macera beni yeni yerlere götürecektir. Aynı mucizeyi senin için de diliyorum, Raphael."

Raphael onu kollarının arasına aldı, o an dile getirilmemiş binlerce duyguyla dokunaklıydı ve Elena'yı rahatlattı. Başmelek gibi davranıyordu, gücü ne kadar büyük olursa olsun kalbinde merhamet vardı.

Kanadından kurtulmak üzere olan tüyü yakaladı ve kimse görmeden cebine soktu. Bu ışık dolu bir andı. Gölgelerle gölgeleyemezdi.

Galen ve Jessamy şafak vakti yola çıktılar - Jessamy kanadındaki ağrının teknesini kullanmasını engellemeyeceğinden emin olur olmaz. Çift birkaç kez durmayı planlamıştı, böylece Jessamy kanadını

Nga'nın talimatlarına uyuyorlardı ama amaçları güvenli bir şekilde mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Sığınak'a ulaşmaktı.

Jessamy'nin kanadının tamamen düzelmesi yıllar alabilirdi ama Jessamy'nin de belirttiği gibi, on yıl bile binlerce yıllık yaşamı içinde sadece bir andı.

Galen, Jessamy ve Nga gittikten sonra Raphael eşine, "Göster bana," dedi. O ve Elena Kule'nin çatısında, şafağın boyalı gökyüzünün altında duruyorlardı, turuncu ışık Elena'nın saçlarını suluboya gibi renklendiriyordu.

Yüzü asık olan eşi elini cebine attı ve çivit mavisinin en koyu tonlarından bir tüy çıkardı. Avucunun içinde duruyordu, ölümlülüğe inişinin sessiz bir tanığıydı. Elini tekrar aşağı doğru eğdi ve tüyün hava akımlarında dans etmesine izin verdi.

"Kanatlarını aç ki durumlarını değerlendirebileyim." Öfke, siyah bir kazan gibi içinde yanmaya devam ediyordu ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde uzaktaydı ve zihnini kristalize ediyordu.

Yakından inceledikten sonra, "Yamalı değil," dedi, "ama artık sadece tek bir tüy tabakasının olduğu ve üst üste binmediği yerler var."

"Umalım da orada daha fazla kaybetmeyeyim. Tüyleri yolunmuş bir tavuk gibi görünmek istemiyorum."

Kanatlarını kapatarak yüzünde vahşi bir ifadeyle ona döndü. "O güç sana bir şeyler yapıyor. Seni manipüle etmesine izin veriyorsun."

"Hiçbir şey beni manipüle edemez," diye tekrarladı Raphael. "Özgürlüğüne izin veriyorum çünkü bu bana netlik sağlıyor." Yoksa, derisinin altında öfkeden başka bir şey yoktu ve sürekli olarak dünyayı yıkma dürtüsüyle savaşıyordu.

"Bull. Bok." Elena bir parmağını onun göğsüne bastırdı. "Bu bana senin Sessizliğe girdiğin zamanı hatırlattı. O kadar kötü değil ama aynı korkutucu duygu eksikliği."

Onun bileğini kavradı. "Duygularımla kaynıyorum, Elena. Onu serbest bırakmamı istemezsin." Onun ölümünü izlemek zorunda kalırsa merhamet artık içinde yaşayamayacaktı.

"Başmelek." Başını sertçe salladı. "Cascade'in kim olduğunu çalmasına izin verme. Kalbindeki o küçük ölümlülük parçasını koru. Lütfen."

Onu kaybederse tutamayacağı hiçbir söz vermedi. İçinde, hücreleri onu daha güçlü, daha ölümcül yapan bir gücün öfkesi altında şekil değiştirdi.

"Argh!" Elena elini sıktı ama bileğini çekmedi. "Bazen beni çileden çıkarıyorsun." Öpücüğü tahrip ediciydi ama geri çekildiğinde gülümsedi. "Senin için korkmama neden olacak kadar öfkелisin ama yine de tadın baş meleğim gibi." Cevap vermediğinde gözleri kısıldı, dünyaya duyduğu öfke çok büyük ve derindi. "Kafamın içindeki sesle bir konuşma daha yaptım. Ona kadar saçmalığına inanmadığımı ve geleceği değiştireceğimi söyledim."

Bu sözler ona tüm küstahlığıyla ulaştı - sadece Elena Atalarla akraba olan bir başmelekle tartışabilirdi. "Yanıt ne oldu?"

"Gelecek zaman çizgisini mahvettim." Sıkı, memnun bir gülümseme. "Diğer tarafa geçene kadar da karıştırmaya devam edeceğim." Sesinde meydan okuma. "Görüyor musun?"

"Evet." İçinden kararlılıkla kükredi ve yeniden şekillendirme gücünü tekrar egemenliği altına aldı. "Kehanet taşta kazınmış değil. Onu bozacağız."

"Birlikte."

Fırtına rüzgârları hiçbir uyarıda bulunmadan etraflarında uğuldadı.

Elena dişlerini gösterdi. "Görünüşe göre Cascade bundan hoşlanmamış."

"Cascade'i sikeyim." Onun kahkahasını ruhunun derinliklerine kadar öptü ve kendisini acıyı ya da sevgiyi anlamayacak bir şekle sokmaya çalışan gücün buz gibi soğuşunu ısıtmak için onun insan sıcaklığından biraz çaldı.

Nisia ile konuştuklarında, bu sadece Elena'nın hâlâ uçup uçamadığını kontrol etmek içindi.

Ortaya çıkan tarama, Elena'nın kanatlarının alt yapısında ince bir zayıflık olduğunu gösterdi.

"Zayıflar ama çökmeyecekler," diye Elena'yı rahatlattı Nisia. "Keir'e teyit ettireceğim ama muhtemelen kanatların ilk uçmaya başladığında böyle görünüyordu."

Elena'nın gözleri Raphael'inkilere kilitlendi ve bakışlarında bir adım daha geri atarsa kanatlarını kaybedeceği ve bir kez daha dünyaya bağlı kalacağı bilgisi vardı. Nisia odadan çıktıktan sonra sanki bir konuşmanın ortasındaymışlar gibi sessiz bir kararlılıkla, "Harrison hakkındaki soruşturmayı bitirmeliyim," dedi. "Kız kardeşimin ve çocuğunun güvende olduğunu bilmem gerek."

Raphael, kalbindeki insani kırılganlığın küçük bir dokunuşunu bile yutmakla tehdit edecek kadar şiddetli bir ölümsüz güçle sıırıslıklam olsa bile, Beth'in kâbuslarını anlıyor, bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyordu. Beth çocukken sevdiği neredeyse herkesi kaybetmişti. Geriye sadece Elena ve Jeffrey kalmıştı.

Ve Elena'nın bedeni ölümsüzlüğünü kaybediyordu.

"Bitir şu işi," dedi. "Kanatlarım ve ellerim sende. Onları kullan ve işi bitir." Ellerini yumruk haline getirirken Raphael'in derisi üzerinde şimşekler çaktı. Derisi yarıldı ve ince kırıklar halinde kapandı.

Avcısı ona doğru yürüdü. "Kara bulutlar, karanlık, hepsi ufukta toplanıyor." Kule pencerelerinin ötesindeki türbülansa bir bakış. "Kehanetler biraz daha belirgin olsaydı, onları keskin bir sopayla döverdik." O

Bu dünyada başka hiç kimseye izin vermeyeceği bir okşayışla elini kanadının kemerinde sıkıca gezdirdi. "Verdiğimiz sözü biliyorum, ama senden tutmamamı istiyorum - en kötüsü olursa, ben düşersem, sen de benimle düşemezsin."

Raphael çenesini tuttu. "Beni sonsuza dek yalnızlığa mı mahkûm edeceksin?" Şimşek tekrar tekrar üzerinde çıtırdadı, şakağındaki Lejyon işareti alev alev parladı, ta ki etraflarındaki boşluk onun gücüyle bulanıklaşana kadar.

Elena fırtınanın ortasında korkusuzca durdu. "Sen yanan bir kılıçsın Raphael, sonsuz ışıktan bir yaratıksın." Enerjisi koluna dolandı, saçlarında kıvılcımlandı, yanağının kıvrımından aşağı kaydı. "Eğer düşersen, Lijuan yükseldiğinde dünyanın hiç şansı kalmayacak."

Gözlerinde ani, ışıltılı bir altın.

"Ölüm Başmeleği," diye fısıldadı. "Kabus Tanrıçası. Gölgesiz Wraith. Yüksel, yüksel, Ölüm Saltanatına yüksel."

Raphael'in gücü vücudunun etrafında spiral çizdi.

"Çünkü senin sonun gelecek." Elena'nın sesi, Elena'nın dokunuşu, ama Elena'nın sözleri değil. "Sonun gelecek. Yeninin ve eskinin ellerinde." Gözlerinde yaşlar parıldıyordu şimdi. "Ölümlülük tarafından öpülen bir Başmelek." Dudakları onunkilere yapıştı. "Uykusu bitmeden uyanan gümüş kanatlı bir Uyuyan. Ateşten gözleri olan kırık bir rüya. Paramparça. Paramparça. Paramparça."

Elena'nın nefesi tenindeydi, gözleri artık olağanüstü altın renginde değildi. "Bunu gördü," dedi, sesi törpülenmişti. "Kafamdaki eski olanı. Cassandra. Bunu uzun, çok uzun zaman önce gördü."

Cassandra.

Kabusların ve rüyaların kahini, imgelemler tarafından rahatsız edilen.

"Görüyor musun, Raphael?" Elena onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Ne olursa olsun, Lijuan yok edilene kadar yaşamalısın, yoksa onun hükümdarlığı bu dünyayı öldürecek ve kendi suretinde yeniden yazacak. Ölüm ve dehşet, dünyamızın dönüşeceği şey bu olacak."

Raphael onun her iki üst kolunu kavrayarak neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. "Eğer sen ölümlü değilsen ben nasıl ölümlülükle öpüşebilirim?"

Benimle mi? Gücün şimdiden beni değiştirmek için savaştığını hissediyorum - sensiz, bildiğin Raphael sonsuza dek yok olana kadar ölümsüzlüğün soğuk kollarına gömüleceğim." O ve Elena, birlikte ölümsüzlüklerinin kıyısında, ateşböceği kadar bir süre birlikte olmuşlardı. Yeterli zaman değildi.

Asla yeterli zaman olmaz.

"Hayır." Tek ve kesin bir kelime. "Ne olursa olsun, benim Raphael'im olarak kalacaksın." Her kelimesinde bir savaş. "Sonsuzluğun ya da Lijuan'ın kalbindeki insanlığı çalmasına izin vermeyeceksin. İçinde taşıdığın parçamı koruyacaksın. Bana bunun sözünü ver, Raphael. Söz ver."

"Kaderi değiştireceğiz ve sen yaşayacaksın, Elena," dedi kesin bir ifadeyle. "Tek seçenek bu."

Sivri bir gülümseme. "Vazgeçecek değilim Başmelek, ama Cassandra'yı uykusundan koparan güçlere karşı bunun kolay olacağını düşünecek kadar da kibirli değilim." Öylesine vahşi bir öpüşme ki kanatları birbirine dolandı, nefesleri bir oldu, adamın eli kadının saçlarına gömüldü, kadının eli adamın tuniğine dolandı. "Söz ver bana."

"Hayır." Raphael Elena'ya bu dünyada her şeyini verebilirdi ama Elena düşerse bütün olacağına söz veremezdi. "Bu bir yalan olur. Sensiz bir canavara dönüşeceğim." Cascade doğumlu bu yeni güç başka bir şeye izin vermeyecek kadar büyüktü; Lijuan'ın onun baştan çıkarıcılığına nasıl kapıldığını görebiliyordu. Bir erkeğin kendini iyi hissetmesini sağlıyordu, zihni fiziksel olanla sınırlanmamış bir enginlikti.

Elena onların kalbiydi, ona baştan çıkarmaya asla teslim olmaması gerektiğini hatırlatan kişiydi. Çünkü teslim olmak onu kaybetmek, kendi kalbinin içinde koruduğu parçasını kaybetmek demektir. Ama o gittiğinde, kimse onu Cascade'den daha büyük bir güç olacak kadar şiddetli sevemezdi. Kimse onu kendi ateşiyle hayata bağlayamazdı. Kimse ona insan olmayı öğretmeyecekti. "Lijuan gibi olacağıma kırılırım daha iyi."

Adamın tavizsiz sözleri karşısında içinden bir ürperti geçti. "O zaman," dedi, omurgası kaskatı kesilmiş ve yüzü inatçı bir ifadeyle, "Cascade'e nasıl haddini bildireceğimizi düşünürüz." Çekme

"Seni geçmişinde engellenmiş bir aşkı olan kötü bir film kahramanına dönüşmen için bırakmıyorum" dedi.

Raphael gülümsemedi, gülümseyemedi, içindeki soğukluk yıldızlar arasındaki boşluklar gibiydi. "Senin için evreni geri alacağım." Onu parçalara ayıracak, Elena olmasaydı kalbi nasıl kırılacaksa öyle kırılacaktı. "Cassandra'ya benim de kader saçmalığına inanmadığımı söyle."

Var olmaması gereken jeotermal alan iki dakika sonra patlayarak canlandı.

Dmitri onlara lav yağmurları ve ısınmış kayalar hakkında bilgi verdiğinde Elena, "Kader karşılık veriyor," dedi.

Raphael'in yardımcısı, "İnşa ediliyor," dedi, sesi karanlıktı. "Görevli ekip onu kontrol altına almaya çalışıyor ama enerji çok yıkıcı."

Raphael'in eli iki yanında yumruk oldu. "Bizi ayırmaya çalışıyor," dedi Elena'ya, Dmitri kaşlarını çatarak birinden diğerine bakarken.

"Belki," dedi Elena, "ama insanlarımız hayatları için savaşıırken ikimiz de bunu görmezden gelemeyiz." Avucunu tekrar kalbinin üzerine bastırdı. "Seninle gelemem." O çok zayıftı, bir yük olurdu. "Ve zaten benimle gelemeyecek kadar korkutucusun - muhbirlerim oracıkta ölür."

Onun yanlış seçimler yapmamasını, birazcık insani hassasiyetten yoksun ölümsüzlüğün soğukluğuna kapılmamasını sağlamak zorundaydı. "Git, doğru olanı yap. Güvenlik için bize güvenenleri kurtarın." Sesini alçaltarak ekledi: "Son işaret, düşen son tüydür. Çok fazla tüyüm kaldı. Hepsini bir günde kaybedemem."

Raphael'in yüzü granit gibiydi.

"Raphael." Başını iki yana salladı. "Biz neyseki oyuz. Canavar olursak hayatta kalmanın ne faydası var?"

Graniti parçalayan kendi sözlerinin yankısıydı. Onu sevgisiyle yakan ve öfkesiyle uyaran bir öpücükle bıraktı, baş melek gücüne ihtiyaç duyan bir felaketi kontrol altına almak için uçtu. Kendi görevi ise

Daha küçük, daha samimi, sadece tek bir parçalanmış aileyle ilgili, ama bitirmek zorundaydı.

Ondan sonra lavlar, buz fırtınaları ve jeotermal alanlar hakkında endişelenecekti.

Lejyon'dan üçünü yanına aldı, ilk hedefi Kule'den çok uzak olmayan bir çatı katıydı. Tanıdık bir yiyecek arabasının yanına indi ve elinin arkasında beyaz tiftik olmayan iplikçikler görünce sert bir fırçayla ovalayarak temizledi.

Çatıda müşteri kalmadığı için arabanın sahibi ona sırıttı. "Krem peynirli simit?"

"Asla hayır demeyeceğim." Açlığı bir gecede geri dönmüştü, eskisinden çok daha şiddetli bir kemirmeydi.

"Kilo vermişsin. Çok zayıflamışsın."

"Sence bu kanatlar kendi kendine mi hareket ediyor?" dedi içli bir melankoliyle.

"Biraz daha simit ye," dedi Piero. "Bunun üzerine senin için fazladan krem peynir koyacağım."

Uzattığı ikramı kabul eden Elena ısırды ve kısa boylu, sağlam yapılı adamla birlikte yürüyerek çatının sağ kenarına yerleştirilmiş geniş banklardan birine oturdu. "Nasılsın?" diye sordu, çünkü kız kardeşine yardım edebilmesi için insan olması gerekiyordu.

"Şikayet edemem." Soğuktan kızarmış yanaklara sahip temiz tıraşlı yüzünün üzerinde saç kremiyle parlayan siyah bukleleriyle Piero, cebinden çıkardığı parayı elinin tersiyle itti. "En azından kimse vermedikten sonra bana borç verdiğin zaman sana bir simit ısmarlayabilirim. Benim yaşlı hanım yasal işlere girdiğime, gerçek bir işadamı olduğuma inanamıyor."

Elena da bilemiyordu ama doğru olduğu anlaşıyordu. "Benim için bir şeyin olduğunu söylemiştin."

"Hissettiklerimi söyledim." Önce ona bir kapak dolusu doldurmayı teklif ettikten sonra, sıcak kahve termosundan bir yudum aldı. "Beyinleri iflas eden şu iki vampir fahişeyi biliyor musun?"

Aynı eski hassas Piero. "Hı-hı," dedi son simidi yerken.

"Bu iki profesyonel Quarter'da özel olarak çalıştılar, dışarı adım atmadılar." Memnun bir geçirmeden sonra termosunun kapağını kapattı. "Orada arkadaşlarım var. Çoğu yasal olmanın cazibesini göremiyor." Omuz silkti. "Ne yapabilirsin ki? Onlara beni bu pislikten uzak tutmalarını söylerim, biz de arkadaş kalmaya devam ederiz."

"Arkadaşların ne verdi?"

"Piero, "Düşük paralı 'vampir setinde' konuşulanlara göre, Nishant Kumar denen herifin iyi ailelerden gelen 'iyi' genç kadınlara karşı bir zaafı varmış. Onları bir kez elde etti mi, sokaklarda dolaşmaya başlayana kadar kafalarını karıştırmaktan hoşlanırmış."

Piero onun yüzündeki ekşimiş ifadeden bu davranışı iğrenç bulmuştu - muhtemelen dolandırıcılıktan at arabası sahibine dönüşmesinin nedeni, artık aileden sadece Piero'ya sahip olan on bir yaşındaki yetim kız kardeşi idi. "Yaşlı hanımları" gelip gitme eğilimindeydi.

"Profesyoneller, yoldan çıkmış iyi bir kız bulamazsa boşlukları doldurmak içindi." Kaşlarını çattı. "Kızlar, onları güvende tutmak için çok çalışmalısınız."

Elena'nın zihninin arkasında belli belirsiz bir çekişme oldu. Kaşlarını çattı, tam olarak kavrayamadı. "Bu bilgi için borçlu musun?" Gri yeraltında hiçbir şey bedava değildi.

Piero'nun gözlerinde bir parıltı belirdi ama içindeki hırsıza direndi. "Hayır, şerefsizler bana bedava verdi çünkü sürekli buraya gelip simitlerimi yiyorlar. Sanki ağaçta simit yetişiyor." Bir sırıtma daha. "Gerçi pislikler benim arkadaşım ve kız kardeşime de iyi davranıyorlar. Ona hediyeler falan getiriyorlar. Yani ödeştik."

"Arkadaşlarınız hedef almış olabileceği kızlarla ilgili herhangi bir ayrıntıya sahip mi?"

Piero başını salladı. "Kimse piliçlere dikkat etmiyor, biliyorsun. Mahalle'de döner kapılar var." Ses tonu umursamaz değildi, sadece pratikti. "Ama arkadaşlarım senin kurbanlarından birinin peşinden giden bir baba olduğunu söyledi.

Yaklaşık bir yıl önceydi." Elena kaşlarını çattı. "Ne?"

"Evet, ben de aynen öyle dedim. İyi kızları kötü yola düşürmeyi amaçlayan Kumar iken neden Blakely karakterinin peşine düşsünler ki? Çocuklar Kumar'ın kızlarını Blakely'ye verdiğini söylüyor. O kadar parlak olmadıklarında onlardan hoşlanmadı, ama Blakely bozuk kızlardan hoşlanıyordu."

Elena iki adamı da kendisi öldürmek istedi. Beth ve Maggie'ye yönelik tehdit olmasaydı, saldırgana iyi şanslar der ve onu kendi haline bırakırdı. "Yani bir kızın peşinden gelen bir babası mı vardı?"

"Evet, Blakely'i fena benzetmiş." Piero'nun ses tonunda samimi bir onay vardı. "Adam kızını da oradan çıkardı. -Umursayan ebeveynler pek ortaya çıkmaz, bu yüzden evet, millet yaptı haber verin."

Bir adrenalın sarsıntısı, tüm bağlantılar yerine otururken ... bir şey inatla ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Neyi unutuyordu? Piero bir yıl önce demişti. Bir yıl önce olan önemli bir şeyi biliyordu.

"Kızın babası insandı." Piero ellerini birbirine sürttü, nefesi havayı buğulandırdı. "Şok edici, değil mi? Demek istediğim, bu Blakely denen herif bir vampirdi. Söylentilere göre kızın babası, o uyuşturucu bağımlısı vampir arkadaşı yanında olmasına rağmen onu hamburgere çevirmiş."

Elena dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Babayla ilgili başka bir şey var mı?"

"Belalı bir orospu çocuğu, arkadaşlarımdan bana söylediği bu. Kimse yüzünü görmemiş. Blakely'e gece pusu kurmuş, adam kızla yataktayken." Biraz yeşillenerek termosunun kapağını hızla açtı ve bir yudum daha aldı.

"Dostum, bu zor olmalı," dedi kahve içtikten sonra. "Umarım kız kardeşim büyüyünce pisliklerle yatmaz." Göğsünü çaprazladı, kelimeler bir dua gibiydi. "Muhtemelen ömür boyu hapse girerdim."

Simit bitmiş ve midesi bir süreliğine sessizliğe bürünmüştü, Elena uzaklara baktı, zihninin gerisindeki fısıltıyı yakalamaya çalıştı ama yakalaması zordu. "Hepsi bu mu?" diye sordu Piero'ya.

"Hayır, elimde sağlam bir şey olmasa seni çağırılmazdım." Sesini alçaltırken zengin kahverengi gözleri parlıyordu. "Söylentilere göre babanın kızını aramaya geldiği gece dairede başka bir kız daha varmış. İnsan Blakely Sack O' Shit ve onun uyuşturucu bağımlısı oda arkadaşına saldırınca kız kaçmış."

Elena dik oturdu. "Bana onun için bir isim bulduğunu söyle."

Piero öyle bir gülümsedi ki dikkatli olmasa yüzü çatlayacaktı. "Çin. Cildi çay fincanı falan yapmak için kullandıkları süslü şeylere benzediği için." Yüzünü buruşturdu. "Bunu göremiyorum, Quarter'da değil. Vampirlerde bile hasar var ve bu kız insan. Ama bir dostum rahmetli annesinin üzerine yemin etti. China'nın mükemmel bir teni, iri mavi gözleri ve böyle kesilmiş siyah saçları olduğunu söylüyor." Parmaklarını alnında makasla gezdirdi. "Gerçek bir oyuncak bebek gibi."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Cebinden buruşuk bir not kâğıdı çıkardı ve ona uzattı.

"Piero'nun borçlarını ödemediğini asla söyleme."

"Bu ayki kredi geri ödemesini yapılmış say."

Ellerini neşeyle ovuşturdu. "Sizinle iş yapmak bir zevkti."

Gülümseyecek durumda olmayan Elena, kâğıdı cebine atmadan önce adresi ezberledi.

"Hey, vay canına, bunları alabilir miyim?" Peiro'nun sesi patlayacakmış gibi çıkıyordu.

Bağırsaklarında bir düğüm olan Elena aşağı bakmak, görmek istemedi.

Tüylerinden üçü çatıda parıldayan ince kar tabakasının üzerinde duruyordu. Parıldayan çivit rengi Şafak. En koyu siyah. Kanatlarında olduğunu bile fark etmediği çivit kenarları olan kömür grisi. İlk tüyleri yoktu ama üç büyük tüyün aynı anda çıkması kötüydü.

"Evet," dedi, sesi sertti. "Elbette. Üçünü birlikte satmaya çalışın -toplama size onları ayırdığınızdan daha fazla kazandıracaktır." Özellikle de yakında bir tane bile alamayacağı için.

"Pay mı istiyorsun? Kırk bana, altmış sana?"

"Hepsi senin, Piero." Sonra da bu düşünüşle iyi bir şey yapabileceğini düşünerek ezilmiş simit ambalajını aldı, cebinden kalemi çıkardı ve ambalajı düzelterek şöyle yazdı: Bu tüylerin bana ait olduğunu onaylıyorum.-Elena Deveraux. "Bu değerini iki katına çıkarır."

"Bugün bir piyango bileti alacağım," dedi Piero tüyleri toplarken, gözlerinde yaşlarla. "Bugün benim şanslı günüm! Ve ömür boyu bedava simit kazandın!" diye seslendi arkasından çatıdan inerken.

Kanatları çok ağırdı. Omuzları ağrıyordu. Bu hisleri zihninin gerisine iterek Vivek'i aradı ve Piero'nun ona verdiği adresi araştırmasını istedi. "Burası kıdemli bir Kule vampirine ait," dedi birkaç saniye sonra. "Hiraz Weir."

Elena kaşlarını çattı; Hiraz'ı tanıyordu. Beklenmedik Kule bağlantısında şüpheli bir şey olmayabilirdi ya da son derece şüpheli bir şey olabilirdi. "Teşekkürler, V." Telefonu güvenle sakladı, o ve Lejyon refakatçisi

Weir'ın konutu yönünde. Burası, aynı zamanda hizmet verilen dairelerde yaşamak isteyenlere de hizmet veren bir otelin çift katlı çatı katı süiti oldu.

Büyük pencereci, gri tuğlalı modern binanın etrafında bir tur attıktan sonra, Elena çatı katının en üst katının dışındaki geniş balkona indi. Sürgülü cam kapılar kapalıydı. Onların ötesinde bir salon vardı. Bir kadın koyu mavi bir kanepede oturmuş bir tür belge okuyordu.

Elena'nın kapıyı çalması onu yerinden sıçrattı ve basılı sayfalar yere kayd.

Kadın kızarıp ayağı fırlamadan önce kocaman mavi gözler donuk bir sessizlik içinde ona bakıyordu. Orta boy siyah kimonosunun bir tarafında kocaman bir tropik kuş baskısı vardı; kapıyı kaydırarak açarken bacaklarının etrafında uçuşuyordu.

Kimononun altına, Elena'nın dünyası cehenneme dönmeden önce yağmalamaya niyetlendiği koleksiyona benzeyen ince siyah bir slip giymişti.

Gece kıyafetine rağmen genç kadın tam makyajlıydı, kirpikleri can havliyle kıvrılmıştı ve dudakları dolgun ve kırmızıydı. Kapı açıktı, ellerini birbirine doladı. "Evde değil," diye fısıldadı. "Sanırım Kule'de."

"Seni görmeye geldim, Çin."

Diğer kadın, Piero'nun ona adını verdiği oyuncak bebeğe ait olabilecek kadar kusursuz, kremci beyaz teninin altında inanılmaz derecede soluklaşmıştı. Bu izlenim, yüzünü çevreleyen küt saçakla daha da pekişti; gür saçlarının geri kalanı, yüz hatlarının yumuşaklığına uygun, kısa ve ipeksi bir küt kesilmişti.

Ağır göğüsleri ve kıvrımlı kalçalarıyla vücudu da bir o kadar duygusal ve yumuşaktı. Modern saç kesimi ve ayak parmaklarındaki koyu yeşil ojeyle bir Rubens tablosu canlanmıştı. "Başım belada mı?" Alt dudağı titredi, gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

Elena bunların gerçek olup olmadığını anlayamıyordu, China'nın tepkilerini öğrenmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. "Size sadece Mahalle'de yaşadığınız zamanlarla ilgili birkaç soru sormak istiyorum."

"Artık oraya gitmiyorum. Hiraz orayı sevmiyor."
Kollarını kendi etrafında sarmıştı. "O bana karşı çok iyi.
Onu kaybetmek istemiyorum." Bir titreme daha, belki rol
icabı, belki Hiraz zalim olduğu için, belki de yeni hayatını
kaybetmekten korktuğu için.

"Hiraz'la kendim konuşacağım," diye onu rahatlattı
Elena. "Güven bana, bana yardım ettiğin için sana
kızmayacaktır."

China titreyerek nefes verdi ama başını salladı. "Kule'de
çalışmaktan gerçekten gurur duyuyor." Kanepeye doğru el
salladı. "Oturmak ister misiniz?" Kelimeler biraz tereddütlü
çıkmıştı, sanki daha önce hiç söylemediği kelimeleri
papağan gibi tekrarlıyordu.

Gerçek, diye karar verdi Elena o anda, China'nın
tepkileri gerçektir. Sokaklardaki zor bir hayattan kurtulup
bir çatı katı rüyasına giren ama bu nadide ortamda nasıl
davranacağından tam olarak emin olamayan bir kızın
tepkileriydi bunlar. "Mutfağa gidip bana bir fincan kahve
yapmaya ne dersin?"

China'nın yüzü içten içe parlıyordu. "Ah, tabii." Korkuyla
döktüğü gözyaşlarının kalıntılarını silerek mutfağa doğru
koştı. "Kahveye bayılırım." Kimonosunu daha sıkı
bağlarken kızardı ve alt dudağını ısırıldı. "Kıyafetim için
özür dilerim. Geç bir gece geçirdik."

"Vampir bir erkek arkadaşına sahip olmanın tehlikeleri."

"Aynen öyle." Gamzeli bir gülümseme. "Ama geceleri
onunla dışarı çıkmak çok eğlenceli. Kimse bana iğrenç
bakışlar atmıyor, beni yakalamaya çalışmıyor ya da ısıklık
bile çalmıyor ve ben de endişelenmeden eğlenabiliyorum."
Ürperdi ama bu kez yüzünde keyifli bir gülümseme vardı.
"Hiraz korkutucu ve bu beni koruyor."

Hiraz, Dmitri ve Venom'a kıyasla daha uysal olsa da
Elena, "Korkunç biri," diye onayladı. Elbette, Kule'nin
uysallığı sokaklarda ölümcül olmak demektir.

"Yine de bana karşı çok tatlı," dedi China, sadece taze
kahve değil, tezgâhın üzerindeki beyaz kutudan bir tabak
küçük kek de çıkarırken. "Bu sabah bana bu kekleri aldı
çünkü onları ne kadar çok sevdiğimi biliyor. I

Neredeyse vampir olmak istemiyorum çünkü o kadar çok kek yiyemeyeceğim."

"Kabul edildiniz mi?" China tabağı uzattığında Elena bir pasta aldı.

"Evet, kabul mektubunu bir hafta önce aldım." Derin bir nefes aldı. "Meleklerle hizmet etmekten çok korkuyorum," diye itiraf etti, "ama Hiraz Dmitri'ye Sözleşme altında geçirdiğim süre boyunca beni görüp göremeyeceğini sordu ve Dmitri birlikte yaşayabileceğimizi bile söyledi." Neşeli sözler fısıldanıyordu. "Sadece bir süreliğine, Hiraz'ın kan dürtüsü dediği şeyi disipline edene kadar meleğimin evinde yaşamak zorundayım."

"Sana bir melek mi atandı?" Çoğu vampir geçişten sonrasını bilmezdi ama Hiraz'ın bunu öğreneceğine şüphe yoktu. Ve eğer Dmitri bu nazik yaratığı Andreas'a atamış olsaydı, Elena onun kalbini söküp atardı.

"Miuxu," dedi China. "Hiraz onun nazik olduğunu mu söyledi?"

Yukarı doğru tonlamayı yakalayan Elena başını salladı. "Ondan çok hoşlanıyorum." Bu gidişle Dmitri'ye gerçekten iyi davranmaya başlamak zorunda kalacaktı.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." China'nın yüzü yine gamzelenmişti. "Her neyse, deneme süremden sonra, normal bir işte olduğu gibi vardiyamın sonunda eve gelebilirim. Hiraz bazı vampirlerin kontrolü ele geçirmesinin diğerlerinden daha uzun sürdüğünü söylüyor, bu yüzden hemen ele geçiremezsem endişelenmemeliymişim, ama o kadar uzun süreceğini sanmıyorum. Ben ... değilim. Hiçbir şeyden kaçmak istemiyorum. Sadece güçlü olmak istiyorum."

İşte oradaydı, dünyanın dehşetini ve çirkinliğini ilk elden görmüş olan ve yine de içinde sessiz bir isyan olan bir masumiyet barındıran bu kadına musallat olan korku.

Çoğu kişi bunu göremese de China'nın içinde çelik vardı. Tıpkı Beth gibi.

Pastayı bitiren Elena, China'nın uzattığı kahveden bir yudum aldı. "Ölümsüzler ve neredeyse ölümsüzlerle dolu bir dünyada insan olmak zor."

"Senin için değil." China'nın gülümsemesi derin ve New Yorklu gururuyla doluydu. "Kanatların olmadan önce bile. O

zamanlar

Quarter, insanlar senin geri getirdiğin bazı vampirlerden bahsederdi ve ben de bunu nasıl yaptığını merak ederdim. Hiraz'dan önce tanıştıklarımın çoğu gerçekten acımasız olabiliyordu ve onun kadar güçlü bile değillerdi." Bir koklama. "Onları küçük parmağıyla ezebilirdi."

Hiraz ve China, Elena'nın karanlık ruh halini delmekle tehdit edecek kadar sevimli sesler çıkarmaya başlamışlardı. "İçimde harika bir vampir olacağına dair bir his var." Bu süreçte hiçbir şey ters gitmediğı sürece, muhtemelen girdiğı gibi tatlı bir şekilde çıkacaktı. "Sorularımı sorabilir miyim?"

China başını salladı ama parmakları kahve fincanını eziyordu. "O zamanı düşünmekten hoşlanmıyorum." Yumuşak bir itiraf. "On dört yaşında üvey kardeşim tarafından sokağa atıldım. Taze et, bilirsin." Omuz silkti, başını öne eğdi, böylece saçları ifadesini gizlemek için öne doğru kaydđ. "Çok kötüydü."

Tarifin basitliğı olayın dehşetini daha da kötüleştiriyordu. "Diğer taraftan kişiliğın ve nezaketin bozulmadan çıktığın için gurur duymalısın."

Başını kaldırdığında China'nın gözleri dayanılmaz derecede kırılıandı. "Daha fazla dayanamadığımda kafamın içine girdim, böylece bedenimde olmak zorunda kalmadım."

Elena, kız kardeşlerinin parçalanmış bedenleriyle çevrili on yaşındaki bir kızı, kan içinde boğulmayı hayal eden bir ergeni düşündü. "Bazen savaşmanın tek yolu budur."

"O kötü biri değil, Hiraz'ım," diye fısıldadı Çin. "Serttir ama kaba değildir." Bir tereddüt. "Beni gerçek adımla çağırır. Annemin bana verdiğı isimle."

Elena kendini tekmelemek istercesine, "Özür dilerim, sormam gerekirdi," dedi. Tabii ki China bir iş ismiydi, muhtemelen üvey kardeşi tarafından seçilmişti, görünüşünün reklamını yapmak için bir takma addı. "Eğer paylaşmaktan mutluluk duyarsan sana bu isimle hitap etmek isterim."

Titreyen bir gülümseme. "Jenessa. Kısaca Jeni."

"Memnun oldum, Jeni."

Diğer kadın kahvesinden büyük bir yudum almadan ve omuzlarını dikleştirmeden önce hafifçe güldü. "Tamam, sor bakalım."

Elena onu söz konusu olaya geri götürdüğünde Jenessa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet, hatırlıyorum! Oh, her şeyi hatırlıyorum!"

Elena irkilerek kahvesini bıraktı. "Neden senin için bu kadar unutulmaz bir geceydi?"

"Çünkü onunla o zaman tanıştım." Gülümseme üstüne gülümseme. "Koşuyordum, koşuyordum ve arabasının önüne çıktım ve o durmayı başarana kadar neredeyse bana çarpıyordu. O kadar korkmuştum ki daha fazla koşamadım, kalbim küt küt atıyordu ve neredeyse arabasına bir çentik attığım için beni tokatlayacağından emindim."

Hızlı hızlı anlatmaya devam etmeden önce bir yudum daha kahve içti. "Ama yapmadı. Bana neden ağladığımı sordu, ben de söyleyince beni arabasına bindirdi ve Lucy'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek için eve geri döndük. Ama oraya vardığımızda sadece Eric oradaydı ve o da baygındı. Komşulardan biri Simon'ı döven adamın Lucy'yi de yanında götürdüğünü söyledi."

Lucy.

Elena'nın kanı vızıldadı. "Bana Lucy'den bahsedebilir misin?"

Jenessa başını salladı. "Sokakta tanıştık. Hatta o Quarter'a ilk geldiğinde bir süre küçük bir daireyi paylaştık. Ama . . . Lucy uyuşturucuyu severdi." Parmakları boş kupanın etrafında kenetlendi. "Tenim paralı müşterileri cezbetmeye başlayınca üvey ağabeyim uyuşturucu kullanmamı yasakladı ve o gittikten sonra işin ne kadar kötüye gidebileceğini gördüm ve temiz kaldım."

"Ama Lucy uyuşturucu kullanıyordu? Kokain mi?"

Jenessa başını salladı, saçları Holly'nin takdir edeceği morumsu siyahın parlak bir tonundaydı. "Kendisi ve arkadaşıyla bir şeyler yapması karşılığında ona kokain veren bir vampir vardı." Ürperdi. "İkisi de sürüngen. İkisi de iğrenç şeylere düşküncü. Onlarla hiç gitmedim - ben on dokuz yaşındayken üvey kardeşim bir kavgada bıçaklandı ve bana para ödemeyi kabul eden birkaç müdavimim vardı

Böylece sokaklarda çalışıp derimin parçalanması riskini göze almak zorunda kalmayacaktım."

Sert bir yutkunma. "Başka bir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyordum."

Jenessa ifadesinin son kısmı boyunca başını eğmişti, utanç kelimelere sinmişti. Elena uzanıp ona sarılmak istedi ama Aodhan'ı tanıdıktan sonra dokunma konusunda hiçbir varsayımda bulunmadı. "Sen hayatta kaldın ve boktan üvey kardeşin öldü. Bu da seni daha akıllı yapıyor diyebilirim."

Jenessa başını bir parça kaldırdı ve Elena'nın bunu kastettiğine karar verene kadar perçemlerinin arasından Elena'ya baktı. "Biraz daha kahve ister misin?" diye sordu kırılğan bir yapıya sahip umutlu bir gülümsemeyle.

"Elbette." Elena dökerken Jenessa'nın kendini tekrar toparladığını gördü. "Lucy'ye kokain veren sürüngenlerin adını hatırlıyor musun?"

"Nish ve Terry," dedi Jenessa ürpererek. "Vampirler. Lucy'nin vücuduna bir şeyler sokmayı ve onu aşağılanırken kaydetmeyi, sonra da videoları internete koymayı seviyorlardı. O videoların dünyanın her yerinde olması beni hasta ediyor."

Nishant Kumar ve Terence Lee.

Elena'nın kalp atışları hızlandı, midesinde hastalıklı bir his vardı. "Nish ve Terry Lucy'yi Simon Blakely'ye mi verdi?"

"Lucy onunla Nish'in yerinde tanıştı." Sesinde hüznün vardı. "Ona Nish ve Terry'den daha iyi davrandı."

Piç oyun oynuyordu, diğer ikisinin temelden zarar verdiği kızlardan zevk alan iyi adam kurtarıcı. "Ondan hoşlanıyordun."

"Evet, iyi görünüyordu. Bizimle birkaç kez yerel bir lokantada takıldıktan sonra bizi dairesine davet etti. Çok fazla gitmemeye dikkat ediyordum çünkü onun benim pezevenğim olduğunu düşünmesini istemiyordum ama oda arkadaşı Eric'in Lucy için her zaman bedava kokaini vardı, o da sürekli gidiyordu."

Jenessa bornozunun kemerini takıntılı bir şekilde sıktı. "Bunu yapması hoşuma gitmiyordu ama en azından o sapık Nish ve Terry ile olacağından daha güvende olduğunu düşünüyordum. Bir süre sonra Simon'la birlikte oldular ve Simon'ın yanına taşındı - Simon kafası iyiyken seks yapmayı seviyordu ama bu normaldi, tuhaf bir şey değildi ve Lucy de kafasının iyi olmasını seviyordu, bu yüzden Bazen Eric'e kokain için teşekkür etmek amacıyla bal yedirmesine de izin verirdi."

"Eric onu ziyaret ettiğinde seninle yatmaya çalıştı mı?"

"Eric mi?" Bir kıkırdama. "Hayır, o sadece erkeklerden hoşlanırdı. Çoğunlukla büyük sakallı, göğüs kılları olan ve deri giyen motorcu tipler."

Bu, başka kimsenin paylaşmadığı bir bilgiydi. Lucy'ye uyuşturucu verdiği için eli kesilmişti ama cinsel organı sağlam kalmıştı çünkü ona cinsel tacizde bulunmamıştı.

"Lucy'nin babasının gelip onu aldığı geceden bahsederken iyi misin?"

"Evet." Jenessa kahvesini doldururken elleri titriyordu ama korkusuna rağmen geçmişe doğru yürüdü. "Soğuktu

O gece evimdeki ısıtıcıyı kullanacak kadar param yoktu." Balkon kapılarının ötesine perili bir bakış. "Bir hafta sonra tam bir yıl olacak."

Elena'nın teninde bir ürperti dolaştı, yakalayamadığı bir anı sızısı.

"Demek Simon ve Eric'lere takılmak ve ısınmak için geldin," dedi hayal kırıklığını gizleyerek.

Sarsıntılı bir baş sallama. "Simon bir vampir olsa da, dairesinde genellikle yiyecek olurdu ve almamı sorun etmezdi. Arada bir en sevdiğim kurabiyelerden bile koyardı."

Biri için uyuşturucu, Elena fark etti, diğeri içinse yiyecek. Simon Blakely ve arkadaşı kurnaz bir operasyon yürütüyorlardı. Lucy'den bıktıkları zaman Jenessa'yı sıraya mı koyacaklardı? Blakely için zarar görmüş genç bir kadınla seks; Acosta için ballı yemler.

"Oraya vardığımda," dedi Jenessa, "Eric, ben yukarı çıkarken merdivenlerde yanımdan geçen bir çocuktan bal yemişti. Eric'in kafası iyiydi, bana Lucy ve Simon'ın yatak odasında olduğunu söyledi. Onları rahatsız etmedim, kendime mikrodalga ramen yaptım, sonra da kanepeye oturup televizyonda bir komedi programı izledim."

"Ya Eric?"

"Yerdeki yatağına uzanmış, bal yedikten sonra sık sık yaptığı gibi yarı seyrediyor, yarı uyuyordu. Neredeyse eriştelerimi bitirmiştin ki ön kapı kırılarak açıldı ve bir adam Lucy diye bağırarak içeri girdi. Bana zarar vereceğinden emindim ama Eric'i boğazından yakaladı ve 'Kızım nerede lan' dedi."

Jenessa farkında olmadan davetsiz misafirin derin hırıltısını taklit etmişti.

"Sonra ne oldu?"

"Eric'in sehpanın üzerinde bir paket kokain vardı ve bunun diğer adamı öfkeliendirdiğini söyleyebilirim. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Tam o sırada yatak odasının kapısı açıldı ve Lucy üzerinde sadece külotu ve atletikle dışarı fırladı."

Jenessa saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Adama bağıırıyordu, ölmesini dilediğini söylüyordu."

Annesi yerine. Kafasının iyi olduğu belliydi ama Simon'ın suratına yumruğunu indirmek için onu görmezden geldi." Bir irkilme. "Simon'ın onu öldürmesinden korktum ama Lucy'nin babası hızlıydı ve bir silahı vardı - insanların ısırın köpeklerinde kullandıkları gibi ağır bir zincir parçası."

"Eric yardım etmeye çalıştı mı?"

"O kadar çok kullanıyordu ki normal günlerde bile hızlı hareket edemiyordu. O gece yarı uykuluydu. Lucy sürekli babasının üzerine atlamaya çalışıyordu ama babası sırtına yapışıp yüzünü tırmalasa bile onu görmezden geliyordu. Ona hiç zarar vermedi. Sanırım babası olduğu ve onu sevdiği için." Onda bir hüznün var. "Babam beni üvey kardeşimle bıraktı ve bir daha asla geri dönmedi. Ama Lucy'nin babası onun için geldi."

"O zaman mı kaçtın?"

"Lucy'ye benimle gelmesi için bağıırıyordum ama gelmiyordu ve komşulardan biri polisleri aradığını söyleyerek bağıırmaya başladı. İşte o zaman kaçtım." Alt dudağı titriyordu. "Lucy'yi bir daha hiç görmedim."

Elena diğer kadına, "Babası ona saldırırken bile onu asla incitmedi," diye hatırlattı.

Jenessa başını salladı, dişlerini tekrar alt dudağına gömdü, gözleri ıslaktı. "Lucy'nin onu önemseyen bir babası vardı. Sokaklarda işler kötüye gittiğinde neden eve gitmedi? Nish ve Terry'nin ona o şeyleri yapmasına neden izin verdi?"

"Lucy'nin babasını bana tarif edebilir misin?"

"Koyu renk gözler, koyu renk saçlar - siyah değil, bitter çikolata gibi kahverengi." Alnında çizgiler var. "Uzun boylu ve güçlü." Bir elini kaldırarak adamın Elena'dan birkaç santim daha uzun olduğunu gösterdi.

Ancak Jenessa adamın ırkını tam olarak belirleyememişti. Şoktaydı ve olay yeri karmakarışık. Adamın beyaz tenli ve bronzlaşmış olabileceğini düşünmüştü ama başka ırkların açık tenli bir üyesi de olabilirdi.

"Bu çok garip," diye mırıldandı Jenessa. "Onu düşünüyorum ve bir anda kayboluyor. Sanki sıradan olmakta çok iyiymiş gibi."

Elena'nın kanı dondu. Ve daha önce hatırlamadığı bir şeyi hatırladı: yaklaşık bir yıl önce Archer'a rastlamıştı ve yüzünde birkaç kötü oyuk vardı. Vampir pençelerinin ne kadar acımasız olabileceği konusunda onunla dertleşmiş ve o da, "Keşke o kadar basit olsaydı, Ellie. Bebeğim uyuşturucuya bulaştı ama onu bir rehabilitasyon programına yazdırdım. Belki onu geri kazanabilirim."

Mide bulantısı karnında çalkalandı.

Archer'ın kızı dokuz ay kadar önce aşırı dozdan ölmüştü. Annesi ölmüş bir kız. Archer, göz önünde saklanabilme yeteneği nedeniyle hayalet olarak adlandırılmıştı. Ayrıca Blakely ve Acosta'yı yok edecek kadar iyi bir dövüşçüydü ve Kumar ile Lee'nin hayatlarını alan yangını çıkardığında görünmeyecek kadar da zekiymiş.

Kırık bıçak. Yas tutan.

Hepsi uydu.

Elena başını salladı, Cassandra'nın uyarısının son satırına bakmaya hazır değildi. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Ellerindeki her kanıt onun öldüğünü ve gömüldüğünü söylerken Archer'a odaklanamazdı. Ve kızının adı Lucy değilken. Samaria, işte buydu. Elena, Archer bir keresinde bu isimden bahsettiğinde güzel bir isim olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Jenessa'nın yanından ayrıldıktan sonra Ashwini ve Janvier'i bilgilendirdi ve ardından Vivek ile Hiraz'ın Kule'de olduğunu teyit etti.

Dmitri'nin katının altındaki balkonlardan birine inerek vampiri, başka bir vampirle tartıştığı bir ofise kadar takip etti.

Elena kafasını uzatıp, "Hiraz'ı bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?" diye sorduğunda, tartışmanın diğer tarafındaki adam, "Al onu. Sende kalsın, umurumda değil."

Hiraz gözlerini düşmanına dikti ve parmağıyla işaret etti. "Seni bunun için yakalayacağım." Tehditteki bir şey, bunun her şeyden çok göstermelik olduğunu söylüyordu; ikisi her şeyin altında arkadaştı.

Garip ama vampirler ve melekler böyleydi. O kadar uzun yaşıyorlardı ki, dostlukları onları çıldırtsa bile, dostluklarına değer veriyorlardı. Elbette, Ransom onu sık sık delirtiyordu ve arkadaşlıkları biterse yıkılırdı, yani belki de bu sadece ölümsüzlere özgü bir şey değildi.

Hiraz koridorda ona, "Kullandığım dil için özür dilerim Konsolos," dedi. Temiz traşlı, sade beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymiş, teni açık kahverengi ve ustalıkla kesilmiş kızıl alt tonlu siyah saçlarıyla keskin bir yakışıklılığa sahipti.

"İnan bana, çok daha kötülerini duydum." Lonca avcıları söz konusu dil olduğunda pek de kızaran menekşeler sayılmazlardı. "Hadi balkonda konuşalım." Soğuk havada dışarı çıktığında ona Jenessa'ya yaptığı ziyareti anlattı.

Omuzları sertleşti. "Çok çabuk korkuyor." "Jeni iyi - kek ve kahve yedik ve konuştuk."

Dudakları kıvrıldı, başını ona doğru eğdi. "Senin diğer ölümsüzler gibi olmadığını hatırlamam gerekirdi." Ellerini pantolonunun ceplerine sokarken, soğuk rüzgâr gömleğini vücudunun kabarık düzlemlerine doğru dalgalandırdı.

"Aşırı korumacıyım ama onunla ilk tanıştığımda nasıl olduğunu unutamıyorum. O kadar zayıftı ki kemikleri dışarı fırlamıştı, o güzel cildinde çürükler vardı, gözleri yüzünde sonsuz bir havuz gibiydi."

"Lucy'yi aramak için Acosta ve Blakely'nin dairesine yaptığınız ziyaretten sonra ne oldu? Jeni nasıl oldu da seninle birlikte oldu?"

"Onu orada öylece bırakmaya dayanamadım, özellikle de sokaktaki bir grup vampirin onu nasıl izlediğini gördüğümde. Yaralı avlarını ezmek için bekleyen yırtıcılar." Çenesi sertleşmiş ve kasları gerilmiş bir halde, gözlerini kırpmadan şehrin kış öpücüğüyle parıldayan ısıltısına baktı.

"Ona kendi binamda bir otel odası tuttum, yiyeceğinden ve ısınacağından emin oldum, sonra dışarı çıktım ve o yırtıcılara ona bir daha asla o şekilde bakmamalarını öğrettim." Sesinde artık yaş vardı, bu güç ölümcül bir müzikti. "Ertesi öğleden sonra onu kontrol etmek için uğradığımda

iç çamaşırlarıyla kapıyı açtı. Benden korkuyordu ama 'borcunu' ödemeye kararlıydı. Ödemezse ona zarar vereceğimi düşündü. Kaçmaya çalışmaktansa işbirliği yapmanın daha iyi olacağına karar verdi."

Başını salladı, çenesi gıcırdıyordu. "Onunla tanıştın-tatlılığı ve kibarlığı bir kabuk değil. Kemiklerine kadar iniyor ve dünya bu zararsız, nazik yaratığa sadece kötü muamele ve korku öğretti. Ona kıyafetlerini giymesini söyledim; onu yemeğe çıkardım." Sertçe yutkundu. "Ondan sonra ... ondan sonra onu her gün görmemek zorlaştı ve yavaş yavaş benim oldu."

"O senin kan donörün değil." Elena, Jenessa'nın Hiraz'ı çekici bulmasının bir nedeninin de damarlarında dolaşan hayat veren sıvı olup olmadığını merak etmişti.

"Hayır, o benim her şeyim." Sert sözler. "Onu okula da yazdırdım - çocukluğundan beri kuaför olmak istiyordu ve derslerinden eve döndüğünde ne kadar mutlu olduğunu görmelisin." Saçlarını işaret etti. "Ben dört yüz elli yıldır düz siyah saçları olan bir adamım, ama o istediğinde nasıl hayır diyebilirdim? Her hafta kesiyor, bu yüzden her zaman mükemmel."

Elena bunun çok saçma olduğunu düşündü; o kanatlarını kaybetmek üzere olan büyük, sert bir avcıydı. Ama sokaklardan gelen bir kız ve onu tanıdığından beri yalnız olan bir vampir için bu mutlu son kalbini yumuşatmıştı. "Lucy'yi bulmaya gittiğin o gece dairede ne gördüğünü anlat bana."

"Bir vampir salondaki kanepede baygın yatıyordu. Yüzünün bir tarafında siyah morluk oluşmuş, boğazının etrafında daha fazla morluk var. Jenessa onu Eric olarak teşhis etti." Hiraz bu ismi söylerken dudağını büktü. "Daire tahrip edilmişti; masalar devrilmiş, sandalyeler kırılmış, duvarlarda delikler açılmış, kan püskürüyordu. İki yatak odasından biri seks ve kan kokuyordu ama Eric dışında daire boştu."

Vampir kaşlarını çattı. "Eric ve oda arkadaşının yakın zamanda öldürüldüklerini biliyorum, ama bunu

sana bununla geldim. Bir yıl önceydi ve öfkeli bir babanın kızını Blakely's'den eve sürüklemesinin pek de alışılmadık bir şey olmadığını düşündüm. Jenessa'nın bana anlattığına göre, adam bir ödül değilmiş."

Hiraz'ın sahip olduğu bilgilerle Elena da aynı aramayı yapardı ama yine de Hiraz'ın bu bilgiyi ona iletmiş olmasını diledi. "Jenessa'da Lucy'nin soyadı yoktu. Hiç izini sürdün mü?" Görünüşe göre iki kadının birlikte kiraladıkları daire Jenessa'nın adına kayıtlıydı çünkü Lucy'nin banka hesabı yoktu ve Lucy, Jenessa her sorduğunda gülerek farklı bir soyadı vermişti.

"Denedim çünkü Jenessa arkadaşı için endişeleniyordu," dedi Hiraz, "ama Lucy ortadan kayboldu. Kimse ortaya çıkmadı ve Jenessa babasının Lucy'ye zarar vermemek için çok dikkatli davrandığını söyledi. Onu evine, belki de uzak bir eyalete götürdüğünü düşündüm. O-"

"Lucy hakkında elimde hiçbir şey yok - araştırdığım şeyle bir bağlantısı bile olmayabilir." Birçok parça uyuyordu ama birkaç önemli parça uymuyordu. "Bir şey daha, iki ay önce Quarter'da çıkan yangınla ilgili bir söylenti duydunuz mu? Kurbanlar Nishant Kumar ve Terence Lee idi."

"Jenessa gazetelerde yangını okuduktan sonra onlardan bahsetti, muhtemelen uyuşturucu yüzünden olduğunu söyledi. İkisi de satıcı ve tedarikçiymiş." Konuşurken bile ifadesi değişti, düşünceli bir hal aldı. "Gazetede ki resim o kadar net değildi. Elinizde ikisinin bir fotoğrafı var mı?"

Elena telefonunu çıkardı ve Vivek'in ona gönderdiği dosyadan görüntüleri çıkardı. "Onları tanıdın mı?"

Yavaşça başını salladı. "O gece Jenessa'yla birlikte daireye girdiğimde salonun duvarına iştirilmiş fotoğraflarda yüzlerini gördüm."

Bunda şaşılacak bir şey yoktu; dört adamın birbiriyle bağlantılı olduğunu zaten biliyordu ama Hiraz sözünü bitirmemişti. "Özellikle bir fotoğraf hafızama kazındı çünkü düşmek üzereydi. Lucy olduğunu düşündüğüm bir kızla beş adam. O sırada Jenessa'ya sormadım ama daha sonra

arkadaşını tarif etti -sarı saçlar, kahverengi gözler, sol dudağının köşesinde bir ben- eşleşiyordu.

"Aradaki tek fark, Lucy'nin o görüntüde sağlıklı olması, Jenessa'nın ise arkadaşını uyuşturucu kullanımı nedeniyle bir deri bir kemik kalmış olarak tanımlamasıydı." Kaşlarını çattı, gözleri kısıldı. "Görüntüdeki insanların arkasında şişeler hatırlıyorum. Sadece kan şişeleri değil. Alkol şişeleri de. Uzun siyah bir çubuk."

Kalbi tekleyen Elena, "Beş adam," dedi. Kumar, Lee ve ..."

"Eric ve oda arkadaşı Simon oradaydı." Hiraz'ın gözleri onunkilerle buluştu, konuşurken rahatsızlığı kelimelerine sertlik katıyordu. "Beşinci adam senin kayınbiraderindi."

Beyaz baykuşlar etraflarına yerleşmiş, altın gözleri tetikteydi. Ve Elena'nın kafasının içinde yaşlı bir ses iç çekti. Kırık bıçak yaklaşıyor. Yas tutan, kaderin yolunda yürür. Senin zamanın geldi, ölümlülerin çocuğu.

41

Elena **tenindeki soğuşa ve onu** gözünü kırpmadan **izleyen hayalet baykuşlara aldırmadan** telefonunu kullanarak Archer'ın kızının fotoğrafını aradı. Lonca bülteninde bir ölüm ilanı vardı, metin Archer tarafından yazılmıştı. İşte oradaydı. Sarı saçlar, kahverengi gözler, ağzının sol tarafı görünmeyecek şekilde açılı bir yüz. Başka bir fotoğrafı olup olmadığını öğrenmek için Sara'ya bir mesaj gönderdi, sonra da ölüm ilanını okudu.

Küçük kızım akıllı ve komikti ve çörekleri o kadar çok severdi ki bir keresinde arka arkaya altı tane yemişti. Gitmemeliydi. Seni hep özleyeceğim.

Altında ise insanlardan onun adına kurulan bir bursa bağışta bulunmalarını isteyen bir not vardı: Samaria Candace Archer Bursu. Lucy'ye bundan ulaşmanın bir yolu yoktu, yani belki de yanılıyordu ve bunların cinayetlerle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da belki China ve Jenessa gibiydi. Bir kadın. İki isim.

Cevaptan çok soruyla, Hiraz görevine dönmek üzere ayrılır ayrılmaz Ashwini'yi aradı. "Lucy hakkında bir şeyler bulabildin mi?" Diğer çiftin brifingden bu yana fazla zamanı olmamıştı ama Elena ikisi birinci sınıf olmak üzere üç tüyünü daha yeni kaybetmişti. Sıkı bir teslim tarihi vardı.

"Lucy öldü."

Elena'nın kalbi buz kesmiş, annesinden bir buçuk yıl sonra vefat eden genç kadının düşünceleriyle dolmuştu. "Ne zaman?"

"Tam olarak sekiz ay yirmi üç gün önce," diye yanıtladı Ashwini ve Elena bu onayı bir tekme gibi hissetti

Göğsüne.

Az önce döktüğü bir başka tüyü eline alarak mürekkep siyahı ince ipliklere baktı. "Bilgiyi nereden aldın?" Bu konuda hiçbir karışıklık, hiçbir hata olamazdı.

"Tüm garip bilgilerimi aldığım yer."

"Geleceği gördüğünü sanıyordum?"

"Lucy'nin mezarı başında duran birini görüyorum - ölüm tarihini mezar taşından aldım. Gördüğüm şey, mezarın başındaki kişi -muhtemelen insanlar-, bu henüz gerçekleşmedi."

Elena'nın parmakları tüyün üzerinde sıkıştı. "Mezar taşındaki isim neydi?"

"Bu yüksek çözünürlüklü fotoğrafçılık gibi değil, Ellie. Elimdeki tek şey tarih ve topraktaki kızımız olduğu bilgisi." Ashwini devam etti. "Janvier, kızın babasının onu bulmasından yaklaşık üç ay önce sokaklarda görüldüğünü ortaya çıkarmayı başardı. Yeniydi, bu yüzden muhbirlerimiz fark etti - taze et."

Jeni'nin kendini tarif edişinin yankısı Elena'nın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Ashwini ile konuşurken bunda olağandışı bir şey yoktu; diğer avcı zamanın dışında var olmanın bir yolunu bulmuştu.

"O zamana kadar zaten uyuşturucu kullanmayı deniyordu ve sokaktaki söylentilere göre Nishant Kumar onu kameraya çekmesi için tedarik etti." Tedirgin edici sözler. "Muhbirlerimizden biri telefonunda kayıtlardan birinden bir klip saklıyordu. Bir porno sitesinden korsan olarak indirmiş. Ben olsam 'aşağılayıcı' kelimesini kullanırdım.

Seksle ilgili değil, aşağılanmayla ilgiliydi. Gerçek sert, acımasız aşağılama. Janvier muhbirimizin kafasını kesmemi engellemek zorunda kaldı. Sonra arkasını döndü ve neredeyse herifin kafasını koparıyordu. O muhbiri kesin kaybettim. Oh, neyse."

"Harrison bu pisliklerle arkadaşta." Elena balkondaki karı tekmeledi ve bunu baykuşlardan uzakta yapmaya dikkat etti. "Lucy keş gibi görünmeye başlamadan önce onunla ve onlarla çekilmiş bir fotoğrafı var."

"Şu ana kadar kayınbiraderiniz hakkında bilgi topladım. Daha fazlasını ortaya çıkarırsak sizi ararım."

Elena telefonunu bir kenara bıraktı ve daha önce kaybettiği üç tüyü almak için eğildi. Baykuşların arasından geçerek bu tüyleri ve ezdiği zavallı siyah tüyü balkonun kenarından aşağıya bıraktı. İki primerini daha kaybetmesi onu yere sermeyecekti ama tüy dökme hızına bakılırsa gün sonuna kadar uçma yeteneğini kaybedecekti.

Yorgunluk çoktan kemiklerine işlemeye başlamıştı, sırtı ağrıyordu. Zihni garip bir şekilde berraktı, eğer bu kanatlı son günü olacaksa, kalbini uçurmaya karar verdi. Dikkatli olacak, yalnız uçmayacak ve tehlikeli hale geldiği anda inecekti ama uçma hayalinden son damlasına kadar faydalanacaktı.

Elinin arkasında beyaz akıntılar vardı, kemikleri derisine doğru sivri tepeler halinde yükseliyordu. Elena görünen telleri itti ve oraya hiçbir şeyin yapışmadığından emin olmak için yüzünü ovuşturdu. Avuçlarında ince beyaz teller vardı. "Harika." Baykuşlara kaşlarını çattı. "Şimdi de sakal mı bırakacağım?"

Kanatlarını açarak ağır gri-mavi gökyüzüne doğru uçtular ve göğsündeki nokta, karanlık ayna, ikinci bir kalp atışı gibi atmaya başladığında gözlerinin önünde hiçliğe karıştılar.

Şimdi durabilir, kırık bıçakla, yas tutanla karşılaşma şansını azaltabilirsin.

Elena bu düşünceyi aklına gelir gelmez bir kenara attı. Eğer ürker ve Beth ile Maggie'yi tehlikede bırakırsa, her halükarda içten içe ölecekti. Elena Deveraux korkak değildi; hesaplaşmasıyla doğrudan yüzleşecekti. "Başmelek," diye mırıldandı, gökyüzünde onu arıyordu, oysa onu kendisi göndermişti.

Kara bir korku sinsice damarlarında dolaştı.

"Düşecek son tüy," diye hatırlattı kendine, arkasına bakarak. "Evet, daha çok var." Kanatlarını açarak havalanmaya hazırlandı.

Telefonu çaldı.

Diğer uçtaki Dmitri'ydi. "Harrison uyandı. Kıcını kurtarmaya çalışmayı düşünmeye başlamadan önce onunla konuş."

"Raphael'den haber aldın mı?"

"Jeotermal alan dengesiz, ancak kontrol altına alınmaya çok yakın."

"Kayıplar mı?"

"On ölü, iki katı yaralı. Raphael olmasaydı yüzlerle ifade edilirdi."

Can kaybına üzülen ama başmeleğinin güvende olduğunu görerek rahatlayan Elena revire koştu ve Nisia'yı kayınbiraderinin yanında buldu. Şifacı onun üzerine eğilmişti, dikkati artık sargılı olmayan boyun yarasında idi. Korkunç bir ağız gibi görünüyordu, et kırmızı ve ıslak, etrafındaki deri ise koyu renkti.

"Durum ne kadar kötü?" Harrison mırıldandı, bakışları Elena'daydı. "Hiçbir güzellik yarışmasını kazanamayacaksın," dedi Elena, "ama yaşa."

Nefes veren kayınbiraderi gözlerini uzun bir süre kapadıktan sonra tekrar açtı ve "Onunla konuşmam gerek," dedi. Kesik kesik ama kararlı sözler Nisia'ya yönelmişti.

Şifacı ikisinin arasına baktı. "Beş dakika," dedi sertçe. "Hızlı konuşun."

Elena Nisia'nın arkasından kapıyı kapattı ve Harrison'ın yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. "Onu duydun. Sadece beş dakikamız var. Bana neye bulaştığını anlatmalısın Harrison. Saçmalık yok."

"Beth, o burada mıydı?" Gözlerinde dehşet okunuyordu. "Hayal etmedim mi? Maggie güvende mi?"

"Beth de Maggie de iyi." Bu konuda tatmin olana kadar hiçbir şey hakkında konuşamayacağı belliydi. "Maggie seni hiç böyle görmedi, iş için uzakta olduğunu sanıyor."

Harrison titreyerek mırıldandı, "Eve? O iyi mi?"

"Eve zordur." Yine de Harrison'ı onun için endişelendiği için sevmek zorundaydı. "Bunun Eve adında bir kızla bir ilgisi var mı?"

Lucy?"

Harrison'ın gözbebekleri büyüdü, nefesi hızlandı. "Ona asla zarar vermedim," dedi. "Ona hiç dokunmadım ve-"

"Bu suçlamayla ilgili değil." Elena ses tonunu sert ve işveli tutmak için mücadele etti. "Ben sadece Beth ve Maggie'yi korumak istiyorum." Ve Lucy için adaleti sağlamak. "Bana her şeyi anlat," diye emretti Harrison. "Eğer onları seviyorsan, kışını kurtarmaya çalışma ve bana her şeyi dosdoğru anlat."

"Lucy ile bir barda tanıştım," diye mırıldandı "Düşündüğün gibi değil. Sinsi sinsi dolaşmıyordum." Bir nefes titremesi. "Arkadaşlarımla bir şeyler içmek için buluşuyordum ve geç kalmışlardı, o da yanıma geldi ve benimle konuşmaya başladı. Ona evli olduğumu, karıma ve küçük kızıma aşık olduğumu söyledim ve o da benim onun için mükemmel erkek olabileceğimi söyledi."

Elena yatağın başucundaki fincandan aldığı buz parçalarını ona yedirdi.

Dilindeki buzu eriten Harrison yutkundu. "Güldüm ve onunla biraz flört ettim. Bana asılması gururumu okşadı ama asla çizgiyi aşmadım." Umutsuz gözleri Elena'nın kılere yapıştı. "Eve, Beth'in yanına gideceğimi biliyordum ve bunu berbat etmeyecektim. Sonra Nishant ve Terence geldi ve onu onlarla ben tanıştırdım. Onlarla tanışmasının sebebi bendim."

"Bu kadar mı?"

"Kelimenin tam anlamıyla 'Lucy, bunlar arkadaşlarım Nish ve Terry' dedim. Sonra Nish ona bir içki ısmarladı ve dördümüz birkaç dakika sohbet ettik. Lucy vampirlere karşı bir şeyler hissettiğini ve vampir bir erkek arkadaş istediğini açıkça söyledi." Kuru dudaklarını yaladı. "Made olana kadar bu kadar çok kadının bu tür şeylere ilgi duyduğunu bilmiyordum."

Vampir hayranları dişlerini boğazlarına geçirmenin verdiği tehlike heyecanıyla yaşarlardı. "Bu barın vampirler arasında popüler olduğu biliniyor muydu?"

Harrison başıyla onayladı. "Najat bir 'sarhoş olma' barı değil. Daha çok 'işten sonra arkadaşlarla bir şeyler içilen' türden bir yer." Daha fazla buz parçasını minnetle kabul etti. "Eric ve Simon geldi

Yaklaşık on dakika sonra," dedi tekrar konuşabildiğinde.

"Ben onları tanımıyordum ama Nish ve Terry tanıyordu. Dördü de Sözleşme sonrası ve yaşlıydı ve Lucy'nin bundan etkilendiğini söyleyebilirim. Yaklaşık yarım saat sonra barmen kızıdan hepimizin fotoğrafını çekmesini istedi. Hemen ardından Andreas beni beklenmedik bir iş için çağırdı ve ben de bardan ayrıldım."

Hızlı bir nefes daha. "Maggie'nin hayatı üzerine yemin ederim ki Lucy'yi arkadaş sandığım insanlarla tanıştırmaktan başka bir şey yapmadım. Uyuşturucu kullandıklarını biliyordum ama arada bir kullandıklarını sanıyordum. Eğlence amaçlı. Lucy de akıllı, güzel giyimli ve kendinden emin bir şekilde onlarla konuşuyordu. Kendini idare edemeyeceğinden endişe etmedim."

Elena ona inanmıştı. Kayınbiraderi hakkında bildiği bir şey varsa o da Maggie'yi sevdiğiydi. Onun adını hafife almazdı. Ve eğer tüm bunlarla bağlantısı buysa, bu cinayete teşebbüsü haklı çıkarmak için çok ince bir ipti. "Bunun Lucy ile bağlantılı olduğuna emin misin? Size geri dönebilecek başka bir şey var mı?"

"Boğazımı kestikten sonra kulağıma fısıldadı. 'Lucy için. Lucy öldükten sonra Beth ve Maggie neden senin olsun ki? Sen ölürken onların toprakta çürüdüğünü düşün.'" Öksürükler vücudunu sarstı.

Kemikleri derinden sızlayan ve kanatları sırtında ezici bir ağırlığa sahip olan Elena, "Lucy'nin soyadını biliyor musun?" diye sormadan önce onun tekrar nefes almasını bekledi.

Ama Harrison masumiyetini kanıtlama ihtiyacı içinde kaybolmuştu. "Onu bir sonraki görüşüm Simon'larda beni davet ettikleri bir partiydi; sen, Beth ve diğerlerinin şehir dışına çıktığı hafta sonuydu. Jean-Baptiste ve Majda'dan Maggie'ye bakmalarını istedim, böylece partiye bir saatliğine uğrayabilecektim."

Spa bakımları, manikürler, mimozalar, bir avuç insan için hemen hemen her şeyi sağlayan özel bir otelde kahkahalarla dolu o iki gün şimdi bir serap gibi görünüyordu.

stres atan kadınların ihtiyacı olabilirdi. Harrison durduğunda, "Devam et," diye onu dürttü.

"Lucy'nin her yerinde dövmeler vardı, önceki kilosunun yarısı kadardı ve o gülümseme yoktu. Nish'e neler olduğunu sordum, bana ezik dedi ve iyi vakit geçirmeyi öğrenmem gerektiğini söyledi. Terry o sırada ondan besleniyordu."

"Ona yardım etmeye çalıştın mı?" Elena sordu.

"Lucy'ye eğer çıkmak isterse onu çıkaracağımı söyledim." Vücudu ürperdi. "Seninle konuşabileceğimi ve senin de Nish ile Terry'nin Lucy'yi kaybettiğim için bana sorun çıkarmamalarını sağlayacağını düşündüm."

Elena başını salladı.

"Ama o gelmedi." Harrison'ın sesi kederliydi. "Simon birlikte olduktan sonra bile Nish ve Terry'nin onu kullanmasına izin vermesine rağmen, onu sevdiğine inandırmıştı. Onu dışarı çıkarmazsam öleceğini, onu kullanacaklarını ve kıracaklarını biliyordum ama o gelmeyi reddetti. Çaresizdim, bu yüzden ..."

Dünya ince bir cam biblo gibi havada asılı duruyordu. "Ben de babasını aradım," diye usulca bitirdi Harrison.

Elena hareketsiz kaldı. "Lucy'nin babasının kim olduğunu biliyor musun?"

"Barda onun hakkında birkaç şey söylemişti, biraz hazırlıksız, hatta biraz kızgındı ama hatırladım, çünkü vampir bir erkek arkadaş istemesinin ilginç bir aile dinamiği yaratması gerektiğini düşündüm. Parçaları birleştirdim ve onu buldum. Endişeden aklını kaçırmıştı. Onu nerede bulabileceğini söyledim."

"Nishant Kumar ve Terence Lee öldürüldüğünde hiç merak etmediniz mi?"

"Bu, babası onu geri aldıktan on ay sonraydı. Lucy'den sonra onlarla takılmayı bıraktım ama o zamana kadar uyuşturucu ticaretine bulaştıklarını duymuştum. Bunun bir çete işi olduğunu düşündüm."

On ay, eylem ve tepki arasında geçen uzun bir süreydi. Sabırdan, soğukkanlılıkla sunulan adaletten bahsediyordu. "Sen hiç

Lucy'nin babasından tekrar haber aldın mı?"

"Dokuz ay önce postayla bana bir cenaze kartı gönderdi," dedi Harrison, gözyaşları sesini bastırarak. "Lucy öldü. Rehabilitasyondan çıktıktan iki ay sonra aşırı dozda uyuşturucudan öldü."

Lucy'nin kimliği konusunda yanılmış olmayı dileyen ve yanılmış olmadığını bilen Elena, bunu kabul etti.

"Cenazesine mi gidiyorsun?"

"Hayır, o hafta Andreas'ın düşündüğü küçük bir iş anlaşması için veri toplamak üzere Alaska'daydım, ama başsağlığı dilemek için aradım," dedi Harrison. "Kızıyla üç ay daha geçirmesini sağladığım için bana teşekkür etti, kızının haftalardır yeniden onun tatlı kızı olduğunu, birlikte ağladıklarını ve sorunlarını çözdüklerini söyledi."

Elena kaşlarını çattı. Lucy'nin babasını minnettarlıktan Harrison'ı öldürmek istemeye iten şey ne olabilirdi?

Sonra kayınbiraderi, "Ona Lucy'yi Nish ve Terry ile tanıştırdığım için çok üzgün olduğumu söyledim," dedi.

Çekiç düştü. "Babasının adı ne Harrison?" diye fısıltıyla sordu, çünkü biliyordu ve bilmemeyi diliyordu. Bir arkadaşı avlamak, bir insandan istenebilecek en kötü şeydi. Avcıların dünyanın çevresinde dolaşmasının nedeni buydu. Archer'ın ancak Lonca'nın ulaşamayacağı bir yere geldikten sonra arkadaşı olmasının nedeni de buydu.

Gözleri yanıyordu.

Elena ona Harrison'ın doğruladığı şeyi söylediğinde **Sara hattın diğer ucunda sessizliğe gömüldü.** "Archer öldü," dedi arkadaşı sonunda.

"Seni aramadan önce Santiago'ya bir mesaj gönderdim. Dosyayı tekrar kontrol ediyor." Çok yorgundu, kanatlarının ağırlığından sırtı çığlık atıyordu ve zihni Raphael'inkine ulaşmaya çalışırken defalarca boş bir duvara çarpıyordu. "Lucy onun sokak adı olmalı."

"Hayır, Archer karısına böyle seslenirdi. İlk adı Sabrina'ydı, ben de hep Lucy'nin ikinci adı olduğunu düşündüm."

Kederli bir kız, annesine tutunmak için onun adını mı alıyor? Bu korkunç, üzücü bir anlam ifade ediyordu. "O halde eksik parça yok Sara, uymayan gerçek yok. Her şey Archer'a çıkıyor."

"Bizden biri de olabilir."

Sara'nın sözleri göğüs kafesine inen bir yumruk gibiydi. "Loncadan başka biriyle yakın mıydı?" Elena sordu, bir avcının acısına dayanamayan bir başkası için intikam aldığını görebiliyordu.

"Avcıların nasıl olduğunu bilirsin." Sara'nın sesi bastırılmış duygularla kalınlaşmıştı. "Deacon'la ara sıra bira içmeye giderlerdi ve ben de onu kızdırmadan elimden geldiğince akşam yemeğine davet ederdim. Lonca'daki en yakın arkadaşları olduğumuzu söyleyebilirim."

Deacon arkadaşı adına intikam alabilecek kapasitedeydi ama Maggie'nin onu bulabileceği bir yerde Harrison'ın boğazını asla kesmezdi. Deacon kendi küçük kızının babasıydı - son kez Elena

yeğenini getirmiş, Zoe ile birlikte kendinden geçmiş Maggie'ye Zoe'nin eskittiği plastik aletleri vermiş ve uzun dakikalar boyunca ona nasıl kullanacağını göstermişlerdi.

Maggie "ablası" Zoe'yi idol olarak görüyordu.

Deacon Harrison'ın peşinde olsaydı, Harrison'ı çocukların cesedine rastlamayacağı karanlık bir sokakta yakalardı.

"Sen ya da Deacon olmadığını bildiğimden beri ölü bir adamı arıyoruz," dedi Elena kesin bir ifadeyle, tam o sırada telefonuna bir mesaj geldi. "Bir saniye bekle. Ben V."

Harrison'ın Lucy ile tanıştığını söylediği gecenin güvenlik kayıtları için Najat'ı aradım. Karanlıkta çekilmiş bir görüntü. Neredeyse tüm işletmeler birkaç gün sonra görüntüleri siler. Ama sen İrlandalıların şansına sahipsin, Ellie.

Aynı gece orada büyük bir bar kavgası oldu - saatler sonra oldu, ancak tüm günün görüntülerini saklamak zorunda kaldılar çünkü katılımcılardan biri barı dava etmeye karar verdi. Link sizi oraya götürecektir. Doğru yere işaretlenmiş ve daha hızlı izleyebilmeniz için birkaç bölümü hızlandırdım.

"Sara, seni sonra ararım."

En yakın arkadaşı telefonu kapatmadan önce, "Santiago'yu arayıp Archer'ın ölümüyle ilgili elinde ne varsa getirmesini isteyeceğim," dedi.

Elena bağlantıya tıkladı ve Harrison kot pantolon ve lacivert bir gömlek giymiş halde barda bekliyordu. Saniyeler sonra Lucy kdraja girdi. Üst baldırlarına kadar uzanan altın rengi, ışıltılı, şirin bir elbise giymişti, saçları sağlıklı ve parlaktı, vücut dili misafirperverdi. Dışarıda bir gece geçiren ve ilgisini çeken bir adamı fark eden herhangi bir genç kadın olabilirdi.

Elena, Harrison'ın Lucy'nin selamıyla kızardığını ve erkeklerin güzel bir kadının kendilerine asıldığını inanamadıklarında takındıkları o bakışı takındığını gördü, ama kayınbiraderinin hakkını yememek lazım, Harrison bunu sohbetle sınırlı tuttu. Bir noktada Lucy onun koluna dokundu ama o nazik ama sert bir şekilde elini çekti ve Lucy onun ağzından çıkan sözcükleri gördü: Karımı seviyorum.

"Tamam, Harrison. Senin için bir sürü brownie puanı."

Gerisi tam olarak Harrison'ın tarif ettiği gibiydi. Diğer adamlar geldi. Konuşma. Fotoğraflar çekildi. Harrison erken ayrılıyor.

Ekranada, kimliği belirsiz bir adam Lucy'ye hızlıca bir içki ısmarladı ve Lucy de onunla birlikte uzaklaştı. Flörtleri agresifti. Bir bakıma çılgıncaydı. Bu Elena'yı üzdü. Archer'ın sevgili kızı kederinden kurtulmanın bir yolunu arıyordu ama bunu yanlış yerlerde ve yanlış insanlarla yapıyordu.

O gece karşılaştığı Hiraz Weir gibi bir adam olsaydı ... ama bu geçmişti. Gelecek değil, değişebilir.

Nishant Kumar sonunda oraya gitti ve Lucy'yi hayranından geri çekti. Bu noktadan sonra, beşi de bardan çıkana kadar onunla, Acosta, Lee ve Blakely ile kaldı

-Lucy Kumar'a sarılmıştı. Ayık ve kararının bilincinde görünüyordu, yüzü bilinçli çizgilerle belirlenmişti. Elena görüntüyü yavaşlattı ama herhangi bir zorlama ya da uyuşturucu kullanımı belirtisi görmedi. Sabit yürüyüşlü, keskin bakışlı, erkeklerle aktif bir şekilde sohbet ediyordu.

Ekranada bir mesaj belirdi: Sizin için görüntülerin geri kalanında yüz tanıma özelliğini çalıştırdım. Bu beşi asla geri gelmeyecek.

Telefonu kapatan Elena gözlerini şehre dikti. Her şey çok anlamsızdı. Lucy yas tutuyor ve raydan çıkıyordu, hatta vampirlerle ilişki kurmaya çalışarak avcı babasının onaylamamasına yol açmıştı ama bunun bedelini hayatıyla ödememeliydi.

Duvarada bir gölge, usulca sallanıyor.

Kiraz kırmızısı tek bir yüksek topuk, dama tahtası karoların üzerinde yanlamasına uzanıyor.

Kederden kaybedilen sevgili bir hayat.

Elena anı selini yutkunarak Santiago'yu aradı, o da Sara'yı konferans görüşmesine çağırmayı başardı, böylece üçü aynı anda konuşabilecekti. Dedektif Sara'nın ilk aramasından bu yana geçen süreyi dosyalarını toplamakla geçirmişti. Onlara verecek çok şeyi vardı, ama işin özü şuydu ki

Archer'ın arabası DNA örneği veremeyecek kadar kötü yanmıştı. Ancak, doğru boy ve etnik kökene sahipti. -Adli antropologa göre.

"Kemik doktorunun parasını lonca ödedi," diye ekledi Santiago. "Onun raporu, fark ettiğim tuhaf şeylere rağmen dosyayı kapatma konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

"Ne?" Sara sordu.

"Bu bir kazaydı, buna hiç şüphe yok," dedi dedektif. "Araba benzin istasyonunun ortasına bir teneke kutu gibi sarılmış. Sınırlı patinaj izi var ama o gece çok yağmur yağmıştı ve avcının yolda kayması ve frenlerinin yeterli çekişi sağlayamaması mümkün."

Hiç şüphesiz kıllarla kaplı çenesini ovuştururken sesler çıkarıyordu. "Ama şu var ki, yağmur yağsa da yağmasa da o araba bir çıra kutusu gibi yandı. İtfaiyecilere baktırdım ve benzin istasyonunun patlamasıyla birlikte, eğer varsa diğer hızlandırıcıları bulmak için yapabilecekleri pek bir şey olmadığını söylediler. Kurbanın yanan eşyalar taşıdığını keşfetmeyi başardık - muhtemelen poşetler içinde kıyafetler. Sanki onları bağışlayacakmış gibi."

"Uygun," diye mırıldandı Elena.

"Evet," diye devam etti Santiago. "Ama özel hayatındaki boktan şans yüzünden intihar bir seçenek olsa da, 'beden ikamesi' diye düşünmek için bir nedenim yoktu."

Elena onun sesinde bir şey yakaladı. "Hangi vücut olduğunu biliyorsun."

"Sara bana Archer'ın ölümden dönmüş olabileceğini söylediğinde, birkaç dakikamı o zamandan hatırladığım bu tuhaf vakayı araştırmakla geçirdim. Ekip odasındaki iki adam cesetlerin nasıl kalkıp morgdan uzaklaşmaya başladığına ve uykusuz bir doktorun yanlışlıkla bir vampirin ölümüne karar vermiş olabileceğine dair hayalet hikâyeleri anlatıyordu."

"Morgdan bir ceset mi kayboldu?" Sara nefesinin altında küfretti.

"Araştırdığımda, Archer'la aynı etnik köken, aynı boy, hatta yaklaşık aynı kiloda olduğunu gördüm."

Arabadaki ceset olabilir ama bunu bilmemize imkân yok. Adamınızın kemiklerinde metal yoktu, bu kayıp cesette de yoktu ve işin ilginç yanı, morgdaki ceset asla bulunamadı."

Konu saldırganın ismine geldiğinde Elena'nın artık hiçbir tereddüdü kalmamıştı. Her şey uyuyordu. Ve doğru ceset türünü beklemek Lucy'nin ölümü ile Archer'ın intikam çılgınlığının başlaması arasındaki gecikmeyi açıklıyordu. Sorun şu ki, Lucy'nin sokaklarda geçirdiği zaman hakkında, Archer'ın bir sonraki hedefinin kim olabileceğini tahmin edecek kadar bilgi sahibi değillerdi ve Beth ile Maggie de Archer'ın hedefindeydi. Onun eğitimindeki bir adamın ihtiyacı olan tek şey korumalarında tek bir hata, tek bir fırsattı.

O, Sara ve Santiago, Archer'ın adı ve yüzü için tetikte olmak üzere ayrı istihbarat ağlarını etkinleştirmeye karar verdikten sonra telefonu kapattılar. Elena Jean-Baptiste ve Beth'e kime dikkat etmeleri gerektiğini söyledi ve Jenessa'yı uyardı. İntikam ateşinin pençesindeki Archer, kızını bir fahişe olarak yaşamaya yönlendirdiğine karar verebilirdi. Genç kadın akıl hocasıyla birlikte bir kuaför salonundaydı ve Elena akıl hocasının kapıyı kilitlemesini ve o günkü kâr kaybını karşılayacağına söz vererek salonu kapatmasını sağladı.

Neyse ki Jenessa'nın hayalleri için, akıl hocası bu entrika karşısında sinirlenmekten çok heyecanlanmış görünüyordu. Özellikle de öğrencisinin kıdemli bir Kule vampiriyle birlikte yaşadığını ve onu almaya geleceğini duyduğunda.

Giderek ağırlaşan kanatlarını açtıktan sonra Elena uçmaya karar verdi. Nereye gittiğini bilmiyordu, Archer Vivek'in bulabileceği hiçbir iz bırakmamış bir hayaletti ama uçmak için can atıyordu. Dmitri'nin Sara ve Santiago ile yaptığı görüşme sırasında ona gönderdiği mesaja göre Raphael geri dönmek üzereydi. Belki de ona doğru uçabildiği kadar uçacak ve sonra bekleyecekti.

Kanatları bozulmadan önce başmeleğiyle son bir uçuş için. Olmayacaktı.

Cebindeki telefon çaldı. "Ellie?" Ashwini diğer ucundan seslendi. "İki cesedimiz daha var."

Etrafını o kadar çok baykuş sarmıştı ki Elena ölümlere ulaşmak için onları itmek zorunda kalmıştı, kuşların bedenleri ona karşı yumuşak ve sıcaktı. Cassandra'nın kaderini aldatmasına yardım etmeye çalışıp çalışmadığını merak etti. Bu muydu? Kırık kılıç mı? Yas tutan mı?

Cevap gelmedi ama baykuşlar da kıpırdamadı. Elena devam etti, teni önce kızardı sonra soğudu. Geri çekilmeli miydi? Bu kaderin işleyişine bir çomak sokar mıydı? Yoksa geleceği en kötü şekilde değiştirip Beth ve Maggie'nin Archer'ın eliyle öldürülmesine mi yol açacaktı?

Hayır, bu işi bitirmeli, tehdidi ortadan kaldırmalıydı. Ve bu yalnız olduğu anlamına da gelmiyordu. Üç Lejyon gölgesi çatıda bekliyordu; Archer bile dört eğitilmiş savaşçıyla aynı anda başa çıkamazdı. Ve her ne kadar kanat kasları komutlarına yanıt vermekte yavaş kalsa da, yakın bir başarısızlık uyarısı verse de, bol miktarda tüyü kalmıştı. Sonuncusunu kaybetmeye yakın bile değildi.

Ölümlerin ilkinde ulaştı.

Ufak tefek, tombul vampir, Mahallenin köhne bir köşesindeki birleşik market/tefecî dükkânında öldürülmüş ve cesedi düzenli bir müşteri tarafından tezgâhın arkasında bulunmuştu. Müşterinin dükkânı soymaya karar vermemiş olması bir mucizeydi. Ceset o kadar tazeydi ki kanı kuru ve yapış yapış değil, yapış yapıştı.

"Omurga boyundan ikiye ayrılmış, eller kesilmiş." Janvier ölü vampirin yanında çömeldiği yerden kalktı. "Ve Lucy ile bir bağlantımız var."

"Nasıl?"

Ashwini, "Mücevherlerini burada rehin bırakmış," diye açıkladı. "Bize yasal adını verdikten sonra kayıtları kontrol etmek kolay oldu." Dükkân sahibini zarar görmekten koruması gereken ızgaranın arkasında açık duran küçük bir dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Resmi kimlik talep etti ve her işlemi kaydetti. Söyleyebileceğim kadarıyla adil bir fiyat verdi."

Aynı kayıtlar muhtemelen Archer'ı da onun kapısına getirmişti. "Eşyalarını ne zaman rehin bıraktı?"

"Kumar ve ekiple ilk tanışmasından yaklaşık iki hafta sonra." Lucy'nin diğer fonlara erişebileceği bir zaman-banka hesabını bu kadar çabuk tüketmiş olamazdı.

Jenessa'nın Lucy'nin banka hesabı olmadığını söylediği aklına gelince bir anısı alevlendi. O zamanlar bu Elena'ya garip gelmemişti çünkü Lucy sokaklarda para kazanmak için çalışıyordu ve Jenessa'nın aksine o bir bağımlıydı.

"Kira parasını hep bana verirdi," demişti Jenessa. "Ama diğer her şeyi, harcamak isteyene kadar bir kavanozda saklardı. Bankalara güvenmezdi."

Ancak Elena artık Lucy'nin gerçek kimliğini bildiğine göre, nakit varlığı başka bir hal almıştı. Avcının kızı olarak, hesaplarına erişirse babasının onu izleyebileceğini biliyor olmalıydı. "Eve gitmek ya da Archer'dan para istemek yerine mücevherlerini rehin vermeyi tercih etti."

Öfke ya da şiddetli keder, Lucy'nin motivasyonunu asla bilemeyeceklerdi. "Ama bu Archer'ın asla kabul etmeyeceği bir seçim." Bunu yapmak, Lucy'nin karanlığa doğru inişinde bilinçli kararlar verdiğini kabul etmek anlamına gelirdi.

Bu onun çektiği acıları geçersiz kılmıyor ya da maruz kaldığı kötü muameleyi hiçbir şekilde mazur göstermiyordu - Kumar ve diğerlerinin ona yaptıkları affedilemezdi - ama aynı zamanda her hareketinin zorla yaptırıldığı anlamına da gelmiyordu. Kumar ve Lee'nin parası vardı. Lucy'yi mücevherlerini rehin vermeye zorlamak için hiçbir sebepleri yoktu.

Ayrıca, vampirlerin kontrolü altında bir tutsak değildi - bu, Mahalle'deki hayatının çok başlarında, muhtemelen Kumar ve Lee onu hâlâ yetiştirirken olmuştu.

O zamanlar Jenessa'yla aynı daireyi paylaşıyordu, istediği gibi gelip gitmekte özgürdü. Mantık, bu rehinci dükkânına gelme kararını kendi başına vermiş olması gerektiğini söylüyordu. "İkinci kurban kim?"

Ashwini'nin gözleri parladı. "Sanırım sahibinin karısı. Depoda."

Elena, Santiago'nun geldiği sırada Ash'i küçük kapıya kadar takip etti. Kapıdan birkaç santim ötede başı boynundan ayrılmış bir kadın cesedi yatıyordu. Sol yüzük parmağında altın bir alyans parıldıyordu. "Kokusunu alamıyorum. O bir insan."

Ashwini yemin etti. "Archer onu neden öldürsün ki?"

"Muhtemelen onun yüzünü gördüğü için." Santiago eliyle bir

Kadın depodayken bile ön tarafı görmesini sağlayacak güvenlik aynası. "Çoktan yapıldığını düşünmesi için hiçbir neden yok."

Simon Blakely, Eric Acosta, Nishant Kumar, Terence Lee, hatta Harrison, Elena Archer'ın intikamının haklı olduğunu kabul edebilirdi. Harrison'la ilgili çizgiyi aşmıştı ama yas tutan zihninde, Harrison diğerlerinin arkasındaki sebep olabilirdi.

Ama bu kurbanlar, özellikle de kadın ... sadece hayatlarına devam ediyorlardı, küçük bir işletme işletiyorlardı.

Lucy onlara gelmişti, tam tersi değil. Ev sahibi onu aldatmamıştı bile. Archer'ın çizgileri değişmiş, gerekçeleri artık açıklanabilir ya da mazur görülebilir olmaktan çıkmıştı.

"Senin oğlan serseri mayın gibi," diye gürledi Santiago, Elena'nın düşüncelerini bilmeden yankılayarak. "O kadar öfkeli ki öldürmeye devam etmek için nedenler bulacak."

"Evet." Derin bir nefes alan Elena burun deliklerinden içeri süzölmek isteyen kötü kokuları duymazdan geldi ve kanın demir zenginliğine odaklandı.

Şekerli çörekler ve soğuk kış yağmuru.

Vampirler onun avcı doğmuş burnuna tuhaf kokular verebilirdi ama bu, pastayı ya da kara mizahla düşündüğü gibi çöreği aldı. Dükkan sahibinin cesedine dönerek diz çöktü, gözlerini kapadı ve doğrudan ölü vampirin boğazındaki açık yaradan gelen kokuyu içine çekti. Baş vücutuna sadece ensesindeki bir deri parçasıyla bağlıydı.

Evet, o şekerdi, çörekti ve yağmurun tene vuran buz gibi bıçağıydı.

Gözlerini açarak çevrelerindeki şiddete baktı. Duvarlara ve yere sıçrayan kan lekeleri. Arka kapıya giden kanlı ayak izleri.

Archer bu sefer koşmamıştı. Hayır, adımları kendinden emin ama telaşsızdı.

Ölümlülerin çocuğu. Kırık kılıç çok yakın. Kaderin yaklaşıyor.

Yaşlı sesteki sıkıntıyla kalbi sarsılan Elena, "Onu takip edebilirim," derken doğrudan bir baykuşun gözlerinin içine baktı. Ashwini yetenekli bir iz sürücüydü ama kokuyla takip edemezdi; yaptığı şey zaman ve sabır gerektiriyordu. Hızlı hareket etmeleri, koku dağılmadan onu takip etmeleri ve Beth ile Maggie'ye yönelik tehdidi kesin olarak ortadan kaldırmaları gerekiyordu.

Archer akıllıydı, muhtemelen kanlı giysilerini çoktan çöpe atmıştı. Ama cinayetin yakın zamanda işlendiği düşünülürse, düş almak için yeterli zamanı olması pek mümkün değildi. Ve her küçük kan zerresini temizlemek zordu.

Damlacıklar saçta veya kulağın iç kabuğuna bulaşır ve silahının tüm izleri ortadan kaldırmak için dikkatlice temizlenmesi gerekir.

Hiçbir avcı mükemmel bir silahı terk etmez.

Hareket etmeye başladı, kendisinden ve Raphael'in Kule sütünden aldığı kılıç, omurgasının ortasına taktığı kınında ağırdı. Ayrıca arbaletin yanı sıra kalçasına takılı düz bir kılıfta yedek arbalet sürgüleri ve sol ön koluna takılı birleşik bir sürgü ve bıçak kılıfında daha az sayıda sürgü vardı. Tek silahı bunlar değildi; bir avcının karşısına çıkmak için sahip olduğu her şeye ihtiyacı olacaktı.

Santiago ve Janvier cesedin yanında kalırken Ashwini onunla birlikte koştu, gözcülük yaptı ve ona destek oldu. Baykuşlar tam yüzünün önünde dans ediyor, kanatları onu hırpalıyordu ama o başını eğip koşmaya devam etti.

Bunu bitirmenin zamanı gelmişti.

"Koku çok güçlü!" diye Ash'e seslendi.

Archer'ın üzerinde düşündüğünden daha fazla kan vardı. Ancak gözle görülür şekilde kanlı olamazdı, yoksa arkasında dehşete düşmüş bir sürü insan bırakırdı, en azından biri polisi arardı.

Santiago'ya bulduğunu söyleyene kadar kimse bulmamıştı, yani ya kanı emen koyu renk bir giysi giymişti ve yüzünü silerek temizlemişti ya da katliamdan önce paltosunu çıkarmış, suçunun kanıtlarını gizlemek için sonra tekrar giymişti. Botu iğrenç derecede yumuşak bir şeye çarptığında, devam etmek için onu görmezden geldi.

Bir sonraki adımında bir şırıngayı çıkırdattı.

Baykuşlar onun önünden ve etrafından uçuyordu... ve kanatları Mahalle'nin sokaklarını kirleten pisliklerin arasında sürüklenmeye başladı. Ne kadar çabalarsa çabalasın, onları geri çekemedi. Gözyaşları boğazını tıkadı. Kasları çok zayıftı. Bir daha kendi kanatlarıyla yükselemeyecekti.

"Ellie!"

"Biliyorum!" Artık işe yaramaz birer uzantı olan güzel, güçlü kanatlarından tüyler kopsa da durmadı.

Vampirler kovuklara kaçışıyor, insanlar da aynı yerden onları izliyordu. Çoğu esrarkeş ve evsizdi ama kulüplerde geçirdiği büyük bir gecenin ardından evine doğru tökezleyerek yürüyen, iyi giyimli tek tük insanlar da görüyordu. Gün ortasında olması önemli değildi, kulüplerde her an geceydi.

Bir sokağın kenarında duran evsiz bir kadın, dişsiz bir ağzı ortaya çıkaracak şekilde sırttı ve sessizce sola doğru işaret etti.

Archer'ın kokusu burnuna keskin bir şekilde geliyordu.

Başka bir evsiz, saklandığı yere çarptığında öfkeyle çığlık attı. "Hırsız! Hırsız!" Bir gazete parçası küçük bir rüzgârla havalanarak çizmesinin kenarına çarptı ve yırtılıp ara sokaktan aşağı uçtu.

Rüzgâr sertti ve yükseliyordu.

Bulutların yaklaştığını anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. Gri ışıktan belli oluyordu. Elena karda iz sürebilirdi ama ne kadar kar yağdığına bağlı olarak bu daha zor hale gelebilirdi. Ve yağmur en kötüsüydü. Eğer Archer gerçekten sıırıslıkam olursa izini kaybedebilirdi. Kendisi bir vampir değildi, kokuyu yeniden üretemezdi.

Dar alandan çıktığında, kendini trafiğin yoğun olduğu bir caddeyle karşı karşıya buldu. Caddeye çıktı ve elini uzattı. O yolun karşısına koşarken arabalar gıcırdayarak etrafında durdu. Sonra hızlı düşünen insanlar, diğer taraftaki binaların arasında kaybolmadan önce onun ve Ash'in fotoğraflarını çekmek için kafalarını ve kollarını arabaların camlarından dışarı uzattıkça kameralar parladı.

Eğer biri onu kanatlarını sürüklerken yakalasaydı ... Dmitri bir açıklama düşünürdü. Belki de av sırasında aldığı kötü bir yara. Bir melek yapımı olarak insanlar, vampirler ve melekler onun biraz ölümlü olmasını bekliyordu. Jessamy'nin asla olamayacağı bir şekilde kusurlu olmasına izin verilmişti. Kule bunu ona olanları gizlemek için kullanabilirdi, ta ki ... kanatları gidene kadar.

Gözlerini kırpıştırarak acısını dindirdi ve Raphael'i düşündü. Ve kaderle oynamanın bir yolunun da, olaylar onları ayrı tutmak için komplo kuruyormuş gibi görünürken onu yanına getirmek olduğunu biliyordu. Ve eğer ölürse ve Raphael'e ulaşamazsa onu . . .

Sensiz bir canavara dönüşeceğim.

Koşarken arama yapmak için telefonunu eline aldı. Telefon kapalıydı. "Buna inanamıyorum!" Bu sabah şarj etmişti. "Lanet olası Cascade!" Topuklarının üzerinde dönerek şöyle dedi. "Telefonuna ihtiyacım var!"

Ashwini onu uzattı. Ve büyük bir rüzgâr eline çarptı. Telefonu kaptı ve komşu duvara çarptı. Lanet olası parçalara.

Kahretsin!

Görünüşe göre Cascade aramayı onun yapmasını istememiş.

Dişlerini sıktı, koştu ve düşündü. Kendisini ve Ash'i savunmasız bırakmadan Lejyon'dan birini gönderemezdi. Şu anda üçü yukarıda eskort olarak uçuyor, ölümcül bir filo onu hayatta tutmaya odaklanmıştı.

Başka bir yol daha olduğunu fark etti. Dünyada hâlâ onun zihinsel sesini duyabilen tek bir varlık vardı.

Baykuşlarını Raphael'e gönder, diye emretti kafasının içindeki yaşlı ses. Ona nerede olduğunu ve yardıma ihtiyacım olduğunu söyle.

Yazılanlara müdahale edemem-

Bu lanet kuralı kim koydu? Elena başka bir yoldan geçmek için dar alandan çıktı. Gördüklerini durdurmak için çaresiz olmak hoşuna gidiyor mu? Görme yetini sana hiç zarar vermemiş olanları kurtarmak için kullanabilsen kâbuslar ortadan kalkmaz mıydı? Baykuşların Archer'ı kovalamamı engellemeye çalışmıyor muydu?

Yaşlı ses kıpırdanıp daha parlak bir uyanıklığa yükselmeden önce uzun bir duraklama oldu. Kaderi kırmaya çalışıyorsun, ölümlülerin çocuğu.

Arayın. Yani henüz başaramamıştı. Koşmak gittikçe zorlaşıyordu, kalbi acımasızca çalışıyordu. Artık bir ölümlü olarak olduğundan daha güçsüzdü. Peki, ne dersin? Gördüklerinin kontrolünü ele geçirmeye ne dersin?

Cevap gelmedi ama önündeki baykuşlar aniden soldu.

Elena binalar arasındaki bir başka dar alana, ağır hasar görmüş kanatlarını ısırarak kırık camlarla dolu bir alana girerken dişlerini sıktı. "Lanet olsun

Cascade ve onun hayatlarımızı şekillendirmeye yönelik sert tutumu" diye söz verdi. "Kendi geleceğimizi kendimiz yazacağız."

Burası daha karanlıktı, özellikle de bulutlar ağır ve karla şişmiş bir şekilde mekânın üzerine çökmüşken. Aşağıya bakan hiçbir pencere yoktu ve buraya bir geçit demek cazip gelse de, o kadar da dar değildi. Muhtemelen bir servis girişi ya da bakım yoluydu. Aşağıya doğru koşarken, kenarlarda çamurlu, kirli kar yığınları gördü.

İlk kar tanesi yanağına çarptı. Tüyleri birbiri ardına dökülürken diğerleri kanatlarının üzerinde serin serin gezindi. Düşüşünü ve kederini haykırmak istemesine neden olan korkunç kaybını görmezden gelerek koşmaya devam etti; güçlü, kararlı ve daha karanlık, daha korkunç bir kederle delirmiş bir avın peşindeydi.

Archer asla teslim olmazdı. Onun için önemli olan herkesi kaybetmişken olmazdı. Uğruna yaşayacağı hiçbir şeyi yoktu. Geriye kalan tek şey intikamdı.

Bir köşeye geldiğinde tereddüt etti, iki yön arasında kaldı.

"Paltosunu çöp kutusuna attı," dedi Ashwini, nefesi tıpkı Elena'nınki gibi tırtıklıydı.

Sağ taraftaki çöp kutusunun kenarından sarkan siyah kumaş üçgenini gören Elena sola döndü. Koku burada zayıftı, çöp kutusunun olduğu yönde ise çok daha güçlüydü. Tereddüt etti. "Kazağını da oraya atıp atmadığını kontrol et."

Ashwini koşarak içeri daldı ve her iki giysiyi de başının üzerine kaldırdı. "Lanet olsun."

Duraklayan Elena, doğru kararı verebilmek için birkaç kez derin nefes aldı.

"Avcı-melek!"

Kirpiklerini kırpıştırarak açtığı anda, şişmanlığı tıknaz vücudunun her tarafına yayılmış, belinde kanlı bir önlük olan iri yarı bir adamın bir kasap dükkânının kapısından dışarı sarktığını gördü. "Kışın ortasında elbiselerini çıkaran deli herif, şu tarafa gitti." Kasap solu işaret etti. "Büyük bir kılıcı vardı."

"Teşekkür ederim!"

"Git yakala onu! Benim çocuklarım var! Etrafta elinde kılıçla dolaşan bir puşt istemiyorum!" diye seslendi arkasından.

İki dakika sonra hava akımlarında şekerli çöreklerin ve buzlu yağmurun kokusunu yakaladı. Koku tazeydi ve ilerideki birinden ona doğru geliyordu ama başladıkları zamankinden çok daha zayıftı. Kanın çoğu kazağına bulaşmış olmalıydı ama Archer'ın üzerinde ve silahında izini sürebileceği kadar kan vardı.

Yavaşladığının farkında olarak kendini zorladı. Ancak Ashwini'ye devam etmesini söyleyemedi. Archer her an dönebilirdi ve diğer avcının tek başına pusuya düşmesini istemiyordu. O emretse bile Lejyon Elena'yı terk etmezdi. Şimdi değil.

"Ellie, kanatların kanıyor!" Ashwini onun yanından seslendi.

"Hissedemiyorum." Kanatlarının hiçbir parçasını hissedemiyordu.

Kar yağmaya devam ediyordu, yumuşak bir fısıltıyla şehrin bu karanlık köşesindeki kiri, çöpü ve lekeleri örtüyordu.

"Ellie!" Onu sola doğru iten bir itiş.

Kurşun Ash ile onun arasından geçerek elektrik direğine çarptı. Ashwini kurşunun geldiğini görememişti - köşeyi görebilecekleri bir görüş açıları yoktu. Gördün mü? dedi Cassandra'ya. Öngörü, ölümü hayata çevirmek için kullanıldığında çok işe yarıyor. Son anda ayak bileğindeki kılıfa sokup taktığı tabancaya uzandı, yumuşak bir hareketle yukarı kaldırdı ve tetiğe bastı. Silah tutukluk yaptı. Tekrar ve tekrar.

Hayır, lanet olsun!

Onlara doğru üç el daha ateş edildi.

Gökyüzünden iki ceset düşüyor, biri yere düşerken onu yanından vuruyordu. Tanrım, Archer Lejyon'dan ikisini vurmuştu. Kafalarından vurmuştu. Ayakta kalmayı başaran Elena işe yaramaz silahını yeniden kılıfına soktu ve içgüdüleriyle savaştı

durdurmak için. Lejyon yeniden canlanacaktı ama bu birkaç dakika alacaktı.

Tekrar koşmaya başladı.

Archer bir avcının içgüdülerine sahipti. Onu şimdi kaybederse bir daha asla yakalayamayabilirdi.

Bir dönüş daha yaptıktan sonra Ashwini'yle birlikte kendilerini ölü sessizliğinin hakim olduğı bir alanda buldular; mahallenin sadece hava karardıktan sonra canlanan bir bölümüydü bu. Bir dizi restoran ve kulübün arka tarafı gibi görünüyordu, tek bir şerit, kenarlarda sıralanan ve birkaçı çöplerle dolup taşan Çöp Konteynerlerini almaya yetecek büyüklükteydi.

Elena giriş yolunun ağzında durdu.

En azından soğuk hava sayesinde ne koku ne de böcek vardı. Sadece rüzgârın kenarlara ittiğı büyük kirli kar ve buz yığınları vardı. Birçoğı ezik ve çizik çöp konteynerlerine karşı birikmişti.

Devasa nesneler bolca saklanma alanı sağlıyordu ve bulutların teşvik ettiğı gölgeli loşluk da pek yardımcı olmuyordu. Elena gözlerini kısarak her şeyi gözden geçirdi ve giriş yolunun yaklaşık yirmi metre ilerideki tuğla bir duvarda sona erdiğini gördü. Çöpleri toplayan kamyonların şoförleri için tam bir baş belasıydı ama kılıç kuşanmış bir avcının işe yaramaz kanatları olan bir kadına karşı durması için mükemmel bir yerdi. Kadın beceriksizdi ve nispeten dar alanda hareket edemiyordu.

Beth ve Maggie'nin güvenliğini sağlamak için duyduğı ilkel ihtiyaçla savaşarak Ash'e, "Liderlik sende," dedi. "Kılıcı mı istiyorsun?"

"Hayır, benim yıldızlarım var." Jilet gibi keskin kenarları elinde parıldayan Ashwini, en yakındaki çöp kutusunu siper olarak kullanarak yavaş bir dikkatle ilerledi. Elena onun arkasını kolladı, onlar karanlığı doğru süzölürken arbaletini hazır tutuyordu. Lejyon'un kalan son üyesi bu giriş yolunun sonundaki duvarın tepesinde pozisyon aldı.

Belli noktalarda açığı çıkmaları kaçınılmazdı. Hedefleri yere çömelmişti, onlar ise hareket etmeye devam etmek zorundaydı.

Ashwini başını soldaki grafiti lekeli kapıya doğru çevirdi. Elena da aynı anda o tarafa döndü ama ikisi de çok geç kalmıştı. Avcı tahtanın içinden ateş etti.

Boom!

Boom!

Bum!

Elena duvara çarpıp yoldan çekildi ve Ashwini'nin de aynısını yapmak için hamle yaptığını gördü. Ama diğer kadın onun yerine yere yığıldı, çamurlu karın üzerinde kan çiçekleri açıyordu.

"Ash!" Birden fazla arbalet okunu hızlı bir şekilde kapıya saplamak **için dönerken**, güçlü oklar kapıyı parçalayarak diğer taraftaki yuvalarını buldular ve Elena yere düşen arkadaşının yanına koştu. Lejyon savaşçısı elinde bir arbaletle önlerine indi.

"Beni bacağımdan vurdu," dedi Ashwini acı dolu bir irkilmeye. Elini yaranın üzerine kapatmıştı. "Büyük bir arter değil. Beni çöp konteynerinin arkasına koy ve peşinden git-Archer aklını kaçırmış."

Elena Ashwini'yi güvenli bir yere çekti ve diğer kadının silahını aldığından emin oldu. "Bak bakalım yardım çağırabilecek misin?" Cassandra'nın baykuşları Raphael'e gitmiş olsalar bile, bu sadece kısa bir süre önce olmuştu. Raphael'in önümüzdeki birkaç dakika içinde buraya ulaşması pek olası değildi -Elena, Ashwini yere yığıldığında onu yanına getiren şaşırtıcı hız patlamasına güvenmeyecekti.

Cascade hiç bu kadar yardımsever olmamıştı.

Ashwini yüzünü buruşturarak, "Buradaki insanları tanıyorum," diye güvence verdi, eli yarasını sıkmaya devam ediyordu. "Kimse bana zarar vermeyecek. Git."

Elena yıkılmış kapıya baktı ve içeri sığamayacağını biliyordu. Kanatları çok genişti. Sonra fark etti ki ... kanatları çoktan ölmüştü. Uyuşmuş. Olağanüstü bir hızla tüylerini döküyordu. Birkaç tanesi etraflarındaki karda yatıyordu. Sırtında açık, kanayan yaralara neden olmadan kanatları kesemezdi ama artık hasar konusunda endişelenmesine de gerek yoktu.

"Elena." Lejyon savaşçısı onun önüne geçti. "Yaralanmışsın."

"Bu yapılmalı ve sen benim Lejyonumsun." "Evet."
Döndü. "Önce ben gideceğim."

"Anlaştık." Lejyon çıldırmış gibi savaşılabildi.

Bedenini onun ardından kapıdan içeri doğru eğdi.
Pürüzlü kenarlar kanatlarını oymuş, daha fazla tüy koparak
dışarıdaki karın üzerine uzanmıştı. İçeride, kapalı restoran
sarımsak, domates ve temizlik solüsyonu kokuyordu.

Mükemmel hijyene sahip olduklarını bilmek güzel.

Kanatlarını arkasında sürükleyerek yürürken yerlere
bulaşan kana yazık oldu. O ya da Lonca, ev sahiplerine
temizlik ve kapı için bir çek gönderecekti.

Midesi kendi kendine dönüyor, açlık en kötü anda
bastırıyordu.

Bunu görmezden gelerek kılıcını sessiz bir zarafetle
kınından çıkardı. Tam da bu nedenle yumuşaklıkla kaplı bir
kın seçmişti. Sizi hedef tahtasına oturtacaksa o muhteşem
kın açma sesini çıkarmanın bir anlamı yoktu. Geniş mutfak
alanını adımladı... tam o sırada bir kapı duvara çarptı.

Gözleri ileri fırladı.

Kahretsin!

Bu restoran bir değil iki mülke yayılmıştı.
Archer başka bir restorana ait olduğunu düşündüğü ikinci
bir kapıdan çıkmıştı. Ashwini ile birlikte arka giriş
yolundaydı. . ve Elena Archer'ın Ash'in bir arkadaş
olduğunu hatırlayacağına güvenmiyordu.

"Git! Git! Yürü!"

Lejyon savaşçısı Archer'ın peşinden koşarken, o da
geldiği yöne doğru hızla geri döndü. Kendini parçalanmış
kapı aralığından sürükleyerek, Archer daha giriş yolunu
yarılamadan, Ash sağ arka tarafındaki çöp konteyneri
tarafından güvenli bir şekilde gizlenmişken, çizmeli
ayaklarını yere vurdu. Elena kurşunlardan kaçınmak için
hareket etmeye hazırlanıyordu ama eski Avcı onun
arkasından ateş etmek için dönmeye başlamıştı bile.

Elena bir uyarı çığlığı atacaktı ama Lejyon savaşısı kardeşlerinin düşüşünü izleyerek öğrenmişti. Kurşunları saptırmak için kılıcını kullandı. Eğilen Elena, daha fazla yaklaşırsa saptırılan mermi tarafından vurulma riskiyle karşı karşıya olduğunu fark etti ve savaşçının onun yardımına ihtiyacı yoktu.

Ama yine de yayını yeniden doldurmak için uzandı. Ön kolundaki kılıfta sürgü kalmamıştı, o yüzden kalçasındakine uzandı. Bir noktada yırtılmış ya da düşmüştü. Muhtemelen Lejyon savaşısı gökyüzünden düşüp ona yandan çarptığında.

Hâlâ bir sürü bıçağı ve kılıcı vardı. "Ash, silahın var mı?"

"Evet," dedi Ashwini, "ama sıkışmış."

Kahrolası Cascade. Sırtında onu SEÇMEDİĞİ bir kadere doğru iten zorba eller vardı!

"Bıçak

yıldızları mı?"

"Burada."

Elena arkadaşı ve avcı dostundan dört yıldız aldı ve Ashwini'nin solgunluğunu ancak o zaman fark etti. "Ash?"

"Çok fazla kan kaybetti." Göz kapakları düştü. "Vampir. Hayatta kalacak. Janvier Stree'den haber almış olacak."

Dünya sessizliğe büründü, Archer'ın mermisi bitti. Yakıcı bir rahatlama anında, bunun olduğunu düşündü: Archer'ın sonu ve kehanetin sonu. Ama onun bir Avcı olduğunu hatırlamalıydı.

Silahı bir kenara fırlatarak diğer eliyle jilet gibi keskin bıçak yıldızlarından oluşan bir dönüş yaptı ve Lejyon savaşçısının kılıcı Archer'ın boynuna doğru ısıık çalarak indi. İki bıçak yıldızı Lejyon savaşçısının gözlerine saplandı ve onu kör etti.

Göz sıvısı yanaklarından aşağı aktı.

Archer kılıcını çıkarmış ve Elena kendi kılıç yıldızlarını fırlatamadan savaşçının kafasını kesmişti. Kritik içgüdünün etkisiyle görüşünün kenarları bulanıklaştı ve netleşmeyi reddetti. Ama Archer'ın karşısında durdu, kaçmasına izin vermek istemiyordu.

"Yedek silahın yok mu?" dedi göğsü kabararak. Tek yapması gereken onu konuşturmaya devam etmektir. İki Lejyon savaşçısı

yakında ortaya çıkacaktı. "Gözetim, ha?"

Konuşma bahanesiyle ona doğru fırlattığı bıçaklardan kaçınan Archer, pantolonunun yan tarafındaki kında taşıdığı kılıcını çıkardı. Kahverengi saçları dağınıktı, vücudunun üst kısmı kaçarken -belki de o gözü dönmüş evsiz adamdan- almış olduğu kalın ama yırtık pırtık bir kazakla kaplıydı ve koyu renk pantolonundan şekerli çörek ve soğuk hava kokusu yayılıyordu.

Eski kan siyaha karşı görünmez.

Gözleri aşırı odaklanmıştı. "Artık sen de onlardan birisin Ellie," dedi son derece sakın bir sesle. "Ölümsüz yaşamın sana ölümlülere tek kullanımlık bebekler gibi davranma hakkı verdiğini düşünüyorsun."

"Fark ettin mi bilmiyorum, Archer," dedi Elena, "ama ben tam olarak ölümsüz değilim." Kanatları sırtındaki ağırlıkları sürüklüyordu ve restorana açılan kapının keskin kenarlarındaki kan izlerini görebiliyordu.

"İyileşeceksin." Ses tonunda öfke yoktu, sadece kılıcını hazır bir duruşta hareket ettirirken aynı amansız sakinlik vardı.

Elena kendi kılıcını kaldırdı. Tatar yayını kılıçtan daha iyi kullanıyordu ama acemi bir kılıç ustası değildi. Asıl sorun Archer'ın kılıcının çok daha ağır olmasıydı. Kendisinininki onunkine karşı uzun süre dayanamazdı ama uzun süre dayanmasına da gerek yoktu. Elena buraya kılıç dövüşü için gelmemişti. Bunu elinden geldiğince bitirmek için buradaydı.

"Bitti," dedi karşısındaki tecrübeli avcıya. "Bittiğini biliyorsun. Artık saklanmanın bir yolu yok."

"Saklanmıyorum," dedi, sesi soğuktu. "Avlanıyorum." Kılıcını savurdu.

Elena geri dans etti ... ve neredeyse gevşek bir kanada takılıyordu. Son anda kendini yakalamayı başararak, darbeyi engellerken ayaklarını tuttu. Dikkatli ol Ellie, diye hatırlattı kendine Archer geri çekilirken. Bıçaklarını ve Ash'in yıldızlarını kullan.

İlk yıldızı fırlattı ... ve ani bir rüzgâr onu rotasından çıkardı. Derisi buz kesmişti, bunun bir kılıç dövüşü olacağını fark etti.

Rakibi sadece dar alanın değil, biraz daha uzun bir erişim mesafesinin de avantajına sahipti. Elena bıçakları ve kalan yıldızlardan ikisini uyarıda bulunmadan fırlattı. Rüzgâr yine araya girdi ama bir bıçak geçmeyi başardı.

Acıdan tıslayan Archer, kadının pazısına sapladığı bıçağı çıkarıp bir kenara fırlattı ama Ashwini'den uzak durmaya devam etti. Gözleri Ashwini'nin cesedini saklayan çöp kutusuna kaydı. "O da onlardan biri," dedi. "Vampir sempatizanları merhameti hak etmez."

"Eric Acosta, Simon Blakely, Nishant Kumar ve Terence Lee'nin cezalarını hak etmediklerini iddia etmeyeceğim."

Archer'ın gözleri kısıldı. "O zaman neden yolumda duruyorsun?"

"Çünkü yanlış bir şey yapmayan insanları cezalandırıyorsunuz. Samaria'ya tuzak kuran Harrison değildi. Onu Quarter'a o getirmede, ona kötü davranmadı. Rehin dükkânının sahipleri de onun mücevherlerini çalmadı; o da para için rehin vermeyi seçti."

Yanaklarına renk geldi, gözlerinde öfke parlıyordu. "Onun gibi kızları avlayan kan emici canavarlar olmasaydı asla bu duruma düşmezdi.

Canavarlar ve onların diğerlerini katliama götüren sığırları." Elena şokla onun şu adamdan bahsettiğini fark etti

Jenessa'nın tek suçu Samaria/Lucy'ye bir arkadaş olarak tutunmaktı. "Kurallarınız değişiyor." Elena hareket etmekte zorlanıyordu, ayak parmaklarında ve ellerinin uçlarında uyuşma vardı. "Kızına elini bile sürmemiş insanların peşine düşüyorsun."

Archer kendini dövüş pozisyonuna alçalttı. "Sanırım kayınbiraderin geceleri rahat uyuyor çünkü canavarları beslemenin kendisinin de bir canavar olması anlamına gelmediğini düşünüyor. Benim kızım, benim tatlı Samaria'm, eğer o gece onu eve götürmüş olsaydı, toprakta çürümek yerine hâlâ yaşıyor ve nefes alıyor olacaktı!"

"O bir yetişkindi, Archer! Harrison onu bardan uzaklaştıramazdı!"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Archer kılıcıyla parlayarak ve ölümcül bir hızla hareket ederek tekrar ilerlemeye başladı. Elena kendine daha fazla alan açmak için geri çekilmeliydi ama Ashwini'yi açığa çıkarmadan bunu yapamazdı.

Archer'ın kılıcının Ash'in boynunu sıcak bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi keseceğini biliyordu.

Bir eliyle bıçak fırlatmaya başladı, havayı metalle doldururken, kılıcının ince ağzını onunkine çarpmak için kullandı. Titreşim titreyen kolunda çınlıyordu ama silah dayanıyordu.

Kalbi sıkışırken birdenbire ani bir saldırıya geçti. Archer ona nefes aldırarak kadar yer kaybetti ve diğer iki Lejyon savaşçısının ayağa kalkıp yola koyulmasını umdu. Elena bir bıçak yıldızını ona doğru döndürerek avantajını kullandı. Rüzgâr bıçağın yörüngesini yeterince değiştirdi ve ölümcül kenar boynunun yan tarafını sıyrıp geçti.

Kana susamış bir çığlık atan Archer, kılıcını kaldırarak ona doğru geldi. Rüzgâr ölü bir sükûnete bürünmüştü ve ona hiçbir direnç göstermiyordu. Elena bıçaklarını ve yıldızlarını fırlatarak ondan kaçmaya çalıştı, niyeti bacaklarını açıp ona çelme takmaktı ... ama vücudu onu hayal kırıklığına uğrattı. Bacağında bir şey koptu ve beceriksizce tökezlemesine neden oldu ... ve Archer kılıcını karnına sapladı.

Karnına gömülü, ucu sırtından çıkan jilet gibi keskin metale baktı ve baş meleşini düşündü. Hayır. Kaderin canı cehenneme. Ama asi düşüncelerinin kenarları bulanıktı, kanı kirli karda birikmek üzere aşağı akıyordu.

Archer kılıcını geri çekti.

Soğukta dizlerinin üzerine çöktüğünde kılıcın kırmızı olduğunu gördü.

ELENA!

Raphael, kılıcından Elena'nın kanı damlayan adama laf yetiştirme zahmetine girmedi. Tek bir güç dalgası ve o adam kül oldu. Raphael onun kim olduğunu ya da Elena'ya zarar verme motivasyonunu hiç umursamadı. Sadece kanlı karın üzerinde diz çökmüş, elleri karnındaki fişkırıran yaranın üzerinde kenetlenmiş ve gözleri adamın inişini izleyen beyaza yakın saçlı avcıyı önemsiyordu.

Ona ulaştığında yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Uçarken muhteşem oluyorsun." Neredeyse hiç ses çıkarmayan bir fısıltıydı. "Ash . . ."

"Yardım geliyor." Hayalet baykuşlar etrafında belirip onu Elena'ya gitmesi için uyardığında Janvier'yi ve civarda güvendiği diğer tüm vampir ve melekleri uyarmıştı.

Ama kimse onun kalbini, Elena'sını zamanında bulamamıştı.

Raphael ölümsüz bedeninin sınırlarını zorlarken, beyaz ateşten kanatları doğaüstü hız denemelerini reddederken, baykuşlar onu beyaz kanatlarıyla buraya getirmişlerdi. Terden sırılsıklam olmuştu, kalp atışları kükrüyordu ama baykuşlar değişmemişti. Elena'nın ölümcül şekilde yaralanmış bedeninin etrafında sessiz ve vakur bir şekilde oturuyorlardı.

Janvier karanlık şeritte karısına doğru koşarken bir motosiklet yola düştü.

Raphael avcısına "Arkadaşın güvende," dedi çünkü bunun onun için önemli olduğunu biliyordu.

Bir iç çekiş. "Özür dilerim. . ." Ağzından kan öksürerek çıktı. "Başladığımda . Başladığımda çok fazla tüyüm kalmıştı.

Kaderle savaşabilirim diye düşündüm."

Onu kollarının arasına alan Raphael, kanatları sağlam ve ısıltılı, iki Lejyon savaşçısı ölümden dirilirken havaya yükseldi. Onlara Janvier ve Ashwini'nin yanında kalmalarını söyledi.

"Kaderin canı cehenneme," dedi onun sözlerine karşılık olarak. "Kendi geleceğimizi kendimiz yazacağız." Ve o gelecekte, Raphael'in ölü bir eşi olmayacaktı.

Alevlerin çocuğu.

Annesi dışında herhangi biri tarafından "çocuk" olarak adlandırılmak Raphael için garip bir şeydi ama Cassandra bir Kadim'den daha yaşlıydı. Ona göre Raphael daha yeni oluşmuştu. Cassandra, dedi, uyarı için teşekkür ederim.

Yeterince erken gelmemiştii ama Elena'yı henüz bedeninde hayat varken bulmuştu. Şimdi eşini Kule'ye değil, evlerine uçuruyordu. Nisia'ya onunla orada buluşmasını emretmişti bile. Elena Kule'dekiler tarafından bu şekilde görölmek istemezdi. O bir savaşçıydı, gücü onun zırhıydı.

Kader yeniden hizalanır. Diğerinin yaşaması için o ölmelidir.

Raphael çenesini zorlayarak evlerinin dışındaki karların üzerine indi.

"Raphael." Elena'nın sesi, şimdi çok ince. "Kanatlarım ..."

Raphael'in derisi altın bir şimşekle yandı. "İyileşecekler." Bunun gerçekleşmesi için Cascade'in kendisiyle savaşacaktı.

"Hayır." Sığ nefesler, puslu gözleri onunkileri buluyor. "Kes onları. Onlar öldü."

Öfke içini parçaladı çünkü kız haklıydı; kanatları omurgasını çeken ağır çıkıntılardan başka bir şey değildi, gevşek ve güçsüzdü. Ve yine de, Elena'sını kanatlarından ayırmak mı? "Hbeebti?" Bu bir yalvarıştı.

"Özür dilerim Başmelek." Vücudu onunkine doğru sallanıyordu. "Lütfen."

Onu tekrar tekrar vurabilirdi ve bu daha az acı verirdi.

Onu kucağında kaydırđı, böylece ona karşı "ayakta" duruyordu. Kanı kara damladı. Öfkeli kederini zar zor görebilen adam, gücünü kullanarak

Her iki kanadı da sırtından çıkardı, yarayı yakarak kapattı. Kanlı ve kırık bir şekilde karın üzerine düştüler.

Bir güç patlamasıyla kanatları kül oldu.

Elena'nın kesilmiş kanatlarını görmesine izin vermeyecekti.

Onu tekrar göğsüne bastırarak eve doğru koştu.

Montgomery'nin yüzü dehşet içindeydi ama uşağı hemen harekete geçti. "Yaralara yardım için malzeme getireceğim."

"Nisia geliyor!" Raphael kanatlarının üzerinde yükselerek ikinci kata ve yatak odalarına çıktı. "İner inmez onu getirin."

Bir an sonra, kanlar içindeki ve ağır yaralı eşini yatağa yatırdı ve ani bir paniğe kapıldı. "Seni insan doktorlara götürmeliydim."

Kanlı parmaklar yanağını okşadı. "Hayır. Bak."

Elinin arkasını kalın beyaz iplikçikler kaplamıştı ve acımasız mide yarasını ortaya çıkarmak için ceketini ve altına giydiği üstünü yırttığında, cildinde sürünen bu hassas iplikçiklerden daha fazlasını buldu. Onları öbek öbek kopardı ama sadece yeniden oluştu. Tıpkı toprak gibi üzerinde büyüyen sarmaşıklar gibi.

"Cascade." Sesi hava gibiydi, Elena kanlı elini onunkinin üzerine koydu. "İnsani bir şey değil."

Bileğini yırtıp açan Raphael, kanını kadının ağzına damlatmaya gitti. Yüzünü buruşturmasına rağmen onu durdurmadı, avcısı vahşi ve vahşiydi, gülüyordu ve onun sonsuzluğuydu. Gözleri altın renginde parlıyordu ve Raphael bunun işe yarayacağını düşündü... tam da karnındaki yaradan altın rengi enerji akıntıları akıp ona geri dönerken.

Gözleri karardı, tekrar ölümcül griye dönüştü.

"HAYIR!" Bir ses kükremesiydi. "Vücudun neden enerjimi reddediyor?"

"Ben ölümlüyüm." Elena daha fazla kan öksürdü.

Vakit geldi, alevin çocuğu. Diğerinin yaşaması için o ölmeli.

Raphael, Cassandra'yı zihninden kovmaya gitti - o, böyle bir yeteneği olmayan Elena değildi. O bir

Başmelek. Ama içindeki fırtınayı bir parça da olsa mantığı bastırdı. Diğer kim? Cassandra'nın cevaplamadığı tek soru. Eğer diğerini yok edersem Elena yaşayacak mı? Raphael diğerinin Lijuan'ın sonunu getirebilecek bir varlık olup olmadığını umursamıyordu; Elena'nın hayatıyla kıyaslandığında bu bilinmeyen varlığın onun için hiçbir değeri yoktu.

O öteki.

Kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Cassandra senin öteki olduğunu söylüyor," dedi eşine.

Ayak sesleri, Nisia'nın koşarak odaya girmesi ve Elena'nın yanındaki yatağa atlaması.

Şifacı yatağı koyu kırmızıya boyayan yarayı kapatmaya çalışırken Raphael elini Elena'nın yüzünün yan tarafında tuttu.

"Ben ötekiyim," diye tekrarladı Elena kanlı bir fısıltıyla.

Bu bir değişim zamanıdır.

Umut Raphael'in kalbinde patladı. Bu onun gelişiminde sadece bir aşama mı? Bir krizalit oluşturup sonra ortaya çıkan yaratıklar gibi mi? Bu, şu anda boynundan ince dallar halinde, canlı kar taneleri gibi yayılan beyaz filamentleri açıklıyordu. Göğsünde, Lejyon'un ayna olarak adlandırdığı nokta, kalın beyaz örtünün altında sessiz ve karanlık bir şekilde duruyordu.

Yanlış, diye düşündü, bu yanlıştı. Bir ayna tüm ışığı, tüm enerjiyi emmemeliydi.

Evet, dedi Cassandra'nın sesi aynı anda. Ama o uyanmayacak. Diğer uyanacak.

Raphael sahip olduğunu hiç bilmediği bir sabır buldu. Elena'ma ne olacak?

Anılar, düşünceler, kahkahalar, gözyaşları, bunlar hayatta kalmayacak. Diğer yeni olacak. Bir doğum.

Korku onu pençesine aldı. "Elena, dinlemelisin." Onu öptü ve ağır göz kapaklarını açtığı anda ona Cassandra'nın sözlerini söyledi ve kendi dehşetinin şafağını gördü.

"Raphael."

"Hatırlıyorum, hbeebti. Hatırlıyorum."

Bir gölge olarak yaşamaktansa Elena olarak ölmeyi tercih ederim.

Uzun zaman önce, zihnindeki bazı anıları silmekten söz ettiğinde ona söylediği sözler.

Neden? Cassandra'ya sordu. Cascade neden Elena'yı öldürüyor? O benim kalp atışım ve Lijuan'la savaşılabilmemin sebebi. Onun ölümü Lijuan'a karşı işe yaradığını bildikleri tek silah olan orman yangınının yaratılmasına yardım etmişti.

Ateşin çocuğu, aşkın çocuğu, gelen kabusla savaşmak için bedeninde yeterince vahşi, parlak ateş taşıyamazsın. Bu sefer bir ayna yeterli değil. Bir kap olmalı.

Öfkesi buza dönüştü. Başkalarından beslenen bir Lijuan olmak istemiyorum ve kimsenin eşimi bir enerji kabına dönüştürmesine ihtiyacım yok. Ona ihtiyacım var.

Ya onu şimdi öldürün ya da yeni doğan geminin yükselmesine izin verin. Tek seçenek bu.

"Efendim." Her zaman soğukkanlı olan Nisia o kadar çok hıçkırıyordu ki zar zor konuşabiliyordu. "Vücudunun kendi kendini iyileştirmesini sağlayamam." Kanlı ellerini Elena'nın yarasından kaldırdı. "Gücüm reddedildi."

"Git," diye emretti Raphael. "Eşim ve benim vermemiz gereken bir karar var."

Elena bilincini zorlukla koruyordu ama onun bakışlarıyla buluşmayı başardı. "Anlat bana."

O da öyle yaptı.

Belli belirsiz bir gülümseme. "Yüceltilmiş bir benzin deposu mu?"

"Şakanın sırası değil Lonca Avcısı." Onu kollarının arasına almaya gitti ama vücudu, teninde çiçek açan tüm ipliklerle kaskatı kesilmişti. Birkaç ince dal yanaklarından yukarı tırmandı. "Üçüncü bir çözüm bulmalıyız."

Elena'nın eli yatağın üzerinde kıvrıldı, zayıf bir hareketti, göz kapakları çırpınıyordu.

Ve Raphael'in zihni, eşini çileden çıkaracak şekilde soğudu. Ama şimdi, dehşet içinde, kristal berraklığında düşünmesine izin veriyordu. "Elena, anılarını alabilirim, hepinizi." Daha önce hiç böylesine toptan bir anı toplama girişiminde bulunmamış, sadece ayrı ayrı olanları almış ya da silmişti. "Güç içinde yüzüyorum. Seni tutabilirim

bedenin dönene kadar içimde." "Yeni doğan" sadece bu olacaktı; ne akıl, ne kalp, ne de ruh.

Asla onun Elena'sı değil.

"Güven bana Elena," diye yalvardı. "Zihnini ihlal etmeyeceğim. Seni içimde güvende tutacağım."

"Güven . . ." Bir nefes. "Her zaman."

Ama iki elini kızın başının etrafına koyduğunda, bu eller altın gücüyle dalgalanıyordu ve onu içine çekmeye çalıştığında, başarısız oldu. Tekrar ve tekrar. "HAYIR." Sesi burada işe yaramayan bir güçle gürledi.

"Bir başmelek bile," diye fısıldadı Elena kirpikleri kapanırken, "iki ruh taşıyamaz."

"Seni Cascade'e teslim etmeye hiç niyetim yok." Onu görebilmek için yüzünde çiçek açan iplikçikleri kopardı. Tekrar çiçek açtılar ve o da onları tekrar kopardı.

Ve tekrar. Ve tekrar.

Bunu her yaptığında yüzü daha da inceliyor, kemikleri daha da belirginleşiyordu. Elena tüketiliyordu. Ve tüm gücünün hiçbir anlamı yoktu. Eğer Çağlayan onu bir canavara dönüştürmek istiyorsa, onu kırmak için mükemmel bir cehennem seçmişti. Acımasız bir odaklanmayla iplikçikleri kopardığında derisi Elena'nın saçlarını ateş gibi gösteren bir parıltıyla yanıyordu.

"Knhebek Raphael." Nefesi tıkırdadı.

Onun kollarında ölüyordu, kanatları çalınmış, gelecekleri silinmişti.

Başını geriye atan Raphael acısını ve öfkesini kükreyerek haykırdı. Tekrar görebildiğinde, tekrar odaklandığında, Birincil'in dışarıdaki balkon korkuluğuna çömeldiğini gördü. Lejyon'dan yüzlercesi etrafına üşüşmüştü. "Lijuan'la savaştığım güce sahip olup olmadığım Kaskad'ın neden umurunda?" Çağlayan bilinçli bir varlık değildi; ölümsüzleri garip, beklenmedik şekillerde şekillendiren bir zaman ve güç birleşimiydi.

Cassandra'dan cevap yok.

Ama Birincil dedi ki, "Öyle değil. Sadece kaos arıyor. Tek bir güçte kaos yoktur."

"Sensiz hayatta olmayacağım," dedi savaşçısına.
"Ölülerin başka bir formu olacağım. İyi ya da kötü hiçbir şey umurumda olmayacak."

Elena'nın nefesi artık o kadar sığıdı ki neredeyse yok gibiydi ama ilk andan beri sevdiği bir iradeyle gözlerini açmaya zorladı. "Kal..." -öksürdü, kanı tuniğini lekeledi- "biraz ölümlü ol, olmaz mı Başmelek?"

"Sen benim ölümlülüğümsün." Soğuk ve karanlık, Raphael'in zihni gölgeleri yararak her bir temel gerçeği gördü. Doğası gereği fazla ölümsüz olduğu için gücü reddediliyordu ve Elena yine ölümlüydü. Filamentler onu bütünüyle yutana ve geçiş başlayana kadar ölümlü olarak kalacaktı.

Ve kalbi... kalbi biraz ölümlüydü. Dünya Lijuan'la bir kez daha yüzleştğinde Cassandra'nın kehanetinin gerçekleşmesi için biraz ölümlü kalmalıydı. O yapmalı ölümlülük tarafından öpülen başmelek olarak kaldı - ve orman yangını ölümlülüğün dokunuşuyla kalbinin etrafında çatırdadı.

Bu kalp, yeni altın enerjisinin yavaş yavaş daha fazla yangına dönüştüğü yerd, gücünü iradesinden ve manipüle edilmeyi reddetmesinden alıyordu. Kalbi, yeni enerjiyi filtreleyerek mümkün olan en tehlikeli forma dönüştüren değişimin motoruydu. Ama Elena olmasaydı orman ateşi asla doğamazdı.

Bu bir risk olurdu. Eğer yanılıyorsa, Elena ölecekti.

Ama hiçbir şey yapmazsa, Elena ölecekti.

Bilincini kaybetmemek için son bir gayretle savaşan Elena'nın nefesi daralırken tuniğini yırtıp atmakta olan kalbini yakalamak için elini baş melek gücüyle göğüs kafesine soktu. Acı kör ediciydi, Elena'nın gözleri aniden panikle irileşti ama Raphael'in tamamlaması gereken bir görevi vardı.

Kalbini yatağa bıraktı ve orada çılgınca atmaya devam etti. Sadece birkaç dakikası vardı - bir başmelek bile

kalbi olmadan işlevini yerine getiremezdi. Yeniden oluşması zaman alacaktı ve bu kalp ölmeden önce harekete geçmesi gerekiyordu. Altın Çağlayan'dan doğan enerji kalbinde dalgalanıyordu ama içinde neredeyse kontrol edilemez ve ısıltılı bir beyaz-altın alev gizliydi... gece yarısı ve şafağın yanardöner kenarlarıyla.

Orman yangınının en eski, en ilkel hali.

Raphael ve eşinin.

Kendi bedeni kapanmaya başlarken bile, "Bedeniniz tam bir başmelek kalbini özümseyemez," demeyi başardı. "Ama küçük bir parçası sana Kaskad enerjilerinin zulmüne direnmen için yeterli gücü verebilir."

Elena'nın gözlerindeki sıkıntıdan elini uzatacak oldu... ama o anda göğsü son bir kez titredi, Nefes nefese. Beyaz filamentler vücudunun üzerinde hızla çiçek açmaya başladı, onu tüketmeye ve Elena'sının bir iğrençliğini doğurmaya hazırdı.

Raphael hiç tereddüt etmeden elini kendi göğüs kafesine soktu ve beyaz ipliklerle delik deşik olmuş zayıf ve güçten düşmüş organ son atışını yaparken kalbini yerinden söktü. Gücünü kullanarak kendi kalbinden, vücudunun kaldırabileceğini düşündüğü kadar büyük bir parçayı çekirdeğinden dışarı çıkardı.

-En vahşi ateşin olduğu parçayı alıp kanlı oyunun içine soktu.

Göğsünün içinde orman ateşi patladı ama görüşü azalıyordu, bedeni devrilmek üzereydi. Düşerken bakışları Elena'nın savunmasız ve yumuşak ölümlü kalbine takıldı ve onu terk edemedi. Onu koruyacaktı. Onu aldı, kalbinin olması gereken deliğin içine soktu ... ve yatağa düştü, kanadı Elena'nın bedeninin üzerinde ağırdı ve ağzı kan doluydu.

Efendim. Uyanmalısın.

Ses, Raphael kıpırdayana kadar bilincini tekrar tekrar dürttü. Jason mı? Nefesinde eski kan ve yokluk kokuları, göğsünde ağır bir ağırı.

Evet, ben Jason. Uyanmalısın.

Jason sebepsiz yere böyle şeyler söyleyecek bir melek değildi.

Uykunun ağırlığından sıyrılan Raphael gözlerini açtı. Kanadı artık Elena'nın bedeninin üzerinde değildi. Onun olduğu yerde oval bir krizalit vardı. Beyaz filamentler krizalitten su gibi akıyor, yatağın üzerine düşüyor ve halıya yayılıyordu.

Ayağa kalktığında, uykusunda üzerine akan iplerden kendini koparmak zorunda kaldı. "Savaş, avcı-maden," dedi, onu duyup duyamayacağını bilmeden... onu bir daha duyup duyamayacağını bilmeden. "Her zaman kendi tarihinizi yazdınız. Şimdi de bizimkini yaz."

Efendim.

Jason'ın sesindeki keskin endişe bu kez anlaşılmıştı. Sonsuz derecede güçlü zihnini casusluk ustasının zayıf fısıltısını yakalamak için uzatan Raphael, "Ne kadar uzaktasınız?" diye sordu. Sesinin Raphael'in zihninde bu kadar zayıf olabilmesi için Jason'ın inanılmaz derecede uzakta olması gerekiyordu.

Okyanusun ötesindeyim. Casus şefi ona Manhattan'dan iki saat uzaklıkta olduğunu söylemiş. Ayrılmam çok uzun sürdü.

-Senden ya da Elena'dan haber yokken gidemezdim. Önce Titus'un bölgesine uçmak, oradan haber almak, sonra da Çin'e uçmak niyetindeydim. Raphael'in baş melek gücüyle güçlendirilmiş sesi güçlü bir şekilde çıktı ve

Açık. Az önce New York'a doğru giden bir ordu gördüm.

Raphael göğsüne baktı. Delik hâlâ duruyordu ama üzeri orman ateşiyle kaplanmıştı. İyileşmesi henüz tamamlanmamıştı, sadece yarım bir kalbi vardı. Yanında Elena yokken savaşa sadece yarım bir kalple girmesi uygun görünüyordu.

"Yırtıcıları kapıdan uzak tutacağım," diye söz verdi ona. "Sadece bana geri dön."

Yataktan kalkıp kurumuş kanı yıkadıktan sonra eski ve yıpranmış bronz derileri yıpranmış botlarla birlikte giydi. Yaralı olduğunu belli etmek istemiyordu. Bunu yaptıktan sonra iki ağır kılıcı kavradı ve sırtındaki çapraz kılıflara yerleştirdi. Başmelekler nadiren kılıç kılıca dövüştürdü ama Raphael her şeye hazırlıklı olmak istiyordu.

Ne kadar uyudum? diye sordu, çünkü Lejyon'dan birkaç kişi balkonda oturmuş, cam kapılardan dışarıyı izliyordu.

Dört gün. Kimsenin araya girmesine izin vermedik.

Raphael başını salladı. Onu koruyun. O senin tek önceliğin. Kapıları açtı.

Illium uzak kenarda duruyordu, kılıçları hazırda ve yüzünde ölüm ifadesi vardı. Raphael'i görünce ürperdi, kirpiklerini tekrar kaldırmadan önce gözleri bir kalp atışı kadar kapandı. "Ellie?"

Tek söylediği "Savaşıyor," oldu ve Illium'un kalbinin önünde kırıldığını gördü. "Gelin. Jason bir ordunun şehre doğru geldiğini söylüyor." Göğsü ağrıyarak havaya yükseldi.

Lijuan'ın uyandığına inanıyor musun? Raphael, Illium'la birlikte denize doğru uçarken casus ustasına sordu.

Onu göremiyorum, ama broşür yığınının içinde saklanmış olabilir.

Sana açılıyorum, Jason.

"Efendim," dedi Illium aralarındaki buz gibi kış havasında. "Filoları bize katılmaları için alarma geçirdim."

"Benimle kal. Diğerlerine beni takip etmelerini söyle."

Illium dünyadaki en hızlı meleklerden biriydi, Raphael'e ayak uydurabilirdi. Bir başmeleğin dayanıklılığına sahip değildi ama söz konusu mesafe için buna ihtiyacı olmayacaktı. Yine de Raphael'le birlikte kalmak için çaba sarf ediyordu, Raphael'in mavi kanatlı meleği uçuş sırasında ağır ağır nefes alırken, şakaklarından boncuk boncuk ter akarken gördüğü birkaç seferden biriydi.

Suya girdiler, New York ufukta bir leke bile kalmayana kadar arkalarında hızla kayboldu, ama Jason'dan ya da uyardığı ordudan hiçbir iz yoktu.

Jason, neredesin?

Sana doğru geliyor. Başka bir şey görebilmek için geri döndüm.

Riskli bir hamleydi ama bunu yapabilecek biri varsa o da Jason'dı. Lijuan'ı gördün mü?

Hayır. Favashi merkezde uçan baş melek.

Bana doğru uçabildiğin kadar hızlı uç Jason. Bu baş meleklerin savaşı.

Efendim.

Uçuşun gücüyle göğsü gerilen Raphael, Jason'ın anlattıklarını Illium'a anlattı. Mavi kanatlı melek bir hava akımının üzerinde aşağı doğru salındı, enerjisini korumak için akımı kullandı ve sonra tekrar yukarı doğru süzüldü. Kanatları güneş ışığında parlıyordu. Durgun bulut örtüsü nihayet hareket etmişti ve deniz düşmüş bir melek için ürpertici bir kucak olsa da, gökyüzünden kar yağmıyordu.

"Efendim," dedi Illium yüksek sesle, artık ikisi de birbirleriyle tekrar konuşabilecek kadar yakındı.

"Favashi'nin New York'a saldırmak için ne gibi bir sebebi olabilir? Onunla her zaman iyi bir ilişkiniz oldu."

"Bana saldırmak için mantıklı bir nedeni yok ve eğer casus şefi Jason'ın yarısı kadar bile iyiye, bölgenin sıkı korunduğunu biliyor olmalı." Raphael yerinde oturmuyordu; son savaştan ders almış ve savunmasındaki açıkları kapatmıştı.

Ayrıca daha fazla savaşçı almıştı. Bunların çoğu Galen'in kişisel teklifte bulunduğu bağımsızlardı. Belki de dörtte birinin cevap vermesini bekliyordu.

-Bazen en iyi insanları bile bıkkınlık sarar ve dünyayla etkileşime geçmek için hiçbir itici güç hissetmezler. Çoğu sonunda uykuya daldı.

Yanıt oranı yüzde yetmiş beş olarak gerçekleşmiştir.

Bir ölümlüye aşık olup onu bir meleğe dönüştürmek ve ardından Lijuan'ı savaşta yenmek gibi skandal şeyler yapmanın New York'u ölümsüzler için "büyüleyici bir sıcak nokta" haline getirdiği ortaya çıktı.

Elena'nın sözleri.

Şehirlerinde simit barları, kahve istasyonları, hatta çatılarda hamburger arabaları olması -zeki bir insanın taktığı isimle fly-through'lar- egzotik, tuhaf ve görülmeye değer olarak görölüyordu.

Ama eski vampirler ve melekler aslında Raphael'in bölgesine duydukları merakı gidermek için gelmiş olsalar da, New York onları baştan çıkardığı için burada kalmışlardı. Daha da fazlası, Elena onları baştan çıkarmıştı. Bunu yaptığının farkında bile değildi ama Raphael eskilerin onu nasıl izlediğini görmüştü - sanki Elena yeni ve değerli bir hazineymiş gibi, şaşırtıcı ve beklenmedik bir şekilde.

Her şey ters gitmeye başlamadan üç hafta önce, meleğin yüzyıllardır dans etmediğinden bahsetmesinin ardından beş bin yaşındaki bir kadın savaşçıyı bir çatı katındaki dans kulübüne götürmeyi teklif ettiğini görmüştü. Savaşçı, dünyaya karşı yenilenmiş bir heyecan duygusuyla ıslıl ıslıl dönmüştü, bakışları bir zamanlar olduğu gençliğin fısıltısını taşıyordu.

Elena yaşama sevinciyle insanları uyandırıyor, onlara hayatta olmanın ne demek olduğunu hatırlatıyordu. Ve şimdi avcısı onu yok etmeye çalışan bir düşmanla savaşıyordu... ve Raphael savaşa Elena'nın kalbi kendi kalbinin içindeyken girdi, ölümlülüğün kırılğan ışığı bir şekilde bedenindeki vahşi güçler tarafından söndürölmemişti.

Illum'un kanatlarını görüyorum.

Raphael, casus ustasının sesi zihnini doldurduğu anda Jason'ı fark etti. Jason'ın siyah kanatları kış mavisi gökyüzüne karşı çok belirgindi, siyah giysileri de aynı şekilde. Ne kadar gerideler? Bir ordu asla güçlü ve yalnız bir savaşçı kadar hızlı hareket edemezdi.

En az yirmi dakika, dedi Jason ona.

Üçü okyanusun üzerinde buluştu, altlarında hava durumunu yansıtmayan bir düzende çarpmaya başlayan dalgalardan başka bir şey yoktu. Önce Jason'dan ordunun büyüklüğü hakkında rakamlar aldı; sonra Favashi'nin kıdemli adamlarını getirip getirmediğini sordu. Tek bir yetenekli ve güçlü savaşçı, yüz yeteneksiz savaşçıyla aynı hasarı verebilirdi.

"Tuhaf olan da bu," dedi Jason. "Görebildiğim kadarıyla, oluşumun ön saflarında yer alanların hepsi Lijuan'ın geride kalıp Favashi'nin sarayına katılan adamları."

"İmkânsız." Illium başını salladı, mavi uçlu siyah saç telleri yükselmeye başlayan rüzgârda çılgınca dalgalanıyordu. "Favashi bu insanları sarayına kabul etmiş olabilir ama onlara güvenmez, böyle bir şey için yeterli değil."

"Katılıyorum," dedi Jason, gücü sessiz ama güçlü bir karanlıktı. "Ama benim gördüğüm buydu."

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

"Ben önden gideceğim," dedi Raphael Jason ve Illium'a.

"Beni kuşatın ama ikinizi de tek bir saldırıyla yok edemeyeceği kadar geride durun."

İki melek başlarıyla onayladı.

Ve Raphael, ağır yaralı kalbi atmaya çabalarken yaklaşan orduya doğru uçtu.

Lejyon

Enclave'deki yatak odasında krizalit kıpırdamadan yatıyordu. Lejyon çok küçük olduğunu düşündü, bedenleri odanın her tarafına çömelmişti. O büyüklükte bir krizalit Elena'yı taşıyamazdı.

Kanatları için yer yoktu. Boyu.

Çocuk olarak mı doğacak? diye sordu zihinlerinin bir yanı. Sessizlik içinde bol bol konuşuldu.

Bilmiyoruz, ortak görüş buydu. Ama krizalit çok küçük.

Önlerinde devasa bir ordu şekillenirken, **yükselen rüzgâr Raphael'in saçlarını yırttı.** Ama Favashi başmelek beklentilerine ve savaşın "kurallarına" bağlı kalarak, doğrudan ona doğru uçmak için ayrıldı. Onunla birlikte Illium ve Jason'ın yankısı olan iki kişi daha geldi.

Kuvvetlerinin geri kalanı Favashi ve yardımcılarına yetişemeyecek kadar yavaştı ve bu yüzden karşılaştıklarında eşit bir grup halindeydiler.

"Favashi."

"Raphael."

Kanı buz tuttu. Çünkü bu Favashi'nin sesi değildi. Ölüm, fısıltılar ve çığlıklar içeriyordu. Bu, yaşayan dünyadan uzakta, uykuda kaybolması gereken bir başmeleğin sesiydi.

Geri kalanına gelince... Onlar da Favashi'nin gözleri değildi.

Eski Pers Başmeleği ve şimdiki Çin Başmeleği'nin gözleri siyah değildi. Gözleri koyu, zengin bir kahverengiydi.

"Değişmişsin," dedi ona.

"Ben daha fazlasıyım." Favashi'nin sesi çığlık çığlığa fısıltılarla doluydu ve elini kaldırdığında eli çatırdayarak yok oldu. Lijuan'daki kadar yumuşak bir değişim değildi ama Favashi'nin böyle bir güce sahip olmaması gerekirdi. Bedensizleşme yeteneği ona ait değildi.

Favashi'nin Cascade sırasında rüzgârlar üzerinde güç kazandığı söyleniyordu - bu da şu anda etraflarını saran uğultulu fırtınayı açıklayabilirdi, ama geri kalanı ... Çin'in eski Başmeleğine aitti.

Ancak . . . "Bu gücü son Cascade dalgasında mı kazandın?"

Cevap olarak Favashi'nin parmak uçlarından siyah şimşekler çaktı, şimşekler Raphael'in omzunun üzerinden çılgılık atarak geçti ve saldırıdan kaçınmak için yere düşen Jason'ın yanından geçti. Lijuan "kokan" siyah enerji okyanusa çarpıp yok olurken, "Sadece bir gösteri," dedi. "Ben artık bir gücüm ve önümde diz çökeceksiniz."

Raphael o anda Elena'yı şiddetli bir ihtiyaçla özledi. Ölümünden geri dönen "Sürüngenliği" hakkında bir şeyler söyleyecekti ve savaşın başlangıcında bile içinde bir eğlence bulacaktı.

Majesteleri, baş melekler ele geçirilebilir mi? Illium'un sesi Elena'nınkinden çok farklıydı ama yine de soru Elena'nın pekâlâ sorabileceği bir soruydu - ikisinin bu kadar arkadaş olmalarının bir nedeni vardı.

Raphael, Elena'nın anılarını, özünü kendi içinde tutmak için nasıl mücadele ettiğini ama başarısız olduğunu düşündü. Ve Uram'la birlikte sona ermesi gereken bir enerjinin peşini bırakmadığı Holly Chang'i düşündü. Lijuan sıradan bir başmelek değildi ve Çağlayan'ın yaşam, ölüm ve Uyku kurallarını nasıl çarpıttığını bilmiyoruz.

Göğsündeki acıyı, başmelek bedenini desteklemek için zorlanan ölümlü çekirdeği ile kalbini görmezden gelerek, eline bir orman ateşi topu çekti, renkler gece yarısı ve şafağın derin kenarlarıyla parlak beyaz-altın renginde dönüyordu. Onun Elena'sı, onun içinde. "Bu savaş daha önce de yapmıştık," dedi yumuşak bir sesle. "Sen kaybettin."

Bu sözler Raphael'le savaşta hiç karşılaşmamış olan Favashi için hiçbir anlam ifade etmiyor olmalıydı ama Favashi çılgılık attı ve ona bir ok daha fırlattı. Bu kez doğrudan kalbine nişan almıştı ve Favashi'nin irkildiği görülüyordu... tam da Raphael onu orman ateşiyle engellemeden ve ok yok olup gitmeden önce.

İçinde daha fazla ateş vardı, kalbini parçalamadan önce üretilmiş olan her şey vardı, ama o da

onu kendi iradesine göre yönetmek için süzüldü. Daha fazlasını çekerse, vahşileşme riskiyle karşı karşıya kalırdı; yarı yenilenmiş kalbi, ölümlü çekirdeği ile erişim ve kontrolün yükünü kaldıramazdı.

Bu savaşı kazanmak için keskin bir zekâyla mücadele etmesi gerekecekti.

Favashi aniden her parmağının ucundan siyah şimşekler fırlatmaya başladı, saldırısı o kadar şiddetliydi ki kendi muhafızları geri çekildi, Jason ya da Illium'a güvenli bir şekilde ulaşmak için siyah yağmuru kıramadılar.

Yedili'nin her iki üyesi de çok daha alçak bir irtifaya düştü. Bu sırada Raphael saldırılardan kaçınıyor ama hepsini etkisiz hale getirmeye çalışmıyordu. Sadece vücuduna ya da kanatlarına çarpma riski olanları yakaladı. Yine de neredeyse sınırına gelmişti, kalbi durmak üzereydi.

Efendim, filolar yaklaşıyor, Illium ona haber verdi. Ama Favashi'nin ordusu önce varacak.

Raphael bir ok daha savuşturdu ve Favashi'nin bocaladığını, hedeflerinin şaştığını fark etti. Çünkü kalbi atmamaya başlamıştı. Favashi'nin son oklarından, onlar da sönüp yok olmadan önce kurtuldu.

Karşısında, Çin Başmeleği havada salındı ve gözleri bir anlığına açılarak Raphael'in aşına olduğu koyu kahverengiyi ortaya çıkardı. "Raphael." Fısıltıyla çıkmıştı. "Beni almasına izin vermemelisin."

Gözlerinde yine siyah çizgiler belirdi.

Raphael ileri atıldı. Favashi'nin hizmetkârları onu durdurmaya çalıştı ama Jason ve Illium ikisinin önünü kesmişti bile. Dört dövüşçü çarpışırken kılıcın kılıca vuruşu havada çınladı.

"Emri ver," dedi Raphael Favashi'ye, aralarında sadece bir kıl payı mesafe varken. "Çabuk, yapabiliyorken."

Favashi parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı, gözlerini sıkarak kapattı ve hiçbir şey söylemedi. Ama Illium ve Jason'la dövüşen iki melek geri çekildi. Biri, "Leydim?" dedi.

Favashi onlara ne mesaj verdiyse, ordusunun geri kalanına doğru uçtular. Dönmeye başlayan

Bir.

"Ben ele geçirilecek bir ölümlü değilim," diye homurdandı Favashi. "Kırılacak bir canavar değilim." Her kelime güç, öfke ve hiddetle kıpkırmızıydı. "Ben bir başmeleğim."

Siyah gözbebeklerinin üzerinde yine çatırdadı. Bir zamanlar Raphael'i kör etmeye çalıştığı gibi. "Bu Lijuan'ın bir parçası mı?" Uram arkasında bir enerji yankısı bırakmıştı ama kurbanı Holly gençti ve Favashi'den çok daha zayıftı.

"Bir enfeksiyon gibi hissettiriyor. Başmeleklerin kemiklerini kemirmek için tasarlanmış öldürücü bir enfeksiyon." Sertçe titredi, sanki içinde bir savaş veriyormuş gibi geri çekilmeye başlamadan önce kanatlarının eskimiş fildişi renginde siyah çizgiler belirdi.

"Seni alabileceğini sanmıyorum, Raphael. Onu yendin. İşte bu yüzden, beni delilikle savaşmaya ittiğinde, savaşı sana taşımak için savaştım." Gözleri Raphael'in parmak uçlarında dans eden orman ateşine takıldı. "Bu ölüm Çin'de gömülü. Oraya kimseyi gönderme. Bizden birini değil. O bizim için yapıldı." Sırtı kamburlaştı, ağzından bir çığlık döküldü ve bu bir şiddet, bir delilik çığlığıydı.

Raphael elini doğrudan Favashi'nin kalbinin üzerine koydu, avucu isteğini yerine getirmesi için ikna edebileceği son orman ateşi fısıltılarıyla yanıyordu. Favashi ölümcül olabilecek bir darbeye karşı koymak yerine bileğini kavrayarak onu kendine çekti.

Ve orman yangını onu delip geçti.

Siyah, yakıcı bir orman yangını altında kanatlarından kayboldu, çığlık atan çılgınlık durdu ve ona tekrar baktığında gözleri o tanıdık zengin kahverengiydi. "Yok edilip edilmediğini bilemem. O yerde çok uzun süre kaldım."

Lijuan neye dönüşmüştü ki arkasında bir başmeleğe saldıran bir virüs bırakabilmişti? Charisemnon'un hastalığa neden olan yetenekleri bile Kadro'ya ulaşmaya cesaret edemedi.

Favashi'ye "İçine orman ateşi sokmaya devam edemem," dedi. "Eğer Lijuan'dan doğan bir ölümle enfekte olursan, orman yangını eninde sonunda seni öldürecektir."

Favashi'nin kafası sarsıldı, yüzünde aniden uzaklara bakan bir ifade belirdi. "Bölgenizde başka türlü bir ateş var. Beni çağırıyor."

Raphael'in önünde yüzü yumuşaklığını kaybetmeye başlamıştı, ta ki kemikleri derisine doğru itilene, köprücük kemikleri aniden ortaya çıkana, kolları artık pürüzsüz değil, kemiklerle pürüzlü olana kadar. Elena'nın tüketildiği gibi o da tüketiliyordu.

"Bununla savaşmak tüm enerjimi aldı," diye homurdandı, artık kemiklerinde yağ yoktu, derisi sadece kemikleri, kasları ve tendonları bir arada tutuyordu. "Vahşi ateşinin onu yiyip bitirdiğini hissediyorum ama yapmalıyım..." Buruştu.

Raphael onun iskelet formunu yakaladı ve ordusunun uzaklarda kaybolduğunu doğruladıktan sonra, doğrudan topraklarında Favashi ile konuşabilecek tek ateşe doğru uçtu.

Illium onunla birlikte hareket ederken Jason, Illium'un emrine karşılık veren filoların kontrolünü ele almak için ayrıldı.

Raphael'in böyle bir olasılık için hazırladığı plana göre, New York kuvvetleri artık dışa doğru yayılacak ve Jason'ın casusları Favashi'nin ordusunun Çin'e indiğini bildirene kadar tüm sınırlarını sürekli gözetleyecekti.

Catskills'in eteklerindeki obruğa yapılan yolculuk Illium için yine zor geçmişti. Yorgunluğuna ve kalbinin durmasına rağmen Raphael hiç pes etmedi, Elena'nın yanına dönmesi gerekiyordu. Mavi kanatlı melek oraya vardıklarında terden sıırılsıklam olmuştu.

Ah, gelmişsiniz.

"Sınıra doğru, Bluebell - bu bir başmelek ile Kadimlerden bir Kadim arasındaki bir meseledir."

Illium'un yüzünde isyan ifadesi vardı ama başıyla onayladı ve obruğun en ucunda durmaya başladı.

Lavlar kabarmaya başladı ve tam merkezinde bir girdap oluşturacak şekilde yayıldı. Elena bunu hayret verici bulurdu, diye düşündü. Ayrıca şimdi ne tür bir çılgınlıkla karşı karşıya olduklarını da merak ederdi.

Zombiler, Başmelek. Ateş püskürtenler.

Evet, cesurca onun yanında kalırken bunu mırıldanırdı.

Ama alevlerin içinden çıkan bir zombi değildi. Ateşten oluşmuş bir kadındı. Parlayan magma, obruk olan girdaba yeniden katılmak üzere uzaklaştığında, soluk yeşilden uzun bir elbiseye bürünmüş bir melek gördü; bu elbise şekil verilmiş hava gibiydi; vücudunun gür kıvrımlarına hem yapışıyor hem de onlardan uzaklaşıyordu. Saçları lila rengindeydi ve gözleri boş, kanayan kürelerdi. Koyu kırmızı gözyaşları yanaklarından süzülürken, teni acımasız beyaz bir tuval gibiydi. Buna karşılık kanatları maviyi andıracak kadar derin bir menekseydi.

Kanatlarının yumuşak vuruşlarıyla Raphael'e ulaşarak, o görmeyen gözleriyle ona baktı. "Senin yarım bir kalbin var." Bir duraklama, bir kaş çatma. "Ve senin iki kalbin var. Yine de bütün değilsin."

"Elena'm uyanana kadar bir bütün olamayacağım." Mutlak bir gerçek. "Ne görüyorsun?"

"Gelecek çarpıtıldı." Kanlı bir damla gözyaşı elbisesini lekeledi. "Hiçbir şey görmüyorum. Milyonlarca olasılık görüyorum. Kaos ve dehşet görüyorum. Umut ve yaşam görüyorum. Olabilecek her şeyi görüyorum."

Kaderle savaştık ve zamanı değiştirdik, Elena-benim. Geleceği şekillendirmek artık onların.

Cassandra, tırnakları kanla kaplanmış parmaklarıyla onun yüzüne dokundu. "Ambrosia akacak ve bir ölümlü, bir başmelek doğruyu sevdiğinde melek olacak." Bu sözleri şarkı söyler gibi bir sesle söyledi. "Gördüğüm ve yazdığım buydu ve bu doğan bir gelecekti."

"Elena ilk melek yapımıdır." Neden hiçbir kayıt, takip edilecek hiçbir yol haritası olmadığının cevabı buydu; ambrosia efsanesi, efsane olacak kadar yaşlı bir melek tarafından söylenen bir kehanetten doğmuştu.

Cassandra kollarını uzattı. "Akraba soyundan gelen bu çocuk benim. Şu anda ve bu zamanda, o benim."

Raphael ona Favashi'yi verdi çünkü başka seçenek yoktu ve Favashi buradan bahsetmişti. "Ne zaman dönecek?"

"Delilik geliyor. Hayat geliyor. Mucize geliyor. Ölüm geliyor. Gelecek tekrar ve tekrar çarpıtıyor." Yorgunluk, çok acı veren bir yorgunluk. "Uyumak için çok çabalıyorum, ama uykumda bile rüya görüyorum. Görüyorum." Bir duraklama. "Aşkına yardım ettim, bu kehanetim zamanı değiştirdi. Henüz görülmemiş, henüz bilinmeyen yeni bir şafak."

Favashi'nin zayıf bedenine sıkıca sarıldı. "Ateş temizler. Ateşe ihtiyaç duyulacağını biliyordum. Bu gün ve bu zamanda ateşe ihtiyaç duyulacaktı. Çünkü onun dönüştüğü şeyle tek başına savaşılamazsın. Kadro tek başına uyuyan kötülükle savaşamaz."

Cassandra Favashi'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Ölüm Başmeleği. Kabus Tanrıçası. Gölgesiz Wraith. Yüksel, yüksel, ölüm saltanatına yüksel. Sonun gelecek. Sonun gelecek. Yeninin ve eskinin ellerinde. Ölümlülük tarafından öpülen bir Başmelek. Uykusu bitmeden uyanan gümüş kanatlı bir Uyuyan. Ateşten gözleri olan kırık bir rüya. Paramparça. Paramparça. Paramparça."

Daha fazla kanlı gözyaşı. "Bu olacaktı. Ölüm, sonsuz ölüm, ardından zafer. Ama sen ve benim kırılğan, cesur kehanetim kaderi yeniden yazdınız, olacak geleceği sildiniz. Zaman bükülür ve değişir. Geriye sadece bir sabit kalıyor. Uyuyan, Wraith, Tanrıça. Yüksелеcek ve canavarlaşacak."

Cassandra kendini lavın içine doğru indirmeye başladı. Erimiş çekirdeğe ulaşmadan önce tekrar sıvı ateşten bir varlık haline gelmişti, Favashi ona karşı görünmezdi.

Obruk gözlerinin önünde kapanmaya başladı.

Melek efsanelerinden fırlamış bir Kadim ile karşılaştıktan iki dakika sonra, orada hiçbir şey yoktu, bir obruğun daha önce var olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Toprak çıplak değildi. Otlar büyümüş, üzerinde çakıl taşları yuvarlanmış ve rüzgâr çitin bariyerine doğru kar savurmuştu.

Elena böyle bir manzarayı kaçırdığı için memnun olmayacaktı. Göğsünün içinde kalbi ağır ağır atmaya başladı. Gel,

Illium. Bugünkü düşüşüme dikkat etmelisin.

Mavi kanatlı melek eve dönüş yolu boyunca onun altında uçtu.

Ama güvenli bir şekilde inmiş olsa bile, Raphael henüz dinlenemiyordu. Önce Kadro'yu Çin konusunda uyarmalıydı. Asla göz ardı edilmeyecek bir işaret kullanarak acil bir toplantı çağrısı yaptı. Yüzleri çalışma odasındaki ekranda birbiri ardına belirdi, soğuk ve ölümsüz ve Cascade doğumlu güçle değişmişlerdi.

Sadece çarpıcı derecede güzel ve son derece çıkarıcı Michaela farklıydı. Solgun ve yorgun görünüyordu.

Raphael sadece Favashi'ye olanları anlatmış, Cassandra'nın Lijuan'ın bir sonraki uyanışında dünyayı yok eden korkunç bir güç olacağına dair söylediklerini paylaşmıştı. Kadro için bile çok büyüktü.

Onun kısa ve sert raporunun ardından sessizliği bozan Caliane oldu. "Bunu hayal edip etmediğini sorardım oğlum, ama hayal kuramayacak kadar pratik ve pragmatik bir savaşçı olduğunu biliyorum ve Favashi'nin tuhaflığını bir ay önce ona danışmanlık yapmak için uçtuğumda ilk elden gördüm."

Bir sonraki konuşan Neha oldu. "Ben de öyle," dedi Hindistan'ın Başmeleği, sari elbisesi tenini ışıkla parıltıdan bir sarıydı. "Kibir diye geçiştirmek istedim ama varlığında bir sahtelik vardı, sanki üzerinde bir gölge yatıyordu."

Raphael enerjisini korudu ve Titus "Çin güvenli değil" diyene kadar tartışmanın kendi hızında akmasına izin verdi.

Tüm Kadro hep birlikte başını salladı.

Charisemnon'un yüz ifadesi bile kararmıştı. Ne de olsa Başmeleklerin av olmaması gerekiyordu. Tarihlerinde böyle bir çizgi daha önce hiç aşılmamıştı.

"Korumasız bırakılamaz." Alexander'ın gümüş gözleri, Elena'nın irislerinin etrafındaki gümüş halkanın acı verici bir yankısıydı. "Lijuan'ın kayıp olduğu kısa süre içinde neler olduğunu gördük. Favaşi'nin ne kadar süre ortalıkta olmayacağını bilemeyiz."

Raphael, "Lijuan'ın kendi topraklarında bıraktığı şey her neyse, bunun yalnızca baş melekleri etkilediği konusunda kararlıydı," dedi.

işaret etti. "Favashi'nin kendisine sadık olan ve bu arada işleri yürütebilecek çok sayıda güçlü adamı ve kadını var. Ayrıca bizden Çin'de dönüşümlü olarak görev yapabilecek kadar çok kişi var, böylece onun topraklarında yerleşik bir başmelek olmasa bile hiç kimse Kadronun varlığını unutmayacak."

Hızlıca bir uçuş döngüsü oluşturuldu. Hiçbiri Çin'e inmeyecekti ama bir başmeleğin gücünü hissettirmek için inmesine gerek yoktu. Raphael, Pasifik Adalarının Başmeleği Astaad ve diğer birkaçı, Favashi'nin yokluğunda onun bölgesini denetleme sırası kendilerine geldiğinde Japonya'da kalacaklardı.

Caliane tarafsız bir bölge olarak görülüyordu. Elbette tarafsız değildi, her zaman Raphael'in köşesinde savaşırdı. Ama aynı zamanda bir başmeleğin kendi bölgesine konuk olmasını da yadırgamazdı - belki de Nadiel'e olan sevgisinden kaynaklanıyordu ama Raphael'in annesi başka bir başmeleğin yakınlarda bulunmasına nispeten uzun süreler tahammül edebilirdi.

Ayrıca hiçbirinin bir başmeleğin kendi bölgesinde bulunmamasını kullanarak o bölgede bir yer edinmeye çalışmayacağı konusunda da anlaşmaya varıldı. Kadronun geri kalanı, dostluklar ya da ittifaklar ne olursa olsun, böyle bir girişime karşı birleşecekti. Bu, vampirleri kontrol etmekle ilgili bir şeydi; Kadro, diğer düşmanlıkları ne olursa olsun dünyanın kana susamışlık içinde boğulmasına izin vermeyecekti.

Neha fazladan vardiya almak için gönüllü oldu. "Benim için daha az mesafe olacak ve beni görmeleri onlara bir başmeleğin kolayca ulaşabilecekleri bir yerde yaşadığını hatırlatacak."

Caliane de ekstra vardiyalar için gönüllü oldu. "Beş yıl," dedi annesi daha sonra. "Eğer Favashi hâlâ uyuyorsa, o zaman uzun vadeli bir plan yapmalıyız."

"Karar verilmiştir," dedi Kadro ve toplantı sona erdi.

Yarası derisinin altında kanayan Raphael sendeleyerek merdivenleri çıktı. Böyle bir yaranın başka bir başmeleğe karşı savaşa değil, anshara'nın derin iyileşmesine ihtiyacı vardı.

Efendim. Efendim. Efendim. Odaya girdiğinde Lejyon'un

sesleri kafasını doldurdu. Koza çok küçük. Dismay in

Her kelimeyi. Kanatları nerede büyüyecek?

Elini kalbine bastıran Raphael yatağa ve avcısının uzun bedenini ve olağanüstü kanatlarını taşıyamayacak kadar küçük olan krizalitten akan ipeksi ipliklerin üzerine düştü. Kendi kanadı krizalitin üzerine düştü ve kalbi durdu.

Lejyon

Birincil, Raphael'in kanının vücudundan doğrudan krizalite doğru **sızmasını ve** orada hiçbir iz bırakmadan emilmesini izledi. Elena'nın krizalitinden gelen filamentler onun üzerine yayıldı ve onu narin bir battaniyeyle koza gibi sardı.

Lejyon oturdu. Nöbet tuttular.

Zaman geçti.

Aeclari'ye sadık olan diğerleri uyudukları yere geldiler ama uyuyan çifti rahatsız etmediler. Lejyon'un Kılıç olarak düşündüğü kişi, baş meleğinin yaşadığından emin olmak için sadece bir kez içeri girdi.

Lejyon'a başmeleğin anshara'da olmadığını, mantığa da izin veren derin iyileştirici uykuda olduğunu söyledi.

Raphael'in uykusu bunun ötesindeydi. Nefes almıyordu. Kalbi atmıyordu. Ama yaşıyordu, saçları beyaz tellerin altında geceyarısıydı ve teni altınla çatlamıştı.

Elena'yı kimse bilmiyordu. Koza, Elena'nın bir meleğe dönüşmesini izleyen şifacı için donuktu ve yüzünde kederden derin oluklarla oradan ayrıldı.

Bluebell dediği kişi sık sık balkonda sessiz bir nöbetçi gibi dururdu.

Bir keresinde eve savaşçı bir çocuk gelmişti. Kız kardeşini görmek istiyordu ama Lejyon Elena'nın buna asla izin vermeyeceğini biliyordu. Ölümlü değillerdi ama genç bir kalbi korumanın ne demek olduğunu anlayacak kadar ölümlülerin dünyasında bulunmuşlardı. Ama savaşçı çocuğa Elena'yı göremeyeceğini söylemek zorunda değillerdi.

Sık sık Lejyon'a yiyecek ya da içeceğe ihtiyaçları olup olmadığını soran Montgomery adlı kişi, görevini sessiz bir sesle yerine getirdi,

ve ağladığında savaşçı çocuğu yakınında tutan nazik kollar. Ama diğerleriyle konuşan Kılıç'tı, çünkü onlar Elena'yı aramak için Kule'ye gelmişlerdi. Sara, diğer tüm avcı savaşçılar adına konuşan Elena'nın kalp dostu. Jeffrey, baba olmayan baba. Ve Beth, Kule'den çok korkan ama Elena'yı sormaya gelen kız kardeş.

Diğerleri gelmedi ama Lejyon siyah kanatlı Fırtına'nın Blade ile konuştuğunu duydu ve Kadronun New York'u izlediğini biliyorlardı. Raphael neredeydi? diye sordular. Eşi neredeydi? Aeclari'nin şehrine hastalık gönderen kişi bu toprakları ele geçirmeyi düşündüğünde, gülen ve kadınları güldüren başmelek güçlerini hastalıklı başmeleğin sınırına yığdı ve barış sağlandı.

Anne geldi. Oğlunu görmek için bıçakla savaştı. Kılıç hareket etmedi. "Sen bir baş meleksin," dedi ona, hayatını tehdit ettiğinde, "ama o benim efendimdi. Geçmene izin veremem."

Anne çok güçlüydü ama deli değildi. Bu hayatta değil. Acımasızca savaştı ama yok etmedi. Ve Kadro'nun diğer üyelerine, New York için gelirlerse, kendisi için de geleceklerini açıkça belirtti. Bir zamanlar Anne'nin olan General, sessiz bir bağlılık sembolü olarak yırtıcı kuşlarını ve vahşi kedilerini şehre gönderdi.

Ve barış devam etti.

Kızının yasını tutan ve Raphael'e nefretle ama bazen de kederle bakan Kraliçe, Bıçak'a Uyuyan Ölüm Veren'in ülkesinde süregelen gariplikten bahsettiğinde, ona efendisine söyleyeceğini söyledi. Ne zaman olacağı hakkında bir şey söylemedi, o da sormadı.

Ve barış devam etti.

Sulardan ve adalardan gelen başmeleğin topraklarını depremler kasıp kavurdu. Böyle şeyler olmamalıydı ama oldu. Buz hiddetleri güneş ışığı ve gümüşün başmeleğinin topraklarını vurdu. Sıcaklık, güzelliğin başmeleğinin dağlık bölgesini haşladı. Ve başmeleğin topraklarının derinliklerinde

Uyuyan ölümü veren, büyüyen bir boşluk vardı, binlerce kişi iz bırakmadan gitti.

Ama barış devam etti.

Aeclari evinden olanlar Lejyon'un uyku yerini koruma hakkını kabul ettiler, faaliyetleri sessiz ve neredeyse sessizdi. Başmelek ve eşi olmadan, varlık sebeplerinden yoksun otomatlar gibi hareket ediyorlardı.

Lejyon tüm bunları gördü. Yedi yüz yetmiş yedi kişiydiler ve aeclari uyurken hepsi nöbet tutamazdı; birçok görev yaptılar ve bilgi paylaşıldı. Ama her zaman, çekirdekleri izledi ve nöbet tuttu. Bu onların gerçeğiydi. Bu onların varoluşuydu.

Koza büyüdü. Çok yavaş. Çok küçük. Hâlâ çok küçük.

Lejyon hareket etmedi.

Başmelek kalbinin yeniden çalışmasını dinlediler.

Krizalitin açılmasını beklediler.

İzlediler.

"Şşş, sevgilim, şşş."

Raphael medeniyetten uzak bu yemyeşil tarlada uzun zamandır durmamıştı. Düştüğünde daha çocuktı. Annesi onu yeryüzüne çarptığında. Kanı çimenlerin saf yeşili üzerinde yakut gibiydi, her bir iplik mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı, her bir çiğ damlası bir elmadı.

Ve kemikleri, o kadar çok parçaya ayrılmıştı ki emekleyemiyordu bile.

Mevsimler dönerken tarlada uzanmıştı. Bir böceğin yeryüzünde çalışmasını izlemişti. Ve kuşların ötüşünü dinledi. Ona böğürtlen getirmişlerdi, o kuşlar, onu yuvadan düşmüş bir yavru sanmışlardı. Orada, kırık kanatlarını otların üzerine açmış yatarken, otlar onun etrafında, onun üzerinde büyümüşü.

Kanında kır çiçekleri açmıştı.

Annesinin narin ayaklarının uzaklaştığı anı aklından çıkmıyordu. Çıplak tabanları çimenlere basarken, elbisesinin beyazı ayak bileklerinde titriyordu.

"Gözleri güneşin kalbi kadar saf bir mavi. Saçları gece yarısının kalbi. Onun aynası olan oğlum."

Bu sahada kırık bir ayna gibiydi.

Kuşlar sessizliğe gömülürken Raphael kaşlarını çattı. "Ayna," diye yüksek sesle konuştu annesinin onu bıraktığı bu tarlanın sessizliğinde.

Aeclari aynadır.

Ayna yeterli değil.

Sesler zamanın dışındaki bu yerin huzuruna karıştı ve rüya gördüğünü biliyordu. Ve en son ne zaman

bu anıyı yaşamıştı. Elena o zaman rüyasını işgal etmişti. Lejyon onu kendi alanlarına çektiğinde, onu denizin stygian karanlığında da bulmuştu.

Sesler sessizliği bir kez daha bozdu, kılıç kılıca karşı, umutsuz bir savaş.

"Biraz yardım et, Başmelek." Ses zayıftı, ama sessiz olsa bile bunu anlayabilirdi.

Eşi yine rüyasını istila ediyordu.

Raphael, bunun sadece zihninin onu bulmaya çalışması ve boşluğu illüzyonla doldurması olduğunu bilmesine rağmen, kılıçlarını sırtındaki çapraz kılıflardan çıkardı ve çimenlerden çıkıp ona okyanusun altındaki karanlığı hatırlatan koyu gri bir hiçliğe doğru adım attı.

O zaman onu ateşle yakmış ve küçük bir güneş yaratmıştı.

Bedeninden yeni doğmuş orman ateşi titreşimlerini çıkararak griye doğru fırlattı. Dünyayı aydınlattı. Ve gördüklerini bilinçli bir şekilde işlemeyen önce dönüyordu, sırtı Elena'ninkine sertçe çarpıyordu.

Yüzü olmayan bir saldırganın saldırısını engellemek için kılıçlarını kaldırdı.

"Neden bu kadar uzun sürdü Başmelek?" Elena geri seslendi. "Kalbimi seninkinin etrafında büyütüyorum," diye cevap verdi.

Çengel pençeli, kana susamış üç vampirin ilerleyişini engellemesine yardım etmek için dönerken. "Kalbini güvende tutacağım ama o bir başmelek için fazla ölümlü. Etrafında ölümsüz bir tane büyütmeliyim."

Zor nefes alan Elena, "Bu çok garip, çünkü göğsümün içinde kocaman bir kalp var. Yine de buna alışıyorum." Kadının sırtı tekrar adaminkine çarptı, adamın kanatlarını kestiği yerdeki kabarık yara izleri kadının ve adamın giysilerinin arasından bile görünüyordu. "Cascade lanet olası kanatlarımı aldı!" Her kelimeye, hedefini bulan bir fırlatma bıçağı eşlik etti.

Raphael'in vücudu kıpırdandı, kanı alevlendi. "Ben mi senin rüyadayım Elena, yoksa sen mi benimkinde?" Kendini gerçek hissediyordu, bir yanılsama değil. Teni onunkine değdiğinde, kanadı hareket ettiğinde

Vücudunun her yerinde, sesi ona ulaştığında, her şey Doğru.

"Hiçbir fikrim yok." Onunla tekrar yüzleştğinde sahiplenici bir öpücük, ham fiziksel eylem her türlü hayal ve yanılsama kavramını sildi.

Gözleri eriyerek gümüşe dönüştü, güzelliği insanlık dışıydı. "Şimdi hatırladım, Başmelek." Dönerek bir başka saldırıyı daha engelledi, o da aynısını yaptı.

Tekrar bir araya geldiklerinde nefesi kesilmişti. "Bana kalbini vermemeliydin. Benimkini almamalıydın - bir tarafı Cascade tuhaflığıyla birlikte tamamen ölümlüydü."

"Bir teşekkür iyi olurdu." Çürüyen uzuvlarıyla yeniden doğan bir sürünün kafasını kesti. "Her gün bir adam sana kalbini vermiyor."

"Şakalar hakkında ne demiştin?" Rakipleri tarafından saldırıya uğramadan önce kılıcının kabzasıyla onu hafifçe dürttü.

Küçük bir huzur anında: "Raphael, bunu daha ne kadar sürdürebiliriz?"

"Çok sürmez," dedi, grinin ötesindeki çimenlerin yeşilini görebiliyordu. Dışarı adım atabilir ve o parlak, parlak ve kanlı alana geri dönebilirdi. "Sahayı görebiliyor musun?"

"Hangi alan? Hayalini kurduğun alan mı?" "Evet."

"Hayır."

"O zaman ben senin rüyadayım." Ölümlü eşi bir zamanlar onun rüyasını istila etmişse, onunkini de istila edemez miydi? Onu rüyalarına, onu saf gücün soğuk ve kalpsiz bir varlığına dönüştürmeye çalışan kan fırtınasına demirlemişti.

Elena'yı kendine doğru çekerek bir kılıcını kınına soktu ve boynunun yan tarafını kavradı. "Elena benim, sen benim çapamdın, şimdi ben seninim."

Elini yanağına götürdü, orman yangını ışığı solmaya ve karanlık çökmeye başladığında bile kılıcı yanına düştü.

onu tüketmeye hazır bir şekilde yaklaştı. Arkasında, tarlanın yeşili daha da parlaklaştı.

"Çok yorgunum Başmelek," dedi pes etmenin anlamını bilmeyen vahşi ve güzel Elena. "Gerçekten uyanmamız gerekiyor."

Direndi. "Koza çok küçük."

"Kanat yok mu? Yoksa daha da eksik uzuvlardan mı bahsediyoruz?" Parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Yakında öğreneceğiz." Kollarına girmeden önce bir iç çekti.

Etraflarındaki gri öfkeyle ona doğru uzanan dalları kavriyordu. Ve Cascade istediğini elde edip onu tüketmeden önce onları uyandırması gerektiğini biliyordu. Elena bile sonsuza dek savaşılamazdı. "Bizi nasıl uyandırabilirim?"

"Kan fırtınasını hatırla," dedi, gözleri kapandı ve gücü tükenirken kılıcı yere düştü.

Zihni kıpkırmızı olan gökyüzünü, buz parçaları gibi yağan yağmuru düşünerek kanıyordu. Onu ağzına kadar doldurmak isteyen karanlık ve eski güçten vazgeçmişti çünkü aynı güç Elena'yı soğukluğuyla öldürebilirdi.

Onu vücudundan çıkarmış ve kendini gerçekliğe geri döndürmüştü.

Bugün, damarlarını dolduran altın şimşegin orman ateşine dönüşmesiydi. Kontrol edebildiği bir güç. Kullanabileceği ve onu kullanmayan bir güç. Ama-"Hiçbir güç sana değmez, Elena-mine. Seninle geçireceğim tek bir ölümlü ömür için ölümsüzlükten vazgeçerim."

"Diğer tarafta görüşürüz, Başmelek."

Çok parlak ve çok güzel olan orman ateşinin her damlasını serbest bıraktığında kelimeleri henüz şekillenmekte olan seslerdi. Ve kalbi ölümlü bir dokunuştan daha fazlası olduğu için, bu enerjiye yere gitmesini söyledi. Gökyüzünü yüzlerce meleği varoluştan silen bir cehenneme çevirmek için değil, kendini toprağa kazımak için.

Işığın yakıcılığında siluet halindeki beyaz baykuşları altın rengi gözleriyle izlerken görmesi ürkütücüydü.

Cassandra! Ne görüyorsun!

Gelecek hizalanır. Yollar seçilir. Ölüm gelir. Çok durgun bir ses, derin bir uykuya dalıyor. Böyle bir ölüm, alevlerin çocuğu. Kabus Tanrıçası. Gölgesiz Hayalet. Ölüm saltanatına yükseliyor.

Sonunu görüyor musun? diye sordu, orman yangını ışığı yayıldıkça yayıldı.

Görüyorum . . . Her kelimedede ağır bir uyku.

Cassandra! Işık neredeyse kenara gelmişti, Elena kollarında hareketsizdi. Ne görüyorsun!

Gümüştten kanatlar. Mavi kanatlar. Ölümlü kalp. Kırık hayaller. Paramparça. Paramparça. Paramparça. Bir parçalanma. Bir mezar. Ölümsüzlerin uykusuna dalan bir varlığın son bir iç çekişi. Sonu görüyorum. Görüyorum.

Raphael uyandığında yüzünün yan tarafı parlayacak kadar sıcak toprakla kaplıydı, dinlenmesi erken bitmişti ve yeni kalbi henüz hazır değildi. Kalbin, şiddetli enerji salınımının ağırlığı altında kırıldığını ve içindeki küçük ölümlü kalbi açığa çıkardığını fark etti. O küçük kalp basınçtan patlamıştı.

Parçalar kanında yüzüyor, tüm sistemi boyunca yollarını örüyorlardı. Vahşi ateşten yoksun bir sistem. Altın şimşekten de yoksun. Kaybını ve göğsündeki acıyı umursamadan gözlerini açtı ... ve sıvı gümüşe baktı.

Kitaptan bir alıntı için sayfayı çevirin

Gümüş Sessizlik

**Nalini Singh'in inanılmaz Psi-
Changeling Trinity serisinin ilk
kitabı!**

Bölüm 1

Bir Merkant olmak, iradeyle, zekayla ve acımasız bir hassasiyetle hareket eden bir gölge olmaktır.

-Ena Mercant (2057 civarı)

SILVER MERCANT kontrole inanırdı. Yaptığı işte onu bu kadar iyi yapan şey de buydu; asla hazırlıksız yakalanmazdı. Her şeye hazırlıklıydı. Ne yazık ki, dairesinin kapısında duran ağır kaslı adama hazırlanmak imkânsızdı.

"İçeri nasıl girdin?" diye Rusça sordu, buranın onun bölgesi olduğunu unutmaması için kapının önünde ve ortasında durmaya dikkat etti.

Ayıların her şeyi yollarından itmek gibi bir alışkanlıkları vardı.

Bu ayı, kapı pervazının kenarına yaslandığı yerde geniş omuzlarını silkti. "Kibarca sordum," diye cevap verdi aynı dilde.

"Moskova'nın merkezindeki en güvenli binada yaşıyorum." Silver bal rengi teniyle kare çeneli yüze baktı. Bronzlaşmamıştı. Valentin Nikolaev kışın bu rengi korur, yazın daha da koyulaşırdı. "Ve," diye ekledi, "bina güvenliği 'iyi' kelimesinden anlamayan eski askerlerden oluşuyor." O askerlerden biri de bir Mercant'tı. Kimse bir Mercant'ın yanından geçerken konuşamazdı.

Bu adam hariç. Bu adam, bu binanın otuz dördüncü katında kapısının önünde ilk kez belirmiyordu.

"Benim özel bir cazibem var," diye cevap verdi Valentin, iri vücudu ışığı engelliyor ve derin gülümsemesi yanaklarındaki tanıdık oluklara yerleşiyordu, saçları mürekkep siyahıydı ve o kadar dağınıktı ki, bir tarağı olup olmadığını bile merak etti. Saçları, yüzünün sert açılılarıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde ipeksi bir dokuya sahipmiş gibi görünüyordu.

Hiçbir yeri gergin değildi, vücudu bir kedininki kadar tembeldi.

Onun zararsız görünmeye çalıştığını biliyordu ama aptal değildi. Saldırı ve savunma eğitimine rağmen, StoneWater klanının alfası onu fiziksel olarak bir böcek gibi ezebilirdi. Silahsız yenemeyeceği kadar kaslı ve güçlüydü. Bu yüzden Silver'ın zihninin acımasız bir silah olması iyi bir şeydi.

"Sabahın yedisinde beni neden görmek istedin?" diye sordu, çünkü adamın güvenliği nasıl atlattığını anlatmayacağı belliydi.

Üzerinde bir veri kristali bulunan elini uzattı. "Klan, EmNet'e son üç ay boyunca ele aldığımız küçük olayların bir dökümünü vereceğine söz verdi."

Bu "küçük olaylar" Psy, insanlar ya da klan dışı şekil değiştirenlerin StoneWater tarafından kontrol edilen bölgede ya da ayı klanı üyelerinin yardım edebilecekleri kadar yakın oldukları başka yerlerde yardıma ihtiyaç duydukları zamanlardı. Trinity Anlaşması'nın himayesi altında yürütülen dünya çapındaki Acil Müdahale Ağı'nın yöneticisi olarak Silver, mevcut tüm kaynakları koordine eden kişiydi ve dünyanın bu bölümünde buna StoneWater ayları da dahildi.

Elbette, onlara bir şey yapmalarını emretme yeteneği yoktu - bunu yırtıcı bir şekil değiştiren üzerinde denemek tam bir başarısızlık egzersiziydi. Ama isteyebilirdi. Şimdiye kadar aylar hep yardımcı olmuştu. Veri kristali ona her bir vakayı yönetmek için kaç klan üyesinin ve/veya diğer kaynakların gerekli olduğunu söyleyecekti; bu da gelecekte taleplerini ince ayarlamasına yardımcı olacaktı.

Kristali aldı, klanın alfasının neden verileri bizzat teslim etmek için geldiğini sorma zahmetine girmede.

Valentin işleri kendi bildiği gibi yapmayı severdi.

"Selenka neden onun bölgesini ihlal etmenize izin veriyor?" Dönüşenlerin erişimi söz konusu olduğunda, Moskova'nın bu kısmı üzerinde BlackEdge kurtlarının kontrolü vardı. Şehir, kurt sürüsü ve ayı klanı arasında eşit olarak bölünmüştü ve kendi bölgelerinin geri kalanı bu merkezi ayırım çizgisinden dışarıya doğru ilerliyordu.

Bu apartman kurt yarısına düştü.

Valentin gülümsedi, gece karası gözleri tarif edemeyeceği bir şekilde parlıyordu. "StoneWater ve BlackEdge artık arkadaş."

Eğer Silver bir şeyler hissedebilseydi, yüzünde tam bir inançsızlık ifadesi belirebilirdi. Rusya'nın en güçlü iki sürüsü arasında bir iş ilişkisi vardı ve artık şiddetli çatışmalara girmiyorlardı ama arkadaş da değillerdi. "Anlıyorum," dedi, oniks gözlerden başka bir yere bakmayı reddederek.

Yırtıcı şekil değiştirenler bazen şekil değiştirmeyenlerle etkileşime girerken bile göz teması kurmamayı itaatkâr bir davranış olarak algılayabiliyordu. Ayılar bunu kesinlikle itaatkâr bir davranış olarak algıladılar. Onlar da bu konuda pek kurnaz sayılmazlardı. Aslında ayılar, Kaleb Krychek'in kıdemli yardımcısı ve EmNet'in başı olarak çalıştığı süre boyunca tanıştığı şekil değiştirenler arasında en az kurnaz olanlarıydı.

"Ne görüyorsun, Yıldızıışı?" Valentin, derisinin altında yaşayan hayvandan bahseden o derin gürültülü sesiyle sordu.

Silver onun kendisine ısrarla taktığı isme tepki vermeyi reddetti. Gerçek ismini kullanmayarak nezaketsizlik ettiğini söylediğinde, adam ona medvezhonok, oyuncak ayım demesini, kendisinin de buna aldırmayacağını söylemişti. Hakaret etmesi ya da donup kalması imkânsız görünen bir adamla mantıklı bir konuşma yapmak zordu.

Ayılar.

Selenka Durev'in bunu birden fazla kez sıkılmış dişlerinin arasından söylediğini duymuştu. Silver'ın Sessizlik Protokolü altındaki koşullanması bozulmamış, zihni tüm duygulardan arınmış olsa da, tanıdığı süre içinde

Valentin, kurt alfanın tepkisini anlamaya başlamıştı. "Veriler için teşekkür ederim," dedi şimdi ona. "Bir dahaki sefere, bizim uygar dünyada e-posta dediğimiz bir icadı düşünmek isteyebilirsiniz."

Kahkahası o kadar büyüktü ki havayı doldurdu, dairesinin tüm alanını doldurdu.

Bu düşüncenin hiçbir anlamı yoktu ama Valentin onun yanında güldüğünde saat gibi işliyordu. Kendisine defalarca dünyanın en güçlü adamı için çalıştığını söylemişti; Valentin sadece bir değişen alfabeydi. Ne yazık ki, şekil değiştiren alfaların kendilerine özgü güçlü bir karizmaları varmış gibi görünüyordu. Ve bu ayı alfada bundan fazlasıyla vardı.

"Teklifimi düşündün mü?" diye sordu, gözlerinde hâlâ kahkaha vardı.

"Cevabım aynı," dedi Gümüş, göğsüne bir yanık yayılırken. "Seninle dondurma yemeye gitmek istemiyorum."

"Gerçekten güzel dondurma." Gülümsemesi kaybolan Valentin aniden kapı pervazına yaslandığı yerden doğruldu, cüssesi ve kasları tehlikeli bir şekilde ortaya çıkmıştı. "İyi misin?"

"Gayet iyi," dedi Silver, yanık sivri bir dikene dönüşürken bile. Bir şeyler ters gidiyordu. İletişim kurması gerekiyordu-

Beyni kısa devre yaptı. Vücudunun kasılmaya başladığının, bacakları çökerken ciğerlerinin nefes nefese kaldığının farkındaydı ama telepatik "kaslarını" çalıştıramıyor, acil bir ışınlanma için ailesiyle ya da Kaleb'le bağlantı kuramıyordu.

- - -

Çoğu insanın ayı dönüşenlerin hareket etmesini beklediğinden çok daha hızlı hareket eden Valentin, Silver'ın ince bedenini, giymeyi sevdiği o buzdan topukların üzerinde sallanmaktan fazlasını yapamadan yakaladı. Onu devirenin topuklar olmadığını biliyordu; Silver o topukların üzerindeyken asla tehlikeye girmezdi. Kadın topukların üzerinde, tıpkı kendisinin topuklarının üzerinde yürüdüğü gibi yürüyordu.

Üç ablasından biri tarafından tarif edildiği gibi "koca ayak büyüklüğünde" ayaklar.

"Seni yakaladım, Starlight," dedi, onu kollarının arasına aldı ve dairesine doğru yürüdü.

Bayan Silver Mercant'la ilk tanıştığından beri, on ay boyunca içeri girmeye çalışmıştı. Ama kollarında çırpındığı için böyle olacağını hiç tahmin etmemişti. Onu kanepenin koyu gri rengine yatırarak yan çevirdi ve başının çok fazla sarsılmasını önlemek için çenesini kavradı. Sesi düzensiz olsa da en azından nefes alıyordu.

Diğer eliyle telefonunu kaptı ve Kaleb Krychek'i aramaya gitti. Bu son derece güçlü telekinetik ona herhangi bir ambulandan çok daha hızlı bir şekilde yardım ulaştırabilirdi. Ama Silver'ın vücudu hem telefonu tutamayacak hem de kendine zarar vermesini engelleyemeyecek kadar şiddetli kasılıyordu. Nefesinin altında küfrederek telefonu bıraktı ve diğer elini kalçasına koyarak onu yerinde tuttu.

"Ellerimi sana böyle koymak istemezdim, moyo solnyshko." Yalnız olmadığını bilsin diye konuşmaya devam etti ama geçen her saniyede kanı donuyordu. Çok uzun sürüyordu.

Risk almaya karar vererek kadının kalçasını bıraktı ve telefonunu kaptığı gibi aramayı başardı. "Silver'ın dairesi," dedi Silver'ın patronu olan acımasız orospu çocuğuna. "Tıbbi acil durum."

Silver tekrar sarsılınca telefonu elinden düşürdü. "Dayan Starlight," diye emretti en iğrenç alfa sesiyle, aynı anda vücudunun acı verici bir şekilde burkulmasını engellemeye çalışarak. Eğer Silver bir şeye tepki verecekse, bu ona emir verme cüretini göstermesi olurdu. "Sen bundan daha güçlüsün."

Gözleri, o görkemli gümüş rengi gözbebekleri, vücudu gevşemeden hemen önce onunkilerle buluştu.

Kaleb aynı anda odada belirdi, Psy erkeği kusursuz siyah üzerine siyah bir takım elbise giymişti. "Ne oldu?"

Ne oldu?" diye sordu, sesi bozkırlardaki gece yarısı kadar soğuktu.

Valentin, "Onu bir doktora götürün," diye homurdandı, ses insan erkeğinin ses tellerinden geliyordu ama ayının öfkesini taşıyordu. "Onlara zehir olduğunu söyle."

Kaleb onu sorgulamakla vakit kaybetmeyecek kadar akıllıydı. Silver'ı da yanına alarak ışınlanıp gitti. Valentin onun görüş alanından çıktığı için dişlerini gıcırdatarak ayağa kalktı ve Silver'ın mutfağına giderek yiyecek olabilecek her şeyi çıkarmaya başladı. Psy'nin yemek çubukları ve besin karışımları hakkında garip fikirleri vardı. Silver'ın dolabındaki tek sürpriz bir blok ince bitter çikolataydı.

Şimdiye kadar tanıştığı en büyüleyici kadın hakkında bir sır keşfedip keşfetmediğini, onun savunmasını aşmak için kullanabileceği bir sır olup olmadığını merak ederek -hayır, konu Silver Mercant olduğunda hiç utanması yoktu- bloğu ters çevirdi ve hala ona bağlı olan küçük bir kart buldu. Yazı İngilizceydi. Şöyle yazıyordu: Yardımlarınız için teşekkür ederiz, Ms. Mercant. Umarım aile işimizin bu küçük tadını beğenirsiniz. ~Rico Cavalier

Ayısı göğsünün içinde gürlledi.

Bu, bir erkeğin ilgi duyduğu bir kadına vereceği türden bir hediyeydi -ama eğer çikolata Silver'ın kileri olarak geçen şeyin arkasında duruyorsa, bu Rico'nun kafası karışmış gibi görünüyordu.

Güzel. Aksi takdirde, o aptalı toza çevirmek zorunda kalacaktım.

Starlight'a kur yapan tek kişi Valentin olacaktı.

Soğutucudan muhtemelen besin değeri yüksek bir protein takviyesi olan mülayim görünümlü bir "kek" de dahil olmak üzere olası tüm yiyecek maddelerini topladıktan sonra onları incelemeye başladı. Değişkenler üç ırk arasında en keskin burunlara sahipti.

Değişkenler arasında en keskin burunlar aylardaydı.

Zehirli kokuyu herhangi bir zamanda havada bulunan milyonlarcasından ayırt edebildiğine göre artık hiçbir şey ondan kaçamazdı: örnek Gümüş'ten gelmişti, vücudu

Zehir aktif hale gelirken duyularına bir uyarı ılığı attı.

"A mısın, Alfa Nikolaev?"

Krychek'in gece yarısı sesine başlamadı, kardinal telekinetik'in odaya dönüşünün kokusunu almıştı. Neyse ki Kaleb'in burnunda bazı Psy'larda olan o buruk metalik koku yoktu, Sessizlik dedikleri duygusuz rejimin o kadar derinlerine dalmışlardı ki Valentin onları hiçbir şeyin çıkaramayacağını düşünüyordu.

Sanki kalplerini ve ruhlarını kesip çıkarmışlar gibiydi.

Gümüş saf buz gibiydi ama metalik kokusu da yoktu. Bu ona umut veriyordu. Etrafında algılamaya devam ettiği belli belirsiz ateş dokunuşu, teninde titreşen gizli bir güneş ışığı da öyle. Valentin, Silver'ın gizli vahşiliğini ışığa çıkarmaya kararlıydı. Ne de olsa, uygarlaşmamış bir ayıdan daha iyi kim olabilirdi ki?

Krychek'in gözlerinin içine bakarak, "O nasıl?" diye sordu.

Telekinetik'in bakışları, Psy ırkının en güçlüsünü simgeleyen siyah üzerine ürkütücü beyaz yıldızlar gibiydi, Valentin'in amansız iradesine saygı duyduğu ama daha çok beklenmedik sadakat kapasitesi nedeniyle saygı duyduğu Kaleb Krychek olmasaydı bile okunması zordu.

StoneWater olası iş ortakları hakkında araştırma yapmıştı. Krychek StoneWater'ın radarına ilk girdiğinde Zoya'nın genç bir yardımcısı olan Valentin, Psy erkeğini araştıran kişiydi. Ve Krychek hakkında keşfettiği şey, eğer siz ona ihanet etmezseniz, onun da size ihanet etmeyeceğiydi.

Valentin böyle bir adamla çalışabilir.

Özellikle de Krychek Silver'ı işe alacak kadar sağduyulu olduğu için.

Telekinetik'in söylediği sözcükler tonsuzdu. "Sağlık görevlileri onu stabilize etmeye çalışıyor."

Valentin'in midesi sıkıştı.

Göğsünde derin bir gümbürtü yükselirken, çok az kullanılmış bir besin karışımı kavanozunu uzattı. "Bunda da aynı zehirli

Onun üzerinde kokladığım gibi kokuyor. Test ettirin. Ben diğer eşyaları kontrol etmeyi bitireceğim."

Kaleb hemen ayrıldı, şüphesiz Silver'ı etkili bir şekilde tedavi etmek için sağlık görevlilerinin yuttuğu zehrin türünü bilmeleri gerektiğinin farkındaydı. Çünkü Valentin bir şeyin zehirli olduğunu söyleyebilse de, tek tek zehirli kokuları ayırt edemiyordu - bu derecelendirmeleri öğrenmeye hiç önem vermemişti.

Tezgâhın üzerindeki yarısı dolu bardağı görünce Silver'ın kahvaltısını böldüğünü fark etti. Kahve renkli sıvının içinde dönen toksinlerin kokusunu almak için bardağı burnuna götürmesine gerek kalmadı. Eğer burada olsaydı, bir damlası bile dudaklarına değmeden bardağı elinden alıp kırardı.

Çenesini sıkarak, diğer adam döndüğünde bardağı Krychek'e uzattı. Krychek üçüncü kez geri geldiğinde, Valentin ikinci bir zehirli besin karışımı kavanozu bulmuştu. Zehirli kavanozların yerinin önemli olabileceğini bildiğinden, "Önden sağ taraftaki üçüncü kavanozdu," dedi. "Besin çubukları temizdi." Her bir paketi acımasızca açmış, onları havaya ve burnuna maruz bırakmıştı. "Silver mutfağını dağıttığım için çok kızacak."

Kaleb kavanozu aldı, etiketi inceledi ve sonra onunla birlikte ışınladı. Geri döndüğünde, "Bu herhangi bir Psy bakkalında bulunan sıradan bir besin karışımıydı" dedi.

"Ürün kurcalamayı mı düşünüyorsun?"

"Bu bir olasılık - benim ırkımdan olanlar evrensel olarak sevilmez."

Bu çok hafif bir ifadeydi. Psy'ların çoğu yüz yıldan fazla bir süre hiçbir şey hissetmemek üzere kendilerini eğittikten sonra duygularını yeniden kazanmaya çalışıyor olabilirdi ama önceki yöneticileri çok büyük zararlar vermiş, öldürmüş, işkence etmiş ve derin bir husumet damarı yaratmıştı.

Hem insanların hem de Dönüşenlerin uzun hafızaları vardı.

"Diğer seçenek ise bir suikast girişimi." Krychek'in kardinal gözleri Valentin'in ortalığı ne hale getirdiğini

Yemek. "Koku alma duyunuza güveniyorum ama ne olursa olsun her şeyi test ettireceğim."

Valentin hiçbir hakaret hissetmedi. Bu gururla ilgili değildi. Silver'ın hayatıyla ilgiliydi. "Yap hadi. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle."

Kaleb ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Silver bir arkadaşlıktan söz etmedi."

"Üzerinde çalışıyorum." Bir toplantıya kaşlarını çatarak girdiği ve ona gizli ateşi ve soğuk, uzak, yakıcı parlak yıldız ışığını düşündüren bir kadınla yüz yüze geldiği günden beri bunu yapıyordu. Ve dürüst olalım: ten ayrıcalıkları. Çıplak ten ayrıcalıkları. Vahşi maymun teni ayrıcalıkları. Silver'ın yanında olup da vücudunun tepki vermemesi mümkün değildi. Kendi vücudu inceydi ama tüm doğru kıvrımlara sahipti. Ve sertti, kana susamış dişi bir ayı kadar sert.

Onun kasıtlı kışkırtmalarına karşı bir kez bile geri adım atmamıştı.

Ayısı bundan hoşlandı. Hem de çok.

Cesareti yüzünden beynini kızartmasa, onu omzuna atıp inine götürecektik kadar. Yine de şansını denemek istedi. Sert bir kafası vardı, onu öldürmeye çalışmadığı sürece muhtemelen buna dayanabilirdi.

Onun zihni . . . Onun gibisiyle hiç karşılaşmamıştı. Gümüş Mercant hiçbir şeyi unutmazdı ve kabadayı ayıların bile dikkatini çeken çelik gibi bir duruşu vardı. Böyle bir kadından harika bir eş olurdu. Ne yazık ki bu fikri düşünmeyi bile reddediyordu: Silver duygusuz sessizlik konusunda bir adım bile atmıyordu.

"Halkımın Sessizlik'i seçmesinin bir nedeni vardı," demişti ona üç ziyaret öncesinde. "Bu gerekçenin bazı kısımlarının birçokları için Sessizlik'i devirecek kadar yanlış olduğu kanıtlanmış olsa da, diğer kısımları hala geçerli. Ben Sessizim ve her zaman Sessiz kalacağım. Bu da hiçbir zaman 'kaçıp gitmeye' ve seninle 'saçmalıklar' yaşamaya hazır olmayacağım anlamına geliyor."

Önemli değil. Valentin'in bir planı vardı.

Çünkü kesinlikle hayatta kalacaktı. "Onu görmemi engellemeye çalışma bile, Krychek," dedi Silver'ın yerini hâlâ söylememiş olan kardinal. "Ben senden daha büyük ve daha acımasızım."

Krychek bir kaşını kaldırdı. "Daha büyük, evet. Daha mı büyük? Bunu açık bir soru olarak bırakalım. Ancak, senin sayende hayatta olduğuna göre, nerede olduğu konusunda sana güvenebileceğimizi düşünüyorum." Valentin'e hastanenin adını söyledi.

Buradan on dakikalık kısa bir mesafe vardı. Normalde Valentin bu mesafeyi tereddüt etmeden kat ederdi - hastaneye ulaştığında ayısı zorlukla uzardı. Araçları kullanabilirdi, ama onları pek sevmezdi. Ona göre hepsi çok küçüktü. Ama bu normal bir gün değildi. "Otostop çekebilir miyim?"

Diğer adam bir şey söylemedi, ama bir saniye geçmeden Valentin kendini antiseptik beyaz bir koridorda buldu, ayaklarının altındaki zemin soğuk gri-maviydi. Bir taraftaki sandalyeler duvara tutturulmuştu, koltuk minderleri koyu lacivertti. Sandalyelerin sağında, üzerinde küçük bir kare cam bulunan bir kapı vardı.

Camın ardında beyaz giysili doktor ve hemşirelerin Silver'ı stabilize etmek için çılgınca çalıştığı bir ameliyathane vardı. Onu göremiyordu ama havadaki keskin ve ısıracı güçlü hastane kokusuna aldırmadan, buz gibi yıldız ışığının ve onun gizli ateşinin kokusunu alabiliyordu.

"Onu özel bir kliniğe götüreceğini sanıyordum." Bu devlet hastanesi mükemmel bir hastaneydi ama Silver parçalanmış dünyalarının hassas dengesi için kritik önem taşıyordu ve Krychek göz açıp kapayıncaya kadar herhangi bir yere ışınlanabilirdi.

"Onun üzerinde çalışan baş doktor, toksinler ve zehirler ile bunların Psy bedeni üzerindeki etkileri konusunda dünyanın önde gelen uzmanlarından biri."

"Bu bilgiyi hepinizin parçası olduğu psişik ağdan mı indiriyorsunuz?"

Krychek başını salladı.

"Yararlı." Valentin zihninin milyonlarca yabancıyı içeren sınırsız bir uçsuz bucaksızlığa bağlı olduğu bir hayatı hayal edemiyordu ama klanı kalp atışları olan bir ayı olarak bunu anlayabiliyordu. "Onu burada yalnız bırakmadın." Krychek ilk seferinde ona dönmekte gecikmişti. Silver'a göz kulak olması için birini getirecek kadar uzun bir süre.

"Hayır, yapmadı." Konuşan kadın koridorun az ilerisinde bir bardak su almakta olduğu yerden buraya doğru yürüyordu. Tercih ettiği dil İngilizceydi ve neredeyse hiç kokusu olmayan bir kokusu vardı. Ama bir ayı için herkesin bir kokusu vardı ve o da kendi kokusunun tüm izlerini silmeyi tam olarak başaramamıştı. Sabunun ince anısı, sadece ona ait olan doğal vücut kokusu, bir gül dokunuşu.

Kimliğini sormasına gerek yoktu; bu kadın elli yıllık Gümüş'tü. Saçları bembeyaz, gözleri kendi Yıldız Işığı'ninkilerle aynı, yüz kemikleri ince, açıkça bir Merkant'tı. Ve eğer Valentin'in üçüncü en büyük kız kardeşinin duyduğu söylentiler doğruysa, o zaman muhtemelen Merkant oydu.

Şansını denedi. "Büyükanne Mercant," dedi onun kullandığı dilde, başka bir alfayı onaylamak için başını hafifçe eğerek.

Silver'ın büyükannesi onun selamına hiç şaşırmadı, o kadar asildi ki, Mercant ailesinin reisinin ilgi odağı olmaktan kesinlikle uzak durmayı tercih etmesine rağmen, tanınmayı hak ettiğini düşündüğü belliydi. Evet, Mercant kadınları çelik gibi sertti.

Ayılarla başa çıkabilecek kadar sağlam.

"Beni dezavantajlı duruma düşürüyorsun," diye kibar ama hiçbir şekilde sıcak olmayan bir yanıt verdi.

"Valentin Nikolaev," dedi. "StoneWater klanının alfası."

"Silver bayıldığında yanındaydı."

Büyükanne Mercant'ın gözleri Krychek'in sözlerinin hemen ardından Valentin'inkilere dikildi. "Eğer torunum hayatta kalırsa, bu senin hızlı hareketlerin sayesinde olacak." Gözlerini Valentin'e çevirdi.

Üçgenlerindeki üçüncü nokta olan kardinalin dikkatini çekti.
"Laboratuvardan yanıt geldi mi?"

"Hayır," dedi Krychek, sonra durakladı. "Rapor elimde.
Gönderiyorum."

Valentin cam karenin ötesinde bir doktorun başını
kaldırdığını gördü. Çalışanlarına emirler vermeye
başlamadan önce telepatik mesajı onaylamak için
pencereye doğru bir kez başını salladı.

Dakikalar bir saate, hatta daha
fazlasına dönüştü. Yine de beklediler.

New York Times çoksatan yazarı **Nalini Singh** yazma konusunda tutkulu. Çin'in çölleri, Japonya'nın tapınakları ve Antarktika'nın donmuş manzaraları kadar uzaklara seyahat etmiş olsa da, onu en çok büyüleyen şey hayal gücünün yolculuğu. Bir yazar olarak hayallerinin peşinden gidebildiği için çok mutlu.

Nalini güzel Yeni Zelanda'da yaşıyor ve çalışıyor. Kendisiyle doğrudan web sitesi üzerinden iletişime geçebilirsiniz: nalinisingh.com. Siteyi ziyaret ederken, Nalini sizi hem Psy- Changeling hem de Guild Hunter serileri hakkında güncel haberlerin yanı sıra dünyalarında geçen ücretsiz kısa hikayeler de dahil olmak üzere eğlenceli özel ekstralar için haber bültenine katılmaya davet ediyor.

Kendisini twitter.com/NaliniSingh,
facebook.com/AuthorNaliniSingh ve
instagram.com/AuthorNaliniSingh adreslerinde de
bulabilirsiniz.

Penguen
RandomHouse
PENGUEN YAYIN GRUBU

Wat
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

